

အိုင်

မပြေပေမယ့်

ကျေပါတယ်

၂၀၁၅
၂၀၁၄
၂၀၁၃
၂၀၁၂
၂၀၁၁
၂၀၁၀
၂၀၀၉
၂၀၀၈
၂၀၀၇
၂၀၀၆
၂၀၀၅
၂၀၀၄
၂၀၀၃
၂၀၀၂
၂၀၀၁
၂၀၀၀
၁၉၉၉
၁၉၉၈
၁၉၉၇
၁၉၉၆
၁၉၉၅
၁၉၉၄
၁၉၉၃
၁၉၉၂
၁၉၉၁
၁၉၉၀
၁၉၈၉
၁၉၈၈
၁၉၈၇
၁၉၈၆
၁၉၈၅
၁၉၈၄
၁၉၈၃
၁၉၈၂
၁၉၈၁
၁၉၈၀
၁၉၇၉
၁၉၇၈
၁၉၇၇
၁၉၇၆
၁၉၇၅
၁၉၇၄
၁၉၇၃
၁၉၇၂
၁၉၇၁
၁၉၇၀
၁၉၆၉
၁၉၆၈
၁၉၆၇
၁၉၆၆
၁၉၆၅
၁၉၆၄
၁၉၆၃
၁၉၆၂
၁၉၆၁
၁၉၆၀
၁၉၅၉
၁၉၅၈
၁၉၅၇
၁၉၅၆
၁၉၅၅
၁၉၅၄
၁၉၅၃
၁၉၅၂
၁၉၅၁
၁၉၅၀
၁၉၄၉
၁၉၄၈
၁၉၄၇
၁၉၄၆
၁၉၄၅
၁၉၄၄
၁၉၄၃
၁၉၄၂
၁၉၄၁
၁၉၄၀
၁၉၃၉
၁၉၃၈
၁၉၃၇
၁၉၃၆
၁၉၃၅
၁၉၃၄
၁၉၃၃
၁၉၃၂
၁၉၃၁
၁၉၃၀
၁၉၂၉
၁၉၂၈
၁၉၂၇
၁၉၂၆
၁၉၂၅
၁၉၂၄
၁၉၂၃
၁၉၂၂
၁၉၂၁
၁၉၂၀
၁၉၁၉
၁၉၁၈
၁၉၁၇
၁၉၁၆
၁၉၁၅
၁၉၁၄
၁၉၁၃
၁၉၁၂
၁၉၁၁
၁၉၁၀
၁၉၀၉
၁၉၀၈
၁၉၀၇
၁၉၀၆
၁၉၀၅
၁၉၀၄
၁၉၀၃
၁၉၀၂
၁၉၀၁
၁၉၀၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပဋိပက္ခများ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာပဋိပက္ခများ
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပမာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြစ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆွဲခွန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးရိမ်ရေး
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ❖ ဒို့မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်ကစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်လည်း အက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးပွားဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်ပွင့်စွာအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ပယ်တွင် ဒို့ရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မွှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

မျှော်

မပြေပေမယ့် ကျေပါတယ်

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉) ၄၄ လမ်း၊
ဗိုလ်တံဆောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၀၀၁၂၀၉
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၀၀၆၀၁၀၀
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေ ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)
စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (၁၁)
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

“ထုတ်ဝေသည့်အစာအုပ် ကက်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

သျှင်မ

မပြေပေမယ့် ကျေပါတယ်/သျှင်မ - ရန်ကုန်။

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၃၆၀ - စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မပြေပေမယ့် ကျေပါတယ်

အခန်း (၁)

မုန့်ထုပ်တွေပါသည့် ကတ္တူပုံးသုံးပုံးကို ထပ်ဆင့်ကာ အလုပ်မြန်မြန် ပြီးအောင် ...၊ ပြီးတော့ ‘ငါလုပ်နိုင်ပါတယ်’ ဆိုတာကိုလည်း ပြချင်သည်မို့ ထက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထပ်ပိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို မှန်းရမ်းတက် လိုက်လျှင် ...

“အို ...”

“အယ် ... ကန်တော့ ...”

တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိပြီမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ MDမှန်း မသိ။

မုန့်ပုံးတွေနှင့်ပိုက်လျက် ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ပြီးကြည့်လိုက် တော့မှ ...

“ကန်တော့နော် မမ .. ကန်တော့ ...”

“အင်း.. ရပါတယ်”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူ၊ တောင့်တောင့်မို့ MD ဒေါ်မာယာဆက် က

ငေးနေရလောက်အောင်လှ၏။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်ခြေလှမ်းလို့မရအောင် မစဲ ငေးနေမိခြင်းက မာယာဆက်၏ အလှကြောင့်မဟုတ်ပေ။

သူမက ခွင့်လွှတ်ပြီး ကွေ့ရှောင်ထွက်သွားသည့်နောက်မှာ ကြော့ကြော့မော့မော့ပါသွားခဲ့သော မစဲ ရဲ့သူငယ်ချင်းချစ်သူ ချစ်မိုးမွန် ...

“မစဲ”

နှစ်ယောက်၏အလယ်မှာ မာယာဆက် က ဖယ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ် သွားတော့မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ မိုးမွန်၏နှုတ်ခမ်းဖျားတို့ ခပ်ဟဟပွင့်သွားခဲ့ပြီး ‘မစဲ’လို့ ဖွဖွ ရွရွ ရေရွတ်၏။ ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းလွှာတွေပြန်ပိတ်၊ မျက်လွှာချကာ မာယာဆက်၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

“အမလေး ဒီလောက်လေးတာကြီးကို မ၊ ပြီး ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ သွားလေ မစဲ”

“အဲဒါထားပြီး နားပါတော့ မစဲရယ်၊ ငါ သက်သာပါပြီ သွား သွား” ပထမတစ်ယောက်က ကတ္တူပုံးတွေ အထပ်လိုက်မ၊ ပြီး ကျောက်ရုပ် ဖြစ်သွားခဲ့သည့် မစဲ ကို စေတနာသက်သက်ဖြင့် အော်ဟစ်သတိပေးသွား ခြင်းဖြစ်ကာ မြဲခြူး ကတော့ မစဲ ရဲ့နှလုံးသားဒိုင်ယာရီကို အစကအဆုံး ထိ ဖတ်ထားပြီးတဲ့သူပါ။

ကတ္တူပုံးတွေ ချပြီးအချိန်မှာ မစဲ အသံတိတ်မျက်ရည်ကျတော့မှာ ကိုလည်း မြဲခြူး က သိနေပြန်ကာ ...

“မစဲ သွားလေ၊ တချောင်ချောင်မှာ သွားငိုလိုက်၊ သူများတွေ တစ်မျိုး ထင်ဦးမယ်”

မုန့်ပုံးတွေထားသည့်အခန်းထဲမှာ မစဲ ငုတ်တုတ်မေ့နေတာကို အတင်းဆွဲလွှဲထိန်း၏။

တစ်ရွာတည်းသူချင်းပေမယ့် မစဲ က ပညာတတ် သည်ဖို့ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းကိုင်ရာထူးနဲ့ဖြစ်၏။ သူမကတော့ ရိုးရိုးစာရေးမလေးပါ။

ဒီနေ့ကျမှ အလုပ်ထဲရောက်လာကတည်းက ဗိုက်နာသဖြင့် ဘာလုပ် လုပ် အဆင်မပြေ။ ထို့ပြင်အချိန်ပိုဆင်းရပြီဆို အလုပ်သမားက မစု၊ ပစ္စည်း တ အချိန်မရွေးရောက်လာတတ်တာမို့ ရှိနေတဲ့လူတွေပဲ ဝိုင်းကူလုပ်ရ၏။ တကယ်ဆို သူမလုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကို မစဲ က ဝိုင်းကူပေးတာဖြစ် သည်။

“နေစမ်းပါဟာ၊ စာရင်းကိုင်က ဝင်မလုပ်ရဘူးလို့ ဝယ်သူပြောလဲ၊ နင်ပြီးမှ ငါပြန်ရမှာ အတူတူပဲ သွားနားလိုက်၊ နင့်အစား ငါ ဝင်လုပ်မယ်”

မြဲခြူး ဗိုက်နာနေလို့ ဝင်ကူတုန်းက ပြုံးလို့ရွှင်လို့၊ ခုကျတော့ မျက် တောင်ဖျားလေးတွေ ဖြန့်ကြက်ဖြစ်သက်လျက် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသည့် မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ။

ပါးတစ်ဖက်မှာ တစ်ကြောင်းတည်းစွန်းထင်းလျက် ဆက်လက်ပြု ဆောင်းအောင် အတင်းအကျပ်ထိန်းချုပ်နေပုံပေါ်သည်။ မျက်ရည်တွေက အောက်စပ်မျက်တောင်ဖျားတို့မှာ လှုပ်လီလှုပ်လို့ ဟန်ဖြင့်နေကြ၏။

“ငိုချင်လဲငိုပေါ့ မစဲ ရယ်၊ တခြားနေရာမှာလေ ...”

မြဲခြူး ပြောနေတုန်း ပစ္စည်းလာချသည့် တခြားလူ ဝင်လာသဖြင့် မီးလေးကိုင်းပြီး မစဲ ကိုချော့နေရာကနေ မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မစဲ မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် သူမကိုယ်နှင့် ဘာလုပ်သလိုလို၊ ညာ လုပ်သလိုလို ပူးကပ်ကွယ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ...

“ထပါ .. ထပါ မစဲ ရယ်၊ သွားစမ်းပါ ကိုယ့်စားပွဲမှာကိုယ်၊ ဒီလိုနေရာ မှာ လူအထင်သေးကုန်ပါ့မယ်၊ နင့်ကို ငါ အစကတည်းက သတိပေးနေ တာပါ၊ မိုးမွန် ဆိုတဲ့ကောင် မွန်သွားပြီလို့ ...”

ပါးစပ်ကပြောနေရင်း မစဲ ကို မတ်တတ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲထူသည်။ အခန်းပြင်ရောက်အောင်တွန်းပို့ရင်း မျက်ရည်သုတ်ဖို့ တစ်သျှူးလေး လည်း လက်ထဲထည့်ပေးသေးသည်။

စားပွဲဆီပြန်ရောက်လာတော့ မစဲ မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ တစ်သျှူး

ကို သေချာခေါက်ပြီး မျက်တောင်ဖျားကို ပင့်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ရွာမှာဆို သူမ ငိုတိုင်း မျက်ရည်သုတ်ဖို့ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပေး
တတ်တာ မိုးမွန် ပဲဖြစ်သည်။

“လက်ကိုင်ပဝါတွေ လိုချင်လို့များ ငိုငိုနေတာလား မစဲ ရှာ၊ အိမ်မှာ
ဖြစ်လာသမျှ ငါ့ရှေ့ကျမှငို၊ ငါကလဲ မနေနိုင်တော့ ...”

ခုတော့ ... နင် နေနိုင်သွားပြီပေါ့။

..... ငါကလည်း အပေအမေရိုက်လို့ အော်ငိုချင်ငိုမယ်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်က ရက်စက်သွားတာမျိုးကို ရှိက်သံအထွက်မခံဘူး မိုးမွန်။

ငါ မျက်ရည်တစ်စက်မှမကျအောင် ပူလောင်မှုတွေ အငွေ့သေသွား
တဲ့တစ်နေ့ထိ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာတွေကိုတော့ လွမ်းနေမိမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် နင် ပျော်ပါစေ။

အခန်း (၂)

“နင်က ငါ အရိုက်ခံရတာကို ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငိုနေတာမြင်တော့ သနားသလိုလို့နဲ့ ခု မသနားတော့
ဘူး”

“ရုပ်က ကြည့် ...”

မိုးမွန် က ပြုံးစိစိ ပခုံးတွန်းလျက် ...

“အဲဒါမှ နင် ငါ့နှုတ်ပြန်ပြန်ညားမှာလေ၊ အမေဆရာရင် ငါ့ဆီပြေးခဲ့”

“အရိုက်ခံရတာတောင် ပြေးဖို့စိတ်မကူးဘူး၊ ဟွန်း ...”

မစဲ က မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးမွန် ရယ်သံကြီး မုန်းတီးဖွယ် ထွက်
လာသည်။

“နင့်ဘဝ၊ ငါ့ဘဝ သိပ်မကွာပါဘူး မစဲ ရှာ၊ ငါက အမေ နောက်အိမ်
ထောင်ပြုသွားပြီ၊ သားတစ်ယောက်ကိုတောင် မကြည့်မဖြူ ဝေဇာက်ပုံ
ပေးနေတာ၊ မိုးလုံရုံအိမ်လေးတစ်လုံးထဲမှာ ဆယ့်လေးနှစ်သားကတည်း
က တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ဘဝလေ၊ နင်က ဆွေမျိုးရင်းချာတွေရှိပေ
မယ့် မသဒ္ဒါကြည်ဖြူစွာပဲ စားနေရတယ်၊ တစ်ခုတော့သာတာပေါ့ဟာ

နင်က ဆွေမျိုးမို့လို့ မကြင်နာတာကို ဖြေသာပါတယ်။ ငါက အမေရင် တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ”

တစ်ခါတစ်ခါတော့ မိုးမွန် ရဲ့ စကားတွေက ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ မပြည့်စုံမှု တွေ အားလုံးကို စုစည်းမျှီချထားခဲ့သော နှစ်ချို့ ဆာလောင်မှုတွေကို ဖွင့် လှစ်ပြလာတတ်၏။

မစဲ နဲ့ မိုးမွန် က အိမ်မနီးပေမယ့် ဘုရားပေါ်မှာ ခဏခဏဆုံဖြစ်ကြ ရင်း သူငယ်ချင်းစစ်စစ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က နှစ်ယောက်စလုံး ခြောက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တွေပဲ ရှိသေး၏။

ရေလယ်ကျောက်တန်းဘုရားက ရွာနားနီးတော့ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ရောက်သည်။ ခဏခဏသွားဖြစ်ကြ၏။

မိုးမွန် က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြူဖြူချောချောကောင်လေးလို့ သတ်မှတ်ထားကြတဲ့အထိ သန့်သန့်ချောချောလေးဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အထူးဆွဲဆောင်သည့်အချက်က ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က လင်း ခနဲ လက်ခနဲ။

ရယ်တိုင်းချောနေသည့်မျက်နှာမှာ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က အပိုဆောင်း ထားသဖြင့် လူပျိုပေါက်စဆိုသည့်အရွယ်မှာ အတော်ကြီးစန်းပွင့်လာခဲ့၏။

မစဲ ရဲ့ အဒေါ် တွေက ပင်လယ်ရေထွက်ငါးခြောက်တွေ မျိုးခံရောင်း သည်။ ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူရောင်းသည့် မိန်းကလေးတွေလည်းရှိသလို ကျောင်း အားရက်တိုင်းမှာ မစဲ ပဲ ဝင်နေရ၏။

ထိုအချိန်မှာ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ တစ်ရာကုန်းတစ်ရာတစ်ဆယ် ဆို သော ပုဂ္ဂိုလ် မိုးမွန် က မစဲ ဘေးလာပြီး ဝိုင်းကူလိုက်။ သဲမွန်ဆိပ်မှာ ဟိုထိုင်ဒီထိုင်။

“မိုးမစဲ ... ညည်း အဲဒီ မိုးမွန် ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို အဆက်ဖြတ်စမ်း ဟိုတုန်းက ကလေးတွေမို့ ကြည့်နေတာ အခု ညည်းတို့ ကလေးအရွယ်

ဆွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်နှယ် မအေက အကျင့်မကောင်း။ သား ကြည့် ဆော့ မင်းသားရုပ်လေးတပြုပြန် လတ်လျားလတ်လျား။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မဟုတ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ သိလား။ အသက် ဘယ်ကထွက်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား သေး”

အဒေါ်ဖြစ်သည့် ဒေါ်ရီလင်းက စပြီးသတိပေးကတည်းက ငါးရိုးခုတ် ဆော့ ဓားမကြီးကို မြှောက်ပြခဲ့တာဖြစ်သည်။

“နင် ဆိုင်ကိုမလာနဲ့တော့ မိုးမွန်၊ ငါ့ဒေါ်လေးက မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရအောင် ငါက သူ့ကြိုက်အောင် လာနေတာမို့လို့လား”

“မိုးမွန် ...”

“သိသားပဲ၊ မျက်နှာကြီး ဆယ့်ခြောက်ခေါက်လောက်ချိုးချိုးထား

သေး”

“ရှစ်ခေါက်ချိုးဆို ရပြီ”

“ဒီထက်တောင်ပိုသေးတယ်၊ ဟွန်း ... ဟိုတုန်းကတော့ ‘လူလေး ဒီ ခြောက်တွဲလေး ပါကင်လုပ်ပေးပါ၊ ‘လူလေးရယ် မင်းသူငယ်ချင်းကို ခိုင်ခင်းခင်းပေးလိုက်ပါဦးနဲ့ တတ်လဲတတ်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခုလဲ သူများတွေ ဟိုပြောဒီပြော လာပြောကြတာ မှားဝင်နေလို့ပါ။ ဒေါ်လေးက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါပဲ သိသားပဲ၊ ခရုပုတီးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်က အပျိုကြီး နှစ် ဆယ့်သက် သွားသွားပြီး ဘေးတီးနေတာ သူတို့လေ အမေ့ဆီက ငွေတီးချေး ပြီး မပြေမလည်တွေဖြစ်ကြတော့ အမေ့မကောင်းကြောင်းတွေပြောဖို့ အသွက်လျှာသွက်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါပဲ .. သားသမီးဆိုးတော့ ရာဇဝင်တွင်တယ်၊ မိဘမကောင်း ဆော့ သားသမီးခေါင်းဆိုတဲ့ စကားကျတော့ ရယ်စရာလိုလို့ ဟာသလိုလို့ ဆဲကို ငါ မပြစ်မှားချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ...”

“ထဲ - တော်ပါတော့”

“နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါလား”

“အာ ... ဘယ်လို ...”

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးသည့်နေ့မှာ စပြီးမေးခဲ့သည့်မေးခွန်း ...!

ချစ်တဲ့စကားလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ ပြောလာတော့

လည်း ‘နင့်ကိုချစ်တယ်’ ဘာညာ မဟုတ်။

“နေပါဦး မိုးမွန်၊ နင်က ငါ့ကို ...”

“ရည်းစားစကား မပြောခဲ့ဖူးလို့လား။ လိုမှမလိုတာ မစဲ ရာ၊ နင် သိမိ
တယ်။ ငါ့ကိုဆို ကောင်မလေးတွေက အေးဆေး”

“သွားကြိုက်ပေါ့”

“မကြိုက်ချင်လို့ပေါ့ဟေ့၊ သူတို့က နင့်လောက်မလှဘူး။ ချစ်စရာစေ
မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ငါ နင့်ကို တစ်နေ့မြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် ခင်တွစ်
နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တခြားမိန်းကလေးကို ကြိုက်လို့ရမလဲ”

ရင်ခုန်စရာတွေပြောလာတော့လည်း အရွယ်ရိုင်းဆိုသည့် အသံညစ်
က မခိုင်း။ အခေါ်က မကြည်ဖြူတာတွေ ‘ငါတို့ ပညာမစုံသေးဘူး’ ‘ထင်
ပါသေးတယ်’ စသည် စသော ပြောဖို့စကားတွေ ပါးစပ်ထဲရောက်လာဖို့
မပြောဖြစ်။

ပြီးတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုသော နှစ်ယောက်တည်းအင်
နှင့် သူ့ကို မိုးချောင်ခိုးဝှက် ဖျတ်ခနဲလှမ်းမြင်၊ လှစ်ခနဲပြုံးပြပြီး မျက်နှာ
ပြန်ဝှက်။ ဤသို့ဤနယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ဖျတ်ဖျတ်လူးရင်ခုန်နေခဲ့ကြထ
တွေဟာ ဘယ်လိုသာယာကြည်နူးခြင်းနဲ့မှမတူ၊ ခဏနဲ့ ပျောက်ကွယ်ထ
မျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ငယ်ရွယ်သူတွေဆိုပေမယ့် ချစ်ခဲ့ကြတော့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲခဲ့ကြသည်

“မိုးမွန် ... နင့်ဆီကို စာတွေလာတယ်ဆို၊ ဘယ်ကောင်မလေးဆီအ
လဲ”

“များလွန်းလို့ ဘယ်ကောင်မလေးမှန်းတောင်မသိဘူး။ နင်သိပါတယ်
မလေး၊ နာမည်ကိုက ချစ်မိုးမွန်၊ ချစ်လိုက်ကြတာ မိုးမွန်နေတာပဲ။ သူများ
နောက်မပါချင်ရင် လက်ထပ်ဖို့ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်နော်၊ စုနေဆို ဦးစား
အားစာရင်းမှာ ပါနိုင်တယ်”

“နင် အဲဒီလိုမစနဲနော် .. ကဲ ...”

“အား ... သေပါပြီ၊ ဒီက အသားနုနုလေးကို ...”

“နုရုံတင်မကဘူး ပြတ်ကျဦးမယ်”

အထုခံလိုက်ရသည့်ကျော့ကို ကော့ထားဆဲနှင့် မိုးမွန် က ရယ်နေ၏။

“ဒီလောက် ဖျာလိုလိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ် တင်ထားတာတောင် တလွဲတွေ
နေသေးတယ်ကွာ၊ ငါ ပြန်ထုလိုက်ရရင် နှစ်ရက်လောက် သင်တန်းမဆင်း
နိုင်ဘဲဖြစ်သွားဦးမယ်”

ချစ်တော့ချစ်နေကြလျက်နှင့် ငယ်သူချင်းဆိုသည့် ဖြူစင်ခြင်းတွေက
လည်း မပြေချင်။ သူချစ်တာတွေပြောပြီး ပခုံးလေးဖက်လိုက်တာတောင်
မစဲ အသားတွေတုန်ပြီး အဖျားတက်ချင်သည်။

အဲဒီလက်ကိုဖယ်ချပြီး မစဲ မျက်နှာမမော့တော့ဘူးဆို မိုးမွန် က
လည်း လက်တပြင်ပြင်နဲ့ပဲ မထိကိုင်ရဲမှာ ...။

“ငါ နင့်ကို နမ်းလို့မရဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တဲ့နေ့ကများ ...

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

သူပြောတာ တိုးတိုးလေး၊ မစဲ ဝန်းခနဲထရပ်ပြီး ပါးကို ယောင်ယမ်း
အုပ်ပစ်လိုက်တော့ ဘေးလူတွေ ရိပ်မိကုန်ကြသည်။

ထိုအခါ မိုးမွန် မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် ...

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ နမ်းလဲမနမ်းရဘဲနဲ့ ငါကပဲ အတင်းနမ်းလိုက်သလိုလို...၊
နင်တော့ ...”

ဒေါသမဟုတ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာကြီးနီရဲနေတာကတော့ ရှက်စိတ်
နှုတ်နေတာဖြစ်မှာပါ။

“နင့်ကိုချစ်ရတာ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ပြန်နုပန်းလုံးနေရတာနဲ့ ငါ အသင် တို့နိုင်တယ်”

လို့လည်း ပြောဖူးသေးသည်။

ဒါပေမယ့် ငါတို့တွေ သောကကင်းကင်းနဲ့ ပျော်ခဲ့ကြတာပဲ မိုးမွန် ရယ် ...။

မကျေနပ်ဘူးဆိုတာတွေကို အဲဒီအချိန်တွေမှာ နင် ပုံးဖိထားခဲ့တာ လား ...။

ဒါမှမဟုတ် နောက်ရည်းစားကို ပိုချစ်သွားခဲ့လို့လား ...။

မငိုပါဘူးလို့ တင်းထားပေမယ့် အတိတ်ကို ဓဏလေးပြန်လှည့်လိုက် တာနှင့် ခြေရာပောက်တို့ပေါ်မှာပဲ မျက်ရည်စတို့ ပြေးတက်နေရာထု လာကြသည်။

“မစဲ ငါတို့ ပြန်လို့ရပြီ”

ဘေးမှာ မြဲဖြူးရုံအရိပ်လေး ရောက်လာတော့မှ အဆင်သင့်ပြင်ထား ပြီးသည့် ဆလင်းဘက်ခဲလေးကို ပခုံးပေါ်ဆွဲချိတ်လိုက်မိတာ စက်စက် တစ်ရပ်လို့ ...။

မိုးမွန်ရယ် နင့်ကို ချစ်ခဲ့တာ နွေဦးမှာ လေရှူးထတဲ့အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ...။

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုအချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းစဉ်တွေ အများကြီးတပ်လို့ရပေမယ့် အဓိကက သာယာဖို့တစ်ခုအတွက်ပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မှာ အတွက် တစ်ခုအချစ်နဲ့တခြားစီပဲ လေးလေး။ အဲဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရှိနေတဲ့ အကြောင်းက သပ်သပ်၊ မိမိစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သာယာမှုကိုရှာတာ တစ်ပိုင်း ...”

“အဲဒီလို လူငယ်တွေရဲ့ ဒဿနအတိုင်း ညည်း နေလို့မဖြစ်ဘူး”

“မာ က အသက်လေးဆယ်ကျော်နေတဲ့ လူကြီးပိုင်းရောက်နေလို့လား”

“ခက်တယ်”

ဦးမြကျော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်း တခါခါဖြစ်သွားသည်။ အစကတည်းက ‘မာယာဆက်’ ဆိုသော မိန်းမငယ် လေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုခေါင်းမာတတ်မှန်း သိထားတာတောင် စိတ် အခန့်မသင့်နေတဲ့အခါဆို သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်ဖြစ်သွားမိသည်။

ဒီမိသားစုနှင့် တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့သည့်တစ်လျှောက်မှာ သူမ၏မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့သည့်အဖြစ် ...။

သူ့ဆလည်း တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးမှီဒီတုမလေးကိုပဲ သမီးရင်လေး
လို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ရသည့်အဖြစ်အားလုံးတို့သည် တကယ်တမ်း
နောက်ပြန်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားမည်ဆို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ဘာများရှိလိမ့်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆုံးသွားခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ပဲရှိသေးသည်။
မိခင်ဆုံးသွားတော့လည်း မိတဆိုးလေးမှီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူမ
လေးကို အလိုလိုက်ရ၊ ခွင့်လွှတ်ရ ...။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း ပြောဆိုကောင်းခဲ့တာမရှိ၊ အစ်ကိုဦးမြင့်စော်
ကိုယ်တိုင် သမီးဖြစ်သူ၏ခေါင်းမာတတ်သည့် တစ်ခွတ်ယိုး ကျင့်ကြောင့်
သူမအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကို စောစီးစွာစီစဉ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ထိုကိစ္စတွေ အပြီးမသတ်ဘဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ
ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၏ပန်းပေါ်ကို ဒီတာဝန်က လုံးလုံးလျှားလျှားရောက်လာခဲ့၏။
“ဒီကိစ္စကို မင်း ကြိုးစားပေးစမ်းပါ။ ငါမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်ဖို့ ခက်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့သမီး
က ပြောဆိုမကောင်းဘူး။ ကိုအုပ်စိုးတို့ဘက်က အရှိန်အဝါကြီးတယ်
တစ်ခု အားကိုးဖို့ရှိတာ ကိုအုပ်စိုးရဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ။ သူ့ရဲ့ စကားအတိုင်း
အလုပ်နဲ့တကယ်လက်ဆွေ့ပြု မပြုပေ။ ငါ့ကို မိတ်ဆွေရင်းတွေမှီ အစ
ကူညီခဲ့သလို သူ့သားနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ သဘောတူခဲ့ကြတာ၊ ငါမို့
တဲ့အချိန်မှာ သူ့နေမယ်ဆိုနေနိုင်တယ်လေ။ မင်းဘက်က မင်းတူမကို ပြော
ဆိုဖျောင်းဖျပေးဖို့” တဲ့။

ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမလဲ အစ်ကို၊ ဒီမှာလဲလာကြည့်ပါဦး လို့သာ
အော်ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ ဦးမြကျော်၏စိတ်ကူးများက မာယာဆင်
ထံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်ဖို့ မျက်လုံးတို့က အလိုလိုရောက်သွား၏။

သူမကတော့ မာမာဆက် ကနေ မာယာဆက် တွေ ဘာတွေဖြစ်လို့
ထင်တိုင်းကြံနေလိုက်တာ၊ ကိုယ့်အလုပ်သမားနဲ့ ပြန်တွဲနေပုံက ချစ်သူ
လို၊ နေစပ်ထားသလိုလို၊ အကြီးအကဲအုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ ဒါကို မပြောဆော်

⇒ နေလို့ရမလား ...။

“လေးလေးက ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ အကြောင်းပြခြောက်လှန့်ဖို့
ဦးစားနေတာလဲ”

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တာမြင်သည်နှင့် မှာ အသံလေးက ငေါက်ဆတ်
ဆတ်ထွက်လာသည်။ မာ က ဦးမြကျော်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဟိုဘက်
ပြန်လွှဲကာ ...

“ကိုယ်က MD တစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ့်အောက်ကလူတွေ ကိုယ့်ရှေ့
မှာ မပြောဆိုရဲလို့ ကွယ်ရာမှာ တွတ်ထိုးနေတဲ့ကိစ္စ၊ မာ က ဘာကိုဂရုစိုက်
မှာလဲ”

“ကိုယ့်အောက်ကလူတွေဆိုတာ တတ်ထားကြတဲ့ ပညာအရည်
အချင်းအလိုက် နည်းနည်းနိမ့်တာ၊ နည်းနည်းမြင့်တာတွေ ကွာချင်ကွာ
မယ်၊ လူလူချင်းကတော့ အတူတူပဲ မာ၊ ကိုယ့်ပင်အောက်မှာ ခုထိုင်ထား
တဲ့ ခုံတောင်မှ ခြေလေးချောင်းမှာ တစ်ချောင်းကနဲ့နေရင် ထိုင်တဲ့လူမှာ
သက်သောင့်သက်သာရှိပါ့မလား။ လက်အောက်ငယ်သားဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့
ခြေထောက်ပဲ။ ပိုရှင်းအောင်ပြောရရင် မိမိရဲ့ရပ်တည်မှုဟာ မိမိပတ်ဝန်း
ကျင်နဲ့ အများကြီးသက်ဆိုင်တယ်။ အခု ညည်းလုပ်နေပုံက ဂရုမစိုက်ပါဘူး
လို့ပြောနေပြီး လက်အောက်ငယ်သားဆိုတဲ့ထဲက တစ်ယောက်ကို ...”

“မိုးမွန် က လက်အောက်ငယ်သားမဟုတ်ဘူး လေးလေး။ မာ ရဲ့
အတွင်းရေးမှူး။ သူ့မှာ အရည်အချင်းရှိလို့ ရှိတဲ့အတိုင်း ...”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုသဘောကျပြီး မရှိတာကို အရှိလုပ်လိုက်တာ၊
အဲဒါကို တစ်ရုံးလုံးကသိတယ်”

ဆူပူသောင်းကျန်းလို့မရတဲ့မိန်းကလေးမှန်းသိပေမယ့် ပြောပြနားချဖို့
စိတ်ကူးတွေ ပျောက်ကုန်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ အရှက်တကွဲရင်ဆိုင်နေရ
တာ၊ သူမက ဂရုမစိုက်ပေမယ့် အိမ်မှာနေသည့် သူ့နားထဲထိ ပေါက်ကြား
လာခဲ့တာကို ဘယ်လိုကြည့်နေရမလဲ။

“ဒီကောင်လေးက လူသတ်ထားမိလောက်အောင် ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာလေးလဲ အသင့်အတင့်တတ်ထားတာကို ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကုမ္ပဏီရဲ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။”

ဦးမြကျော်၏စကားတွေမှာ မှာမျက်နှာလေး တဖြည်းဖြည်း တင်းသည့်ထက်တင်းလာခဲ့၏။ လည်ကုပ်အစပ်ထိ ပုံဖော်ထားသော ဆံပင်တိုတိုနှင့် မှာ မျက်နှာသွယ်သွယ်က အသားဖြူတော့လျှင် ဖြူလွန်းသည် ဘက်ထိပါတာမို့ နည်းနည်းလေးအရောင်ပြောင်းသွားတာနှင့်သိသာသည်။

ထို့ပြင် မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ပြီး မျက်တောင်အားမကောင်းတော့ မျက်ဝန်း၏အလှက အရှိကိုအရှိအတိုင်းထားလို့မပေါ်လွင်။

‘မာယာဆက်’ ဆိုသည့်နာမည်နှင့်ကျမှ သူမ အရမ်းပေါ်လွင်လာတာ ဟာ အရမ်းပြင်ထားလို့ပဲဖြစ်၏။ ကိုယ့်တူမလေး လှနေတာကို ဦးမြကျော် သဘောကျပါသည်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ကြွယ်ဝမှုဟာ အလှအပပိုင်ဆိုင်ခြင်းမှာ ကွာခြားသွားကြတာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းမှာ သူမ လှနေလေ စိတ်ချမ်းသာလေဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် လှအောင်ပြင်တတ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အလှကို တန်ဖိုးမထား တတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ နားဝင်အောင်ပြောဆိုဆုံးမဖို့တော့ သူ မတတ်နိုင်ပါ။

ခုတောင်မှ သူ ဘာပြောပြော ဒီကောင်မလေး အကောင်းမြင်ခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိ။ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ပမာမခန့်ပြင်ခင်ထားသည့် ဒေါသ မျက်နှာလေးအား ဦးမြကျော်က ဂရုမပြုမိသလိုနေလိုက်ကာ ...

“လေးလေးပြောတဲ့ ဂရုစိုက်ဖို့ဆိုတာ ဒီလူတွေမပါရင်တောင်မှ ဦးအုပ်ဖိုးတို့ဘက်က အသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ ညည်း ထည့်တွက်ရမှာ”

တင်းနေသည့် မှာ မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲလှည့်လာတော့ မဲဖြိုးတို့စွန်းထင်းလျက် ...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ လေးလေး။ လေထဲမှာတိုက်ဆောက်ပြီး ပြိုကျမှာ ကြောက်နေတာလား။ ဟွန်း... သူတို့ချမ်းသာသလောက်တော့ မာ တို့လဲ ချမ်းသာတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးအုပ်ဖိုးရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မှ မှာ ဘဝ လုံခြုံနိုင် တော့မလို့လို့ ဒီလူတွေကို သိပ်အလေးထားတဲ့ပုံတွေ ပြမနေပါနဲ့။ အဲဒီလို ဟာမျိုးဆိုရင် မာ က ရွဲပစ်ချင်တာ”

“ဒါက လေးလေးကျမှဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းအဖေ ငါ့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် အသေမပြောနိုင်လောက်အောင် နောက်ဆံတင်း ခဲ့ရှာတဲ့ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေရဲ့အပိုင်းမှာ ညည်း မသိသေးတဲ့ ...”

“မသိသေးဘူးထင်ရင် အသိပေးပေါ့၊ အသိမခံတဲ့ကိစ္စမျိုး ဖေဖေမှာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ မာ သိတယ်။ ဖေဖေရှိစဉ်က ဖေဖေပြောဆိုခဲ့ကြတာတွေ ကို အခု ဖေဖေ မရှိတော့လို့ သူတို့ဘက်က အေးတိအေးစက်ဖြစ်သွားတာ လဲ ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လေးလေး ပျာယာခတ်နေတာလို့ မာ က ပြောရင် လေးလေး ခံနိုင်မလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့မဟုတ်ရမှာလဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းထူထောင်ကြတဲ့ အထိ ဖေဖေက လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ သူတို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်လွှဲအပ် ခဲ့တာတွေ၊ ဖေဖေကို အနှုံးပြုပြီး ရှယ်ယာတွေကုန်အောင် ယထုတ်လိုက် ကြတာတွေ အားလုံး မာ မသိဘူးထင်လို့လား”

မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး... ဟု အသံတိတ်ပြောရင်း ဦးမြ ကျော် မျက်နှာကြီး မသက်မသာဖြစ်နေခဲ့၏။ ခေါင်းခါမိလိုက်၊ ပြောမလို့ ပြန်မော့လာလိုက် ...။ ဒါပေမယ့် မာ က သူမ သိထားသမျှသာ အမှန်တွေ လို့ယူဆပြီးဖြစ်ပုံနှင့် ဘာကိုမှပြောခွင့်မပေး။ နားလည်းမထောင်။

“လေးလေးမသိတာတွေ မာ သိနေတယ်ဆိုရင် လေးလေး အံ့ဩ

သွားလိမ့်မယ်”

ပိုင်နိုင်သည့်မျက်နှာလေးနှင့်ပြောပြီး ဝင်လာကတည်းက ထိုင်လည်း ထိုင်၊ လက်ကမချဖြစ်သေးသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ရှည်လေးကိုလည်း ခုတ်လက်ပိုက်ကိုင်ထားဆဲနှင့် ...

“တကယ်ဆို သူများကိုလိမ်လည်ပြီး ချမ်းသာနေတဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲ သာ မာ တို့ကို လေးစားကြောက်ရွံ့နေရမှာ၊ အဲဒီအဖြစ်တွေကို မသိစိတ်က အားနည်းပြီး ဖေဖေ စီးပွားထိခိုက်တာနဲ့ သူ့သားနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာတာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလား”

“အဖြစ်မှန်က ညည်းထင်ထားသလိုမဟုတ်သေးဘူး မာ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဦးမြကျော် တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ရင်တန့်သွား၏။ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်စေပြီးမှ ဘာမှ ဆက်ပြောမလာတော့၊ မာ က ဟွန်ခနဲရယ်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ စာချုပ်စာတမ်းတွေလုပ်ပြီး ရသမျှတွေ ပိုက်ယူသွားတာ ဘယ်သူလို့ လေးလေး ထင်လို့လဲ၊ အဲဒါ ဦးအုပ်စိုး ...

“အဲဒီတုန်းက ညည်း ငယ်ပါသေးတယ် မာ ရယ်၊ ဟိုတုန်းကရော ခုရော ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ ခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဆုံးတစ်စ ပြန်ကြည့်နေတာလဲ”

“ခုကျမှ မာ က ဦးအုပ်စိုး ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ပြန်ပတ်သက်ဖို့ဖြစ်လာတာကိုး၊ ဒီလူကြီးကို လေးလေး ဘာမှအထင်တကြီးပြောမနေနဲ့၊ ဟိုတုန်းက ဖေဖေကိစ္စတွေမှာ လေးလေး ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့တာရော ဘာရှိခဲ့လဲ မာ က ဘာမှမသိခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် လေးလေးလည်း မှာထက် ပိုပြီး တာမှမသိနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဝန်ခံလိုက်”

ဦးမြကျော် မျက်နှာကြီး ညိုမှောင်သွားသည်။ ဒီလောက်ထိ သူမဟုတ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ပေမယ့် ဘယ်လို ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်သေပြစရာက မရှိ။

“မာ ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဦးအုပ်စိုးသားနဲ့ လက်ထပ်နိုင်လဲ ပို”

ဘာင်းတယ်လို့မှတ်တယ်၊ မိုးမွန် ကို သူတို့ကြောင့်ရော၊ တခြားလူတွေ ကြောင့်ရော ဘာကြောင့်မှ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကိုချစ်တယ်”

မလေးမစား ပြောလှချေလားဆိုပြီး ပိတ်ရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းသည်။ ဒါပေမယ့် ဦးမြကျော် စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မဖြစ်မိပါ။ တူမ ဆိုသည်သံယောဇဉ်ထက် အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးလေးဆိုသည့် ကရုဏာကိုပဲထားခဲ့တာဖြစ်၏။

“ခွေးကိုရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ရတယ်” ဆိုတာမျိုးလား။ စိတ်ပျက်ဒေါသတွေဖြစ်လာလျှင် သွားလေသူ အစ်ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာနဲ့ သတိရလိုက်တာနှင့် အားလုံး ပြန်၍ပျောက်ကွယ်သွားတတ်၏။

မာယာဆက် ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ဤသို့သာခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် နေထိုင် ထိန်းကျောင်းလာနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရှိပါစေတော့ ...။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မာ”

မပြောချင်ပေမယ့် ပြောစရာတွေက ကျန်နေသေးသည်မို့ ...

“ညည်းလဲ ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ၊ ပုလွန်းအေးလွန်းခြင်းမှာ အငွေထုတ်တဲ့ သက်ရောက်မှုတွေရှိကြတယ်၊ ပူတာကိုတော့ ပူမှန်းသိပါစေ”

“လေးလေး ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဦးမြကျော် က ဆက်မပြောချင်တော့သည့်မျက်နှာအိုနှင့် ခပ်လွှဲလွှဲသွားသည်။ ပြီးမှ ...

“တယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်နေ၊ ညည်းဘဝကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ”

“မာကို မိုးမွန်နဲ့မတွဲဖို့ ပြောချင်တာလား လေးလေး”

“... ..”

“မိုးမွန် က မာ စိတ်ကူးထဲကမင်းသား၊ ဦးအုပ်စိုးက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ သူ့သားနဲ့ ဆက်လက်စီစဉ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်တော့ဘူးဖြစ်စေ မိုးမွန် လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ညည်းတောင် အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် ဒီကောင်လေးရဲ့ချစ်သူဆိုတဲ့

ကောင်မလေးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ဟင် ...”

“ဒီမိန်းကလေးကို စာနာလို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မာ၊ လုပ်ပုံတွေက အရမ်းကိုရုပ်ဆိုးနေလို့ ညည်း မြင်အောင်ထောက်ပြတာ၊ ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်ထက် အများကြီးနိမ့်တဲ့ ဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့ရဲ့ပါးစပ်က အခြေအနေကို ဒီထက်အများကြီးဆိုးအောင် လျှောက်ဖွပ်စွပ်လို့ ရတယ်၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ သူ့အဆင့်အတန်း...”

“အဲဒီလိုကွာနေလို့လဲ ဂရုမစိုက်တာပေါ့၊ မိုးမစဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးက မာယာဆက်ကို မျက်လွှာပေးကြည့်ရဲတယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့”

“ညည်းက ဒီကောင်လေးကိုပဲ ...”

“ချစ်သူပါ၊ ဦးအုပ်စိုးရဲ့သားကိုလဲ မာ လက်ထပ်မှာပဲ၊ ပြောပြီးပြီလေ သာယာမှုက သပ်သပ်၊ အိမ်ထောင်ရေးက တစ်ပိုင်းပါလို့”

“ညည်းက ဘာနဲ့တူနေသလဲ သိလား မာ”

“ဘာနဲ့တူနေလို့လဲ”

“ရာဇဝင် ဇာတ်တော်တွေကို တစ်ချက်လောက်ပြန်လှန်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ညည်း သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

ဦးမြကျော်က ဒါပဲပြောပြီး နောက်လှည့်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ့ခေါ်လို့ ရောက်လာခဲ့သည့် မာ တစ်ယောက်လုံး စဉ်းစမ်းထဲမှာကျန်ခဲ့၏။

မလာရင်ဘာလာခဲ့ပြီ၊ မကြားချင်တာတွေ ပြောနေလို့ အကြိမ်ကြိမ် ခြေလှမ်းပြင်နေတာက သူမဖြစ်ခဲ့လျက် အခု ပြန်ဖို့သတိမရဘဲဖြစ်သွားခဲ့တာလည်း သူမ ...။

လေးလေး ဘာပြောသွားတာလဲ ...။

အမုန်း (၄)

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မိုး”

“မဖြစ်ပါဘူး”

လူ သတိထားမိအောင်ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်ဆင်ကာ မိုးမွန် က ခေါင်းခါ၏။ မာ က အောင်နိုင်သည့်အပြုနှင့် ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်၏။

မိုးမွန်၏ စပျိုရှုပ်အနီရဲရဲ၊ တောင်းတီရှည်အဖြူနှင့် ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လိုက်ပြီး တစ်မိမိမိပြုံးနေတာ မပြီးနိုင်။

လှိုင်းတွန်ထင်နေသည့်ဆံပင်ကို အလယ်ခွဲထားပေမယ့် ပီပီပြင်ပြင် ဦးမဟုတ်၊ ညိုမှောင်သည့်မျက်ခုံးတန်းတို့သည် သေးသွယ်၍ အဖျားရှူးနေသဖြင့် မျက်တောင်ခပ်ကျဲကျဲတွေ ကော့နေတာနှင့်ဆိုတော့ ဒီမျက်ဝန်းတွေဟာ တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်နေတာတောင် ငြီးငွေ့သွားဖို့မရှိနိုင်။

အရပ်အမောင်းအားဖြင့်ဆိုလည်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ နေသင့်သည့်အရပ်မျိုးပဲဖြစ်သည်။

အနည်းငယ်ပိန်ချင်သလိုရှိတာကလည်း မိုးမွန် က လမ်းလျှောက်ပုံ

စမတ်ကျသည်။ အားလုံးသော ပြည့်စုံသည့် အရည်အချင်းတွေထဲမှာ ထိုင်ကြည့်နေချင်အောင်ချောသည့်ယောက်ျားဖြစ်နေခြင်းက မာ ဘယ်လိုမှ စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့်အချက်ဖြစ်၏။

ဘာဖြစ်လဲ၊ မိုးမွန် ဆိုတဲ့လူ ဘယ်အဆင့်အတန်းကပဲလာလာ ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်ကကောက်တာမဟုတ်ဘူးလား။

ရှေးခေတ်ဘုရင်တွေတောင်မှ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ပြီး မိဖုရားရှာကြသေးတာ၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်မှ မိဖုရားမြှောက်တာလား။ သူကြွယ်အမတ်ရဲ့သမီးဖြစ်မှ မိဖုရားဖြစ်ထိုက်သတဲ့လား။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပြုံးရင်း မိုးမွန်အတွက် ကက်ပူချိန်ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပျော်ပြီး စိမ်းဖြေနပြေမွှေပေးနေမိသည်။

မာ ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘုရင်မလို့သတ်မှတ်သည်။ ဘုရင်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်လည်း ကိုယ်နှစ်သက်တာကို 'တော်'ကောက်ချင်တာပေါ့တာဖြစ်လဲ ...။

ဘုရင်က ဘုန်းကံစည်းစိမ်တွေ ခြုံရုံသာလို့ မောင်းမိဖုရားတွေ ကြိုက်သလိုမြှောက်တင်ခံစားလို့ရသည်။ တိုယ့်မှာလည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ပဲ။

ကိုယ့်မှာ ငွေရှိသည်၊ မိုးမွန် က မရှိတဲ့သူ၊ ဒီထက်လိုက်ဖက်တာ ဘာရှိသေးလဲ ...။ 'သမဝါယမ'ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုတွေးမိပြီး ကိုယ်တာသာ ပြုဆီပြန်သည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်ဖျားတိုးစင်းချလျက် စီးကရက်သောက်နေသည့် မိုးမွန်၏နိမ့်နိမ့်သောနှုတ်ခမ်းသားတို့ဆီ ဖျတ်ခနဲအကြည့်ရောက်၏။

ကိုယ်နဲ့တွဲနေသည့်အချိန်မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသလိုထင်ရပေမယ့် တစ်ခုတစ်ယောက်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိသည့်အခါတိုင်း မိုးမွန် ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားတတ်သလဲ ...။ ဒါလည်း သူမ သိနေသည်။

"မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"
လို့ မေးလိုက်တာမျိုးရှိပေမယ့် မိုးမွန် က ...
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" လို့ ဖြေလိုက်တာနှင့် သူမက မေးခွန်းကို ဒီမှာပဲ

အပီတိခွဲကာ ဘယ်သောအခါကမှ မရမကမေးမြန်းခဲ့တာမရှိ။

သိနေတာကို ဘယ်လိုမေးရမလဲ၊ ကုမ္ပဏီကိုရောက်လာကတည်းက ခုခံမိုးမွန် နဲ့ မိုးမစဲ ဆိုသည့် တွဲလျက်နာမည်နှစ်မျိုးကို လူသိများခဲ့တာ သူမ မသိဘဲနေမလား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မာယာဆက် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ထည့်မပြောရဲပေမယ့် သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းကို လူတွေ အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ် စိတ်ဝင်တစား ပြောဆိုနေကြသည်။ ပြောပါစေပေါ့ ...။

လေးလေး ပြောသလို သူမဟာ သူများအချစ်ကို လှယူခဲ့သော ရာဇဝင်ဇာတ်တော် တစ်ခုခုထဲက မိန်းမကြမ်းမျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါစေ ...။ 'ငါ့ခေတ်မှာ ငါ့ရာဇဝင်တွင်ကျန်ခဲ့တာ ကောင်းတာပေါ့' လို့ ပြောပေးလိုက်ဦးမည်။

"မမ ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ"
"ဟင် ... တို့လား ..."

မလိုအပ်တော့သည့် ကက်ပူချိန်ကိုမွှေနေရင်း လက်က ဖျတ်ခနဲရပ်သွားပြီး မျက်ခုံးလေးပင့်၍မေး၏။ မိုးမွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ညှပ်ထားသည့်လက်ကို စားပွဲစွန်းမှာ လက်ဖောင့်နဲ့မှေးတင်ထားကာ...

"မမကို ကျွန်တော် အထင်ကြီးတာ အဲဒီအပြုံးတွေပဲ"
"ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး"

"မမရဲ့မျက်နှာက အဲဒီအပြုံးကြောင့် အရမ်းလှတယ်"
"အိုး ..."

"ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဘာမှ ကြောင့်ကြမှုမရှိဘဲ အဲ ... မပူပင်တတ်တာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့အပြုံးမျိုး ..."

"တို့မျက်နှာကို မင်း တော်တော်ပတ်တတ်နေပြီပဲ မိုးရဲ"
"ဟုတ်တယ်"

လို့ ပြောပြီး မာ သာသာလေးတွန်းပေးလိုက်သည့် ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ မထိကိုင်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲမျက်လွှာပင့်လာကာ...

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးဖူးတဲ့တစ်ယောက်ကျတော့ ..."

“ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား...”

“ဟင်...”

ပြန်မေးလိုက်သလို မျက်ခုံးတစ်ဖက် မသိမသာပင်ကြည့်ကာ မိုးမွန်က ချက်ချင်းမဖြေ။ ဒါပေမယ့် ဓူမပျက်သည့်ပုံနှင့် မောင်းညှိတံ့၍...

“မိန်းကလေးပါ”

“ဟုတ်ပြီ.. ဆက်ပြော”

အဖြိုးမပျက်သည့် မာ့ ကို မိုးမွန် က စိုက်ကြည့်၍...

“မမ တစ်ယောက်ယောက်ကိုဒေသပြစ်နေရင် သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့တူတယ်”

“ဪ...”

“ဒါပေမယ့် သူက မျက်လုံးတွေပဲ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိနေတာ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမ္မ အရမ်းများတယ်”

“မိန်းကလေး တော်တော်များများ ဒီလိုပါပဲ”

“သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာ အစကဆို စိတ်ဓာတ်မာကျောတယ်၊ ဇွဲရှိတယ်၊ သူငိုရင် ရှိုက်နေတာတောင်မှ ဘယ်တော့မှ အသံမထွက်ဘူး”

“အတွင်းကျကျပါလား မိုး၊ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

မိုးမွန် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ဒါပေမယ့် စောလေးပဲဖြစ်ကာ...

“အရမ်းကိုရင်းနှီးခဲ့တာ၊ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေး ဆိုပါတော့...”

“ဒီလောက်ဆို ရပြီ၊ မိုးရေ တော်ပါတော့”

တားဆီးသံက ဒေသနှင့်မဟုတ်ဘဲ ပြုံးနေလျက်နှင့် မျက်စောင်းရွယ်နေသေးသည်။ မိုးရေက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံး၍ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်၏။

“ဟွန်း... ကိုယ့်ချစ်သူပါးစပ်က တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းဒီလောက်ပြောနေတာ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာဘာဖြစ်နေလဲ သိလား”

“ရိုးရိုးသားသားမို့ပြောတာလေ၊ မမကလဲ ပြုံးနေတာပဲဟာ”

“အဲဒါ ရှင့်ကို စိတ်ညစ်မသွားစေချင်လို့ ဒီက စိတ်ညစ်ခံနေရတာ မပြောနဲ့တော့၊ ရိုးရိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်းဆန်းဖြစ်ဖြစ် ပါးစပ်ထဲရောက်ရောက် ဘာတတ်တာကို တို့ သတိထားမိတယ်၊ နားမထောင်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြ၏။ မာ့ ရင်ထဲမှာတော့ စောစောက မိုးမွန် ငိုနေသည့်ပြဿနာရပ်အကြောင်းကို သိချင်စိတ်တွေဖြစ်နေဆဲ...။ မရမကမေးလိုက်လျှင် မိုးမွန် က ဖုံးထားမှာမဟုတ်ပေ။ ဒါပေမယ့် ညာနေတာကိုပဲလက်ခံထားချင်တာမို့ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

“မိုး”

“ဗျာ”

“တို့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား”

“မချစ်တဲ့ပုံ ပေါက်နေလို့လား မမ”

“တို့က လောဘကြီးနေတာထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ မင်းက တို့ထက် အသက်ငယ်တယ်၊ အရမ်းချောတယ်”

“မမလဲ အရမ်းလှတာပဲ”

ကိုယ့်ကို လှတယ်ပြောတာ သဘောကျမိပေမယ့် မာ့ မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပေါ်လာ၏။ စိတ်ထဲမှာ မလုံသလိုပါ။

“မမ စားလေ၊ ပေါင်မုန့်နဲ့အသားညှပ်တွေ ကြော်ထားတာ အေးကုန်ရင် မကောင်းဘူး”

“မစားချင်တော့သလိုပဲ”

“ဟောဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် အိပ်မက်ဆိုးမက်ရင်တောင် ငြိန်အိပ်လို့မရဘူး”

“ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ရိုးသားလို့ ပြောလိုက်တာပါ”

‘ဟုတ်ရဲ့လား’လို့ မေးလိုက်သလို မာ မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီ သို့မဟုတ် ရောက်၏။

“တကယ်ပါ သူများကဲ့သို့ကြတာကိုကြားသလိုနေပြီး မမနဲ့ကျွန်တော် တွဲခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး။”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ချင်သလိုလိုပါပဲ၊ ပြောဆိုရယ်မောနေကြပြီဆို ဒီကောင် ငွေမက်လို့ဆိုတဲ့ အတင်းအဖျင်းစကားတွေကိုတောင် ပြောရက်လေခြင်းလို့ ခါးထောက်ရန်တွေ့ချင်လောက်အောင် မိုးမွန်က မာ့ကို ဂရုစိုက်သည်။ စိတ်ညစ်သည်ပြောလျှင် ရယ်စရာတွေပြောတတ်သလို ရင်ခန့်စရာတွေနဲ့ ဖြားယောင်းတတ်တာလည်း အချစ်တွေပဲမဟုတ်ဘူးလား။

ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် သူမကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်သည်။ အသက်ချင်းကွာသည်။ အဆင့်အတန်းလည်းမတူ၊ ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘက်ကို ယိမ်းယိုင်လာတာဖြစ်ပါစေ ကိုယ့်ကရော တစ်သက်တာထာဝရအဖြစ် မျှော်လင့်ထားခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒီထက်ချစ်တာတွေပြပြီး ဒီထက်ဖြားယောင်းနိုင်လာရင်တော့ ကိုယ်ကမှ ပစ္စန့်လွှတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင် ...

“မနက်ဖြန် မင်း တို့ပေးတဲ့သော့ကို လက်ခံပါ”

မြန်းခနဲပြောလိုက်တော့ ပြောလက်စအတိုင်း ဆက်ဖို့ပြင်နေတဲ့ မိုးမွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့်ကြည့်၏။ မာ က ပြုလိုက်ပြီး ...

“မင်းအတွက် တို့ဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်းလေး ပင်လုံအိမ်ရာမှာ အရမ်းတိတ်ဆိတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း မငြင်းနဲ့တော့”

မိုးမွန်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ဘာမှမပြော။

“တိုက်ခန်းဆိုပေမယ့် အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ မင်းအတွက် ဝယ်ထားတာကို အခု ပိုတိတ်ထားရတာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော်က ...”

“မင်းပြောတော့ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူးဆို”

“အဲဒါကိုတော့ စိုက်မှဖြစ်မယ် မမ၊ ကျွန်တော် ...”

“ဘာမှဂရုမစိုက်နဲ့ကွာ၊ တို့လဲ မင်းကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းက သတ္တိမရှိလို့ဖြစ်လား”

“ဒါတစ်ခုကိုတော့ လောလောဆယ် စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ မမရယ်”

သူ တောင်းပန်သလိုပြောပြီး နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။ သတ္တိနည်းတာမဟုတ်ပေမယ့် ရုတ်တရက် မမရဲ့မျက်ဝန်းတွေကလွတ်အောင် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို လက်နဲ့မသိမသာကာကွယ်လိုက်မိတာဖြစ်၏။

ကိုယ့်ရင်ထဲက ဗဟိရက်စွတွေကို ကိုယ်ပဲသိသည်။ ဒါကိုလက်ခံလိုက်လျှင် ...

“မိုး”

“ဗျာ”

“မင်းက တို့အပေါ် တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ထားမယ်၊ လိမ်ညာနေမယ်ဆိုရင် တို့က ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပဲနော်၊ အဲဒီတစ်ခုရဲ့ အမှန်ဘုရားကို တို့ကိုယ်တိုင် မသိချင်လို့ မင်းညာနေတာကို ဒီတိုင်းပဲနေပြီး အညာခံခဲ့တာ၊ နောက်ထပ်ညာတိုင်းရတယ်ဆိုပြီး ...”

“မဟုတ်တာ၊ မမကလဲ ...”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီစိုက်ခန်းကိုမင်း လက်ခံသရွေ့ မင်းနဲ့တို့ကြားမှာ အဆင်မပြေမှုတစ်ခုခု ရှိနေမှာပဲ”

ဒုက္ခပါလားလို့ မသိမသာတာရင်း မိုးမွန်က မအိမ်လည်ပြုံးသည်။ အချစ်တော့ အချစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မချီဘဲနဲ့ ပန်တွတ်တွတ်ဖြစ်နေ၏။

တို့ယ့်နှစ်သက်တာက အချို့။

အခန်း (၅)

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တည့်တည့်တိုးတော့မှ သူလည်း ကွေ့ရှောင်မသွား။ ကိုယ်လည်း မသွားဖြစ်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိကြ၏။

ချစ်မိုးမွန် ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းချစ်သူဟာ ရေလယ်ကျောက်တန်းဘုရားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟိုထိုင် ဒီထိုင် ဖြူဖြူပိန်ပိန်ကောင်လေး ချစ်မိုးမွန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ပါလား။

မြင်နေတွေ့နေကျပေမယ့် မြင်လိုက်ရတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကပ်ဖြစ်ကာ... ပြီးတော့ အမြဲလိုလို နှစ်ယောက်တဲတွဲ ...။

မျက်နှာရှေ့ရောက်လာကာမှ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို နုသစ်ပျိုမျှစ်ခြင်းတွေမဟုတ်တော့ဘဲ ယနေ့ခေတ်မှာ ဦးဆောင်နေကြပြီဖြစ်သည့် လူငယ်စီးပွားရေးသမားတွေလို ခန့်ညားချောမွေ့နေသည်။

သွယ်ရှူးသည့်မျက်ခုံးတွေက ပို၍တူနက်နေသလိုလို၊ ဖြူဝင်းသည့်အသားပေါ်မှာ စိမ်းမြဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးရာတွေက ပို၍ရင့်သန်ထာ

ထီအရင် ခပ်ပျော့ပျော့မျက်နှာပြင်ကို ဒီမျက်နှာနဲ့ တွဲစပ်ကြည့်ဖို့ပင် ခက်နေသိပြီ။

မိုးဖြိုးနှင့်ကြည့်နိုင်အောင်ကြိုးစားပေမယ့် မစဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ မြီးရိပ်မထင်ဘဲ ငိုမိုးမိုးလေးဖြစ်သွား၏။

လွတ်တဲငါး ကြီးတာ့မျိုးလား ...။ မိုးမွန် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ရှင်းသန့်ကြည့်စင်နေအောင်ချောလာတာလဲ ...။

ကိုယ်နဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့ မိုးမွန် ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယတွေဖြစ်မိလောက်အောင် စမတ်ကျကျချောမွေ့နေတာတွေဟာ ဒီနေ့ မာယာဆက်ရဲ့ ဘော်ဒီကတ် ဒါမှမဟုတ် မာယာဆက် ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်သွားဖို့လား ...။

နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေရင်း အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြ၏။

မိုးမွန် က ဘယ်လက်မှာကိုင်ထားသည့် ဖိုင်အနီရောင်ကို ညာလက်သို့ပြောင်းကိုင်၍ လှုပ်ရှားမှုတစ်ရပ်နဲ့ ပြန်စ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အလုပ်သွားမလို့ပေါ့။ ငါက နှင့်လို နတ်စည်းစိမ်ရထားတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

မိုးမွန် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ချိုးသွားတာကို ရပ်ကြည့်မနေတော့ပါ။ ခဲဲဲ သူ့ကို ကွေ့ရှောင်ထွက်ခဲ့၏။

“မစဲ”

“ဘာလဲ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နင်သွားမယ့်လမ်းကိုသွား”

မစဲ က အပေါ်ထပ်ကနေ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှမရပ်ဘဲ ဘောလ်ပင်လေးကို ကျိုးကြေတော့မတတ် ဖိဆုပ်ထားရင်း ဆက်ဆင်းသွားသည်။

မိုးမွန် က မိအောင်လိုက်လာပြီး ...

“ခဏနေဦး၊ ငါ ပြောစရာရှိလို့”

လှေကား၏ထောင့်ချိုးကနေ အောက်ဆင်းဖို့လှည့်လိုက်တော့ မိုးမွန်

က ရှေ့တပိတ်ထားလိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံးထဲမှာလည်း မိုးမစဲ ဆိုသည့် မိန်းကလေးဟာ မိန်းမတို့၏ကြွယ်ဝအပ်သော အလှတရားတွေဖြင့် အမြဲတမ်း မဟာဆန်ဆန်လှနေလျက်ပင် ...။

မစဲ မျက်နှာလေးက ဖြူနုဝင်းနှစ်နေသည်။ မထူမပါးမျက်ခုံးတစ်ကလေးတွေကလည်း နက်ရှိုင်းသည့်အရောင်အဆင်း နှာတံညွှန်ညွှန်လေးပေမယ့် ဘယ်တော့မှဆေးမဆိုးသည့်နှုတ်ခမ်းသားတို့ကလည်း ပျော့ပျော့လေးပဲဖြစ်၏။

သူများတွေလို မျက်ခုံးမျက်တောင်တွေပေါ်လွင်တာမဟုတ်ဘဲ နေ့ညင်းနုနုလေးတွေရှိနေသော သူ့မ၏မျက်နှာလေးက စံကားဝါရောင်ထိဝင်း၍ မြဲသားရောင်လဲ့နေတတ်၏။

ဘယ်သောအခါကမှ အဖုအပိမ့်မတင်တတ်ခဲ့သည့် ပါးပြင်လေးတွေဟာ ပါရမီလည်းထူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မမျက်နှာလေးကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ချစ်စရာလေးသတ်မှတ်သွားကြသည်သာများလေသည်။

ပြီးတော့ ထူစဲညိုမှောင်သည့်ဆံပင်တွေရှည်နေလိုက်တာ ပေါင်ထိလောက်ထိရှိ၏။ ဆံပင်တွေမှာလည်း ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာ ဘာမှမထိအမြဲတမ်း ကျောထက်မှာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်စည်းထားတတ်တာ တစ်ခါတစ်ခါကျမှ ကျစ်ဆံဖြိုးတယမ်းယမ်းနှင့်မြင်ရ၏။

မစဲ ကို သူ့ ချစ်ခဲ့သည်။ ခုလည်း ချစ်နေဆဲပဲဖြစ်၏။ အပေမယ့် သူ့မသာ တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့အတွက်၊ မမနဲ့ယှဉ်ရွေးကြည့်တဲ့အခါမှ—

“ဘာကြည့်နေတာလဲ မိုးမွန်၊ ပိုကိုလဲ လက်မလွှတ်နိုင် ငှါရှေ့ရောင်တော့လဲ ပစ်ရမှာ အဆီတဝင်းဝင်းဖြစ်နေပြန်ရောလား”

မစဲ ခနဲလိုက်တော့ မိုးမွန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“နင်ထင်လို့ပါ။ ငါ နင် မပစ်ရက်လောက်စရာ ဘာတစ်ခု မက်စရာ မရှိဘူး။ လှလည်းမလှ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာလဲ တစ်မှမရှိတဲ့မိန်းမလေ၊ မိန်းမ

အလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက အလှလိုပြောနေကြတာ ကြားဖူးပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ ခုမှ သိတာ”

မိုးမွန် မျက်နှာနီရဲတက်လာသော်လည်း ဘာမှလည်း ပြန်မပြောနိုင်။ ရင်နာရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေလည်း ခန်းကုန်ပြီထင်ပါသည်။ မစဲ ကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း လူကွယ်ရာမှာ ငုတ်တုတ်မျက်ရည်ကြွေရတဲ့အဖြစ်တွေ များလာတော့ ရုတ်တရက် ငိုဖို့မေ့နေ၏။

‘ငါ သူ့မနဲ့ ခုနေ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်ရင် ဆိုသည့် မခံစားနိုင်ဘူး ဆင်ခဲသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အံ့သြသွားသည်။ သူ့မ စကားတွေ ပြောနိုင်သေးသည်ပဲ။

“နင် ပြောစရာမရှိရင်ငါ သွားတော့မယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ နေဦး”

မိုးမွန် က မစဲ လက်ခုံလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ မစဲ က ရုန်းပစ်လိုက်ကာ ...

“ဘာလဲ ပြော”

“ငါ နင့်ကို ခုထိချစ်နေတုန်းပဲ”

“ချစ်ပေါ့၊ နင့်လိုလူက ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ချစ်လို့ရတာပဲ”

“နင်ပြောပါ အပေမယ့် ငှါရင်ထဲကို ငါ့သိတယ်၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ နှလုံးချစ်တယ်”

မစဲ က မျက်နှာလွှဲပစ်ပြီး မှဲသည်။

“နင် ငှါကို နားလည်ပေးပါ။ ငါ ...”

သူ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့တော့ မလွယ်ပါ။

မာယာဆက် ထဲမှာ သူ့ အထင်ကြီးမက်မောသည့်စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ မြွေရံသင်းပင်း အားလုံးရှိသည်။ မာယာဆက် ကမှ သူ့အတွက် သားလာမှုကို လေးနိုင်၏။

“ဟိတ် ဒီတက်လှည့်စမ်း၊ ဘာငေးနေတာလဲ”ဆိုတာမျိုး၊ သူမ၏ လက်အစုံနှင့်ချော့သည်။

“မငေးရဘူးကွာ၊ ငေးနေတာက ဝိုင်တာပဲ၊ တို့ရှေ့ကိုရောက်လာရင် အဲဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ မရဘူး”

“တို့ကိုကြည့်စမ်း၊ တို့ လှလား လို့ ...”

“ဘယ်ကိုကြည့်တာလဲ၊ ဒီကိုကြည့် ...” ဤကဲ့သို့ ...၊

မာယာ နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို လက်ညှိုးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ထိကပ်ပြီ ၏။ ပြီးတော့ ...

ပြီးတော့ သူ မရခဲ့ဖူးသည့် သာယာခြင်းအားလုံး မာယာဆက် ထ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်သည်။

သူမရဲ့ ရမ္မက်နွံမှာ ဒီထက်ပိုပြီးမကျန်းရအောင် ထိန်းချုပ်တားဆီးနေ ရတာရော လှယ်လို့လား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ခလုတ်တိုက်စေသည်။

ရမ္မက်နွံထဲကနေ ရုန်းမတက်နိုင်အောင်ဆွဲချ၏။

မာယာဆက်၏ မာယာတွေကို သူ မသိလို့မဟုတ်ပါဘဲ ဒီထဲမှဆဲ သာယာနေမိသည်။ အချစ်သည် ရင်ဘတ်ထဲမှာ သေးငယ်စွာကုပ်တွယ် နေရာယူနေခဲ့လျက် သွေးသားအရေပြား၏ မွတ်သိပ်ခြင်းက အချစ်ထို ထုတ်နုတ်နေရာမပေးချင်။

ထို့ကြောင့် အချစ်က သူ့အတွက် အနီးဆုံးရှိနေပေမယ့် အဝေးဆုံး မှာလို့ပဲ ခံစားနေရသည်။ မစဲ ကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာ ငယ်ဘဝလေးထဲကို ပြန်ရောက်သွားသည်။

မစဲ ရဲ့ သန့်စင်နုသစ်ခြင်းများကို မြတ်နိုးမက်မောစိတ်တွေလည်း ဖြစ် လာတတ်၏။ ထို့ပြင် သူမရဲ့ဖြူစင်သည့်တန်ဖိုးကို သူ မသိလို့မဟုတ်ပေ။

မာယာဆက် ရှေ့ကို ပြန်ရောက်သွားတာနှင့် သူ့ဟာ မိမိကိုယ်နှင့် တကွသော တခြားအရာအားလုံးကိုမေ့လျော့သွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဘာနဲ့ ကုစားလို့မှ မရခဲ့ပေ။

ဘယ်လိုဝန်ခံမလဲ...။

“မစဲ ငါ နင့်ကိုပဲလက်ထပ်မှာပါ၊ အဲဒါကို ယုံပါဟာ”

“အို.. ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါ နင့်ကို ရွံတယ်”

မစဲ က နည်းနည်းမှအထိမခံဘဲ ပွတ်သပ်ခါချပစ်၏။ မိုးမွန် က အတပြန်ဆိုတဲ့...

“မစဲ နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုမဆက်ဆံနဲ့ ငါ အဲဒီလိုကောင် မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကိုယ်နင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ၊ အဆောင်မှာ ပြန်မအိပ်တဲ့ညတွေမှာ ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

မိုးမွန် မျက်တောင်ဖျားတွေ စိုက်ကျသွား၏။ ရှက်သွားသည့်မျက်နှာ အဖြူပေါ်မှာ အနီစက်ကျသွားသလို မသိမသာလေးမဟုတ်။

သို့သော် ချက်ချင်းပြန်မော့လာကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးပဲ၊ သူခေါ်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ လိုက်ရတယ်၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ငါ ငြင်းလို့မရဘူး”

‘အိပ်ခန်းထဲထိများလား’ လို့ မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ပါးစပ်က မထွက် ကို မာယာဆက် နဲ့ မိုးမွန် တို့ ဘယ်လိုမှ ကင်းရှင်းမှုမရှိနိုင်ဟု အားလုံး ဆပန်နေကြတဲ့ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်အသံတွေကို သူမ ကြားနေရသလို

မိုးမွန် က မကြားဘူးတဲ့လား ...။

“ဒီမှာ မစဲ ...”

ပခုံးကို ကိုင်မလို့ပြင်ပြီးမှ မိုးမွန် က လက်ကိုပြန်ချလိုက်၍ ...

“ငါနဲ့မမ လုံးဝကင်းရှင်းတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူယုံယုံ မယုံယုံ နင်ယုံပါ”

မစဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခဲနင့်တက်လာ၏။ ‘မယုံဘူး’ လို့ပြော တော့မယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ကာ မိုးမွန် က အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း မစဲ ပခုံး

လေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၏။

မစဲ ဖယ်ချသော်လည်း သူ ဇွတ်တရွတ်ဆုပ်ထားလျက် ...

“မယုံရင်နေ၊ မယုံဘူးလို့ပြောနဲ့၊ ငါ့စိတ်ကို ငါနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ နင့်

ဘေးကို ရောက်လာမှာပဲ”

ဪ... မမျှော်သာ တော်ရာကဆွေးနေပါဦးတဲ့လား...!

သူ ဖိဆုပ်ကိုင်လှုပ်နေစဉ် မစဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတို ဖြန့်ခင်းလာခဲ့၏။

“ငါကလွဲပြီး နင် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ရဘူး။ မမနဲ့... မမနဲ့ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းရှင်းအောင်နေခဲ့တာ နှင့်ကြောင့်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် သိပ်လှပြီး လိုက်လျော့တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး မစဲ။ အဲဒါကို မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နှင့် နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နားလည်အောင်ကြိုးစားကြည့်ပြီး ငါချစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံစမ်းပါ။ သူနဲ့ငါ ဘယ်လိုပဲ ခွေးရောယှက်တင်ဆက်ဆံနေပါစေ ငါ့အချစ်တွေအားလုံး နှင့်ဆီမှာ”

မိုးမွန် က ပြောနေရင်း မစဲ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်စလုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ မစဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလှလှဖြစ်လျက် ...

“ညာတာတွေ တော်ပါတော့၊ နှင့် ငါ့ကို ဒီလောက်နှိပ်စက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့ မိုးမွန်ရယ်”

မစဲ က သူ့လက်တွေကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို နှံရံဘယ်ပစ်ကပ်သွားအောင် တံတောင်နဲ့တိုက်ဖယ်ကာ ဘယ်လိုမှအချိန်မရလိုက်အောင် ပြေးဆင်းသွား၏။

“မစဲ ...”

မိုးမွန် သတိလက်လွတ်ခေါ်ကာ နှံရံမှာကျောကပ်နေသည့်အဖြစ်ထဲ နေ ပြေးလိုက်တော့မလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မိုး ...”

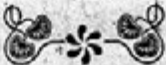
သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်၏။ အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် လှေကား၏ထိပ်ဆုံးမှာရပ်နေသော အပြာရောင်အရိပ်တစ်ရိပ်၏ ခြေအစုံလောက်မှာပဲ မျက်ဝန်းတို့ကိုပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

မာယာဆက် က လှေကားသုံးထပ်ထိဆင်းလိုက်ပြီးမှ ရပ်တန့်ကာ...

“ဒီနေ့ လေဘာကတ်တွေ ထုတ်ပေးရမှာ ကိုစိုးအောင်တို့နဲ့ သွားကုသိုက်ပါ”

မိုးမွန် တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောတာကို ခဏရပ်ကြည့်နေပြီး အပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ သူမ၏ကျောပြင်အစွန်းကလေးကိုပဲ သူ မော့ကြည့်နိုင်မိ၏။

မာယာဆက်၏ ကျောပြင်ကိုပဲ သူ စူးရဲပြတ်သားစွာကြည့်ခဲ့သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းယှဉ်လေမှ မစဲနဲ့ ဘယ်လိုကွာပါလားဆိုတဲ့အဖြေကို အလွယ်တကူရ၏။ ရီဝေသည့်မျက်ဝန်း၊ ညှို့သောနှုတ်ခမ်းတို့ကိုကြည့်မိပြီးဆိုလျှင် မစဲ လည်းအလကား။ တခြားသောမိန်းမတွေလည်း သွား...! မာယာဆက် သည်သာ အလွန်လှ၍ ချစ်စရာကောင်းသော ...!

အခန်း (၆)

“အဲဒါ နာမည်ကိုက ‘လူတွင်ကျယ်’ တဲ့”
 လေဘာကတတ်တွေကိုကိုင်ကြည့်နေရင်း ဒရိုင်ဘာကိုဝင်းမြင့်က ခို
 ပြောသည်။
 “ဒီနာမည်မျိုးပေးခဲ့တဲ့မိဘကတော့ တော်တော်သတ္တိကောင်းရမှာပဲ
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အဖွဲ့မှူးက ကတ်ကိုပြန်သိမ်းမလို့ လက်လှမ်းရင်းမေးတော့ ကိုဝင်း
 မြင့်က မပေးဘဲ လက်ကိုလွှဲရှောင်ထားကာ ...
 “ဟုတ်တယ်လေ၊ နာမည်ကိုက သိမ်မွေ့ကျိုးနွံမှုမပါဘဲ ဘယ်သူ
 စေတနာရှိမှာလဲ”
 “မွေးလာတာ သူများစေတနာမေတ္တာတွေကို တောင်းခံဖို့မှ မဟုတ်
 ဘဲဗျ”
 သူတို့နှစ်ယောက် စကားရပ်ပြောနေသည့်ဘေးကို လူရိပ်တစ်
 ကျလာပြီး စကားသံက တစ်ထပ်တည်းပါလာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်အမောင်းကောင်း
 ကောင်းနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ...။
 သူက ကိုဝင်းမြင့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ကတ်ကို အသားလေးဆွဲယူ
 ထိတ်ကာ ...
 “သတ္တိကောင်းရမှာက ခင်ဗျားအမေ”
 မေးဆတ်ရုံပဲပြောပြီး ကတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။
 “အခု ဆက်၍ ...”
 “စပ်စုတဲ့လူ အန္တရာယ်များတယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူကိုမွေးရတာ တော်ရုံ
 သတ္တိနဲ့ ဘယ်ရမလဲ”
 “မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူတွင်ကျယ် ဆိုတာ မင်းလား”
 “ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကို ဒီလောက်ကြည့်ထားပြီးမှ မသေချာသေးဘူး
 သား”
 သူက ပြောပြီး ကတ်ကိုပြန်ထုတ်၍ ကိုဝင်းမြင့်ရှေ့မှာ ထောင်ပြစ်၏။
 “အဲဒီလို သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းမရှိတဲ့နာမည်တွေ နောက်ထပ်ရှိသေး
 သယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး”
 လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး စိန်ခေါ်နေသလို စကားတွေဆိုနေပြီး
 “အဲဒါကိုကိုင်တော့ သူ့မျက်နှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်တွေ အပြည့်နှင့် ...”
 “ယုံလားတော့မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က အမေ မွေးကတည်းက ကိုယ့်
 စိတ်ကြိုက်နာမည်တွေ အော်ပြီး မွေးလာတာ”
 ပြောပြီး သွားတွေပေါ် အောင်ရယ်သည်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်
 သဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ လေဘာကတ်က မဝေရသေးပါ။ စက်ရုံဘက်မှာ
 ဘုတွေလိုနေသဖြင့် အလုပ်ခန့်စာပိုပြီးတာနှင့် အလုပ်ဆင်းခိုင်းသည်။
 လေဘာကတ်က ဒီနေ့လယ်မှ ဝေမလို့ ...။
 “ဟာ .. ဒီကောင် ဆွဲယူသွားတာ ကြည့်စမ်း ...”
 မျက်စိအောက်ကနေထွက်သွားတာကို နှစ်ယောက်စလုံး ဒီတိုင်း

ကြည့်နေခဲ့ကြပြန်မှ အဖွဲ့မှူး ဦးအောင်ကို မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ထင်ပြော၏။
ပြီးတော့ ခေါင်းတခါခါဖြစ်ကာ ...

“မင်းကလဲ သူများကတ်ကိုယူကြည့်ပြီး ထင်ရာစွတ်ပြောနေတာကိုး
ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးအောင်၊ သူက ဦးအောင်လက်အောက်က အလုပ်
သမားမဟုတ်ဘူးလား၊ ကတ်တွေမှမဝေရသေးတာ၊ ‘ဟိတ်ကောင် ပြန်ယူ
ခွဲ’လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါလား”

“ပေးရအောင် ဝါလက်ထဲကယူသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်း ယူကိုင်
နေတာကိုမြင်လို့ ဒီလို မထိမဲ့မြင် လုပ်သွားတာ”

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဝေမှမဝေရသေးတာ၊ ပြီးတော့ သူ ဝတ်စုံတောင်
မလဲရသေးဘူး၊ ခုမှ အလုပ်စ၊ ဆင်းတာ၊ ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ
သူ လာရမယ့်နေရာလဲမဟုတ်ဘူး”

‘မင်းပဲအပြောကောင်း ဆိုသည်မျက်လုံးကြီးနှင့် ဦးအောင်ကိုက
ကိုဝင်းမြင့်ကို ကြည့်၍ ...

“မင်းကရော ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စက်ရုံကားမောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုဝင်းမြင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားကာ ...

“ဒါ ကျွန်တော် အလုပ်ဆင်းရမယ့်အချိန်မှမဟုတ်သေးတာ၊ ဦးအောင်
ကရော သူ ပန်းချင်းယာဉ်ရမယ့်လူလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ သူ့ကို မင်းနေရာမင်းနေလို့ပြောလိုက်ရင် သူ
ကလဲ လက်ညှိုးပြန်ထိုးမှာပဲ၊ ဒီဘက်ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေက မင်းနဲ့ဆိုင်တာမှ
မဟုတ်တာ၊ မင်း စပ်စုတာကို ပြောသွားကတည်းက ဒီကိစ္စ အကျယ်ပြန်
သွားရင် သူ့ဘက်မှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးဖြစ်သွားမှာ၊ အထူး
လိုကမှ မာယာဆက် က ပြောဆိုကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ရှေ့တင်မှာတော့ မာယာဆက် လို့ မခေါ်ရပါ။ သူမက သူမ၏ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ချို့မှလွဲ၍ အလုပ်ထဲမှာ ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် အပြစ်
ရှိရင် ခွင့်လွှတ်တတ်တာမဟုတ်။

ဦးအောင်ကို လေဘာကတ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်ပုံငုံကြည့်လျက် ခေါင်း
တခါခါဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင် မလွယ်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှာရေရွတ်ရင်း ဘယ်
လိုမှ ဝိုးတဝါးမေ့ပျောက်ဖို့မလွယ်သည့်နာမည်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တိုးသို့
စွာခေါ်ကြည့်မိ၏။

လူတွင်ကျယ်

အခန်း (၇)

“အမလေး”

ကြယ်သီးဖြူတံပြီးသည့်အင်္ကျီကို လက်ထဲမှာ ဖြစ်သလိုဆုပ်ဆွဲလိုက်ရင်း လူရိပ်ထင်လာသည့်နောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်မိသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နက်ပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီနက်ပြာဝတ်ထားသည့်လူက မစဲ မေးတာကိုမဖြေဘဲ မှန်ကုတ်ကုတ်ပြန်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဒါ ဘယ်နေရာလဲဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်ကို တစ်ချက်လုံးဝေပစ်လိုက်သည်။ မသိလို့ကြည့်တာလည်းမဟုတ်။

“အလုပ်လုပ်စရာရှိလို့လာတာ၊ ဖယ်ပေး အဲဒီရှေ့က ...”

သူ့လက်ထဲမှာ ဝါယာကြိုးတစ်ခွေနှင့် အဝတ်အိတ်စုတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားတာတော့ မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် ရှက်သည့်အရှိန်က မပြေဘဲ...

“အလုပ်လုပ်ဖို့ရှိလဲ အသံလေးဘာလေးပေးပါလား၊ သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

“အသံပေးနေရအောင် ဒီစတိုထဲမှာ မင်း ပေါက်ကရလုပ်နေမှန်း ဘယ်သူသိမှာလဲ”

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

“ဖယ်ပေး”

သူက မစဲ မျက်နှာ ဘယ်လိုဖောင်းပွသွားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့တိုးလာ၏။ ဒါ ... စတိုခန်းကတော့ မှန်ပါသည်။ ဖုန်းခွဲတွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအတိုအထွာတွေ အားလုံးကို ဖြစ်သလိုစုပုံထည့်ထား၏။

ဒါပေမယ့် အခန်းကြီးက အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးဘက်က နေ အပေါက်ဖောက်ထားတာမို့ စတိုခန်းပေမယ့် လေဝင်လေထွက်လည်းကောင်း၏။

နောက်မှာ စက်ရုံဝင်း၏ခြံစည်းရိုးသံပြားချပ်ကြီးတွေနှင့် နွယ်ပင်တချို့ပဲရှိနေတော့ မိန်းကလေးဝန်ထမ်းတချို့ ဒီထဲဝင်ဝင်ပြီး ဗာဟိုရက်စွလေးတွေ လုပ်ကိုင်ကြတာရှိသည်။

သူမတို့ပဲ အဲဒီလိုဝင်ထွက်လို့ရအောင် ပုံးပလုံးတွေကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားထားခဲ့တာဖြစ်၏။

တစ်ခါတလေ ဒီထဲက လျှပ်စစ်ခွဲတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ လာတော့မည်ဆိုလျှင်လည်း စက်ရုံစောင့် ဦးလှဘူးက ကြိုပြောထား၏။

“မနက်ဖြန် မီးကြိုးတွေရှင်းကြမှာ၊ ညည်းတို့ အထဲမှာ ရှုပ်ပွထားတာတွေရှိရင် ရှင်းပေးထားကြဦး။ တခြားမဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်တွေ ဘာတွေ ...”

စသဖြင့် သတိပေးထားတတ်သည်။

ဒီလူကိုတော့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါလား။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း။ ကော်ရံဘက်က မီးတပ်ဆင်ပြုပြင်ရေးဝန်ထမ်းတွေကို မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ ဒီလူ မပါ။

“အား ...”

ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဖြတ်ကျော်သွားသည့်ကျော့ပြင်ကိုကြည့်ရင်း မကျေမနပ်သည့်စိတ်လေးနှင့် ကိုယ့်အိတ်ကိုဆွဲချလိုက်တာ ဘေးအိတ်ထဲမှာ စာစ်

မိတ်မိတ် တည့်ထားခဲ့သည့် ပေပါဝိတ်တုံးလေးက ခြေသန်းချောင်းထောပေါ် တည့်တည့်ကျ၏။

ဒုတ်ခနဲအသံရော မစ အော်လိုက်တာရော ကြားကာ သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”
“ဘယ်သူက မေးလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးစိမ်းကိုကြည့်ကာ မစ မျက်နှာလေးရဲသွား၏။
ပြောချင်တာက ‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး လှည့်မကြည့်နဲ့’ လို့ ...
ပြောမိတော့ အပြည့်အစုံမဟုတ်ဘဲ သူများရယ်ဖို့ဖြစ်သွား၏။
“ဟွန်း ...”

မစ မျက်နှာလေးလွဲ၍ ဆတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ခြေထောက် ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာထက် ပေပါဝိတ်တုံးလေး ကွဲရှာသွားသလားလို့ စိုးရိမ်မိတ်နှင့်ဖြစ်၏။

ဒါလေးက မိုးမွန် ဝယ်ပေးထားတာ၊ အထဲမှာ ရေသူမပုံလေးနှင့် ရေတွေ့ ကျောက်ဆောင်တွေရှိသော အစိမ်းရောင်ဖန်တုံးလေးသည် ခြေထောက်ကို အားရှိပါးရှိ ထုချလိုက်ပြီး ဘယ်ကိုခုန်ထွက်သွားသည်မသိလောလောဆယ် မစ သူ့ကိုမေ့သွားသည်။ ဝိတ်တုံးကိုလိုက်ရှာရင် ကတ္တူပုံးတွေကို ဟိုဖယ် ဒီရွေ့နှင့် ချောင်ထဲကိုတိုးဝင်သလိုဖြစ်နေ၏။
“ဟိတ် .. ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ နည်းနည်းပါးပါးမော့ကြည့်ဦး”
“ဟင် ...”

အသံကြားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်မြင့်စားပွဲပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် သူက မညီမညာအမြင့်ကြီးထပ်တင်ထားသည့် ကတ္တူပုံးတွေကို အပေါ်သုံးပုံးလောက်ကနေ လက်တစ်ဖက်ဖွဲ့ဖမ်းထိန်းထားစေခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့်ထိုးခံထားရသည့် လက်မောင်းလောက်ရှိသောဝိုက်လုံးနှစ်ချောင်းက ပုံးတွေကို အလယ်ကနေကြမ်းတုံးခုပေးထား

အလိုဖြစ်နေ၍ တော်သေး၏။
“မဟုတ်လျှင် ဝိုက်လုံးလိမ့်သွားတာနှင့် အပေါ်ထိပ်ပုံးတွေကလည်း အယ်လိုကိုင်ထားလို့မှ ထိန်းရမှာမဟုတ်ပေ။

ကြည့်စမ်း ...၊ အောက်ကနေ ဘာမှသတိမထားမိဘဲ ပုံးတွေကို တွန်းဦးရွေ့ဖယ်နေတာ ...၊

ဒါတွေသာ လူပေါ်ပြိုကျလိုက်လျှင် ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘဲ ဆေးခန်းပြေးရတော့မှာ ရာနှုန်းပြည့်ပါလား ...။

“ဟိတ်.. မင်း နားလေးနေသလား၊ မျက်လုံးရောမြင်ရဲ့လား”
“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”
“ကွတ် ... ဒီမှာ လက်က အံသေနေပြီ လွတ်ပေးလိုက်ရရင် ကြည့်ကောင်းဦးမယ်”

“ခင်စာလေးကိုင်ထားပေးနော်၊ ခစာလေးပါ”
“ပြောမနေနဲ့ကွ၊ မြန်မြန်ထ၊ အောက်ဆုံးက မင်းတွန်းပစ်လိုက်တဲ့ ခွေးကြီးတွေကို အပေါ်နဲ့ပြန်ညီအောင် သာသာလေးပြန်ဆွဲ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ခုနက် မှည့်ပြီး မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်ဖြစ်နေတဲ့ပုံးတွေကို တခြားစီပါထား။ အပေါ်စီးကနေ ငုံ့ကြည့်ပြီး မစ လိမ္မာနေတာလေးကို ပြုံးမိတော့ အလိုဖြစ်သွားမိ၏။

ဒါပေမယ့် မပြုံးနိုင်ပါ။
မစ လေးဖက်ထောက်လေးဖြစ်နေရာမှ ပုံးတွေကို ကတုန်ကယင် ငြိန်ဆွဲနေဆဲ အားလုံး နေသားတကျပြန်မဖြစ်မီ ရှည်လျားသည့် သူမ၏ ဆံပင်တွေ အဖျားခတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ...

“ဟာ ... မထနဲ့ ဟေ့ ...”
သူ သတိပေးလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွား၏။ မစ၏ဆံနွယ်ဖျားတို့ အညှိ တစ်ဖက်မှာ အမာခံထိန်းမတ်ပေးထားသလိုဖြစ်နေသော ကတ္တူ

ချုပ်ပြားကြီး၏အစွန်းကို အတိအကျချိတ်ဆွဲသွားခဲ့ပြီး ...

“ဒီဘက်ကိုကပ်”

“ဝုန်း”

သူပဲအော်ပြီး ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့်မော့ရင်း ငုတ်တုတ်မော့နေသည့် သူမအဖြစ်ကိုသိကာ ခုံပေါ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ချလိုက်ရတာလည်း သူပဲဖြစ်၏။

ကတ္တူပုံးတွေက တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ အင်အားများစွာ စုပုံထပ်သွားကာ သူ ဆွဲပစ်လိုက်သဖြင့် ဒီဘက်ရောက်လာသည့် မစဲ ကတော့ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ အဖျားခတ်ထိခဲ့သည်။

ဝုန်းခိုင်းကြံကျလာသည့် ပုံးခွဲတွေကြောင့် မစဲ ထိတ်လန့်ကာ သူ့၏ကို သိမ်းကျုံးဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးအတင်းကပ်ထားပီ၏။

အသံတွေငြိမ်သွားခဲ့ပြီး သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူ ဆွဲဖယ်တော့မှ မျက်နှာလေး ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် ...

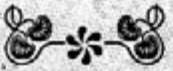
“အို...”

တံခါးဝဘက်မှာ အလုပ်သမားတွေဝိုင်းအုံလျက် မျက်လုံးတွေဖြူစွာ ပါးစပ်ကြီးတွေ ပြနေကြ၏။ ထိတ်လန့်ခြင်းပြီးတော့ ရှက်ကြောက်ခြင်းတွေ ဆောင်တက်လာသည်။

စောစောက ဝုန်းခိုင်းကြံသွားသည့် အသံဗလံများထက် အများကြီး ဆိုးရွားလေသည်။

မစဲ နှုတ်ခမ်းကိုကပ်ထားလျက်နှင့် ပြည့်တက်လာသောမျက်ရည်များကြောင့် ဘာဆိုဘာမှမမြင်တော့ ...။

ဒီအချိန်မှစ၍ ကြားခြင်း၊ မြင်ခြင်း အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းရပါလိမ့်။

အခန်း (၈)

“ပြောစမ်းပါဦး။ နင့်ရဲ့ပုတ်သင်ဥပါပေါ် သွားတဲ့ ဝက်ဝက်ကွဲ ဇာတ်သမားကြီး”

“ခဏနေဦး။ လွတ် လက်ကို”

အလုပ်ကအပြန် အဆောင်ကိုရောက်တာနှင့် ခါတိုင်းလို ရေချိုးဖို့ နှုတ်ချင်းမပြင်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲဝင်နေနေမိတာဖြစ်သည်။

“မစဲ အပြင်မှာ မိုးမွန် ရောက်နေတယ်ဟ၊ လွင့်လာတာတော့ မုန်တိုင်းထယ်တစ်ခုပဲ။ နင်တို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

အဆောင်နေသူငယ်ချင်း ‘မမ’က အစကတည်းက စပ်စပ်စုစုအကျင့် နှုတ်ချင်း မိုးမွန် က အရင် ဒီအဆောင်ရှေ့မှာပဲနေတာမို့ မစဲ နဲ့ မိုးမွန်တို့ အကြောင်းကို အားလုံး သိထားသူပဲဖြစ်၏။ သူမက မစဲ ကိုမေးရင်း မြဲချိုး

နှုတ်နှာလွှဲနေတာကိုလည်း အကဲခတ် သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”လို့ပဲ ဖြေလိုက်ပြီး မစဲ အပြင်ထွက်လာတော့ မိုးမွန် က တင်းမာနီရဲနေသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ခါးထောက်လျက် ...။ ပုံစံက အလည်လွန် အကျင့်ပျက်နေသည့် ဇနီးမယားတစ်ယောက်ကို အကြီး

အကျယ်ပေါက်ကွဲတော့မလို့ စောင့်နေသည့်ယောက်ျား၏ဟန်ပန်မျိုး ...။

သူ ဒီပုံစံနှင့်မေးလာကတည်းက စပ်စုချင်နေကြသည့် အဆောင်အတွဲက မလှမ်းမကမ်းကနေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်တယ်သိချင်ရင် လာ ...”

“အ ...”

မစဲ လက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဆောင်ဆွဲပြီး အဆောင်၏ရှေ့ထဲ ကျောက်ခက်ပင်တွေတန်းစီထားသည့်အုတ်ခုံလေးထိ ခေါ်လာသည်။

ဒီနေရာထိ မစဲ ပါလာရတော် လက်ကို သူဆွဲလာပေမယ့် ချစ်သူချစ် လက်ဆက်လျှောက်လှမ်းလာကြတာမျိုး မဟုတ်ပေ။

သူက ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ကြိုးချည်ဆွဲလာသလို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆွဲချလာတာဖြစ်ကာ ခွေးသေကောင်မဟုတ်သည့် စိတ်အဖြစ်က ဒူးတုပ်လဲကျမတတ် ခလုတ်တွေတိုက်၊ ပြေးလွှားပါလာရုံသာဖြစ် ခြေထောက် မြေကြီးထိမှထိရုံလားပင်မသိတော့။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့လက်ကို ဆောင့်ခါချပစ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းနဲ့အတူရောက်လာသည့်ဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘက်မှ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သတိရပြီးသား။

ဒါကို ရှင်းပြမလို့ ထွက်တွေ့ခဲ့တာလည်းဖြစ်၏။ ခုံတော့ ...

“နင် လူတစ်ယောက်လုံးကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဒီလောက် အကြမ်းမရမ်းဆွဲချလာရသလားဟင်”

“ဘာ ...”

“အဆောင်ကလူတွေ ဘာပြောကျန်ခဲ့မလဲ နင်သိလား”

“ဪ... ဒါပြောမှာကျတော့ ကြောက်သလား။ မနက်စောစောစောက ကုမ္ပဏီမှာ လူမခံသေးတာ အခွင့်ကောင်းနဲ့စတုရန်းဆောင်မှာ နင် ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ။ မစဲ မျက်လုံးတွေ မီးပွင့်သွားသလိုပင်။ တစ်လောကလုံးအပြောကြပါစေ၊ ချစ်သူကိုတော့ ယုံကြည်စေချင်သည်။

“ငါ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ နင် မသိဘူးလား မိုးမွန်”

“အစက သိတယ်၊ လုံးဝကို အထင်ကြီးခဲ့တာ၊ အခု မသိတော့ဘူး။ အတိုမလည်တော့ဘူး။ ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီ လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ နင် ဘယ်တုန်းကပြောနေတာလဲ၊ နင် ... နင် ငါ့ကိုကျတော့ ...”

“မိုးမွန် ...”

“ဒေါသတွေပြမနေနဲ့ ဒေါ်မိုးမစဲ”

မစဲ အော်သလို မိုးမွန် က ပြန်အော်ကာ သူ့ရင်ဘတ်သူ အသံမြည်အောင်ပုတ်၍ ...

“ဒီကောင်ကတော့ ငါ့ချစ်သူသာ အသန်စင်ဆုံး၊ မိုးမစဲ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ငါ့ရဲ့ နန်းထိုက်တဲ့ပန်း ...”

“နင် တော်တော့”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲ၊ ငါ ဘယ်မိန်းမကြောင့် ငါ့သွေး ဘယ်လောက် ခြောက်ခွက်ဆူပါစေ လူပျိုဆိုတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းချုပ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ဆယ့်နှစ်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဝေးနေနေ အချိန်တန်ရင် ပေါင်းစည်းကြပြီးအစိကလို့ သတ်မှတ်ပြီး ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို နင့်အတွက် ထားခဲ့တာ”

“ငါ အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ငါ ဘာမှားခဲ့လို့လဲ၊ သူ့နာမည်ကိုတောင် မသိဘူး”

“အပိုတွေမပြောနဲ့”

“ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ မိုးမွန်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ဟွန်း ... ပြောစမ်းပါ၊ ပြီးအောင်နားထောင်ပေးမယ်”

မစဲ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ နှုတ်မစ် ရှိပြန်နေရတာကို စကားလုံးတွေမပီပြင်ရင်တောင် ဆူညံနေတာတွေက ကုတ်ခဲ့သတိတော့မလို့ဖြစ်နေတာတွေကိုတော့ ဘေးလူတွေ မြင်နေကြားနေလောက်ပါပြီ။

ရိုပါစေတော့ဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားချင်ပေမယ့် မရှင်းတဲ့နေ့လိုက်လို့ လည်းမဖြစ်။

“ငါ့မနက်က...”

မစ် စကားပြောမှ ရုပ်တန်ခွား၏။ မနက်က အတွင်းခံအင်္ကျီကြီး တစ်ဖက် ပြတ်ထွက်သွားလို့ ဂိတ်မှ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ ရုံးထဲထိ တောင်မဝင်နိုင်ဘဲ ဘေးကပတ်ပြီး စတုရန်းထပ်ခါးမိတာဖြစ်သည်။

ခါကို ဘယ်လိုပြောပြရမန်းမသိ။

ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း အကြိတ်အနယ်ကြီးစားနေ တုန်း ဒီလူ မြန်းခနဲရောက်လာမယ်လို့ ထင်မလား ...

နောက်ထပ် တိုက်ဆိုင်ကုန်တာတွေရော ပြောပြရင် ယုံပါ့မလား ...

“ဘာလဲ ပြောစရာမရှိဘူးလား”

မစ် မျက်တောင်လေးခတ်ရင်း မျက်ရည်မသုတ်အားအောင် ဝိုင်သွား တာကို ကြည့်ပြီး မိုးမွန်က ခါးထောက်မဲ့၏။

“ဘယ်ပြောစရာရှိမလဲ၊ နင့်မှာ အင်္ကျီပရိတ်ရဲ့ ဟိုကောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်ခန်းလုံး ဝုန်းခိုင်းကြကုန်တဲ့အထိ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် ...”

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင် ... ကဲဟာ ...”

အရှက်ကြီးပြီဆို ဒီလိုရိုက်တတ်မှန်းမတွေးဖြစ်လိုက်သဖြင့် မိုးမွန် နားထဲမှာ ဖောင်းခနဲအူထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဦးခေါင်း မရှိတော့သလို ရုတ်တရက် အသိတရားတွေ ဘယ်ဆီပြေးထွက်ကုန်ကြ မှန်း မသိ။ သူက ရှက်လို့ဆိုလျှင် ကိုယ်က အသားနာတဲ့လူ ...

ဒေါသနှင့်လက်က ရိပ်ခနဲမြှောက်တက်သွားသည်။

“ဤ...”

လက်ပြန်လွှဲပစ်လိုက်ပြီးမှ လက်က လေထဲမှာရပ်တန့်သွား၏။ မျက်နှာလေးကို မရိုက်ရက်။ မိုးမွန် မစ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အဲကို ကိုယ် ဖြည့်သွားအောင်ကြိတ်သည်။

“နင် ... နင် .. ကွာ .. တောက်”

ဒေါသ၏ပေါက်ကွဲခြင်းက လှပစွာရှိနေသောအုတ်ခုံလေးဆီ အတိုင်း

ကျ၏။ ခြေထောက်နှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ လွှဲကန်ပစ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လုံး ယိမ်းထိုးလာမှရပ်သည်။”

“သာပါတယ် ဒေါ်မိုးမစ်၊ ခင်ဗျား တော်လဲတော်ပါတယ်၊ အပြစ်ရှိတဲ့

“ဒါရိုက်လွှတ်ကြေးပေါ့၊ မှတ်ထားပါမယ်”

နာကြည်းစွာပြောရင်း ခပ်နဲ့နဲ့နှင့် နောက်ပြန်တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်

ထိုအခါကျမှ အုတ်ခုံကိုကန်ခဲ့သည့်ခြေထောက်တစ်ဖက်လုံး ရဲညို

တိုင်းလျက် ခြေမနှင့် ခြေညှိုး နှစ်ချောင်းမှာ သွေးတွေရဲနေသည်။

“မိုးမွန် ...”

မစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွားလျက် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း

တိုက်တော့ မိုးမွန်၏ နောက်ထပ်တက်ခေါက်သံက တားဆီးပစ်လိုက်

ပြီးတော့ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

• လူကိုလည်းမယုံ

ချုံ့ကိုလည်း မပုံခဲ... ဒါပေမယ့်

သံသယမီးတစ်စ

မြူတစ်မှုန်မျှကြောင်...

ကျွန်ုပ်၏ဝဘက်ရင်အုံသည်

အခန်း (၉)

“နင်တို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“အရင်ကအတိုင်းပါပဲ”

လေသံကတော့ ဘာဒဏ်ရှာမှထိရှာထားခြင်းမရှိသလိုပါ။ သို့သော် နိမြန်းမြန်း ပြောင်းသလင်းခါနေသည့်မျက်နှာလေးက ခု ထွက်မလေးလေးကတင် ငိုထားမှန်း သိသာနေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မနေ့က မိုးမွန် နင့်သိလိုက်လာပြီး ဖောင်းပွန်နဲ့ သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဖြင့်ပါစေပေါ့၊ ငါမှ ဘာမှမဟုတ်တာ”

အော်သလိုလေးပြောလိုက်ပေမယ့် မစ မျက်ဝန်းလေးတွေ အရေလက်နေပါပြီ။ မြဲခြူးက သေချာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေးချသည်။

နှစ်ယောက်စာအတွက် ထမင်းချိုင့်ကို သူမ ဆွဲခြင်းလေးထဲ ပူးထည့်ကာ လက်သုတ်ပါလေးကို သေသေသပ်သပ်လေးခေါက်စေ၏။ သေသပ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ချိန်ကလည်း လိုနေသေးသလို မေးစရာ ပြောစရာတွေလည်း ကျန်သေးသည်။ ဒါပေမယ့် မေးလိုလို့ မထွက်တော့သဖြင့် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေခြင်းဖြစ်၏။

“သွားမယ်”

ဆလင်းဘက်ခံလွယ်ပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေသည့် မစ က ဆွဲခြင်း နှစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှထရပ်သည်။ တို့ကြောင့် နှစ်ယောက်အတူ အဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ် ယောက်ျားလေးအဆောင်ဘက် ဗြတ်လျှောက်ခဲ့သည်တွင် ...

“ဥာဝတစ်ခုလုံး ချေမှုန်း .. နင်းစေမယ့်အမှိုက် .. နေပါစေတော့.. နောက်မီးလင်းစာတ်လမ်းရှုပ် နင့်အကျင့်တွေလဲမကြိုက်.. နေပါ

... ..

တစ်ယောက်တည်း စပ်ဝေးဝေးမှာ မင်းနေခဲ့လိုက် .. နေပါတော့... ငါ လိုအပ်တာကလည်း သိချင်းတွေနဲ့မိုက် နေပါတော့ လူငယ်တွေဆိုလိုက်ကြသည့် သိချင်းသံကြောင့် မစ ခြေလှမ်းလေး

... ..

“ပိုစ၊ ကြမယ်ဟ... ဆက်လျှောက်”

သူမတို့ ဒီနားရောက်မှ အော်ဆိုလိုက်သည့် စပ်ဖြူမျက်နှာတွေကို မြဲခြူး သိသည်။ ဟိုတုန်းက ဒီအဆောင်မှာပဲ မိုးမွန် နေသွားတာမို့ ဂစ်တာ ထားသည့်တစ်ယောက်က မိုးမွန်၏ သူငယ်ချင်းရင်းကြီးဖြစ်သလို အလုပ်လုပ်နေဆဲ ...။

... ဥာဝတစ်ခုလုံး ချေမှုန်း .. နင်းချေမယ့်အမှိုက် .. နေပါတော့... .. နောက်မီးလင်းစာတ်လမ်းရှုပ် .. နင့်အကျင့်တွေလဲမကြိုက် ..

... ..

သိချင်းသံသည် မစ ခြေလှမ်းတုံ့သွားခြင်း၊ မြဲခြူး က ဆွဲခေါ်ခြင်းတို့ နေတုန်းမှာ ပို၍ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြစ်လာ၏။ ဆိုတဲ့လူကလည်း အော်သည်။ ‘နေပါတော့’ လို့ အော်ကြတဲ့အသံတွေ အလည်း သံမြဲနှင့်ညီညာနေသည်။

“တောက်”

မစဲ တက်ခေါက်ရင်း ဆုပ်ကျစ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်လေးစေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့၏။

“အဲဒါ ဟိုကောင် ကပ္ပလီ မှီလား”
“ဟုတ်ပဲ၊ သီချင်းဆိုနေလိုက်တာ သွားပဲမြင်ရတယ်”

ကပ္ပလီလိုမည်းနေပေမယ့် မြန်မာစစ်စစ်ပဲ။ အသားမည်းမည်း၊ မှိုးမွန်မှိုးမွန် မှအစပြု၍ နောက်ထပ်တွဲသမျှ သူငယ်ချင်းအစစ် အသင်းတွေက ဖြူဖြူချောချောလေးတွေဆိုတော့ သူက ကပ္ပလီအဖြစ် ထင်ရှားလာခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကူညီသလိုလို၊ စပ်စုသလိုလိုနှင့် စီးလောင်ရာလေပင့်တာကိုလည်း ဝါသနာကြီးသည်။

မနေ့က စက်ရုံမှာ ပြဿနာဖြစ်သည့်ကိစ္စ အစအဆုံးကို ဒီကောင် သိပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ညနေပိုင်းမှာ မှိုးမွန် ဒီကိုလာသွားသည့် ကိုလည်း မသိမှာမဟုတ်။

မှိုးမွန် ဒီကပြောင်းသွားပြီးမှ ဓဏတဖြုတ် အလည်ရောက်လာတဲ့ သူတို့အိကိုတော့မဝင်ဘဲမနေ၊ မဝင်တော့ဘဲ ပြန်သွားမလို့ ခြေလှမ်းလည်း ထိုကပ္ပလီက မရမကထွက်ခေါ် တတ်၏။

“ဒီကောင် သေချာသိလိမ့်မယ် သိလား မစဲ၊ တမင်စောင်းဆိုနေတာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ မစဲ မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ သား သွား၏။ အသံတိတ်တိတ်ပေမယ့် မစဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဘယ် တက်လာလျှင် ဘယ်လောက်က ရေဆူအမှတ်ဆိုတာကို မြဲချိုး အသိပယ်ရီပေါ့မှာ ကျောက်ရုပ်လေးဖြစ်နေသည့် မစဲ၏မျက်တောင်လေးတွေက ရှိုးကေ့စံထဲမှာထည့်ထားသည့် အရုပ်မ၏မျက်ဝန်းလေးလို မျက်ဝန်း၊ မျက်တောင် ဘာဆိုတာမှမလှုပ်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ကြော တွေ ဝေနေသည့်အဖြစ်က အခြေအနေကို ပို၍ စိတ်မသက်သာပွယ်နေစေခဲ့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းလာတော့မှ သူမကပဲ စပြောလာခဲ့၏။

“သူ့နာမည် လူတွင်ကျယ် ဆိုတာ ငါ သူပြောမှ သိတာ”

“အေးပါ၊ ငါ ယုံပါတယ်”

“သူကလဲ အဲဒီမနက်က စတိုထဲမှာ လျှပ်စစ်မိန်းတွေရှိတာကို လာစစ်တာ၊ ငါကလဲ အကျီပန်းကြိုးပြတ်နေလို့ စာဖ်ယောက်တည်း၊ အထဲမှာ နေခဲ့တာ”

“ငါ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ပြောသားပဲ မစဲရယ်”

“နင်တို့က ငါတို့ထက် အလုပ်ချိန်ပိုတိုကျရတာတို့သိသားနဲ့ အဲဒီထဲ ခေါ်သွားရမှာလား”

“ဒါပေမယ့် နစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွားတော့ ရုပ်ကုန်တာပေါ့”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုရှိကြရင် ရုပ်မိလို့ဘူး မြဲချိုး၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်တဲ့လူနဲ့ ငါက ဖြစ်စရာလား၊ တကယ်ဟုတ်နေရင် ရော့သူနဲ့ အဲဒီလိုနီးစပ်တဲ့နေရာမှာ ငါက လူသိခံမလား”

“နင်တို့မှာတယ်လို့ ငါ မပြောဘူး မစဲ ရယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ဘက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ အုန်းခနဲထဲဖြစ်သွားကတည်းက နင် တယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောတဲ့လူတွေက နင့်မှာ အကျီကြယ်သီးဖြုတ်နေတာတွေ ဘာတွေ ထည့်ပြောပြီး...”

“ငါမပြီးသေးခင် သူ ရောက်လာတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ တို့ယုံကိုယ်ကို ဘာတွေလုပ်မိမှန်းတောင်မသိဘူး၊ ထွက်ပေးလိုက်ဖို့ဆိုပြီး အိတ်ကိုဆွဲ ထွက်တော့မှ ပေပိဝိတ်ပြုတ်ကျသွားတာ”

“အဲဒါလဲ ငါ အတန်တန်သတိပေးတယ်၊ နင့်ဆလင်းဘက်ခဲဘေး အိတ်လေးက တိမ်တိမ်လေးရယ်၊ ဇာစ်ပိတ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ပေပိဝိတ် သုံးနေရရင်လဲ စားပွဲပေါ်မှာထားခဲ့လိုက်ပေါ့၊ နင့်မှာ မှိုးမွန် ပေးထားတာတွေဆို သွားလေရာသယ်ချင်တယ်”

ပြောချင်တာပြောတော့ ဆိုသည့် မျက်နှာလေးနှင့် မစဲ က ခေါင်းငုံ့

လျှောက်နေရာသည်။ ပြုပြု၊ နဲ့ နဲ့ နှင့် ရှုမပြီးအောင်ယဉ်နေသော သူငယ်
ချင်းလေးကို ငိုကြည့်ရင်း မြစ်ရူး ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်တွေ အဆမတန်
ဖြစ်နေမိ၏။

ဆံပင်တွေတိုကြ၊ ကောက်ကြ၊ အရှည်ထားတော့လည်း ပြောင့် ကြ
ဖွကြ အမျိုးမျိုး တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် ဆန်းနေကြသည်။

မိုးမစဲ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ နဖူးပေါ်မှာ ဆံဖြိတ်ပါးလေး
တွေ မတိုမရှည်နှင့် ရှည်လျားထူခဲသောဆံရွယ်တို့က သူမကျောထက်မှာ
အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်း။

ခေတ်ရှေ့မပြေးပေမယ့် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတာမျိုးဖြစ်လောက်
အောင် ပုံတုံးတုံးပုံစံလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မစဲ ပုံစံ
လေးက ယဉ်စေ မဟာဆန်နေသည်။

'ကျွန်သရေရှိလိုက်တာ' လို့ ခပ်သဲ့သဲ့ချီးမွမ်းသံတွေဖြစ်နေခဲ့သည်
မိုးမစဲ ပါ။ သူမရင်ထဲမှာ ဤမျှထိပြင်းထန်သော ပူပင်သောကတွေ ရှိနေတာ
တာ သနားဖွယ်ပဲဖြစ်လေသည်။

"မိုးမစဲ သူဌေး ခေါ်နေတယ်"

ဒီလှေကားထိပ်မှာ လမ်းခွဲနေကျပါ။ အခန်းထဲဝင်ခါနီးမှ စကား
ကြောင့် မြစ်ရူး ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ နောက်ကိုလှမ်းကြည့်မိ၏။

မစဲ လည်း သူမလိုပဲ ခြေလှမ်းတုံ့သွားတာတွေ့ရသည်။ 'သွားလို့
မယ်' လို့ မပွင့်တပွင့်ပြောသံလေးနှင့် ဆက်လျှောက်သွားတော့ မြစ်
ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

မနေ့ကပြဿနာနဲ့ မစဲ ဆူခံထိတော့မည်။

အခန်း (၁၀)

ဝင်လာသည့်နှစ်ယောက်ကို မာယာဆက် က အထက်စီးဆန်၍
အထင်မြင်သေးသောမျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရှေ့ကဝင်လာသူက မိုးမစဲ၊ မိုးပြာရောင်ပါတိတ်ဝတ်စုံလေးထက်မှာ
ထွက်တံဆိပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီနီညိုရောင်လေးကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

မျက်စုံအောက် မကျတကျထိရှည်သော ဆံဖြိတ်ပါးလေးများနှင့် နား
ဆယ်စပ်တို့မှ အနည်းအကျဉ်းပြန်ကျနေသော ဆံယဉ်စေများကြောင့်
နုတ်နာမှာလည်း ဘာရောင်မှတင်မထားသည့် သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ပဲ
သောင်နေသလိုလို ...။

အသံတိတ်နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ 'တူလို့လား' လို့ မေးနေသလိုလို ...။

မိုးမစဲ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်မိလိုက်တိုင်း ကိုယ့်ရဲ့အသက်
အငယ်၊ ကိုယ့်တက်က ပြုပြင်အရောင်တင်မှုအားလုံးသော ဖန်တီးခြင်း
ဆွေအတွက် အလိုလို လိပ်ပြာငယ်မိ၏။

ပိုဆိုးတာက 'သူမသည် မိုးမွန် ချစ်ခဲ့သော မိုးမစဲ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

နောက်ကလုပ်ရုံမှတစ်ရပ်ကြောင့် မျက်လုံးက ထိုဆီရောက်လျှင် အရပ်ဖြင့်၍ အသားလတ်လတ် လူတစ်ယောက်...။

ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ကုတ်အင်္ကျီက ကုမ္ပဏီတံဆိပ်နဲ့ပဲ ကိုယ့်ဝမ်းထမ်းမှန်းသိရပေမယ့် အထူးတလည်စိုက်သားရှုပ်၍ လမ်းလျှောက်စဉ် မစတ်ကျသည့် ဓပ်နဲ့နဲ့ ပုံစံသည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့မတူ။

“ဟွန်း...”

နှစ်ယောက်စလုံးက အလန်တွေပါလား။ မျက်လုံးတွေ မိုးမစဲ မျက်နှာပေါ်ကို ပြန်ရောက်လျှင် သေဒဏ်ပေးထိုက်နေသည့် ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်လို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်သွား၏။

တင့်တယ်ချောမောသည့်ယောက်ျားတွေချည်း ရွေးထုတ်ခြင်းပြီး ဒီမိန်းကလေး ဘာလဲ ...။ (၁၀) မိုးမစဲ

“မိုးမစဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်စားပွဲရှေ့မှာ ရင်ဘောင်စားရုပ်လိုက်ပြီး အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ခေါ်လိုက်၏။ မစဲက ခပ်ပြေပြေဆန်ချထားသလို လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးချင်းထပ်ဆုပ်၍ ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်သည်။

“နာခံရန်အသင့်ပါ” ဟု ဝန်ခံလိုက်သလိုမျိုး...။

“တို့ အလုပ်ရှုပ်ခဲနဲ့လို့ မနေကြပြီဿနာကို ဒီနေ့မှမေးရတာ။ ဘယ်အကြောင်းဖြစ်ကြတာလဲ”

မေးတော့ ဆူတော့မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာမေးမယ်မှန်း မသိတော့ ဘယ်လိုဖြေမယ်ဆိုလည်း ပါးစပ်ထဲမှာ အဆင်သင့်မရှိ။

“ဟင် ... ဖြေလေး ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မင်းတို့မေးရတာ နှစ်ခါရှိပြီ”

“အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့မရဘူးဆိုတာ တကယ်မှန်တာပဲ။ မိန်းမပုံစံကိုကြည့်လိုက်ရင် ဒီလိုမိန်းကလေးလို ထင်စရာမရှိဘူး”

“MD ...”

“ဘာလဲ ပြော”

“ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ခါစက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ မိုးမွန်က ကျွန်မရဲ့ ...”

“ဆက်ပြောလေ”

“သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ချစ်သူတွေမှန်း အားလုံးသိသလို သူမ သိနေနိုင်တာကိုလည်း သိလျက်နှင့် သူငယ်ချင်းလို လှီးလှဲပြောခြင်းက ကိုယ့်ကို မကျော်လွန်နိုင်ခြင်းအား ဖော်ပြနေသည်မို့ မာယာဆက် က ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေရင်း လက်ငိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းမှာ ကျော့နပ်ပြီးတို့ ယုံယုံလေးထင်လျက် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွန်းထိုးခွဲလွဲနေတဲ့ အဖြစ်ကတော့ အတူတူပဲ”

မစဲ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာစေပိတ်သွား၏။

သူမ ဘယ်တော့မှ အမှန်ကိုမပြောရဲတော့ဘူးဆိုတာ မာယာဆက် တလည်း သေချာသိသွားပြီမို့ ဒီအဖြစ်ကို နက်နက်နဲနဲပြန်လည်တူးဆွဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံနဲ့ စက်ရုံကိုကူးသည့် အလယ်လမ်းထောင့်မှာ မစဲ နဲ့ မိုးမွန် ဘာပြဿနာဖြစ်နေကြမှန်းတော့ မသိပေမယ့် မိုးမွန်က အတင်းလိုက်ဆွဲသည်။ မစဲက တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ပက်ခနဲလန်ကျသလို မိုးမွန် ၏ကိုယ်လုံးကြီး သူမရင်ဘတ်ဆီ ပစ်ကျလာခဲ့၏။

ထိုစဉ်မှာ မိုးမွန် ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံမှန်း သေချာမသိရသေးဘဲ သူ့ရဲ့ တိုယ်မှရသည့် ရေဓမ္မနဲ့ကို နှစ်သက်လိုက်မိခြင်းစိတ်က ချက်ချင်း သေချာ

သွားခဲ့၏။

“ဟာ ... ဆောရီးနော် မမ၊ တကယ်ဆောရီးပါ”

မိုးမွန် က သူမကို ဒီကုမ္ပဏီက MD မှန်းမသိသေးဘဲ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။ မိုးပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် မိုးမွန် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရစဉ် ပစ္စက္ခအခြေအနေအားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့သော သူမအဖြစ်က မိုးမွန်ဆိုသည့် လူငယ်လေးကို မြင်မြင်ခြင်း ရင်စိုက်တိမ်းမှူးသွားခဲ့၍သာ ...

ထို့နောက် မိုးမွန် သည် သူမနှင့်တိုက်ရိုက်ပတ်သက်လာခဲ့ပြီး မိုးမခဲဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိုးမွန် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကတော့ ...

“သူနဲ့ကျွန်မက အဲဒီမနက်ကမှ တွေ့ဖူးတာပါ”

မခဲ ရဲ့ မပွင့်တပွင့်စကားသံလေး ပြန်ထွက်လာ၏။ မပြောခဲ့လို့မဟုတ်ပါ။ တနံ့နံ့ဖြစ်နေသည့် ရင်ဘတ်ထဲက အဖုအင်္ကျီတံများနှင့် စုန်ထွက်လာတော့မည့် စကားလုံးတွေ မညက်ညောတော့မှာကို သိလို့ ...။

ထို့ပြင် အနီမိန်းမသည် ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို အရှင်လတ်လတ် ရင်ခွဲထုတ်ယူထားခဲ့သူဖြစ်ပြီးပေးမယ့် စိန်ခေါ် တိုက်ပွဲဝင်လို့မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမို့ ...

“အဲဒီ ပိုဆုံးသြဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ခုပဲတွေ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ စတိုခန်းထဲမှာ ...”

“ကျွန်မက အရင်ရှိနေတာပါ။ သူရောက်လာတော့ ...”

“သူမက မင်းကိုဆွဲလားယမ်းလားလုပ်တာလို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

မခဲ က ဘာတစ်လုံးမှဝင်မပြောသည့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ မာယာဆက် က နှစ်ယောက်လုံးကို လှောင်ပြီးနှင့် ဓမ္မကြည့်၍ ...

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖက်တွယ်ထားကြတယ်လို့ တို့ကြားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ရမှာလား”

မခဲ မျက်နှာလေး ရဲတွတ်သွား၏။ ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်လောက်အောင် ဒီတိုင်းထင်စရာဖြစ်လောက်တဲ့အထိ အခြေအနေတွေ တိုက်ဆိုင်ခဲ့တာမှန်ပေးမယ့် ခုလို စစ်မေးနေသူဟာ မာယာဆက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အားလုံးကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြမိမှာပါ။ ခုတော့ ...

“ဒီမှာ မိုးမခဲ ...”

မာယာဆက် အသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ မျက်နှာနှင့် ဟန်ပန်အားလုံးက ရာဇက္ခန္ဓာပျက်လောက်အောင် ဒေါသကြီးနေသော ဘုရင်တစ်ပါးနှင့်တူနေပြီး ...

“ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဒီလိုရှုပ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ ခြေလှမ်းပျက်အောင် မင်းက ဦးဆောင်ပြနေသလိုဖြစ်နေတာ မင်းကိုယ်မင်း သိလား”

“မဟုတ်ဘူး MD၊ ကျွန်မ အဲဒီလိုမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး”

“မင်း တို့ကို ဘာမှတ်လို့ လိုမို့ပို့ ပတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ”

“အဟမ်း”

ချောင်းဟန်သံကြောင့် မာယာဆက် အကြည့်တွေ လူတွင်ကျယ် ထံရောက်သွား၏။ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ နာမည်က ‘လူတွင်ကျယ်’ ကြည့်ပုံက ပမာမစန့် ...။

မာယာဆက် နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ သူက အူကြောင်ကြောင်မျက်ခုံးပင့်ပင့်နှင့် ...

“သူ့ကိုပဲမေးပြန်မို့ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်သွားလို့ရမလား”

“ဘာ ...”

“ကျွန်တော်လုပ်ပြီးမယ့် ကိုင်လက်စအလုပ်တွေ ဒီတိုင်းထားခဲ့ရလို့ပါ”

“အဲဒါ ရှင် ပူဇော်မလိုဘူး။ ရှင်ပူရမှာက ဒီအခန်းထဲကထွက်သွားတာနဲ့ လမ်းပေါ်ရောက်မလား။ လုပ်ငန်းထဲပြန်ရောက်ခွင့်ရပါ့မလား ... အဲဒါ...”

“လမ်းပေါ်ရောက်ဖို့ မရှိပါဘူး”
 “ဘာပြောတယ်”
 “ဒီလိုရှိပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုသာသာခြင်း၊ ဆိုးရွားခြင်းဟာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့သက်ဆိုင်တာ။ ဖြစ်လာရင် ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိမှ ရှင်းလို့ရမှာပေါ့။ မြင်ရင်မြင်တယ်မှတ်၊ ကြားရင်ကြားတယ်လို့မှတ်ဆိုတာတွေက ဖြစ်ပျက်စွတာ။ တစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကနေ အများဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြစ်ပျက်စွသလို တစ်ကိုယ်တည်းသတ်မှတ်နေလို့မရဘူး။”

“ဒီမှာ လူတွင်ကျယ် ...”
 “MD တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့စောင့်နေသလားလို့ပြောပြတာပါ။ ပေါက်ကွဲသံကြားတိုင်း ပေါက်ကွဲသွားပြီလို့ မှတ်လို့မရဘူး။ ပေါက်ကွဲသွားတာလား၊ ဖောက်ခွဲလိုက်တာလား၊ ဒါတွေလဲရှိတယ်။ အကဲခတ်ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာက တတ်နိုင်သမျှ အမှားနည်းပြီး နှစ်ခုခုမှမရှိကြအောင် ခေါင်းဆောင်ပီသတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ကြတာ။ အပြစ်ရှိတယ်လို့ယူဆတိုင်း သေမိန့်ပေးနေကြရင် ...”

“ပေးရမှာပဲ။ ရှင်တို့ပြုမိခဲ့ကြတာ တကယ့်မေတ္တာတွေနဲ့လား။ မတော်တဆ ပွေ့ဖက်နေကြတာလား၊ ဂယဏနာသိရအောင် လက်တွေ့ရာ ရှာမနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ လူတွေ ရာနဲ့ချီပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ။ မနစ်နာချင်ရင် အမှားကင်းအောင်နေ ... ဒါပဲ။ ကျွန်မက မိဘမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကလဲ ကျွန်မရဲ့ သားသမီးတွေမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိထားဖို့က ဒါ အလုပ်ခွင်၊ စီးပွားရှာနေတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အကျိုးအကြောင်းနဲ့ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေ တောင့်တနေရင် ရှင် အစူးပဲ”

“အစူးဆိုရင်တောင် လူတွေ ရာနဲ့ချီပြီးရှိနေတဲ့ ကုမ္ပဏီဝင်းတစ်နေရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဓမ္မကြံစည်ရလောက်အောင် ကျွန်တော် မစူးဘူး။”

“မလိုချင်ဘူး။ လူမြင်သူမြင်မကောင်းအောင် အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်နေကြတာကို ကျွန်မ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။”
 “အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်ရလောက်အောင် ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ မိုးမစဲနောက်မှာ MD စတင်လောက်ဝင်ကြည့်လိုက်ရင် အားလုံး သဘောပေါက်သွားမှာပါ။”

“ဘာပြောတယ်... အာ ...”
 “မာယာဆက် ဝုန်းခနဲထ ရပ်လိုက်၏။ အမှတ်တစ်ခုမို့ ကုလားထိုင်ကလည်သွားပြီး ခြေထောက်ကိုပြန်ဆောင့်သလိုဖြစ်သွားကာ လူက အပွဲပေါ် ငိုက်နေလို့သွား၏။”
 “စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ထားလိုက်ရင် ကိုယ့်ကို ပြန်ညိန်းကာ ...”

“လူတွင်ကျယ် ...”
 “သမီး မာယာ ...”
 ဒေါသတွေတစ်လုံးနှင့် မောက်တက်လာသည့်ရင်ဘတ်ထဲက စကားများတွေ လျှာဖျားသို့မရောက်မီ သူမရုံးခန်းတွင်းသို့ ဦးမြကျော်နှင့်အတူ ညကြီးတွေ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ဝင်လာကြသဖြင့် လက်ရှိအဖြစ်အပျက်အားလုံး တိခန့်ငြိမ်ကျသွား၏။

ဘာဖြစ်နေကြမှန်းမသိသော အကြည့်များနှင့် ဦးမြကျော် က အစအလုံးက သူမထိုသုံးယောက်ကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ...။

“လူတွင်ကျယ် ဆိုတာ မောင်ရင်လား”
 “ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့”
 ထိပ်ပြောင်ပြောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်လူကြီးက စောစောက မာယာဆက် ခေါ်လိုက်သံကြားလို့ မေးလိုက်တာမျိုး ...

ဟုတ်တယ်ဆိုတော့ အဲဒါသွားဟန်နှင့် လူတွင်ကျယ်ကို ခြေဆုံးဆင်းဆုံးကြည့်၏။ ပြီးတော့ စားပွဲရှေ့နံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြုံးကာ...

“မောင်ရင်က နာမည်ဆန်းနဲ့ဆိုတော့ ဝင်လာကတည်းက လူသိရတာ နေတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ခုမှမြင်ဖူးတာ၊ မင်းကို မကြွင်းနစ် လိုက်ရှာဖွေ တယ်ကွ”

“အန်ကယ်ထွန်း သူတို့ကို ကျွန်မက ...”

“လွတ်လိုက် မာယာ”

ဦးမြကျော်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ဝင်ပြော၏။

“လေးလေးတို့အရေးပေါ် အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ ဟိုမှာလဲ ပြဿနာ ရှိနေပုံရတယ်၊ ထားလို့ရတဲ့ပြဿနာဆို ထားလိုက်ပါဦး”

မာယာဆက် အံကြိတ်ပြီး လူတွင်ကျယ်ကို ပြန်ကြည့်၏။ လူတွင် ကျယ် က မကြည့်ပါ။ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ဆုပ်ထားပြီး လူကြီးတွေ ဘက်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလှည့်၍ မျက်လွှာချရပ်နေ၏။

မဲကတော့ ခံစားချက်မဲ့သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည့် သူမ မကျေနပ်နိုင်။ လေးလေးကို အတိုက်အခံပြောလို့ရပေမယ့်

ဦးမောင်ထွန်းတို့လူစုက ကိုယ့်လူတွေမဟုတ်။

ထိုအခါ စောစောကပြောသွားသည့် သူ့စကားတွေက နားထဲ ပြ ဝင်လာ၏။

“လမ်းပေါ် ရောက်ဖို့မရှိပါဘူး” တဲ့...။

ဒီကနေ ကျောခိုင်းသွားတာနဲ့ လူတွင်ကျယ် ဆိုသည့်လူ ကျိတ်ပြီး သွားလိမ့်မည်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ပြတ်သားစွာ အိမ် မထုတ်နိုင်သည့် သူမကရော ဘာလဲ ...။

ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်၍ ...

အခန်း (၁၁)

“ဘာပြောတယ် မိုး”

စိတ်တိုတိုနှင့် အသံကျယ်သွားပြီးမှ တံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်၍ ဖုန်းကို ခမ်းနားမှာပိုကပ်ကာ ...

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် သိပ်နေမကောင်းလို့ ခွင့်တင်လိုက်တာပါ”

“နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ဘာလဲ၊ မိုးမဲရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို ကြားပြီးတော့

တစ်ပက်က မိုးမွန်အသံ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာပေ။ ဒေါသတွေ သိပ်မရဖြစ်လေ ...

“မိုး”

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေလို့ပါ မမရယ်၊ အဲဒါ ...”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်း မနေညကတည်းက ‘ပန်တော်ဦး’ ကလပ်ထဲက ဆွတ်သွားတာ တို့က သတင်းအတိအကျရပြီးသာ။ ယောက်ျားလေး တစ် ယောက်က စိတ်လေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ”

“စိတ်လေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်မကျန်းမမာဖြစ်နေတယ် မမ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မစဲ ဒုက္ခရောက်သွားတာကို စိတ်မကောင်းတာ”

“သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သရုပ်ပျက်စည်းကမ်းတော့ အပြစ်ပဲ။ ဒီအစည်းအဝေးကိစ္စပြီးတာနဲ့ အဲဒီအတွက် စီရင်ချက်ချဖို့ ရှိတယ်”

“မမ သေချာလို့လား။ မစဲ နဲ့ အဲဒီလူက တစ်ခါမှ သိဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး”

“မိုး ...”

နောက်ထပ်ဒေါသတစ်ချက်မှာလည်း တံခါးဝဆီ နောက်ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။

“မင်းနဲ့ အဲဒီအကြောင်း ပြောဖို့ဆက်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု မင်းနဲ့ လေသံအရ အရက်သောက်ထားတာလား။ အခု သောက်နေတာလား”

“သောက်ထားတာ”

“တောက်”

“မမ အထင်မလွဲပါနဲ့ မစဲက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း မာယာဆက် မျက်နှာ အကျည်းတန်အောင် မှဲ့သွား၏။

အစကတည်းက ပြည့်စုံတဲ့အခါ လက်ထပ်ကြဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ့ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာကြတာတဲ့။ ပြီးတော့ စုံစမ်းကြည့်သည့်သတင်းအရ မိုးမွန်သည် မိဘကပြေလည်ပါလျက်နှင့် broken family ဖြစ်နေသည်။

မစဲ ကျတော့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက တောင့်တင်းပေမယ့် မိဘနဲ့

“...စိတ်မယ့်လူမရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အထီးကျန်ဆန်ကြပုံချင်းတူကာ ချွေးချွေး လက်တွဲဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်လာကြသည် တဲ့။

သို့ပြင် အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် အဝေးသင်ဆက်ဖြေရင်း ကိုယ့်အင်အားနဲ့ ဘွဲ့ရလာခဲ့ကြတဲ့အထိ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ လက်ထပ်ဖို့ သေချာခဲ့သည်။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရောက်လာတော့မှ ...

“မိုး”

“ပြောပါ မမ”

“တို့ရဲ့စိတ်ကို မင်းသိတယ်နော်”

“သိတယ်”

“တို့ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တာရော သိရဲ့လား”

“အင်း”

ကိုယ်ပဲ ဒေါသထွက်နေမိလို့လားမသိ၊ မိုးမွန်ရဲ့ဖြေသံက စိတ်တခြားတခြား ဖြစ်နေတဲ့လေသံမျိုး။

“မင်းရဲ့အနားမှာ မိန်းကလေးဆိုရင် မိန်းမနဲ့ထပ်တူညီတဲ့ ပန်းတစ်ဖွင့် ထောင်မှရှိတာမကြိုက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ မင်းက သူ့ကြောင့် အရက်သောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ညာလိုက်မှန်းသိလျက်နှင့် ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။ လောကမှာ ငွေပဲ၊ နှစ်လျှင် အချစ်ကိုလည်းရသည်။ ဘဝတွေကိုလည်း ပိုင်နိုင်သည်။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်လွှာချရပ်နေသည့် မိုးမစဲ ဆိုသော ဖြူနဲ့နဲ့ နှစ်စေ့ပုံရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ၏။ ထိုမျက်ဝန်းထဲမှာ မာနတွေရှိနေသည်။

အလွယ်တကူ အရှုံးမပေးတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတို့၏ နှစ်စေ့မျိုးဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဘာများ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ရဲလို့လဲ။ သူ့ရင်ထဲမှနှလုံးသည် ပွတ်ကိုထုတ်ယူထားခဲ့သူမှန်းသိလျက်နှင့်

ခေါင်းညှိုးပေးနေခဲ့၏။ ဒါတွေဟာ ငွေကြောင့်မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

ဒီနှစ်ယောက်စလုံး ညာနေကြတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို အစွဲထွေးလက်မြောက်နေကြတာမို့ သူမ ကျေနပ်သည်။ ညာကြစမ်း ...။

“မိုး”

“ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“မနက်ဖြန် မင်း အလုပ်ဆင်းရမယ်”

“ကျွန်တော် နှစ်ရက်ယူထားတာ”

“မရဘူး၊ တို့က ဒါဆို ဒါပဲနော်”

မာယာဆက် ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အစီအစဉ်တွေက ပြီးသား။ မစဲ နှင့် မိုးမွန် တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးမှ စီရင်ခြင်းတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်မည်။ ထိုစီရင်ခြင်းဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လူတွင်ကျယ်ရာမည်တစ်လုံးနှင့် လူပါးဝနေသူအား မိုးမစဲနှင့်ပူးတွဲ၍ အပြင်ကို ပုံကြီးခဲ့မည်။ ပြီးတော့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်မည်။

ဒါကို မိုးမွန်ကိုယ်တိုင် မြင်ရ ကြားရမှာဖြစ်၏။ ရင်ကွဲသွားရင် လူးလို့ပိုင်လိုက်တော့ အဓိကက ကိုယ့်ရှေ့မှာ မိုးမွန် မျက်နှာတစ်ချက်မှမပျက်ဘဲ ရှိနေဖို့သာ ...။

ကိုယ့်ကိုမချစ်သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စွဲလမ်းနေသည့်အဖြစ်အတွက် ရင်နာခြင်းက တစ်ဖက်၊ ရယူနိုင်ခဲ့သည့် အောင်နိုင်ခြင်းတစ်ရပ်ကို ကျေနပ်တာက တစ်ဖက်နှင့် မာယာဆက် မျက်နှာထဲမှ ပြုံးတစ်ဝက်နှင့် အေးစက်စက်လေးဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းကိုင်ရင်း အကြာကြီးရပ်နေပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် ...

“လေးလေး”

ဖြုန်းခနဲမြင်လိုက်တော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ဦးမြကျော်ပုံစံသူမရဲ့နောက်နား မလှမ်းမကမ်းမှာ ရောက်နေတာ ကြာပြီဖြစ်ပုံရတာ

နှုတ်နှာပြင်မှာပေါ်နေသည့် စကားမပြောသောပုံရိပ်တွေက မကြည်လင်။

“လေးလေး ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

မာယာဆက် မျက်နှာကလည်း ပြေပြစ်ခြင်းမရှိပေ။ ‘ဘာလို့ အသံအေးတာလဲ’လို့ ပြောချင်တာမှန်း ဦးမြကျော်ကလည်း သဘောပေါက်၏။

မရယ်ချင်ပေမယ့် ပြုံးတော့ပြုံးမိသည်။ ကိုယ်က မရိုးသားစွာရှိနေခဲ့တာမဟုတ်။

“နေ့လယ်က ညည်း မတက်လိုက်တဲ့အစည်းအဝေးက ဒုတိယအရစ်ဆတ်မှတ်ချက်တွေကိုလာပြတာ”

“ဪ ...”

တကယ်ဆို ကိုယ့်လုပ်ငန်းစီးပွားမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်ပဲ ဦးဆောင်နေရတာမို့ ဒီအစည်းအဝေးကို မတက်လိုက်တာ အကျည်းတန်သွားခဲ့မှန်းတော့ သိသည်။

ခက်သည်က ကိုယ့်အတွက် အဓိကက ချစ်မိုးမွန် ဖြစ်နေခဲ့၏။

အစက ဘယ်လိုဆွဲငင်အားတွေမှမပါခဲ့ပေမယ့် မိုးမွန်ကို အနီးကပ်ရင်းနီးလာခဲ့လေ၊ စွဲလမ်းရလေ ...။

မိဘတွေစီစဉ်ထားခဲ့သည်ဆိုသော လက်ထပ်ဖို့ သေချာနေသူကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့ပါလျက်နှင့် ခုတော့ လမ်းပျောက်နေပါပြီ။

လက်တွဲဖော်မဟုတ်တဲ့လူလို့ နားလည်ထားခဲ့သည့် ချစ်မိုးမွန်ကို သူမဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ကိုယ်က ကစားစရာအရပ်သာသာ သဘောထားခဲ့ တုန်းက သူ့က ကိုယ့်ကို အထင်တကြီး ကပ်တွယ်နေခဲ့၏။

ကိုယ့်ဘက်က ငြိတွယ်လာပြီဆိုတော့မှ မိုးမစဲနှင့် သံယောဇဉ်တွေကို သေချာသိမြင်လာခဲ့ရသည်။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ကိုယ့်အတွက် သာယာမှုကိုလည်း ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြီး ကိုယ့်ကိုဖြုတ်ချသွားတာမျိုးလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် ခုတစ်လော သူမ၏တန်ဖိုးရှိသော အချိန်တွေအားလုံးအား မိုးမွန် အတွက်ချည်းပဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးကို ဦးနေမျိုးအောင်က ဆီးနားမှာလုပ်ချင်တယ်လို့ပြောနေတယ်”

ဦးမြကျော်က သူ့စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ပြီးပြီမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမယ့် နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ အားလုံးစုံမှာလေ၊ ဘန်ကောက်က စည်သူညီနစ်ယောက်လဲပါမယ်ဆိုတော့ သူတို့က စင်ကာပူကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကိုပဲ ဦးစားပေးပြောသွားမှာ”

“စင်ကာပူက နေအရိပ်နဲ့ မရောဘူးဆိုတာ လေးလေးက ပြောမိဘူးလား”

စကားပြောနေရင်း မာယာဆက် က ချိတ်မှာချိတ်ထားသည့် အထုပ်ထုပ်ကုတ်အင်္ကျီပုံ နီညိုရောင်ပျော့ပျော့လေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ဘာမှပေတာမဟုတ်ဘဲ မကြည်လင်သည့်မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆော့ဆောင့်ခါပြီး စားပွဲပေါ်ကို အလုံးလိုက်ပြန်တင်၏။

ပြန်ဖို့ပြင်တာပေမယ့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်ပြီးမှ ပြန်ချသည်။ စားစွန်းမှာ ဒီတိုင်းရှိနေသည့်ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး မယူဘဲ စားပွဲအောက်မှာ သွားပြန်ထိုင်၍ ...

“အဲဒါပြောတာ၊ စင်ကာပူနဲ့တွဲစပ်ရှိနေသေးတဲ့ ကွဲစိကွဲစတွေကို စောကတည်းက လေးလေး ဖြုတ်ပစ်ရမှာ၊ ခုတော့ နိုင်ငံခြားနဲ့ ချိတ်အဖိချင်လို့ ကိုယ်က ပြားပြားဝပ်နေပေးရသလို၊ ကိုယ့်ငွေ၊ ကိုယ့်အရင်းအနှီးဖြစ်ပြီး အရေးကြုံလာရင် မျက်နှာငယ်ရတာပဲ”

“ဘာငယ်ရလို့လဲ မာယာရယ်၊ အခု သူတို့ရှိနေပေမယ့် ညည်းလဲ ညည်းခြေမဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးအုပ်စိုးရဲ့သဘောက သူ့သားနဲ့တန်နဲ့ ညည်းကို ထက်မြက်စေချင်တာ”

ဦးမြကျော် က ရှေ့နံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဈေးကွက်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၊ ကုမ္ပဏီသောက်သောက်လဲဖြစ်လာကြတာ မျိုးတူတွေ၊ မျိုးကွဲတွေမှ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်ကြပုံချင်းကျတော့ အရည်အချင်းအလိုက် ညည်းသွားတာပဲ။ ဟင်းတစ်အိုးချက်တဲ့အခါ ပါဝင်တဲ့ပစ္စည်းအမည်တွေ သူ့ဘဝမယ့် ဖြစ်လာတဲ့ ဟင်းအရသာမှာ ကွာတာ ဘာကြောင့်လဲ”

ဦးမြကျော် ပြောနေတာကို အောင့်အည်းသည်းခံပြီး နားထောင်ပေးသည့်မျက်နှာမျိုးနှင့် မာယာဆက် က မျက်မှောင်ကြွတ်ထား၏။

“ဦးအုပ်စိုး က သူများနဲ့မတူတဲ့လူ”

ထိုစကားမှာ မာယာဆက် က နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းပက်စပ်လုပ်ကြံဖို့ ဒီလူကြီးပဲ ဖေဖေကို ဖြု၍ဆွယ်သွားတာ။

တစ်ခေါက်တည်းတောင်မကခဲ့ပေ။ နောက်ထပ် လူတွေထပ်လွှတ်တဲ့ ဖေဖေဆီက အရင်းအနှီးတွေထွက်လာအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့၏။

ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာပဲနေရင်း တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေခဲ့သည့် ဖေဖေဟိုကနေ လုပ်ငန်းမှာ အရှုံးတွေပြခဲ့သည်။ ဖေဖေ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တာတွေ ညည်းလို့လား ...။

နောက်ကျမှ သူများပစ္စည်းတွေ မချိမဆုံ ဝါးမျိုထားရတာ မလုံမလဲဖြစ်လို့ ဖေဖေကို ကူမလို့၊ တွဲမလို့ ပြန်လုပ်ခဲ့တာ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကုမ္ပဏီကြီးထူထောင်၍ ဖေဖေကိုအပ်ခဲ့တာတောင် မရှိဘဲ ဦးစီးပါစေ လို့ ချည်တုပ်သွားခဲ့၏။

ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်တာမျိုးပဲဖြစ်အောင် အကွက်ချသွားတာ လှလည်းလှပါ၏။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ လုပ်ငန်းတွေကို ကျွမ်းကျင်နေအောင်လို့ တဲ့။

သူ့သားဆိုသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို နာမည်သာကြားပြီး လူကိုလည်းမမြင်ဖူးဘဲ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတုန်းက ရိုက်ထားသည့်ဆိုသော ကျောင်း

သားကတ်ထဲကဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုပဲမြင်ခဲ့ရသည်။

မျက်နှာပေါက်က မြန်မာစစ်စစ်နဲ့မတူဘဲ ကပြားပုံစံမျိုး ...။

“သူ့သားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှူးမြူခဲ့သလဲ၊ အဲဒါကိုပဲကြည့်သိပ်ကိုအမြော်အမြင်ရှိပြီး နေစပ်သေချာတဲ့လူပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး ဦးမြင့်စော်ကို လွှဲပေးသလိုပဲ ယုံကြည်သလိုလိုနဲ့ နိုင်းစားခဲ့တာ ပီပီရီရိပ်”

ငေါက်ခဲနဲ့ပြန်ပြောသည့် မာယာဆက် စကားကြောင့် ဦးမြင့်စော် မျက်နှာ အံ့ဩသလိုဖြစ်သွား၏။

“ဖအေပြီးတော့ သမီးအလှည့်ရောက်လာတယ်၊ လုပ်ငန်းနဲ့ သူ့သားကို ဒီက မက်မယ်မှတ်လို့ ...”

“အဲဒီသဘောမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် သမီး၊ သူ့သား နိုင်ငံတကာ ...”

“နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပြင်းသလိုဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က နိုင်ငံထဲမှာ လှည့်နေလို့ ဈေးကွက်နားလည်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ သူ့ဘာသာ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတွေ ဘယ်နှစ်မျိုးလောက်ကျွမ်းကျင်နေနေ၊ မနက်ဖြန် ဘာကံခါ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မယ်ပြောပြော မာယာဆက် က အထင်မကြီးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ...”

“ဒါပေမယ့် လက်ထပ်မှာပါ၊ သူတို့က ဈေးကွက်ကျွမ်းကျင်အင်မာယာဆက် ကလဲ မည့်ဘူးဆိုတာ သိအောင်လုပ်ပြမယ်၊ ဟွန်း ... ကြောင့် အလွယ်တကူခေါင်းညိုလက်ခဲခဲ့တာလဲဆိုတာ လက်ထပ်ပြီး သိသွားမှာပါ”

ဦးမြင့်ကျော် မျက်နှာကြီးပျက်သွားကာ မာယာဆက် မျက်ဝန်းတွေ ဖိုက်ကြည့်၏။ လူကိုလည်း သေချာမမြင်ဘူး၊ အတိတ်ကရှိခဲ့ဖူးအခြေအနေတချို့ကြောင့် တလွဲအမြင်စောင်းနေသည့် မာယာဆက်

ရင်ထဲမှာ ဦးအုပ်စိုးတို့သားအဖအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မစာမကြေခဲ့ဘူးဆိုတာ သူ့သိသည်။

ခုချိန်မှာ ပိုဆိုးသွားပြီဆိုတာကိုလည်း နားလည်နေတာပင်။ သူမရင်ထဲမှာ ချစ်မိုးမွန် ဆိုသည့် လူငယ်ကြောင့် ချစ်စိတ်မွန်နေပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံက ရုတ်တရက် ပျက်လိုပျက်ဆီးခေါ်လာသည်။ မာယာဆက် က နည်းနည်းခါးကိုင်၍ ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ ...

“ပြော”

“မမ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ရုံးတက်ရင် ဘာဖြစ်ဖို့ရှိနေလဲ”

“အဟွန်း ...”

မာယာဆက် ဦးမြင့်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ရာကနေ ထထွက်သွား၏။ စောစောကပြောခဲ့သည့် ပြတင်းနားမှာပဲ သွားရပ်ကာ ...

“ရုံးမှာ ဘာလုပ်ဖို့ရှိနေတယ်ဆိုတာက တို့အလုပ်ပါ၊ မင်းအလုပ်က မနက်ဖြန် လုံးဝနားလို့မရဘူး၊ အဲဒါပဲ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ပြုံးမိသည်။ မှတ်ထားစမ်း မိုးမွန်၊ မင်းရင်ထဲမှာ ငါ့အတွက် ‘ဟုတ်ကဲ့မမ’ လိုက်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှရှိမနေရဘူး။

“သမီး မာယာ”

စိတ်ကူးထဲက စကားတွေ မဆုံးလိုက်မီ ဦးမြင့်ကျော်က သူမဘေးကို ထ၊ လျှောက်လာကာ ...

“ညည်းကို လေးလေး အထူးပြောစရာရှိသေးတယ်”

ဘာလဲဆိုသည့်မေးခွန်းနှင့် မာယာဆက် က တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေသည်။

“လူတွင်ကျယ်နဲ့ မိုးမစဲ ပြဿနာကို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ထားလိုက်ပြီး သူတို့ကို ...”

“သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိရင် သူတို့ချင်း အပြင်မှာရှင်းကြပေါ့၊ ဒီကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဘယ်သူ့ ကိုမှဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး”

ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ အကျင့်ပျက်နေကြတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး၊ အားလုံးမြင်လိုက်ကြတဲ့ပုံစံက အဆင်ဆိုပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှအဆက်အစပ်မရှိကြတာကို တော်တော်များများသိကြတယ်။ အထူးသဖြင့် မိုးမစဲ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ချစ်မိုးမွန် နဲ့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ...”

“အဲဒါတွေ ဘာမှမဟုတ်ဘူး အလကား ...”

မာယာဆက် က စကားဆုံးတဲ့အထိ ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဒေါသနှင့်တားမြစ်၏။ ဦးမြကျော်က မာယာဆက် မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလျက် ...

“အလကားပြောနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ တကယ်အဖြစ်၊ ပြီးတော့ လူကိုမကြည့်နဲ့ မူကိုကြည့်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်။ မိုးမစဲ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက လူရော မူရော ဘာကိုကြည့်ကြည့် သရုပ်ပျက်နေထိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်လက္ခဏာ တစ်ခုမှမရှိဘူး”

“ဒါဆို လေးလေးက သမီး သက်သက်အပြစ်ရှာတာလို့ပြောချင်တာလား။ မိုးမွန်နဲ့ပတ်သက်လို့ သမီး ဒီလိုလုပ်တာလို့ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ညည်းက မိုးမစဲကို အဓိကစွဲချက်တင်ထားတာမို့လို့ သူ့ကိုပဲ ပြောပြတာ၊ ဒီပြဿနာမှာ မိုးမစဲ တစ်ယောက်တည်း ပါဝင်ကျူးလွန်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့လူရော ဘာထူးလို့လဲ၊ လူခေါင်းတပ်သားပြီး တိရစ္ဆာန်မျက်လုံးနဲ့ အရိုင်းအစိုင်း၊ ဘယ်လိုလူကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှန်း မသိလောက်အောင် မျက်လုံးက အကန်း”

“သူ မျက်လုံးကန်းနေရင်တောင် ဦးနှောက်တော့ ရွှေလိုတန်ဖိုးကြီးတဲ့ဦးနှောက်ပဲ မာယာ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို အင်တာဗျူးမှာကတည်းက စင်ကာပူကိုယ်စား ဩယ်သုံးယောက်က အရမ်းသဘောကျသွားကြတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးလပိုင်း နန်းက ထရေးဒါးမှာ မပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ကုန်သည်ကြီးများအစည်းအဝေးကို ကျန်ဟာဝိုင်ရီကျွန်းကလေးပေါ်မှာ အပြီးသတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ တိုဘက်က ဦးပိုင်ကိုယ်စားလှယ်တွေ တက်ခဲ့ပေမယ့် အစည်းအဝေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တချို့ကို ဒီက မျှော်ကုန်သည်တွေ မသိကြဘူး”

မာယာဆက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒါတွေနဲ့ လူတွင်ကျယ် ဘယ်လို ဝတ်သက်လို့လဲ ...။

“လူတွင်ကျယ်က ဒါကိုပြောနိုင်လို့လား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အစည်းအဝေးမတိုင်မီနဲ့ စည်းဝေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားတဲ့ ကမ္ဘာစီးပွားရေးဈေးကွက် အကြောင်း သူက ဆက်စပ်ပြီး အဖြေထုတ်သွားခဲ့တာ”

“ဒါကို အဖြေလိုသတ်မှတ်နိုင်အောင် ဘယ်သူက ထောက်ခံလိုက်တာလဲ လေးလေး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို ... ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီအင်တာဗျူးနဲ့ ဒီအကြောင်းက အလှမ်းကွာပါတယ်။ သူ့ဘာသာ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့်သိထားပြီးတာကို လူအထင်ကြီးအောင် ထည့်ကြားသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ မာယာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက ကြီးကျယ်တဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်ဖြစ်၊ သေးငယ်ဘာဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာဈေးကွက်စီးပွားရေးကို နားမစွဲလို့ ရကိုမရဘူး။ ဈေးကွက်အခြေအနေဆိုတာ တို့တွေရဲ့ ကံတရားပဲ”

ဦးမြကျော်က ပြောနေရင်း စကားရပ်ကာ မာယာ ဘေးနားထိ တိုးလာပြီး အပြင်ကိုလှမ်းငေးသည်။

ကုမ္ပဏီဘက်မှာ လူသိပ်မရှိတော့ပါ။ ညနေခြောက်နာရီလည်း ထိုးတော့မှာမို့ စက်ရုံရင်းဘက်မှာပဲ ညဂျူတီသမားတချို့ သွားလာနေကြတာ

ကိုမြင်နေရ၏။

ကုမ္ပဏီနဲ့စက်ရုံကို တဝင်းတည်းထားကာ အလယ်မှာ သံပန်းတွေပဲ
ခတ်ကားတာမို့ အလွယ်တကူ ကူးမရပေမယ့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

မာယာဆက် က မိုးမွန် အလုပ်မဆင်းသည့်ကိစ္စကို ရင်ခံနေသဖြင့်
ဒီအချိန်ထိ မပြန်နိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့ပြီး သူကတော့ မာယာဆက် မှားယွင်း
မှုတစ်ခုခုလုပ်တော့မှာကို စိုးရိမ်နေသောကြောင့် မပြန်နိုင်တာပါ။

ဒီကုမ္ပဏီနဲ့စက်ရုံကြီးဟာ ကိုယ်က သူဌေးဆိုပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်တာ
မဟုတ်၊ နောင်မှ ပိုင်ဆိုင်ရဖို့သေချာပြီးသားပေမယ့်လည်း လွဲချော်တိမ်း
စောင်းကုန်လျှင် ခက်မည်။

လူငယ်တွေ ဆုံးဖြတ်လွယ်ကြလွန်းလို့ သူ့မှာ ရင်တမမနှင့် ...။

ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ-

“သူတို့ပြောပြတာက လျှောက်လွှာမှာဖြည့်ထားတဲ့ ပညာအရည်
အချင်းအရ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့နေရာကိုပေးဖို့ မေးခွန်းရွေးရတယ်လေ၊ အဲ
မှာ မေးလို့ သူက ပြောသွားတာ၊ လူအထင်ကြီးအောင် ထုတ်ကြားတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူ့အဆင့်က မကြွင်းနစ်လောက်တောင်ရှိလို့လား။ ကမ္ဘာ
စီးပွားရေး ဘာရေး ညာရေးနဲ့ သူလုပ်တဲ့အလုပ်ကျတော့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူက အဲဒီနေရာကိုပဲ ယူခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်ပြောတာ သမီး၊ လူတွင်
ကျယ် ဆိုတဲ့နာမည်ကို သူ အလကားယူထားတာတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲ
သေချာတယ်၊ သူ့မှာ အသိပညာတွေရော အတတ်ပညာတွေရော အများ
ကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အပြောအဆိုညက်တယ်”

“သိပ်ရိုင်းတဲ့လူပါ။ သူနဲ့ မိုးမစ် ကို ခေါ် မေးတော့ သမီးကို ဘာတွေ
ပြောသွားလဲ လေးလေး သိလား”

“သမီးက တစ်ခုခု အရင်ပြောလိုက်မိလို့ဖြစ်မှာပါ”

“ဘယ်လို လေးလေး”

မာယာဆက် မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားလျက် အံ့ဩတာကိုလည်း
မခံးလိုက်နိုင်။ ဒီလူ မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်လာပြီး ဒီကလူကြီးတွေ
ပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးသွားနိုင်ခဲ့တာ မြန်လှသည်လား။

“ဒီနာမည်ကြောင့် သူ့ကို လူသိများသွားတာလေ၊ နာမည်ကြားပြီး
အမြင်ကတ်နေကြတဲ့လူတွေတောင် သူနဲ့ပြောဆိုရင်းနှီးကြတော့ ခင်မင်
သွားကြတယ်၊ လေးလေးလဲ နေ့လယ်ကမှ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ဆုံဖူးလိုက်တာ၊
ကောင်လေး မဆိုးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူငယ်ချင်းတူပြီး ဘဝမှာ ဘာ
အရေးကြီးသလဲဆိုတာတောင် မစဉ်းစားဘဲ အပျော်အပါး အလှအပတွေနဲ့
ချိန်ကုန်နေတဲ့လူငယ်တွေထက် သူ အများကြီးတော်တယ်”

မိုးမွန် ကို ရည်ရွယ်နှိုင်းယှဉ်လိုက်တာမှန်း မာယာဆက် က သိသည်။

“လေးလေး ပြောချင်တဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သမီး သိချင်တယ်”

ဒီလိုမေးလိုက်မှ ဦးမြကျော်က သူမကို ခပ်စောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်
၏။ ဘာမှတော့မပြော။

“လူတွင်ကျယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုးမွန် ကို ဝေဖန်ပြချင်တာလား။ မိုးမွန်
နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုးမစ်ကို အလုပ်မထုတ်ဖို့ ပြောချင်တာလား”

“တြိနုစစ်ခုထပ်တူညီကြောင်း သက်သေပြနေတာမဟုတ်ဘဲ မာယာ
အနားတစ်ဖက်ကို ထပ်တလဲလဲဆွဲထည့်တင်ပြဖို့မလိုဘူး။ အခု ပြောကြ
တာ မိုးမစ် နဲ့ လူတွင်ကျယ်ရဲ့ပြဿနာပါ။ မိုးမွန် မပါဘူး”

“သိတယ်၊ မပါဘဲနဲ့ လေးလေးက ထည့်ပြောနေလို့ မေးတာ၊ လေး
လေးရဲ့ စကားတွေက ဘယ်အကြောင်းပဲပြောပြော မိုးမွန်ကိုပဲ ငြိနေတယ်၊
သမီးကလဲ လူတစ်မျိုး။ ဒီလူ ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ် ဆိုတာကို ကိုယ့်
ချက်လုံးကိုယ့်အကြည့် တကယ်သိမှ ယုံမှ၊ သူများပြောလိုကတော့ ဘေး
ထမ်းတုတ်ထမ်းပြောလဲ မောရုံပဲ”

ဦးမြကျော် နားလည်သည့်အပြုနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“လေးလေးက သူများမကောင်းကြောင်းပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့

အကြောင်း မကောင်းပြောလို့ လေးလေးမှာ ဘာမှတိုးပွားလာမှာမဟုတ်ဘဲ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဒါပေမယ့် အနိမ့်အမြင့်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့ထက်မြင့်တာပေါ်လာရင် နိမ့်တဲ့အရာက သူ့အလိုလိုနိမ့်သွားတာ၊ ပြောပြဖို့ မလိုဘူး။ မိုးမစဲအကြောင်း ပါလာတော့ မိုးမွန်ကို ထည့်မပြောလို့မရဘူး။ ဥပမာအရ တရားရုံးမှာ စွဲဆိုတင်ပြကြရင်တောင် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်ပြရတာတွေရှိတယ်။ မိုးမစဲအတွက် မိုးမွန်ဟာ အဓိကလူ၊ နောက်တစ်ခုက မိုးမစဲကို ညည်းဂရုမစိုက်စွာ ဖြုတ်ခွင့်၊ ထုတ်ခွင့်ရှိနေပေမယ့် သူ့ကို ဖြုတ်ပစ်တဲ့အထိ အရေးယူရင် လူတွင်ကျယ်ကို ချန်ခဲ့လို့မရဘူး။ အဓိကက သမီး လူတွင်ကျယ်ကို ထိုခိုက်စေလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်စားလှယ်သုံးယောက်ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်မျက်လုံးတွေက အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။”

မာယာဆက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ ဒီလူသုံးယောက်က ‘နေအိမ်’ မှာ လူသစ်တွေဖြစ်ပေမယ့် ဦးအုပ်စိုးဘက်က ပို့ထားသည့်လူတွေ ဖြစ်သည်။

ဒီကုမ္ပဏီကြီးဟာ သူ့သားနဲ့လက်ထပ်နိုင်မှ ကိုယ်ပိုင်မှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ...။ ဤသို့သောနည်းများဖြင့် ချုပ်ကိုင်ပြသခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကလည်း သိပ်အလို့တော့မဟုတ်ပါ။ သူ့ရဲ့သားလှရတနာကို အထင်ကြီးမက်မောနေလို့လည်း မဟုတ်။ ငွေဆိုတာကတော့ လူတိုင်းမက်မောတဲ့အရာဖြစ်သည်။

ထိုအချက်တစ်ချက်မှလွဲလျှင် သူမရင်ထဲမှာ လက်နက်ကြီးငယ်တွေ စုဆောင်းထားပြီးသား။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်သူသာမလဲ စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့။

နှုတ်ခမ်းလေး မထိတထိကိုက်လျက် ငြိမ်သွားသည့် မာယာဆက်ကို ဦးမြကျော်က စိုက်ကြည့်၏။

“ဒီကုမ္ပဏီအတွက် အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ဝန်ထမ်းကောင်းအဖြစ် သူတို့

ဆတ်မှတ်ထားပြီးတဲ့လူကို ညည်းက ဒီအဖြစ်လောက်နဲ့...”

“ဒီအဖြစ်လောက်ဆိုတာ ခုဖြစ်တဲ့ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်လောက်တယ်ဆိုရင်လဲ ဒါ ပထမဆုံးအနေနဲ့ သူတို့ကို ချနစ်ပေးထားလိုက်ပါ။ ဒါ ဘယ်သူ့မှာမှ အကျိုးယုတ်ဖို့မရှိနိုင်ဘူးလို့ လေးလေးထင်တယ်။ နောက်ထပ် အလားတူအဖြစ်မျိုး ထပ်ဖြစ်လာရင် ညည်းကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်တော့”

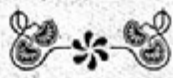
မာယာဆက် ငိုငိုသွားသည်။

“ခုနက ညည်းပြောသလို လူတွင်ကျယ်က လူ့အထင်ကြီးအောင် တမင်ကြွားဝါနေတဲ့လူ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့ခလုတ်တိုက်ဦးမာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ညည်းကြိုက်သလိုစီရင်ဖို့ အခွင့်အရေးရလာလိမ့်မယ်။ မိုးမစဲ ဆိုတဲ့မိန်းကလေး တကယ်သိက္ခာမဲ့နေခဲ့တာမှန်ရင်လဲ နောက်ထပ် အလားတူအဖြစ်မျိုး ထပ်ဖြစ်လာမှာပဲ။ ပြောချင်တာက ဒီတစ်ချို့မှာ လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ”

မာယာဆက် ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ့လာသလို ခံရခက်နေခဲ့၏။ ဒီနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ခုခုမလုပ်ရလျှင် သူမ စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ပျက်ပြို။

ရင်ထဲမှာ လောင်နေသည့်မီးက အားကောင်းနေ၏။

ဒါပေမယ့် ဘာမီးမှန်းမသိ ...။

အခန်း (၁၂)

'နင်ပြန်နှင့်တော့' လို့ပြောပြီး မြဲဖြူးကိုပြန်လွှတ်လိုက်တာ ကိုယ့်အကြံ နဲ့ကိုယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်လူပြီး လှုပ်ရှားနေရတာမို့ ဘာမှအရာမထင်ဘဲ မောတာသာ အဖတ်တင်၏။ နာရီပြင်ကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီ ဆယ် ငါးဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေရာကနေ ကိုယ့်ဆီပြန်ရောက်အောင် ဘာကားစီးရမန်း လည်းမသိ။

ကားမှတ်တိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသော်လည်း ဒီမှတ်တိုင်မှာ ဘာကားတွေ ရပ်မန်းမသိဖြစ်နေသဖြင့် မသိတာတွေချည်း စုပြုံကာ စိတ်ညစ်စရာ နောက်တစ်ခုတိုးသွားပြန်သည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် မှတ်တိုင်ရောက်မှပဲ မေးမြန်းကြည့်ရမှာမို့ ခြေလှမ်းစီ အမြန်နှုန်းကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လမ်းကွေ့လေးတစ်ခုကိုဖြတ်ရမှာမို့ ဟိုဘက်ကားကိုကြည့်ပြီး လမ်းဘေးမှာ စကားရပ်နေလိုက်စဉ် ...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကလေးလေး သွားမှာဖြင့်ဆက်သွားလေ၊ ဟိုမှာကား... မစဲ ရင်တုန်သွား၏။ ကွေ့မည့်အချက်ပြမီးနှင့် ဆလွန်းကားအဖြ

က ဝိုက်ကွေ့လာ၏။ ငါးနှစ်လောက်အရွယ် ကလေးလေးက လမ်း ကျမှ ဘာပြုတ်ကျလို့ ပြန်ငုံကြည့်နေသည်မသိ။

မစဲ ဘာမှစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ကလေးကိုပြေးပွေ့ကာ ဟိုဘက် ဆက် လိုက်၏။

"အမေ့ ..."

ကလေးကိုယ်ကလေးသည် လက်ထဲမှာ လိမ္မော်သီးငါးလုံးပါသည့် နံဆီကိုလည်း ဆွဲထားရတော့ ကားလွတ်သည့်နေရာလောက်ကျမှ ကလေးကိုဝိုက်ထားလျက်နှင့် မစဲ ပုံလျက်လဲ၏။

ကလေးက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်မော့ကြည့်သည်။ သူက တယ်မှ ပေမယ့် မစဲ မှာ ခုံဖြင့်ဖိနပ်နှင့်ခေါက်လဲသဖြင့် ခြေထောက်နာသွား

ပြီးတော့ လိမ္မော်သီးတွေ တစ်လုံးစီလိမ့်ဆွက်ကုန်တာ လမ်းပေါ်မှာ ချိတ်သွား၏။

"အို .. သားလေး .. ဒုက္ခပါပဲ"

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး မစဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး သည့်ကလေးကို ဆွဲခေါ် သွား၏။ ပြီးတော့ ...

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်၊ လိမ္မော်သီးတွေ ပြန်မကောက်နဲ့ တွေနဲ့ ရော့ ရော့ ... အစမ လျော်ပေးမယ်၊ ပြန်ဝယ်လိုက်ပါ"

မော့ကြည့်လိုက်တော့ သာရုပ်ဆောင်စိုးမိုးကြည်တို့လို့ ခန့်ခန့်ချော သူ့မှာနှင့် အမျိုးသမီးက နှစ်လိပ္ဖွယ်ပြုံးပြနေလျက် တစ်ထောင်တန်

စုတ်ကို ကမ်းပေးနေသည်။

နိုက်ဆံပေးလိုက်ပုံက ရိုင်းပေမယ့် မျက်နှာထက်မှာ ဖော်ရွေသည့် နှုတ်ပြင်တော့ မစဲ ခေါင်းခါ၍ ကိုယ့်ဘာသာ ထ၊ရပ်လိုက်၏။

"ရပါတယ် မလိုပါဘူး"

"အိုကွယ် ... သားကိုဆွဲရင်းဖြစ်တဲ့ဟာ ယူပါ၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ

မဟုတ်ဘူး။ အားနာလွန်းလို့ပေးတာ၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ တို့က သာ
ကို သူ့အဖေချီသွားတယ်မှတ်လို့ ဟိုဘက်မှာ တစ်သျှူးဝယ်ရင်း ကျွန်
တာ”

ဘယ်လိုပေးပေး မစဲ ခေါင်းခါ၍ ခြေထောက်နာတာကို မသိသ
အောင် ထိန်းလျှောက်ခဲ့၏။

မှတ်တိုင်ကိုရောက်ပေမယ့် လူတွေရပ်စောင့်နေကြသည့်နေရာ
မသွားဘဲ ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးရဲ့ နောက်မှာ သွားပြီး ငုတ်တုတ်လေးထိ
လိုက်၏။

ဆလင်းဘက်ခံအိတ်ကို ဒူးနဲ့ရင်ဘတ်ကြားမှာပိုက်လိုက်ကာ အရ
နာနေသည့်ခြေထောက်ကို သေချာပြန်ကြည့်မိသည်။

ခြေမျက်စိတစ်ဖက်မှာ ပွန်းသွားသည့်ဒဏ်ရာက သွေးစို့နေ၏။
တော့ ခြေသန်းလေးတစ်ဖက်မှာ ခြေသည်းနည်းနည်းလန့်သွားသည်။
“ဒဏ်ရာဖြစ်သွားသလား”

ငုံနေသည့်မျက်လုံးအောက်ကို ခြေထောက်တစ်စုံဝင်ရပ်လာ၏။ ဝှ
ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရိုးရိုးရှူးဖိနပ်အညိုရစ်ကို စီးထားသည်။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ လူတွင်ကျယ် ...

ခြေသန်းလေးမှာကိုင်ထားသည့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ကာ မစဲ ထ
ရာမှ ဖျတ်ခနဲထ၊ ရပ်၏။ ပြီးတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြလိုက်ပြီး -

“သိပ်မဟုတ်ပါဘူး ရပါတယ်။ ရှင် ဘယ်ကလာတာလဲဟင်”
“ဖိလိုပါပဲ”

မစဲ က စကားဖြတ်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက မစဲ ခြေထောက်
လေးကိုပဲကြည့်၍ ...

“သိပ်မဟုတ်ပေမယ့် သွေးထွက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ပလာစတစ်
ဖြစ်ဖြစ် ကပ်ထားလိုက်ပါ ဒီမှာ ဓောစောင့်နော်၊ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမယ်
အို .. မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ ...”

မစဲ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် သူ့ ခြေလှမ်းကျသလောက် သွားတာလည်း
ခြေသည်။ ပြန်ရောက်လာတော့ အရက်ပြန်ပုလင်းလေးလည်းပါလာ၏။

“ရှင့်ကို အားနာလို့ ရပ်စောင့်နေရတာ၊ မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ်၊ ဘာ
လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး”

စိတ်တိုချင်နေတာက စကားသံထဲမှာ အဖျားခတ်သွားသဖြင့် သူက
မစဲ ကို စိုက်ခနဲကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးစရာမပါဘဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စောင့်နေပေးဖော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
မစဲ က စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကာကွယ်မပြောတော့ဘဲ ခြေ
ထမ်းပြင်၏။

“ဇောနေပါဦး၊ မင်း လိမ္မာသွားကာမြင်လိုက်ကတည်းက တော်တော်
အသွားမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကလေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးက မင်း
အပေါ်မှာ ဖိထားတာလေး၊ လူကွယ်ရာမှာ ဒဏ်ရာပြန်ကြည့်နေတဲ့အထိ

အောင်နှိပ်တော့တဲ့ဥစ္စာ၊ ကားက အကြာကြီးစီးရဦးမှာ”
“ကျွန်မ ဘယ်ပြန်မယ်ဆိုတာ ရှင် သိလို့လား”

သူ ငေးခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လွှာချ၍ခေါင်းခါသည်။
“မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့အတူ ပြဿနာဖြစ်ထားတဲ့သူဆိုတော့
နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်ရင်းနဲ့သိတာ”

“ကျွန်မနေတဲ့အဆောင်ကို ...”
“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနေတဲ့အဆောင်က စက်ရုံနဲ့နီးတယ်ဆိုတာ သိတာ
စက်ရုံနဲ့ ဒီနေရာက ဝေးတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မင်း အဝေးကြီးပြန်ရမှာ
နဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ”

မစဲ က ဒီတော့မှ ခေါင်းညိတ်၏။ တွန်းချိုးနေသည့်မျက်ခုံးတန်းတွေ
လည်း ပြေကျသွားခဲ့ကာ ...

“ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေလုပ်ဖို့မလိုပါဘူး”
မစဲ က သူ့ကိုင်ထားတာတွေကို အားနာရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းခါမြဲ ခါ

သည်။ သူ့ကိုယ်ထက်အသက်ကြီးမှာက သေချာပါသည်။ ဒါကို သူက 'မင်း' လို့လည်းပြောသည်။ 'ကျွန်တော်'လို့လည်းသုံး၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို သတိထားကြည့်နေတယ်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို သူမ မလိုချင်။

ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တုန်းကလည်း သူ့ ကိုယ့်ကို ကူညီခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကို လည်း ကျေးဇူးတင်တာက တစ်ပိုင်း၊ မပတ်သက်ချင်သည့်စိတ်က သပ် သပ်၊ ရုပ်ထွေးနေသည့်စိတ်ထဲမှာ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ တိုက်ဆိုင်မှု တွေဖြစ်လာပြီး အလားတူအဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံရမှာကို သေမလောက် ကြောက်နေ၏။

"မိုးမစ်"

မစ် ကျောခိုင်းလိုက်တော့ သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပြီး-

"မင်းကို အကြောင်းရှာပြီးပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားနေတာလို့ ထင်သွား တာလား"

မစ် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ သူ့ဘက်ကို မျက်ဝန်းလေးတွေစွေပြီး ဝဲကြည့် မိ၏။

"ရှင်ကို အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး။ ပတ်သက်မိမှာကိုပဲ ကြောက်တာ"

"မင်းချစ်သူ အထင်လွဲသွားတဲ့ပြဿနာ ..."

"ဘာ ..."

'မစ် သူ စကားမဆုံးခင် သူ့ဘက်ကို တည့်တည့်လှည့်ရပ်ပြီးသားဖြစ် သွား၏။

"ရှင် ဒါတွေလဲ သိတာပဲလေ"

"မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ လျှောက်စုံစမ်းတယ်လို့ ထင်သွားပြန်ပြီ လား"

မစ် မျက်နှာကြောင်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်သွား၏။ တစ်ရုံးလုံးသိနေကြ သည့်ကိစ္စကို သူ မသိဘဲနေမလား။

ထို့ပြင် သူ ခုနကပြောသလို ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်မိခဲ့သည့်အကြောင်း ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုမေးလိုက်တာနှင့် သူမနဲ့ မိုးမွန်အကြောင်း အစ ဆုံးကို ပြောပြချင်နေကြတဲ့လူတွေက အများကြီး။

လိုတာထက်ပိုသွားခဲ့မိသည့် ကိုယ့်အမူအရာတွေကြောင့် မစ် သူ့ကို အနာသွားမိသည်။

"ဆောရီးနော်၊ အဲဒီလိုသတောနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ..."

ပြောဖို့စကားက ချောချောမောမောထွက်နိုင်၊ မပြောချင်တာလည်း ဆိုသည်။ မှားသွားမှာလည်းစိုး၏။

"လူတွေက ကျွန်မနဲ့မိုးမွန်အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြန် ဆေးနေကြတာလဲမသိဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို မကြိုက်ဘူး။ သူတို့ သိတာက ချစ်နေကြရင် ချစ်တယ်၊ မုန်းသွားကြရင် မုန်းတယ် ဒါပဲ။ အခြေအနေပြောင်းလဲမှုတွေကျတော့ ဘာမှမသိဘဲ ချိထားတာတွေကို သူ့ သက်ငါ ပိုသိသလိုလိုပြောချင်ကြတယ်"

"ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အဲဒါပဲလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပါ၊ သူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးဆန္ဒထက်ပိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေးထားလွန်းရင် ချမ်းသာမှုကို တယ်တော့မှမရနိုင်ဘူး"

"စိတ္တိလား၊ လူလား"

"နှစ်ခုစလုံးပဲ၊ ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး သူများကို ဂရုစိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆိုကြည့်မှမရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဲဒီလူ ဘာ ဆုံးလို့အောင်မြင်မှာလဲ"

"ကျွန်မက အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့လား"

"ပြောပြတာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မျှခြင်းကို လက်ကိုင်ထားတာ ကောင်း တယ်၊ မင်း အစွန်းရောက်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ။ ရော့ .. ဒါလေးတွေ တော့ ယူသွားပါ။ အိမ်ရောက်ရင် အနာသက်သာအောင်လို့ ...၊ မင်းကို ဆောက်ထပ်တွေ့ရင်တောင် နှုတ်မခက်ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်"

သူ နောက်ထပ်ကမ်းပေးတော့ မစဲ က ယူထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက နှုတ်မဆက်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ...”

လှမ်းခေါ်ပြီး သူ လှည့်ကြည့်တဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်၏။ မိုးချုပ်မပြုနေပြီမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လည်း သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်တော့ မစဲ က ရှေ့ကို နှစ်လံလောက်ထိ လိုက်ကာ ...

“သူ အထင်လွဲမှာစိုးတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီထက်ပိုမရှင်းတယ်ပေမယ့် အဲဒါကိုယုံပါ”

သူ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ကျေးဇူးပဲ”

လို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

ထိုနေ့က ညရှစ်နာရီကျော်မှ မစဲ ပြန်ရောက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မိုး”

ရှေ့မွှေးနံ့တစ်ချက်နှင့်အတူ ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာတော့ မိုးမွန်ညှိုးလူမိသလိုဖြစ်ကာ မျက်နှာတော့ ထူသွား၏။

ချက်ချင်းခေါင်းခါပြပြီး ပြုံးလိုက်ပေမယ့် မဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“လာ လိုက်ခဲ့”

ဝန်ထမ်းတွေ အသွားအလာမပြတ်သည့်နေရာမို့ မာယာဆက် က အတည်တည်လေးပြောပြီး ထွက်သွား၏။

ထိုစဉ် မြင်ကွင်းထဲကိုဝင်လာသူက မိုးမစဲ ...!

မစဲ ကို သူ စောင့်နေတာဖြစ်သည်။ လာနေတာကိုမြင်ကာမှ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ မာယာဆက် နောက်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ရ၏။

မာယာဆက် က ရုံးခန်းထဲရောက်ပြီး စားပွဲဆီ ဆက်မသွားဘဲ တံခါးဆားမှာ ရပ်စောင့်နေ၏။ သူ ဝင်လိုက်ပြီးမှ အထဲကနေ ကန့်လန့်ကာကိုပဲ ချီပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ပြော ... ဘာလုပ်နေတာလဲ အဲဒီနေရာမှာ ...”

"ကျွန်တော် ..."
ဖုံးကွယ်ပြောချင်ပေမယ့် ယောက်ျားမာနက အဲဒီလောက်ထိစေ
ခွင့်မပြုခဲ့ဘဲရှိကာ ...

"မစဲ ကို စောင့်နေတာ"
"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"
"အားပေးချင်လို့ပါ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူ့ အရှက်တကွဲဖြစ်သွားခဲ့တော့...
"မင်းက ဒီပြဿနာကို မစဲ နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ယုံထားတယ်ပေါ့"
"အားလုံးကလဲ မထွက်ရက်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာဖြစ်သွား
တယ်လေ"

မာယာဆက် က ကိုင်လာသည်တိပ်နဲ့ပိုင်ကို စားပွဲပေါ်သွားချအ
လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်လာကာ ...

"ဒီကောင်မလေးအတွက် မင်း အဲဒီလောက်ဖြစ်သွားမှန်း ငါ မသိနဲ့
မိုးမွန် အခု သူ့ရလို့ ရင်နာပေမယ့် ငါ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထား
တွေ ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်"

"အဲဒါ ကျွန်တော့်ကြောင့်လား"
သူ တကယ် အံ့ဩသွားတာဖြစ်၏။ မာယာဆက် ကို ဖုံးဖိထားခဲ့
မယ့် တစ်ရုံးလုံး အစကတည်းက သိထားကြသည့်အကြောင်းတွေကို အ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ရိပ်မိနိုင်တာကို တွေးမိသည်။

လက်ထပ်ဖို့ထိချစ်ခဲ့ကြသူတွေအဖြစ် မသိနိုင်ဘူးလို့ထင်ခဲ့တာ
တကယ်လို့ သိသွားခဲ့လျှင် ပြုံးပြုံးလေး ခွင့်လွှတ်နေမှာမဟုတ်တဲ့ မာယာ
ဆက် ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိထား၍ဖြစ်၏။ ခု သိတယ်ဆိုတာက ငယ်
ငယ်ချင်းဆိုသည့် အဖြူရောင်သံယောဇဉ်အဖြစ်နဲ့လား။ လက်ထပ်ဖို့ ရင်
ရွယ်ထားဖူးတဲ့ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့လား ...။

သူ အံ့ဩသွားတာကို ရင်နာသည့်မိန်းမကြည့်၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်
မှာ နီးနီးကပ်ကပ်လေးလာရပ်၏။ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်နှစ်စထ

လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာကို တို့သိတယ်"
မိုးမွန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မာယာဆက် က သူ့မျက်နှာကိုပဲ
မလွှတ်တမ်းငေး၍ ...
"မင်းကို တို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား မိုး ...
ဟင် ..."

သူ့မျက်နှာက မေးဖျားအောက်ထိတိုးကပ်လာ၏။ ရင်ခွန်တိမ်းမှူးဖွယ်
နှုတ်ခမ်းသားတို့က မဟာတဟပွင့်လျက် ငိုချလိုက်တော့မလိုလို၊ မချီတရီ
ပြုံးတော့မလိုလို ...

"တို့ ... တို့ အဲဒါတွေကို မသိသလိုနေပြီး မင်းကိုချစ်ခဲ့တာ ကိုယ့်
အဆင့် ကိုယ့်အရှိန်အဝါနဲ့ မနေတတ်ဘဲ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ လုယူရတဲ့
အဖြစ်မျိုး အရောက်ခံပြီး ..."

"မဟုတ်ပါဘူး။ မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ သူ့... သူနဲ့ ဟုတ်ပေ
မယ့်..."

"ထားလိုက်ပါ။ အဲဒီလိုပြောပေးဖော်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်။ တို့ကို
မင်း တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ တို့ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာကြောင့်ဆိုရင်
တောင် စည်းစိမ်ကိုလဲပေးမယ်။ လူကိုလဲအပ်မယ်။ မင်းဘက်က တို့ကို
ချစ်နေဖို့ပဲလိုတာ"

သူမ ဘာတွေပြောနေပါသနည်း။ ကိုယ့်စိတ်တွေပဲ ပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်
လား။ သူ့မစကားတွေက ပဟေဠိဆန်နေတာလား။ ပြောသမျှ အားလုံးက
ပုပ်နေ၏။

မာယာဆက် က သူ့လည်ပင်းကို လက်ဝါးနုနုလေးနှင့် ဖွဖွလေးပွတ်
သပ်၍ ...

"ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေနေ တို့ရှေ့မှာ မင်းဟာ တို့ကို အဖူးအဖူးချစ်
နေတဲ့သူဖြစ်ရမယ်။ တယ်သူ့ ကိုပဲလွှမ်းမနေနေ တို့ရှေ့မှာ လှိုက်လှိုက်ကြည့်နူး

နေတာပဲမြင်ချင်တယ်၊ မင်းဘက်ကပေးရမှာ အဲဒါလေးပါပဲ”

အဲဒါလေးပဲဆိုတာတွေက လွယ်မလား ...၊ ခုလည်း သူ ဒီတိုင်း ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ‘ဟန်ဆောင်နိုင်ရမယ်’ ဆိုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်နှင့် ချစ်ခိုင်းတာက မဖြစ်နိုင်။

စိတ်ထဲမှာ မာယာဆက် ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို မက်မောသာယာမိခဲ့တာမို့ မိန်းမနှစ်ယောက်အလယ်မှာ သူ့ဘဝက ပိုင်းလုံးသာသာ။

မြခြူး၏ စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်းတွေ၊ မစဲ ရဲ့ ရွံ့ရှာတဲ့အကြည့်တွေ ဒါတွေကို သူ ကြိုတင်မှတ်ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။ သေချာသိထားတာတစ်ခုက သူ ဘယ်လိုအဖြစ်ကိုပဲလုပ်နေနေ မစဲ က ပြတ်သားစွာအပြစ်ယူမှာ မဟုတ်။

ထို့အတူ သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေ တယ်ကိုပဲ ခြေဦးလှည့်နေနေ စိတ်တိုက မစဲ ထံမှာပဲ ကျန်တဲ့အဖြစ်ကို ခုတော့ ကိုယ်တိုင် နားလည်နေပြီဖြစ်၏။

ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး သူ ပျော်ပျော်ကြီးလျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ခုကျမှ ခြေထောက်တွေက တွေဝေတဲ့နှေးနေကြ၏။

မစဲ နဲ့ သူ ကျမ်းကျိန်သစ္စာမပြုခဲ့ဖူးပေမယ့် ‘တကယ်ပါ ယုံပါ’ ဆိုတဲ့ ကတိကဝတ်တွေတော့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သူ ပြုခဲ့ဖူး၏။

အချစ်၏ကျိန်စာသင့်ခဲ့သည်လား ...၊

သူ ပြန်ပါသွားတာကို မစဲ က လည်းလှမ်းမြင်သည်။ စက်ရုံကြီး၏ ကုန်ကြမ်းသိုလှောင်ရုံထောင့်မှာ သူ့ကျောပြင်ကို လှစ်ခဲပဲမြင်လိုက်တာဟန်မဆောင်နိုင်။

ခြေလှမ်းတွေ ကသုတ်ကယက်ဖြစ်ကုန်ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းဆီ ရောက်ကာ ထိုထောင့်ကွယ်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရောက်သွားခဲ့သည်။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက အနီရောင်ရဲရဲဝတ်စုံနှင့် ကြွရွလှပသော မာယာဆက် ၏နောက်တော်ပါးမှာ ရွှေမင်းသားက ခေါင်းငိုက်စုံနှင့် ...

မိုးမွန်ရယ် ...၊

မစဲ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးတွယ်တာခဲ့ကြသည့် သူ့ငယ်ချင်းတွေမို့ မိုးမွန် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသည်၊ အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်လိုဖြန့်ခင်းထားရသည် အားလုံးကို သူမ သိနေ၏။

“မစဲ ရာ နင် ငါ့ကိုယုံစမ်းပါ၊ ငါ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ ကိုမှ မချစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ လောဘတွေ ငါ့မှာရှိနေတယ်” တဲ့။

သူ့ကိုယ်တိုင် မာယာဆက် နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝန်ခံခဲ့တာဖြစ်သည်။

“လောဘရှိရင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မိုးမွန်ရယ်၊ သူများချမ်းသာသလို ငါ့ယုံချမ်းသာချင်တိုင်း ဖန်ဆင်းယူလို့ရတတ်သလား၊ ကံကိုကံချင်းမပြိုင်ခဲ့ဘူး”

“မပြိုင်ပါဘူး၊ ရအောင်ယူဖို့ပဲ ငါ ကြိုးစားမှာ ဒီမှာ မစဲ၊ သူညကနေ ငါ့နံးကဏန်းတွေအများကြီးဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာ လွယ်တယ်၊ စိတ်ကူးထဲမှာလဲဖြစ်တယ်၊ လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်သလား”

“ဖြစ်သွားတဲ့လူတွေ နင် မတွေ့ဖူးဘူးလား မိုးမွန်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ရသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုလူတွေ ငါတွေ့ဖူးတာ စာအုပ်ထဲမှာ အပြင်မှာ နေဘူး၊ ရှိရင်လဲ ငါ အားမကျဘူး၊ ငါ့အတွက် လိုနေတာ ခြံတောင်ပိုမဟုတ်ဘူး မစဲ၊ နတ်ရေကန်တစ်ကန် ...”

“နတ်ရေကန်ဆိုတာရော နင် ဘယ်မှာမြင်ဖူးလိုက်တာလဲ၊ ငါလဲ လိုချင်တယ် ပြစမ်းပါ”

“ပြမယ်၊ ငါပြနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ နင် မပြိုင်နိုင်နဲ့” တဲ့။

ကောင်းတွေ ဒီလိုရှိခဲ့ကြပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါ မိုးမွန် သည် သူဌေးမာယာဆက် ၏ အချစ်ရသုံးလူဖြစ်သွားခဲ့လျက် မိုးမစဲ ကတော့ မိုးမွန်၏ အချစ်တစ်ခါက သူ့ငယ်ချင်း၊ ရက်စက်လိုက်တာလို့ မပြောချင်တော့ပါ။ ဒါဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းသွားခဲ့သည့် နတ်ရေကန်ပဲဆိုတာ နား

လည်ခိုရပြီး ကိုယ်သာလျှင် တော်ရာမှာနေတတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

“မစ ... မိုးမွန်လား ...”

တစ်လှမ်းချင်း နှေးဖင့်စွာလှမ်းနေသည့် မစ ဘေးကို မြဲမြဲ၊ ရောဂါ လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်၊ မစကိုကြည့်လိုက်နှင့် ...

“ငါ နင့်ကို မပြောချင်လို့သိလား။ နင့်ကို မိုးမွန် က လာလာချောင်းနေ တာ ငါ့ကို မအေးတို့ ပြန်ပြောတယ်”

မစ က ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လွှာချထားရင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက် နေခဲ့၏။ နှစ်ယောက်အတူထွက်လာတိုင်း၊ ပြန်ကြတိုင်း ထမင်းချိုင့်နှစ်လုံး နှင့်ဆွဲခြင်းကို မြဲမြဲ၊ က ကိုင်နေကျမို့ မစ ဘေးကိုတိုးချင်တော့ ဒီဘက်က ဆွဲခြင်းကို ဟိုဘက်လက်မှာ ပြောင်းကိုင်လိုက်ကာ ...

“တော်တော်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်၊ ဟိုလဲမပြတ်၊ ဒီလဲမပြတ်နဲ့ သူ ကို လူတွေကဲ့ရဲ့နေကြတာ တစ်စွန်းတစ်စတောင် မကြားမိဘူးလား မသိဘူး”

မစ က ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း ပြန်ငဲ့ကြည့် ကာ ...

“သူ ယောက်ျားလေးပဲ မြဲမြဲ၊ရယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူကတောင် ကိုယ့် အဆင့်အတန်း အရှိန်အငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လက်အောက်ကလူကို လူပြော သူပြောခံပြီး တွဲနေတာ၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဘာရယ် ...”

“ဟဲ့ မစ ...”

သူတို့ ဝင်လာကြစဉ် ရုံးချိန်အမြဲစောတတ်သည့် မအေးနဲ့ သွယ်သွယ် ဦး တို့နှစ်ယောက်က စားပွဲကနေ ထ၊လာကြလျက် ...

“ခုနက MD ဒီကိုလာ round သွားတယ် သိလား။ သူ့အတွင်းစေ့ မှူးလေး နှင့်ဆီရောက်နေတယ်ထင်လို့ဖြစ်မယ်၊ မိုးမွန် ရောက်လာအေး

သား”

“မလာပါဘူး၊ သူနဲ့ငါ ဘာမှမှမဆိုင်တော့တာ”

မအေးတို့ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ မြဲမြဲ၊ကို လှမ်းကြည့်ကြ ၏။ မြဲမြဲ၊ကိုယ်တိုင် အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့်ပါ။

ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ခုနက သူ့ ဘေးကနေ ရှေ့ကိုအပြေးတစ်ပိုင်း ဆက်သွားလိုက်တာ ခလုတ်တိုက်မတတ်...။

မိုးမွန် ကိုတွေ့လိုက်ပြီမုန်းသိလို့ သူ လိုက်ကြည့်တော့ ကြက်ကြီး ဆည်လိမ်ထားသလို၊ ယခုမြင်နေရသည့်ပုံစံအတိုင်းပါပဲလို့သာ အော်ပစ် ချင်တော့သည်။

စိတ်ထဲကနေ အံ့ဩနားမလည်ရင်း မအေးတို့ကိုလည်း ရှင်းမပြုဖြစ် သဲ မြဲမြဲ၊ ခေါင်းပဲခါနေမိသည်။

ဒီကိုရောက်လာကြစဉ်ကဆို တစ်ရုံးလုံး မျက်စိနောက်အောင် ကြင်နာ ဇိုက်ကြတာ၊ မာယာဆက် နဲ့ မဆုံကြသေးခင်အထိ ...။

ဒီဇာတ်လမ်းကို အစကနေ ဒီနေ့ထိ သူမထက် ဘယ်သူ ပိုသိမှာလဲ။

အံ့ဩကြောင့် ရုတ်သုတစ်ယောက်ရှေ့မှာပဲ နောက်တစ်ယောက်ထားသွားခဲ့ သည့် မိုးမွန် ဆိုသောကောင်ကို အားလုံးထက် သူမက ပိုမုန်းခဲ့၏။ မစ

သည်းခံလေ ဒီကောင် ရွံစရာကောင်းတာတွေ ပေါ်လာလေ ...။ ဒေါ်မိုးမစ ကတော့ ခုချိန်ထိ ပြောနေတုန်း။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး

သဲ ...။

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မိုးမွန်”
 “ဘာလဲ၊ လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ဘာလုပ်ဖို့ရှိသေးလို့လဲ”
 “မိုးမွန်ရယ်၊ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ကြတာကို ...”
 “ခုမှ အောင်ပေမယ့် နင်နဲ့ငါ အတူတူ ရန်ကုန်ထွက်လာကြတာ နောက်မှာကျန်ခဲ့လို့လူကြီးတွေက ဘယ်လိုသတ်မှတ်နေပြီလဲ၊ မတွေ့မိဘူးလား”
 ရွာကနေထွက်လာကြကတည်းက ‘ငါတို့ အတူတူရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြမယ်’ဆိုပြီးတော့ပါ။ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြသလို ပုံစံမျိုးနဲ့လည်းတူသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဘဝဆိုးကြလို့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်ထွက်လာကြတာလို့လည်း ပြောလိုရ၏။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်လေးတွေက ငယ်ပါသေးသည်။ မိုးမွန်ကတော့ မငယ်တော့ပါဘူး ဇွတ်ဖြစ်နေလျက် ...
 “အသက်ကို မတွက်စမ်းပါနဲ့၊ ငါ့အရပ်အမောင်းနဲ့ငါ့ပုံစံကို ရှာတိတ်လေးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ၊ နင်လဲ အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဆံပင်တွေ

အခန်း (၁၄)

အရှည်ကြီးနဲ့ အဘွားအိုပေါက်စလေးလို့ပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို လဲမမယ်လေးတွေလို့ ရွတ်ချမယ့်လူ မရှိပါဘူး”
 “ဘယ်သူ သိသိမသိသိ ငါတို့သိနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်း”
 “ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါချစ်နေတာကို နင် သိတယ်”
 “မိုးမွန်နော်”
 “မိုးမွန် နော်မနေနဲ့ နင်လဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ လုပ်ပါ လူကို ကြည့်ဖြေစမ်းပါ၊ မညာကြေး”
 မိုးမွန်နဲ့ မစဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဤသို့ဖြစ်သလည်း။ ဒါပေမယ့်...
 “ငါတို့ အလုပ်လုပ်ရအောင်ပါ မိုးမွန်ရယ်၊ စုဆောင်းထားကြတာလေးတွေလဲပါလာတာပဲ၊ အဆောင်မှာနေကြပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ အဝေးသင်နဲ့ဘွဲ့ယူမယ်လေ၊ ပြီးတော့ အပြင်သင်တန်းတွေလဲတက်လို့ရသေးတယ်၊ လစာကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်ပြောင်းလုပ်ကြရင် ငါတို့ဘဝထူထောင်ဖို့ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး၊ ငါကတော့ ဒေါ်လေးကိုပြောသလို ‘မိုးမွန် ဆိုတဲ့ကောင်က လူလေးသနားကမားနဲ့ လက်ကြောမတင်းဘူး’ဆိုတာမျိုး နင်တကယ်မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ နင်အမေကလဲ ပြောလိုက်တယ် ဆို၊ ‘မင်းလိုကောင် သိပ်မကြာခင် အမေရေကယ်ပါဦး’လို့အော်ပြီး လေးဖက်တွားတက်လာမှာပဲဆိုတာ ...”
 မိုးမွန် အလုပ်လုပ်ချင်အောင် အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျားချခဲ့သမျှဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ စွန့်လွှတ်ရဖို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့ ဘယ်သူထင်မလဲ။
 နှစ်ယောက်အတူတူ အဆောင်ရှာကြတော့ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး သပ်သပ်စီပေမယ့် လမ်းတစ်ဖက်စီနီးနီးနားနားလေး နေလို့ရသလို အဆောင်ကို တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုအဆောင်မှာ မစဲတို့ရွာက မြခြူးကို ရတာဖြစ်သည်။

မြခြူးက သူငယ်ချင်းလိုစင်မင်ခိုးဖူးတာမဟုတ်ပေမယ့် ဟိုမှာတွေ့ကြ တော့ တစ်ရွာတည်းသူချင်းမို့ တရင်းတန်းကြီး ချက်ချင်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူမက မစ တို့ဆွေမျိုးတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိထားသလို မိုးမွန်နဲ့အကြောင်းအားလုံးကိုလည်း ကြားထားပြီးသူဖြစ်၏။

“နင်တို့က ခုထိ စွဲစွဲမြဲမြဲတွဲခဲ့ကြတာနော် အားကျစရာပဲ၊ ငါက နင်တို့ ကို ခိုးပြေးလာကြတယ်ထင်နေတာ”

တွေ့တွေ့ချင်း မြခြူးက ပြောတော့ မိုးမွန် ခဲ့စွဲစွဲ တွေနေသည့် မျက် နှာကြီးနှင့် ...

“လက်ထပ်ပြီးမှ အလုပ်ရှာကြမယ်ပြောတာကို မယ်မင်းကြီးမက မရ ဘူးလေ၊ ပြောထားမယ်နော်၊ မိုးမွန် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကောင်မလေးတွေ အရမ်းခိုက်နေကြပြီဆိုမှ သဝန်တို့ ပြုစုတာတွေ လာမလုပ်နဲ့ မချော့ဘူး”

“မိုးမွန်နော် စကားတွေခေါ်မနေနဲ့၊ နင်လိုပဲ ငါလဲရတယ်”

“ဟားဟား ... ကြားမနေစမ်းပါနဲ့၊ အရူးလိုလို အပေါလိုလို သူများ ထင်ဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပုံစံကို ပြန်ပုံကြည့်လိုက်ဦး”

“သေလိုက် ... အဲဒီမှာ”

မစ ငိုတော့မလိုရှက်ရှက်နဲ့လိုက်ထုတော့ မိုးမွန် က ကျောကော့ ရှောင်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အယ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ မိုးမွန် နော် ...”

ရုတ်တရက် ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မြခြူး ရှေ့မှာပဲ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။ သူတို့ထက် အသက်နည်းနည်းပိုကြီးနေသည့် မြခြူး ကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ အနေကြာလာသူမို့ မစ ရှက်နေသလောက်ကြီး မရှက်ပါ။

သူများတွေ ချစ်ကြင်နာနေကြတာကို ကျေနပ်ဝမ်းသာသည့်အပြင် နှင့် မျက်နှာလေးကို ဟိုလွဲဒီလွဲ၊ ပြီးတော့ ညညတွေဆို မိုးမွန် က အငို စပွဲ ပြီး အဆောင်ရှေ့မှာ သီချင်းလာဆိုတတ်၏။

ဟန်ထွန်း၏ ရင်ခုန်ဘက်သို့ တမ်းချင်း ...!

“.....ပြန်ဆုံချင်ရင် .. ရင်ခုန်သံကိုမညာနဲ့လေ... မညာနဲ့လေ

.....
..... ရင်ခုန်ဘက်လူ .. တို့ အပြီးသတ်မဝေးသေးခင် ပြန်စဉ်းစား...

..... ကိုယ်ရည်ရွယ်တဲ့ဘဝရဲ့ စရီးလေးဆက်ချင်လို့
မိုးမွန် က လူတင်ချောတာမဟုတ် သီချင်းဆိုတော့လည်း အသံ

တင်းသည်။ သူ ဆိုပြီဆို တခြားအဆောင်သူတွေကပါ ခေါင်းပြုကြ အော်ပြကြနှင့် နားပြီးတယ် ပြောမယ့်သူမရှိ။

... “.....အဆောင်ကထမင်းဟင်းတွေ စားမကောင်းရင် စိတ်မညစ် ..

.....အတူနေရတဲ့အခါ မင်းကို ချက်ချင်းမှာ ...
.....အဆောင်ကို ညဘက်မှာ သီချင်းများလာတီးကြရင်း ကိုယ်မပါ

အဖွဲ့ဆို...
.....နားမထောင်ရဘူးနော် ...

သီချင်းတွေလာဆိုတိုင်း တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်နှင့် ထပြန်တတ်တာမရှိ။

အည်းဆုံး ငါးပုဒ်လောက်ဆိုသည်။ ဘယ်သူ့သီချင်းဖြစ်ဖြစ် သူဆိုတိုင်း

အတင်းနေပြန်သည်။
“မိုးမွန် နင် သီချင်းလာမဆိုနဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး မဆိုနဲ့”
မစ သဝန်တို့နေမှန်းသိလေ မိုးမွန် က စ၊လေ၊ ပြီးတော့ သူလိုရာ

ဆိုပြောတတ်၏။
“အဲဒါကြောင့် သဝန်မတိုရအောင် ဒီကောင့်ကို အပိုင်ယူထားလိုက်ပါ

ဆိုတာ ခင်ဗျားက အယူလွှဲနေတာကိုး”
“မိုးမွန် နင် ဒါပဲ ပြောပြောနေတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုကြတယ်ဆိုတာ

လွတ်တယ်မှတ်နေသလား”

“မလွယ်တာကိုတော့ရှင် ဝမ်းချုပ်နေတာတောင် ညှစ်ထုတ်ရုံနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ ... မိုးမွန်ဆိုတဲ့ကောင် လက်ကြောမတင်းဘူးဆိုပြီး မယူရဲတာလား။ ယူကြည့်လိုက်၊ ရှိသမျှအကြောအားလုံး တင်းထား နားလည်သွားလိမ့်မယ်”

“ကြည့်စမ်း ကောင်စုတ်”

မစ် လိုက်ထုပြီးဆို မိုးမွန် မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်က အပိုးမကျိုး။

“ဘာလဲ ... ခြေသလုံးကြော၊ လက်မောင်းကြောတွေတင်းနေတာ ပြောတာ၊ ခင်ဗျားကို ရှာဖွေကျွေးနိုင်တဲ့ လက်ရုံးရည်တွေလေ”

လက်ထပ်ရအောင် တဖွဖွပြောနေတုန်းက သူ့ကို မစ် က ဒေါသဖြစ် ပြလိုက်၊ ချောလိုက်၊ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ အလုပ်လုပ်နေကြပြီး မစ် ကို မိုးမွန် အမြဲ လာကြိုသည်။

တစ်ခါတလေ သူလာကြိုတုန်း မစ် က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ယောက်နှင့်အတူတူ ရယ်မောပြောဆိုနေကြတာဖြင့်လျှင် မျက်နှာရှစ်ခေါင် ချိုးက တစ်လမ်းလုံး ခပြေ။

“မလိုချင်ဘူး မကြိုက်ဘူး။ နင် အဲဒီကောင်ကို နောက်ထပ် မဆက်ဆံ နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ယောက်ျားချင်း ငါသိတယ်”

“ဒါနဲ့ နင်ပဲ ငါ့ပုံစံမျိုး အလကားပဲဆို”

မစ် က အပြုံးမပျက်လျှင် သူ့မှာ ဒေါသတွေ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ... ပြီးတော့ မိုးမွန် ပါးစပ်ကနေ ‘နင် သိပ်လှတာပဲ ဆိုတဲ့စကားမျိုးလဲ ဘယ်သောအခါကမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။

သံသယချင်းဟုန်းက တစ်ခါတလေ ကြားခဲ့ဖူးသလိုလိုရှိတာ အမှတ် တမဲ့ပေမယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတော့ မစ် ကြားချင်မိသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်အလှကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတာ မြတ်နိုး ကိုးကွယ်တာ မလိုချင်တဲ့မိန်းကလေး မရှိမလား။ မိုးမွန် ကတော့ ‘နင့်ပုံ

မင်းတုံးတုံးကြီး ကိုဆိုသည့် လှောင်ရယ်ခြင်းနှင့် လေးလေးနက်နက်မြတ်နိုး နှစ်တွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ မရှိသလောက်ပင်။

ဒါပေမယ့် ချစ်ခဲ့ကြတာတော့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ တခြားသူတွေ အား ကျလောက်အောင် မိုးမွန် က မစ် နားမှာပဲ အချိန်ပြည့်ရှိနေခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ ချိုးဖဲ့နှိမ့်ချလွန်းလို့ ရုန်းထွက်တာချင်းတူပေမယ့် မစ် နှာ ငွေသားအနည်းအကျဉ်းနဲ့ လက်စွပ်လေး နားကပ်လေးပဲပါသည်။

မိုးမွန် က ဆွဲကြိုးနဲ့ဟန်းချိန်းနှစ်ခုတည်းနဲ့တင် ငါးကျပ်သားနီးပါး နှိုသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ပစ္စည်းတွေကိုထုခဲ့ပြီး ပထမဆုံး အိမ်ရာထူထောင် နေတဲ့ ပြီးမှ အတူတူ ညီညွတ်စွာ ရှာဖွေကြိုးစားကြမည်ဟု မိုးမွန် က ခေတဇာပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမနေခဲ့သည့် မစ် ကတော့ မိန်းမသားပီပီ ပြည့်စုံ သည့်ဘဝနှင့် အပူမရှာချင်သည့်ဆန္ဒက ပထမဖြစ်နေခဲ့၏။

“အဲဒီလောက် စုမိဆောင်းမိဖြစ်ချင်နေရင် ငါ့ရှာမယ် ကြည့်နေ...”

ဟု မိုးမွန် က ရွံ့၏။ အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း ခြေသလုံးမှာ လက်ဖဝါး တွေမှာ ပရုံးတွေထိ ပွန်းပဲ့အပူလောင်ရာတွေဖြစ်လာတော့ မစ် မျက်ရည် ထုတော့သည်။

“နင် ... နင် ငါ့ကိုခွဲတာလား မိုးမွန်၊ ကြည့်ပါဦး”

“ရွံ့တာမဟုတ်ပေမယ့် နင် အထင်သေးနေမှန်းသိလို့ ငါလုပ်တာ အမှန်ပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ဖြစ်မှ ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြု မှာလေ၊ ငါကလဲ မူလတန်းဖတ်စာထဲက မပုကြွယ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်း က အထင်ကြီးလို့ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ခြကောင်တွေလို တလုပ်လုပ်တရွရွ နဲ့ မူးစာ၊ ပဲစုလဲ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဘာမဆို အောက်ခြေကစမှ အထက်ကိုရောက်မှာ”

“မလိုချင်ဘူး။ ငါကတော့ ခုန်တက်ဖို့ပဲ နည်းလမ်းရှာမှာ။ တစ်ထိုင် တည်းနဲ့ အမောဆိုသေသွားလဲ ကျေနပ်တယ်”

မိုးမွန်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားခြင်းကို စိတ်မရှည်၊ လေးလေးနက်နက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်းကိုလည်း ဝါသနာမပါ။

ထင်ရှားလုပ်မည်၊ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေမည်၊ မှားရင်မှောက်အိပ်၊ သူ့စိတ်ကိုက လိုရင်းတိုရှင်း...။

အိပေမယ့် သူ့ကို လိုက်လျောအရေးပေးကြသည့် မိန်းမလှလေးတွေ အပေါ်မှာတော့ တိမ်းညွတ်သာယာသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

မာယာဆက် ဆိုသည့် အလှတရင်မနှင့် မဆုံသေးမီအထိ မိုးမွန်ဟာ မိုးမစဲ ရဲ့ဘေးမှာ အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့သည့် အရိပ်...။

“ရော... နင် သင်တန်းတက်ဖို့ ငွေလိုတယ်ဆို”

“ဟင်... ဖိုက်ဆံတွေ များလှချေလား။ နင် ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဒီလောက်ပန်းပေါက်အောင် ရှာဖွေပေးနေတာကို ခါးပိုက်နှိုက်လာတယ် ထင်လို့လား”

“မိုးမွန်ရယ် အရင်လုပ်တဲ့စက်ရုံမှာပဲ လုပ်ပါလား။ ငါတို့ ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲလိုတော့တာ။ ငါတောင်မှ တွဲရတဲ့လူတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်း နေရာ ရနေပြီ”

ကျောင်းတွေပြီးခါနီးအထိ မိုးမွန် နဲ့ မစဲတို့ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် သင့်မြတ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိ။

“မိုးလင်းတာနဲ့ ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး လစာလေးတစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ သူ့များများဆိုမှနား။ စားဆိုမှစားရတဲ့အလုပ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ငါ့မှာ အပေါင်းအသင်းနဲ့အသိအကျွမ်းနဲ့နေတာ မြူးမြူးမြက်မြက်ရမှ လုပ်မယ်။ ပင်ပန်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖျံကျတာဖြစ်ဖြစ်...”

“မိုးမွန် နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“လုပ်မိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ရည်းစားက ငွေရှိမှ လက်ထပ်မယ်ဆိုလို့

ငွေရအောင်ရှာတာ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ်”

“တွေ့လား”

“နင်တို့ကလဲ တွေ့လိုက်ရင် ရန်ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ မတွေ့ဘဲလဲမနေနိုင်ကြဘူး။ တစ်ယောက်ကလဲ ရောက်အောင်လာတယ်။ တစ်ယောက်ကလဲ တစ်ယောက်မလာရင် ထမင်းစားပျက်ခံပြီးမျှော်တယ်။ သူများချစ်သူတွေလို ကြင်ကြင်နာနာ နေကြပါလား”

မြခြူးက အမြင်မတော်တော့ ဝင်ပြောလာသည်။

တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ အပြင်ထွက်လည်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်နေတာပဲ တွေ့တွေ့နေရတော့ ကြာရင် နှာခေါင်းသွေးထွက်ကြတာမျိုး ဖြစ်မှာလို့ပါ။

မစဲက ပြည့်စုံမှလက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်တာ၊ မိုးမွန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ချစ်ကြပြီဆို ပေါင်းကြဖို့က အဓိက၊ တကယ်ချစ်ရင် သတ္တိရှိရမည်။

သူ့အတွက်နဲ့ သူ့ မှန်နေပေမယ့် မစဲ ကို စည်းရုံးမရတော့ အလုပ် ဩမ်းတွေ ရွံ့လုပ်သည်။ ရသမျှ စုပြုအပ်သည်။

“ငါ့ကိုချည်းပဲ သင်တန်းတွေစုံအောင်တက်ခိုင်းနေတယ်။ နင်လဲ တက်လေ၊ ငါတို့ ပညာတတ်မှ ငွေရှာလို့ရမှာ”

“ဘယ်လောက်ထပ်လိုချင်သလဲ၊ ပြောပါဦး ရှာပေးမယ်”

“မိုးမွန် နော်... နင် ငါ့ကို နှစ်ရှည်လများရွံ့လာတာ ငါ မသိဘူးမှတ်နေသလား။ ငါက နင် သက်သာအောင်ပြောတာ”

မစဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျတဲ့အထိဖြစ်သွားမှ ပြန်ချော့မိ။

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် မစဲ။ ငါ ကျောက်တန်းကထွက်လာကတည်းက နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးနဲ့ထွက်ခဲ့တာဆိုရင် ငါ့ကို နင် အရေးလို့ပြောမလား။ နင့်ကို ငါ ပိုင်ချင်တယ်။ စီးပွားရှာကြပြီဆိုရင်တောင် ငါ့သားမယားအတွက် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်တာ။ ငါတို့ လက်ထပ်

ရအောင်နော်

မေ့ ခေါင်းညိုတတ်ခဲ့သည်။

“ဘွဲ့ယူပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ လပိုင်းလေးပဲလိုတော့တာပဲနော် ဝါထေးတာတွေလဲ ပြည့်စုံသလောက်တော့ရှိနေပါပြီ။ ငါ ငွေမက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မိုးမွန်ရယ်၊ နင်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူနေကြပြီးတဲ့နောက်မှာ ကဲ့ရဲ့နှိမ်ချခဲ့ကြတဲ့လူတွေကို လူငယ်တွေပေမယ့် ငါတို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာ ဘယ်လိုကြီးစားခဲ့ကြတာ အဲဒါတွေကို ပြချင်လို့ပါ”

လက်ထပ်ကြဖို့နီးလာပြီဆိုတော့ မိုးမွန် မျက်နှာ ကြည့်ကြည့်လင် လင်ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“နင်တို့က နာမည်ချင်းလဲဆင်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက စုချိန်ထိ လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကလဲ သေးတာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ရဲ့တွဲ ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်တော့ဘူး သိလား၊ တကယ်အားကျတယ်ဟာ”

သူများတွေ အထင်တကြီးအားကျနေကြကာမှ ...

“မစ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူအလုပ်လုပ်လို့ရအောင် ငါ ပြော ခဲ့ပြီဟာ၊ ဒါပေမယ့် လေဘာတင်ရမယ်၊ အင်တာဗျူးလဲဖြေရမယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကလေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ ခင်ပါတယ်၊ နင်တို့ လစာကောင်း ကောင်းရမှာသေချာတယ်”

‘နေအရိပ်’ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စ ပြောလာတာက မြဲခြူး ဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က မစ က ဘွဲ့ မရသေးတာပဲရှိသည်။ သင်တန်းဆင်း လစ် မှတ်တွေ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်နှင့်မို့ အလုပ်လျှောက်တော့ မျက်နှာပွင့်သည်။ မိုးမွန် က မစ ထက် အနည်းငယ်နိမ့်သည်နေရာမှာပဲ ရ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ မိုးမွန် တစ်ယောက် သူ့ငွေးရဲ့ဘေးမှာ အတွင်း ရေးမှူးအဖြစ် အော်တိုမစ်တစ်ရောက်သွားခဲ့တာ မျက်လှည့်ဆရာတွေရဲ့ ပြကွက်ထက်ပင် အံ့သြဖို့ကောင်းသေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှမသိလိုက်တာကို မစ သိခဲ့၏။ အဖြစ်အပျက်

သေးတစ်ခုပါ။

“လာပါဟာ တစ်ခါတလေပဲဥစ္စာ ဘယ်လောက်မှမကုန်ပါဘူး”

“ကုန်မှာစိုးလို့မဟုတ်ဘူး မိုးမွန်၊ အပြင်မှာ ထမင်းထွက်စားရလောက် ဆောင် အချိန်မရလို့ပြောနေတာ၊ ပြီးတော့ နင်တို့ဘက်က မန်နေဂျာက ပြောအရမ်းဆိုးတာ”

“ဆိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့များအလုပ်ကို ငါ စိတ်ကုန် တာ မလိုချင်ဘူးဟာ၊ ငါ နင်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထမင်းစားရင်း စကား ပြောချင်တယ်၊ လာစမ်းပါ”

“ဟာ .. မရပါဘူးဆိုမှ ဖယ်စမ်းပါ”

တစ်ယောက်က ဇွတ်ဆွဲ၊ တစ်ယောက်က ပြန်ရုန်းနှင့် လက်ချင်း ဖြတ်ကာ မိုးမွန် နောက်ကိုလှိုင်းသွားသည်။

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟာ ... ဆောရီး မမ၊ တကယ်ဆောရီးပါ”

ကမ်းကတန်းပြန်လှည့်တောင်းပန်စဉ် မိုးမွန် ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ညမ၏ လည်တိုင်ကြောမှ စိန်လော့ကက်၏တောက်ပခြင်းက မျက်ဝန်း သေးတွေနှင့် အပြိုင်အဆိုင်။

ထိုမျက်ဝန်းတို့သည် ပထမဦးစွာ ရန်လိုခြင်းများဖြင့် စူးရဲစွာရောက်ရှိ ဆာခဲ့ပြီး မိုးမွန်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်သည့်နောက်တွင် ...

‘ရတယ် လို့ပြောလိုက်ရင်း ညိုခနဲရီရဝသွား၏။ ပန်းရင့်ရောင်နှုတ်ခမ်း သားတို့သည် ခပ်လွန်လွန်လှုပ်ခတ်သွားခဲ့လျက် ပြူးလိုက်သလိုလို၊ မဲ့လိုက် သလိုလိုနှင့် ကြည့်လို့မဝ။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ တည်ခြင်း၊ တင်းခြင်း ဘယ်လိုပဲပြောင်း ဆဲနေနေ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံအောက်မှာ မိုးမွန် မှင်တက်မိနေခဲ့၏။

ထို့ပြင် အချိုးကျလှပသော သူမ၏ကိုယ်ဟန်က ဝတ်ထားသည့် ဆင် နှယ်ရောင်အပျော့သားဝတ်စုံလေးနှင့် ကောက်ကြောင်းလေးတွေအတိုင်း

ချစ်ကပ်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးကို တမေ့တမောကြည့်နေမိသည် မိုးမွန် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာကာ နတ်သမီးတစ်ပါးလိုပင် ထင်ယောင်မိလောက်အောင် အထိ တကြီးငေး၏။

အမျိုးသမီး၏ စိန်ရောင်တောက်နေသော ပကာသနရုံသည် အထွေထွေကိုရော၊ ညို့ နေသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံထိ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တဝင်ထဲ လက်နေသည်။

မိုးမွန် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို တအံ့တဩငေးကာ ဘေးမှာရှိနေခဲ့သော မစ အာခေါင်တွေခြောက်လာ၏။ တကယ်တော့ ထိုစဉ်ခဏလေးမှာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက အသည်းနှလုံးတစ်စုံဟာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက် သွားခဲ့တာဖြစ်၏။

ထိုအဖြစ်နောက်မှာ မိုးမွန်နှင့် မာယာဆက် တို့ မည်သို့မည်ပုံ ထွေ ရင်းနှီးခဲ့မှန်းမသိရပေ။ များမကြာခင်မှာ မိုးမွန်က သူမ၏အတွင်း အပျိုးရာထူးကို အော်တိုမိတ်တစ်ရသွားခဲ့ပြီး သူပြောခဲ့ဖူးသော မိုးမစဲ၏ ထာရ ရင်ခွင်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ထားစိစုံလေသည်။

ချစ်သူ၏လမ်းခွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းကိုခံရသူတို့အတွက် အချစ်ထဲ လောင်မီးလက်နက်တစ်ခု။

အခန်း (၁၅)

“အား”

ဗိုက်ထဲက ထိုးအောင့်လာသဖြင့် အတိတ်မှာရေစိမ့်ရင်း မီးလောင်ပြင် ကိုကူးခတ်နေခဲ့သည့် မစ အသိတွေ ခန္ဓာကိုယ်ဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူများတွေထမင်းစားနားသည့်အချိန်မှာ ဗိုက်ကသိပ်မကောင်းသဖြင့် ဘာမှမစားဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ခေါင်းတင်မှေးနေခဲ့မိ၏။

ဗိုက်ထဲက တရစ်ရစ်နာလာပြီး ပိုပိုဆိုးလာသည်။ မရှိမဆုံးအောင့်လာ ဘော့မှ မှောက်နေရာကနေ ပြန်ကျိုးထလိုက်သည်။

“မစ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အပြင်မှာ မြဲခြူးနဲ့တွေ့တော့ နေမကောင်းလို့ ထမင်းမစားဘူးဆို”

မအေးတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာကြပြီး တစ်ယောက်က ဒီတိုင်းရှိနေသည့် ထမင်းချိုင့်ကို သွားကိုင်ကာ တစ်ယောက်က မစ နဖူးလေးကိုလာစမ်း၏။

“ဟယ် .. ချွေးတွေစိုရွဲနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်နာလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုနာတာလဲဟင်၊ အိမ်သာသွားချင်တာမျိုးလား၊ ဒီတိုင်းကြီး အောင့်နေတာလား”

“မသိဘူး၊ အရမ်းနာတယ်”

မစဲ စကားကောင်းကောင်းမပြောနိုင်၊ မအေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။

“ငါတို့ မန်နေဂျာကို သွားပြောပေးရမလား”

“အို... ပြောပေးလဲ သူ ပြန်နိုင်မလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ် ပျာတာကိုဝင်းဦး မလှမ်းမကမ်းမှာရောက်လာကာ ...

“မအေးတို့တာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အစည်းအဝေးနောက်ကျလို့ MD ဆူဦးမယ်၊ အလိုလိုကမှ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ပြဿဒါးတွေဖြစ်နေတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မအေးက လှည့်ပြောပြီး မစဲ ပခုံးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“မစဲ ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အစည်းအဝေးလဲ မတက်နဲ့ သိလား၊ ငါတို့ ကျန်းမာရေးဌာနကို ဝင်ပြောသွားမယ်၊ မန်နေဂျာကြီးကိုလဲ ပြောပြလိုက် မယ်၊ သက်သက်သာသာနေနော်”

မစဲ ခေါင်းပဲညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဗိုက်က အခြေအနေ အရမ်းဆိုးလာ သဖြင့် ဝမ်းသွားချင်အောင် ရေပုလင်းထုတ်၍ ရေတွေသောက်ပစ်လိုက် သည်။ သောက်လိုက်တုန်းက ဝမ်းဘက်ကိုလှည့်သွားလျှင် ဗိုက်နာ သက် သာမလားလို့ဖြစ်ပေမယ့် ရေဝင်သွားမှ ပို၍အခံရခက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် နေရာမှထကာ အိမ်သာဆီကို ချညှိတ်ချညှိနဲ့လျှောက်နဲ့ သည်။ ရှေ့တိုးလေ ပိုဆိုးလေ။ ကံဆိုးချင်တော့ အိမ်သာတွေက တစ်လုံး မှ မအေး။

သွားပြီ ...၊ မစဲ အိမ်သာတံခါးရှေ့မှာ ကျောကပ်မှီလျက် ခွေးတွေ ပြန်နေ၏။ ပြီးတော့ အနံ့အသက်တွေနှင့် အိုက်လှောင်လာသဖြင့် အနံ့ချင် စိတ်တွေဖြစ်လာသည်။

မစဲ အပြင်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်ခွဲရပြန်သည်။ ရေတွေသောက်လိုက်

မိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကြောင့် ဗိုက်နဲ့ဝမ်း ပူးပေါင်းခုကွပေးခြင်းကို အလူး အလိုမခံနေရ၏။

“အား ...”

“မိုးမစဲ ...”

“ဟင် ...”

ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ ကုန်းကျသွားစဉ် မျက်နှာရှေ့မှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပေါ် ထား၏။

လူတွင်ကျယ် ပဲဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် ထိုက်မိသေးသည်။ သူကလည်း မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မစဲ ဘာဖြစ်နေ သည်ကို နားမလည်သလို စူးစမ်းနေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်အရမ်းနာနေလို့လား”

“ဟင်... ဟုတ်”

ရှက်ပေမယ့် ဒီလောက်အဖြစ်ဆိုးနေတာကို သူလဲမြင်သွားပြီမို့ ဝန်ခံ ထိုက်ရသည်။ လူတွင်ကျယ် က အမျိုးသမီးအိမ်သာတွေဆီ မျက်လုံး တစ်ချက်ငှေကာ အထဲမှာ မအေးမလပ်ဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိသွားပုံရှိ၏။

“ဟိုဘက်ကို ကူးလာမလား၊ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဘယ်လို ...”

မစဲ ထပ်မေးလိုက်မှ သူလည်း မျက်နှာပူသွားပုံဖြစ်ကာ ဆံပင် တစ် ခုတ်သပ်၍ မျက်နှာလှဲ၏။

ပြီးတော့ မစဲကိုမကြည့်ဘဲ ...

“အန္တရာယ်ကို လွယ်မထားပါနဲ့၊ ခုတောင် ဘယ်လောက်ခံရခက်နေပြီ လဲ၊ အပြင်မှာ ကျွန်တော် ထိန်းထားပေးမယ် သွားလိုက်ပါ”

“အို... ဟင်အင်း”

ဟင်အင်းငြင်းလိုက်ရင်း ခွေးသီးနေပြီဖြစ်သည့် နှုတ်ခမ်းဖျားလေး တွေကို ဖိကိုက်ကာ မစဲ မျက်နှာလေးမဲ့ကျသွား၏။ လူတွင်ကျယ် က

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ရေကြည့်လိုက်ပြီး မစဲ လက်ကိုဆွဲ၍ ...

“လာ ... မင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားပါမယ်”

မစဲ ပြောသာပြောရပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက အလိုက်သင့်ပါသွား၏။ လူတွင်ကျယ် က သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါးဖျက်ကိုဆွဲဖွင့်ပြီး မစဲ ကို ဝင်ခေါ်လိုက်၏။

“စိတ်အေးလက်အေးလုပ်၊ ကျွန်တော် ဟိုထိပ်မှာ စောင့်နေမယ်”

ရုံးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်လာမြင်လျှင် သူ ဒီတိုင်းပဲဖြေပြပြီး ထိပ်အလုံးမှာ မိန်းကလေးရှိနေကြောင်း ဝန်ခံဖို့လည်း ပြင်ထားမိ၏။ ဒါပေမယ့် ရုံးထဲမှာ အစည်းအဝေးလည်းရှိနေသဖြင့် နောက်ထပ်ဘယ်သူမှရောက်မလာတော့ပေ။

‘မ’ အိမ်သာဘက်ထဲမှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထွက်လာကြပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်လုပ်နေကြသည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်မှ လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်ဆက်သွားကြ၏။

သူ တော်တော်ကြာအောင်စောင့်နေခဲ့ပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်မိနစ်ကြာသွားပြီဖြစ်၏။ ဘာကိုမှကြောက်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့၊ ဘာမှမရှင်းရဘဲ ပြီးသွားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

ထွက်မလာဘူးဆိုတော့လည်း မလာနိုင်သေးလို့ဖြစ်ပေမည်။ နောက်ထပ်စောင့်ရင်း ဆယ့်သုံးမိနစ်ကြာသွား၏။ အိမ်သာဆီလှည့်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ရုံ့မဲ့နေသည့် မစဲမျက်နှာလေးကို ပြန်တွေးကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့တွေးမိလာ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စိတစ်ဆုံဆုံ လှမ်းရေကြည့်ကာ အထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါး အရင်ခေါက်လိုက်၏။ အထဲက ဘာသံမှထွက်မလာပေ။

“မိုးမစဲ”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“... ..”

“မိုးမစဲ”

ထပ်ခေါ်လည်း ဘာသံမှထွက်မလာ။ လူတွင်ကျယ် မျက်နှာပျက်လျက် တံခါးကိုဆွဲကြည့်လိုက်၏။ ပိတ်မထားသည့်တံခါးက ဆွဲလိုက်သည့်အတိုင်း လေးလေးကန်ကန် ပါလာ၏။

“ဟင် ...”

မစဲ သည့် တံခါးမှာကပ်လျက် ပုံလျက်သားလေးထွက်ကျလာကာ...

“အင်း ... အ ...”

“မိုးမစဲ ...”

ညှစ်ပတ်နေတာတွေထဲ ပုံကျသွားမှာစိုးကာ မစဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခမ်းပွေ့ထားလိုက်၏။

“မိုးမစဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်”

“အား ...”

မစဲ သတိတော့မလစ်သေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လွှာတစ်ချက်ပွင့်လာပြီး ပြန်၍မှိတ်ကျသွား၏။

“မိုးမစဲ ...”

နောက်ထပ်လူပုံရှားမှုမရှိတော့သည့် မစဲ ကို လူတွင်ကျယ် သေချာ ညှစ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ‘ကျား’ အိမ်သာထဲက မစဲ ကို သူ ပွေ့သွားသည့်မြင်ကွင်းအား ဝန်ထမ်းတချို့က လှမ်းမြင်သွားခဲ့ပြီ... မိုးမစဲ နဲ့ လူတွင်ကျယ် ဖြစ်ကြပြန်ပြီ ... ဟဲ့

“ဘာ ...”

“ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့လို ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာ သူများ တွေ့နေတွေ့လို့ ပြဿနာတက်ပြီဆိုမှ သိရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါမှားတာကို ဝန်ခံပြီးသား။ ငါစိတ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ သူ့ကို ပြောပြီးသား”

“ဪ... ဪ... ဒီလိုလဲ ရသလား။ လက်ထပ်မယ့်မိန်းမကို နင် ခဏနေဦး။ ငါ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့တို့ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့လေ ...”

“မြဖြူး... နင် ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ခဏထွက်သွားစမ်းပါ။ ငါ နင်နဲ့ ပြောဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး”

“မထွက်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းက လူမမာ”

“တောက်”

မြဖြူး က တောင့်မတ်စွာရပ်နေသဖြင့် မိုးမွန် တက်ခေါက်ကာ သူမ ကိုတွေ့ရှောင်၍ မစဲ ခုတင်ဘေးကို ရောက်သွားသည်။ မစဲ က ခုတင်အစပ် မှာ ဆောင့်ခနဲထိုင်ချလိုက်သည့် မိုးမွန်ကို မျက် ရည်ဝေဝေမျက်ဝန်းများ နှင့် ရူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“နင် ဆက်လက်စော်ကားနေမယ့်စကားတွေကို ငါ မကြားချင်ဘူး မိုးမွန် ပြန်တော့”

“ဘယ်ကြားချင်မလဲ။ ငါပြောရင် နင့်မှာ ချေပစရာစကားမှမရှိတာ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ဖြေ အဲဒီကောင်နဲ့ နင် ပထမတစ်ခေါက် တိုက်ဆိုင်ခဲ့ ကြတာကိုထားလိုက်။ အခု ထပ်ပြီး ...”

“ဘယ်တုန်းကမှ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ငါ တကယ်...”

“မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့”

ကြည့်စမ်း... မြဖြူး ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာ တဲ့အထိပင်။ မဟုတ်ဘူးငြင်းနေတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပါတယ်နဲ့ ...

ဟုတ်တယ်လို့ပြောချလိုက်တော့ မဟုတ်တာမပြောနဲ့ ကဲ့ ...။

“မိုးမွန် နင် ရူးနေသလားဟင်။ မစဲ ကရော ကိုယ့်စကားကို ဘယ်ထိ

ဆက်ရောက်သွားမှန်း သိရဲ့လား။ လူတွေ အထင်မှားအမြင်မှားဖြစ်နေကြ နဲ့ မနည်းရှင်းနေရတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်နှယ် ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်နဲ့...”

မစဲ မျက်တောင်များတွေ စိုက်ချထားရင်း မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့် နှိပ်စီးကျလာ၏။ မိုးမွန် က ရူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မစဲလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“ငါသိပါတယ်။ ငါ နင်စိတ်ကိုသိတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်နေတာ

ဒီကောင်နဲ့ချည်းပဲဖြစ်နေတာကို မကျေနပ်ဘူး”

မစဲ က ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ခါချပစ်သည်။ သူက ဇွတ်ကိုင် ထားလျက် ...

“ငါလဲ မကောင်းတဲ့ကောင်ပါပဲ။ ငါ မကောင်းတာကို အများသိတယ်။ နင်ကိုလဲ တောင်းပန်ထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွား ဇွတ်လေ့လွင့်အပြောခံရပြီဆိုရင် ယောက်ျားလေးထက် အများကြီးနစ်နာ ထယ်ဟာ။ ငါ ဘာကောင်ဖြစ်နေနေ နင့်ကို နေမလော့င်။ မြေခတဲ့ ပန်း စာလေးပဲဖြစ်စေချင်တာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါပြောတာတွေ မိုက်ရိုင်း သွားတယ်ဆိုရင်တောင် နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မိုးမွန်။ ငါ့ဆီကိုလဲ နောက်မလာနဲ့တော့”

“ဘာ ...”

“ဘဝနှစ်ခုပေါင်းဖက်ကြတယ်ဆိုတာ အချိုးတူပေါင်းစပ်ခြင်းပဲ။ လက် ဆပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်ဆိုကတည်းက တစ်ယောက်ထက်တစ်ယောက် မလျော့သောချစ်ခြင်းတွေ ရှိကြပြီးသား။ နင်တောင်မှ ငါ့ကို အဲဒီလိုသဝန်တို ဆတ်ရင် နင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမရင်လဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ ကိုယ်ချင်းစာ”

“ငါ နင့်ကိုပဲလက်ထပ်မှာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ငါ ဘာတွေဖြစ်နေနေ နင့်ကို ဆယ်ကောင်စောင်းကြည့်တာမှ မမနိုင်ဘူး။ နင် အသက်အန္တရာယ် နီး ဆောက်အောင်ဖြစ်သွားတာကို ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုအချိန်တိုင်း ဒီကောင်က နင့်နားကို ဘာဖြစ်လို့ရောက်ရောက်သွားတာလဲ”

“အဲဒါ...”

မြဖြူး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တစ်ဖက်စောင်းနှင့်ဖြစ်နေသော စကားရိုင်းထဲကိုဝင်ပါမိတော့မလိုဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ...

“တော်ပြီမပြောတော့ဘူး၊ နင့်ကိုချစ်လို့ပါ မစဲ ရယ်” လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီကမိန်းမက ခေါင်းညှိတိုင်းသားဖြစ်နေတော့ ငါတို့ပဲ လူကြမ်းဖြစ်ရမှာ

ပြောလိုက်ပြီး မစဲ ကို ငဲ့ကြည့်၍ ...

“နင် ကြိုက်သလိုသာခုံးဖြတ်တော့”

မြဖြူး က မိုးမွန် ကို တော်တော်ကြည့်မရဖြစ်နေသည့်အကြည့်နဲ့ ခပ်စွေစွေစောင်းကြည့်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။

မြဖြူး ၏ဒေါသအရှိန်ကိုသိလိုက်သဖြင့် မိုးမွန် က မစဲ မျက်နှာထောင့်ကို တောင်းပန်ခယသည့်မျက်ဝန်းများနှင့် ငေးကြည့်ကာ ...

“ငါ ကတိပေးပါတယ်၊ တစ်နေ့ ငါ လက်ထပ်မယ့်မိန်းမက နင်မိမမကို ငါ...”

“ငါ့ရှေ့မှာ ဒီလိုလာမခေါ်နဲ့ ... နင်”

ရိုက်မိခဲ့ဖူးဘဲမျက်ရည်ကျရင်း အော်ပစ်လိုက်တော့ ရိုက်သံလေး မယူတပွင့်ထွက်သွားသည်။ မစဲ က မျက်ရည်ကို မုန်းတီးစွာသုတ်ပစ်လိုက်၍

“ငါ့ကိုပဲ တစ်နေ့လက်ထပ်မှာဆိုတဲ့ မက်လုံးနဲ့ တပျော်ပျော်ဖြစ်နေအောင် ငါက နင့်ကိုမှမရရင် သေတော့မလောက် ရူးသွပ်နေတဲ့မိန်းမလား”

“ငါပြောတာက ...”

“မပြောနဲ့၊ ပါမေးတာကိုပဲ နင်ဖြေ”

မစဲ က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မာယာဆက် ကို နင် ဖြတ်နိုင်လား”

မိုးမွန် ငိုငံသွားသည်။ မစဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မချီတရီလွန်လူးသွားရင်း တစ်ဖက်လှည့်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ခဏကြာတဲ့အထိ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီးမှ ...

“ငါ သူနဲ့တွဲနေရတဲ့အဖြစ်ကို သာယာတာတစ်ခုကလွဲပြီး ...”

“ဒီစကားတွေ အုပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ မိုးမွန်၊ သူ့ချမ်းသာတာကို နင် မမောနေမှန်း ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို စတွေ့တုန်းက နင် သတိမထားမိတာတင်ငေးကာ မေ့မူးသွားခဲ့တာ မှတ်မိသလား၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ အလောက်အထင်တကြီးရှိခဲ့တဲ့မိန်းမကို ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါက အထက်တန်းလွှာမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေအကြောင်း ဘာမှမသိခင်က မျက်စိထဲမှာ နတ်သမီးလိုလို၊ ယောင်မယ်လိုလို ထင်မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ အခု မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ပြင်ခွယ်မှုနဲ့ထားတဲ့အလှနဲ့ သဘာဝအလှကို ငါ နားလည်နေပြီ၊ အလှအကြောင့် နောက်ဆုတ်ဖို့ခက်နေတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကိုယုံပါ”

“ယုံနိုင်တာတွေများနေပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံတတ်လား၊ မယုံတတ်ဘူးလားတောင်မသိတော့ဘူး၊ နင်လဲတော်ပါတော့၊ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး အောက်ထပ်မမေးမိအောင် ငါ ကြိုးစားမယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ယောက် တစ်ယောက်က ဝင်မစွက်ကြဖို့တော့လိုမယ်”

“ငါ့ကို ပြန်ချည်တာလား မစဲ”

“ဝါသနာမပါဘူး မိုးမွန်၊ ငါ့မှာ နင့်ကိုဖမ်းအုပ်ထားစရာ ပကာသနကြီးလဲမရှိဘူး၊ အလှအပတွေနဲ့ မာယာကွန်လဲမရှိဘူး၊ နင်လိုချင်မက်သမျှ ငါ့မှာ ဘာမှပေးဖို့မရှိတဲ့အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ဘာဆုံးဖြတ်တာလဲ၊ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ နင်နဲ့ငါ ရန်ကုန်ကို အတူအသွယ်လာကတည်းက လက်ထပ်ကြဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့လဲ ငါ ခဏခဏ အစဉ်းတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငြင်းနေခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ နင့်ဘက်က ‘နေပါ’ ဆိုတော့ ငါ သည်းခံခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ဘက်မှာ အခက်အခဲရှိတာကွတော့...”

“ဘာအခက်အခဲရှိလဲ မိုးမွန်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဟိုလဲမလွတ်လဲ ဒီလဲမပြတ်နဲ့ ဗျာများနေတာ အခက်အခဲလား”

“တစ်နည်းအားဖြင့်တွက်ရင် နင်ကတောင် ဝမ်းသာဦးမှာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတိုင်းသွားနေကြရင် နင်နဲ့ငါ့ရဲ့လစာ ဘယ်လောက်မှာလဲ”

“ဪ... ဪ...”

“အခု ငါ့လစာတွေအားလုံး ငါ စုမိနေပြီ”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ကုပ်ဆွဲခေါ်သွားလို့ နေရာတစ်နေရာရလိုတာ မဟာကံထူးရှင်ကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ငါ့စိတ်ကို နင်သိသားနဲ့ မစော်ကားနဲ့ မစဲ”

“စော်ကားရတာကို ဝါသနာပါတယ်၊ မခံချင်ရင် နောက် ငါ့ဆီ တော့မှမလာနဲ့”

ဝုန်းခဲထရပ်လိုက်ပြီးမှ လူက ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ထက်မှာ ဆံနွယ်ရှည်တွေ ခွေဝိုက်ပုံကျနေသော မစဲ မျက်နှာဝင်းဝင်းကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း ဒီအလှလေးကို နှမြောနေမိ၏။

သူမကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရည်ရွယ်ခဲ့ဖူး။ မာယာဆက်၏ အနီရောင်သမ်းနေသောမျက်ခုံးတန်းများနှင့် မစဲရဲ့ စိမ်းသောမျက်ခုံးဖျော့ဖျော့လေးတွေမှာ တည်ငြိမ်မှုမရှိသော အများကြီးကွာခြားမှုကို

ဒီတိုင်းနေရင်း နိမြန်းနေတတ်သော ပါးမိုလေးဟာ မစဲ မှာပဲရှိသည့် မာယာဆက် ကတော့ အဖုအပိမ့်မကင်းသော ပါးပြင်တွေထက်မှာ ကျေးဇူးယူမှ နိရှာ၏။ အပြင်သွားဖို့ရှိပြီဆို ‘မိုး’ ခဏစောင့်၊ တို့ အကိုလိုက်ဦးမယ် လို့ပြောပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ အိပ်ငိုက်လာတော့ ရေမွှေးနံ့ကြိုင်လှိုင်စွာနှင့်ထွက်လာတတ်၏။

မစဲ ဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ‘သွားရအောင်လေ ခဏလေး’ ဆိုပြီး အကို လှစ်ခဲဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ အတိုမစ်တစ်ကလစ်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် ဒါပဲပါသည်။ ပြီးတော့ ...

“သွားရအောင်”

ဟုပြောကာ သူမကပဲ ရှေ့ထွက်၍ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်စီးရင်း ဆံပင် ဖြစ်သလိုသပ်ချို ကလစ်နဲ့ပြန်ညှပ်၊ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့စည်းတဲ့အခါစည်း။

“ခေါင်းမပြီးတော့ဘူးလား”

သူမေးလျှင် ရယ်သေးသည်။

“အိပ်ရာထကတည်းက ရှင်းထားရတယ်လေ၊ ဒီလောက်အရှည်ကြီး တမန်းကတန်းဖိသပ်ခြစ်ချဖို့ မလွယ်ဘူး။ ငါ့ဆံပင်က ပြတ်တာ ခွတာ သိပ်မရှိတော့ တော်ရုံနဲ့မပွပါဘူး”

ဆံပင်ကြီးရှည်သလောက်လည်း ညည်းညူသံမကြားရပေ။ အဝတ်အစားလဲပါဦးလား ဘာညှာပြောလည်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပြီး မဲ့ကာ ...

“နင်ပဲအရေးကြီးတာပါ။ ရွာမှာတောင် နင်က မင်းသားလို့နေတာ အများများစားစားလဲ ဘာမှမပါဘူး။ ပြီးတော့ အလုပ်က အတည်တကျ မသေးဘူးလေ၊ အချိန်မရွေး ဝေ၊ သွား၊ ဝေ၊ လာတာမျိုး လုပ်နေရတာ အတတ်လား။ အိမ်နေရင်း အဝတ်၊ အပြင်အဝတ်တွေခွဲပြီး ချွတ်ချလိုက်၊ ခွတ်လိုက် အချိန်ပိုကုန်တာပေါ့” တဲ့။

မာယာဆက် နဲ့များဆို ဆံပင်ကောက်ဆိုင်လိုက်ပေးရတိုင်း သူ အိပ်မက်ခဲ့ရသည်။ ဝယ်သမျှအလှပြင်ပစ္စည်းတွေ သူ့ လက်ထဲချည်း ထိုးသိပ်ပေးတော့ တစ်မျိုးဝယ်တိုင်း ငုံ့ကြည့်ဖြစ်၏။ ဘာတွေမှန်းလည်းမသိပါ။ အတောင် သူမက ညည်းသေးသည်။

“မိန်းမဖြစ်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ ဖိုးရယ်၊ ဆံပင်အတွက်ကုန်ရ၊ လူအတွက် ကုန်ရ ကုန်တိုင်းလဲ လှသွားတာမဟုတ်ဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလို ဆံပင်အရှည်ထားပါလား၊ ဖြတ်တာတောက်တာတွေ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ သူ မိတ်ကပ်လဲမကြိုက်ဘူး”

သူမ၏အဖြူအမူနှင့်တိုက်ဆိုင်တိုင်း မစဲ အကြောင်းကို ထည့်ပြောမိလာလည်း ခဏခဏပင်။ ထိုအခါ သူမ မျက်နှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်

လျက် စကားလုံးတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားတတ်၏။ ခဏကြာမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးရယ်တတ်ခဲ့ပြီး ...

“မိတ်ကပ်ကတော့ မလိမ်းဘဲကိုမနေနိုင်တာ သိလား။ ဆံပင်ရှည်တာ ကိုကြိုက်ရင်တော့ မိုးနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ ထားပေးမယ်။ အဲဒီကျရင် ခေါင်းလျှော်ဖို့၊ ခေါင်းဖြိုးဖို့ မိုး တာဝန်နော်”

“အဲဒီလိုလား။ မစဲ ကျတော့ သူ့ခေါင်းကို သူများကိုင်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဆံပင်တွေကလဲ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင်လှတယ်”

ထိုစဉ်က မျက်နှာပျက်သွားတတ်တာကို သတိထားမိပေမယ့် ခဲနဲ့ပတ်သက်၍ မာယာဆက် ထံမှ တာမေးခွန်းမှ ထွက်မလာခဲ့ပေ။ ခုကျ...

မစဲ တို့အဆောင်မှ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့မိသော ခြေလှမ်းတွေက ကြားလေနှေးကွေးလာခဲ့လေဖြစ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးခါနီးမှ တုံ့ခနဲရပ်စဲ။ ခုလောက်ဆို မစဲ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေပြီလား။ အသံတိတ်တတ်သည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခဏရာတွေ ဘယ်လောက်ထိများနေပြီထဲ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲရှိနေသေးသည့် လူမမာကို ဝေဒနာမမေးဘဲ အပြာတွေထပ်တင်ပြီး အော်ငေါက်ခဲ့မိသေး၏။ တကယ်ဆို တစ်ရုံးလုံးကလဲ အဖြစ်မှန်ကိုသိကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားအိမ်သာထဲကနေ ခေါ်ထုတ်သွားသည့်အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲရှိ၏။

သူ အသားတုန်အောင်ဒေါသဖြစ်သွားမိတာလည်း ဒါပဲဖြစ်သည့် ယောက်ျားလေးတွေရဲ့စိတ်ကို နှင် နည်းနည်းတော့သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ မစဲ ရယ် ...။

ခဏတာသာယာတဲ့စိတ်နဲ့ တကယ်အမြစ်တွယ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်-ဒီနှစ်ရကြားမှာ မပြတ်သားနိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် နှင့်ကို အများကြီးပိုခဲ့တာ ရှေ့ဆက်လှမ်းခဲ့သော ခြေလှမ်းတွေမှာ အင်အားမဲ့နေခဲ့သည်။ ဖိုဝိုသေချာလာခဲ့တာက မစဲ ကို သူ ဘယ်လိုမှမစွန့်လွှတ်နိုင်။

အခန်း (၁၇)

ကုမ္ပဏီ၏ အပေါ် ဆုံးထပ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းက ရှင်း...

သူ့နောက်မှာရှိနေကြသည့် ဦးမောင်ထွန်း တို့နှစ်ယောက်လည်း ခြင်နေမှာကိုသိလိုက်ကာ ဦးမြကျော် မျက်နှာပူသွား၏။

ယိုပြင် ဒီလူတွေနဲ့မှ တည့်တည့်တိုးရသည့်အဖြစ်ကြောင့် တူမဖြစ်သူ အတွက် အရှက်ရခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက်ရသည်။ ကုမ္ပဏီက စာရေးမလေးတစ်ယောက်နောက်ကို မိုးမွန် က ပြေးထိတ်နေ၏။

ကြည့်နေတုန်းမှာ မာယာဆက် ကားပေါ်ကနေဆင်းလာပြီး မိုးမွန်နောက်ကို ခြေလှမ်းကျဲ့ကျဲ့နဲ့လိုက်၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်နှင့်စကားပြောနေသည့် မိုးမွန်ကို သူမက ဆက်ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ သုံးယောက်ရဲ့ အဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေသလဲ။ ဦးမြကျော် ရှက်စိတ်တွေမွန်ကာ ပြောလက်စကားတွေလည်း

ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ဘဲ အရှိန်မပျက် ဆက်ပြောသွားဖို့လည်း သတိမရ။

နောက်က စကားသံတွေ တိတ်ကျသွားသဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို အာရုံ ခိုက်သွားကြပြီမှန်း တွေးမိနေတုန်း ...

“ဒီကောင်လေးက မာယာဆက် ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဆိုတာလား”
ဦးမောင်ထွန်း အသံကြောင့် ဦးမြကျော် တစ်ကိုယ်လုံး ပျင်းစနဲပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သွားမိ၏။

“ဟုတ်တယ်”
သူ ထိုနေရာမှလှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဦးမောင်ထွန်း ကတော့ သူ ဖယ်လိုက်မှ ရှေ့ထပ်တိုးပြီး ငုံ့ကြည့်နေကာ ...

“ကောင်လေးက ရုပ်ရည်တော်တော်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အစည်းအဝေးမှာကြည့်မိတယ်၊ ဘယ်လို ကြည့်ကြည့် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ပုံမျိုး။ ဒါပေမယ့် MD ဘေးမှာ နေတဲ့လူအ ဘာမှ တင်ပြဆွေးနွေးတာမရှိဘူးဆိုတော့ ...”

ဦးသိန္နိ က စကားမဆက်ဘဲ ဦးမြကျော် ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဦးမောင် ထွန်း ကလည်း ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာ၍ ...

“အဲဒီလူမူရေးတွေ ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းပြောရ ရင် မာယာဆက် က ကုမ္ပဏီအတွက် ဒီထက်အများကြီး ပိုပြီးကြိုးစာ သင့်တယ်လို့ထင်တယ်”

ဦးမြကျော် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း မသိမသာ ပင့်သက်ရွိုက်၍ စိတ် ကိုထိန်းသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လုပ်ငန်းပိုင်းအားလုံးကို စိတ်ဝင်စားတတ်အောင် တော်တော်ကိုသင်ပေးရတယ်။ သူက မအေမဲ့လိုက်၊ ဖအေမဲ့လိုက်၊ အားလုံးက အလိုလိုက်ယူယူပြီးမွေးမြူလာခဲ့ကြတာလေ၊ လူငယ်ပီပီ -”

“ဒီအရွယ်ဆို လူငယ်လို့တော့ ပြောလို့မရတော့ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့သူတွေ

ဆိုရင် သူဌေးလေးကို ကြပ်မတ်သင်ကြားလာခဲ့တာ အခု အဖေထက် တောင် တော်နေသေးတယ်၊ သူလဲ ဆယ်နှစ်သားကတည်းက အမိမဲ့သား ပြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါမှန်တယ်၊ လူကြီးမိဘဆိုတာက ပဲပြင်ထိန်းကျောင်းတာထက် ပိုပြီး မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အယူအဆခံယူချက်ဆိုတာ မွေးရာပါပီဇေ”

စိတ်တော့ နည်းနည်းတိုသွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေဟာ ဦးအုပ် စိုးရဲ့လူတွေဖြစ်နေသည်။

ဒီကုမ္ပဏီမှာ သူတို့ တူဝရီးနှင့်လက်တွဲ၍ ကုမ္ပဏီ တိုးတက်အောင် ဦးတော့ မာယာဆက်ကို လုပ်ငန်းတွေနဲ့ရင်းနှီးအောင်...

အနှစ်ချုပ်ပြောရလျှင် ဒီကောင်မလေးကို ငါ့သားနဲ့ပေးစားမှာ၊ သွား အကဲခတ်'လို့ လက်ညှိုးထိုးမပြလိုက်တာဘဲရှိသည်။

‘မာယာဆက်’ကို အလုပ်တွေ တတ်ကျွမ်းနားလည်အောင်သင်ပေးဖို့ သွန်ကြားလိုက်တာတော့ မှန်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးအုပ်စိုး ကသာ ‘ဟိုမိန်းကလေး ဘယ်လိုလဲ’လို့ မေး လျှင် အလုပ်အပေါ် စိတ်မဝင်စားတာတွေကအစ ရုပ်ချောချောကောင်လေး နဲ့ဘယ်လို ဆိုတာတွေပါ သူတို့ ပြန်ပြောကြမှာဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ...

“ကျုပ်တို့ကတော့ အဓိက ဒီကုမ္ပဏီ တိုးတက်အောင်ကြိုးစားသွား မှာပဲဗျ”

ဦးမောင်ထွန်း က စကား သိပ်များများမပြောချင်တော့ဘူးဆိုသည့် ချက်နာနှင့် ...

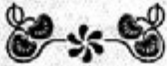
“မာယာဆက် ကို လာပါ၊ ကြည့်ပါလို့ ဆွဲခေါ် သင်ပေးရအောင်ကလဲ အချိန်မှန်သင်ပေးနေတဲ့ စာသင်ခန်းထဲကို ခေါ် သွင်းရတာမျိုးမဟုတ်တော့ ခက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ ခင်ဗျားတုမကို ပြောဆိုကြည့်လိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့က ဧည့်သည်၊ ဒါတွေကို သူ ပိုင်ရမှာပါ။ အလုပ်ကိုရော ပစ္စည်းကိုရော သူ မက်မောတတ်အောင်ပေါ့”

အောက်မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေကြမှန်းမသိပေမယ့် ဦးမောင်တွန်းက စကားဆုံးတော့ ထိုဆီကို မျက်လုံးငောကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဦးမြကျော် မှာတော့ ငယ်ထိပ်မြေပေါက်ခံရတာထက် ဆိုးနေခဲ့၏။ ဘဝဆက်တိုင်း ကိုယ်မနိုင်နင်းရတဲ့ကလေးမျိုးကို မွေးမြူထိန်းကျောင်းရသောဒုက္ခမှ ကင်းဝေးရပါလို၏။

အခန်း (၁၈)

တစ်လောကလုံး ဘာဖြစ်နေနေ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာက မိုးမွန် နှုတ်နှာထက်က သောကရိပ်တွေကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာထိုင်နေစမ်း မိုး”

လက်မောင်းကို တွန်းပစ်လိုက်တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည့် မိုးမွန် ကိုယ်လုံးကြီးက စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဆောင့်ခနဲပစ်ထုသွား၏။

“မင်းနဲ့ငါတို့ ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲနဲ့ မင်းလုပ်ပုံတွေကြောင့် လူသိကုန်ပြီ။ ဘာလဲ ငါက လင်ဆိုးမယားတဖားဖားဆိုတဲ့ပုံ ပေါက်နေတာကို မင်းက ကျေနပ်နေတာလား”

“ဟား ...”

မိုးမွန် အံ့လည်းအံ့သြကာ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် မျက်နှာက ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်သွား၏။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောချလိုက်တာကိုယ်ပဲနားကြားမှားသွားသလား။ တကယ်ပြောလိုက်တာလား။

“မင်း... မင်းပြောစမ်းပါ။ မိုးမစဲ ကို တို့ထက်များ ပိုချစ်နေခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ မမရာ၊ မမ ကျွန်တော့်ကို မယုံသရွေ့ ခုလို ဆွဲလားယမ်းလားတွေ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ”

“ဘာကိုယုံရမှာလဲ၊ မင်း အခု မိုးမစဲ ရဲ့သူငယ်ချင်းနောက်ကို သေလှ မြောပါးလိုက်နေတာ မိုးမစဲ ကြောင့်ပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မစဲ အလုပ်ထွက်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ...”

မိုးမွန် မျက်နှာက ပြောနေရင်း ငိုချတော့မလို့ဖြစ်လာသည်။ မာယာ ဆက် တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်၏။

“သူ အလုပ်ထွက်သွားတာ မင်းအတွက် ကမ္ဘာပြိုသွားနိုင်သလား”

မိုးမွန် က ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဆို သည့် ဘုဆတ်ဆတ်အကြည့်ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် သူပဲ မျက်နှာပြန်လွှဲခဲ့ရပြီ...

“မစဲ ရယ်၊ မြဲခြူး ရယ်က ကျွန်တော့်နှုတ်စွာတည်းသား သူငယ်ချင်း တွေပါ”

စိတ်ကို တော်တော်ထိန်းနေရသည့်ပုံနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူး သည့်လေသံမျိုးထွက်လာသည်။ ဒီရေထဲမှာ ဘယ်လိုလေောင်ဆူနေပြီကို မာယာဆက် ကလည်း မသိလို့မဟုတ်ပေ။

ပြောရမည်ဆို ကိုယ်ပျိုးသည့်ပန်း...။

မိုးမွန် ကို ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တဲ့ချာတိတ်ချောချောလေး တစ် ယောက်အဖြစ် စိတ်ပျော်ရာရာတာမျိုး တွဲခဲ့မိတာ မှန်၏။ ဒါပေမယ့် ...

တွဲနေရင်းခွဲလမ်းခဲ့သည်။ ကိုယ်က ကစားချင်တဲ့အရပ်လေးလို သဘောထားခဲ့ပေမယ့် မြတ်နိုးကိုးကွယ်ထိုက်သည့်ရုပ်တုလေးလို မြင်လာ တာလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လေးလေး ပြောဆိုဝေဖန်တာတွေ ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်ငန်းပတ်သက်တာတွေ မျက်စိရေ နားရေ ဝအောင် သင်ပေးထားခဲ့ သည်။

ဟန်းဖုန်းဝယ်ပေးထားခဲ့သည့်နောက်မှာ တကယ့်စီးပွားရေးပညာရှင် တွေလို ပြောဆိုနေထိုင်တတ်အောင် တွဲခေါ် တွန်းပို့ခြင်းဖြင့် သူမ အမျိုး မျိုးကြီးစားထားခဲ့တာတွေ အလကားရတာ ဘာများရှိခဲ့သလဲ ...။

ကိုယ့်ဘက်က တန်ဖိုးကြီးမားစွာ ရင်းနှီးခဲ့ရပြီးမှ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ တော့ လွတ်မပေးနိုင်။ ကိုယ်ချစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အချစ်ကို ပြန်မရရင်တောင် ရင်းနှီးထားခဲ့တဲ့ မြှုပ်နှံမှုအပေါ်မှာ အရှုံးမခံနိုင်ပါ။

“ဆက်ပြော မိုး၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တော့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ် ကူးတွေရှိသလဲ ပြော”

သူနဲ့ထပ်တူသောလေသံနှင့် မာယာဆက် က စကားထောက်သည်။ မိုးပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် အပြာရောင်သမ်းနေသည့် မိုးမွန် မျက်နှာ က ဘယ်လိုအရောင်ပြောင်းနေနေ ကြည့်ကောင်းသည်။ အင်္ကျီရောင် ပြောင်းတဲ့အတိုင်း ပြောင်းလဲသစ်လွင်နေတတ်သည့်မျက်နှာကို ဒေါသနှင့် ကြည့်ရင်း နှစ်မျောခြင်းတွေဖြစ်တတ်လွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ သူမကိုယ်တိုင် သားကောင်ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့သလိုလို ...။

ဒီယောက်ျား ဘယ်လိုဆုတောင်းတွေနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြေ ပြစ်ချောမွေ့နေရတာလဲ။

“ဘာစိတ်ကူးမှမရှိဘူး မမ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော့် အားကိုးနဲ့ ရန်ကုန်ထိလိုက်လာကြတာ၊ တကွတပြားစိဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သူတို့ တစ်ခုခု ...”

“ဘာမှဖြစ်ဖို့မရှိဘူး၊ အဲဒါ မင်း ပူနေဖို့လဲမလိုပါဘူး။ အတူလာကြပေ မယ့် နေကြရတာကိုက တစ်ဆောင်စီ၊ တစ်နေရာစီ၊ သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ ဆိုင်တဲ့နေရာ ဘယ်နေရာရှိသလဲ ပြော”

“မဟုတ်သေးဘူး မမ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မိုးမစဲအတွက် လုံးဝမပူရဘူး”

“မမ”

သူ ထရပ်လိုက်တော့ မာယာဆက် က သူ့ရှေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ် လေးရပ်လာ၏။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်မှာ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက် ကပ်ထား လိုက်ကာ ကြောင်လေးတစ်ကောင်ကို ယုယသလိုမျိုး တယုတယပွတ် သပ်ရင်း မျက်နှာကိုမော့မော့လေးစေး၏။

“မိုးရယ်... မင်း တကယ်ဂရုစိုက်ရမှာက တယ်သူလဲ၊ နားမလည်ဘူး လားဟင်”

မိုးမွန် ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ရင်ဘတ်တစ်ပြင် လုံးမှာ ပွပွလေး ထိကပ်ပွတ်သပ်နေသည့် သူမ၏လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက် ဟာ လျှပ်စီးကြောင်းတစ်ခုလို တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိန်းရှိန်းထပူနွေးလာခဲ့၏။ ပြီးတော့ ထိုလက်ဖဝါးသည် အင်္ကျီကော်လံတွင်းသို့ ပွပွသာသာတိုး ဝင်ကာ လည်တိုင်ကို ကျီစယ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိုနီးလာသလိုရှိ သော ရွှေအိုရောင်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ မဟာတဟတုန်ယင်လျက်...

“မင်းကို မမ သိပ်ချစ်တယ်”

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်မှ ဘဲလိမြည်သံလေး ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မေးဖျားကို မာယာဆက်က ရှေ့ပြန်လှည့် လာအောင်ဆွဲယူပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြ၏။

မိုးမွန် မျက်နှာနီရဲလာတာက အဝတ်စနီတစ်စုံနှင့်တူ၏။ ဒါ မာယာဆက် ရဲ့ နားနေခန်း၊ ဘေးမှာ တစ်ယောက်အိပ်စုတင်တစ်လုံးရှိနေသည်။ လေ အေးစက်၏အနေတောင်အေးစိမ့်စိမ့်အငွေ့အသက်လေးက ဖြန့်ခင်းထား၏။

နားခန်းထဲမှာ တယ်လီဖုန်းမထားသည့် မာယာဆက် က သူမ ဒီထဲ မှာရှိနေပြီဆို ဘာအကြောင်းကိစ္စရောက်လာတာမှ သိပ်လက်မခံချင်း ခုတော့ အရေးတကြီး ဘဲလိမြည်သံဆူညံနေတာတောင် မာယာ ဆက် က လျစ်လျူရှုထားခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အတူ ဒီထဲဝင်သွားတာကို မြင်တဲ့လူတွေ ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ။

မိုးမွန် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားတုန်ယင်လာသည့် ရင်ခုန်သံတွေက သပ် သပ် ရက်သလိုလို မျက်နှာပူသလိုလို ဖြစ်နေတာလည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

ဒါပေမယ့် မာယာဆက် ထိကပ်လှုပ်ရှားနေသော လက်ခုံလေးတွေ ပေါ်မှာ သူ့လက်တွေ ထပ်အုပ်ကိုင်ထားမိပြီဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ မစဲ မျက်နှာလေး ပေါ်လာလိုက်၊ တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည့် ဦးမြကျော် ၏ မျက်လုံးအစုံ ပေါ်လာလိုက်...။

ထိတွေ့ခြင်း၏ ရှောင်လွှဲရခက်သော အာရုံတစ်ခုမှာ မှားတာမှန်တာ တွေနှင့် လုံးထွေးမျောပါတော့မလို့ရှိစဉ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မာယာ”

ဦးမြကျော် ၏အသံ ...။

ထိကပ်တော့မလို ညှိငင်ဖွဲယူနေသည့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေ မတိုးတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွား၏။

“မာယာ”

မိုးမွန် ခေါင်းထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွား၏။ ဘဲလိမြည်သံကဲ့သို့ သဘောထားကာ လျစ်လျူရှုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မာယာဆက် က သူ့လည်တိုင်ကိုဖက်၍ ခြေဖျားလေးထောက်လိုက်သည်။

“မမ ပြန်ထူးလိုက်ပါ”

မိုးမွန် သူမလက်တွေကို ဖယ်ချပစ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်၏။ သွေးသားဆာလောင်မှုဟာ အချစ်နဲ့ကျတော့ တစ်မီးဆန်ဆန် ...။

အခန်း (၁၉)

“အဆင်ပြေရဲ့လား ညီမလေး”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်။ ဟိုလေ ... ကျွန်မကို ရေပုံးအကြမ်းလေး တစ်လုံးလောက်တော့ ခဏကုန်ပါအောင်၊ ကြမ်းလေးနည်းနည်းတိုက်ချင်လို့ ရတယ် ရတယ်”

လူကနေ နာလန်ထစမို့ စိတ်ကလည်းမရွှင်၊ ကိုယ်ကလည်းမလန်း လူကားမတင်တာကြာပြီဆိုသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်၏ အပေါ်ထပ် လက်ယာဘက်အခန်းက တကယ့်ကို ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ဖရိုဖရဲ။

တစ်ယောက်တည်းနေမလို့ အသည်းအသန်နေရာရှာလိုက်တာ အဆောင်တွေက တစ်ခုမှ အဆင်မပြေ၊ ကိုယ်လျှောက်ထားသည့်အလှူ နှင့် ဒီနေရာကပဲကိုက်တော့ အခန်းဈေးကြီးပေမယ့် မတတ်နိုင်။

လောလောဆယ် ခြောက်လစာတော့ စာချုပ်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ မြခြေ ကိုတောင်အသိမပေးခဲ့သဖြင့် ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာ ပြတ်တောက်လွန်းတာထက် လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိသည်။ ဒါပေမယ့် မိုးမွန် နဲ့လမ်းစဉ်ပြတ်ဖို့ထိ ဒီနည်းအပြင် တခြားမရှိတော့ သည်မို့ လုပ်လိုက်ရသည်။

အမှန်က မာယာဆက် နဲ့ မိုးမွန် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုကတည်း ထ ဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတွေရှိထားခဲ့သည်။ ငါ တကယ်ခွဲထွက်ပြီးရင် ဘာ လုပ်မလဲဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားပြီးသား။

“နင့်ကို ငါ နားလည်ပေးပါ။ ငါ တကယ်ချစ်တာ နင့်ကို၊ နင်နဲ့လက်ထပ် နှိမ့်နိုးဖြတ်ချက်ကို ငါ ဘယ်တော့မှမပြင်ဘူး”

စသည် ယုံအောင်ပြောတတ်လွန်းသော မိုးမွန်၏စကားတွေကြောင့် သူမမှာ မျက်နှာငယ်အရှက်ရခြင်းများနှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့မိသည်။

ခုချိန်မှာ ‘ငါ ဒီလောက်ထိပျော့ညံ့ခဲ့ရသလား’ ဆိုသော နာကျင်မှုထက် တော့ ဘာမှမပိုတော့ပေ။ ဒဏ်ရာကြီးလွန်းလို့ ထုံဆေးမိသွားပြီထင်သည်။

“ဒုန်း”

“ပျော့... ပျော့ ...”

“ဟား .. ဟေ့ ..”

စိတ်က တခြား။ လူကတခြားနှင့် အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကြမ်းတိုက်နေ ခဲ့သည့်ရေပုံးက ကြမ်းတိုက်ဝတ်ချုံ့ပြပါသွားကာ ဒုန်းခနဲလဲ၏။

ရေတွေ ဝေါခနဲသွန်ချသလိုဖြစ်ကာ ကြမ်းကြားမှ အောက်သို့ တပျော့ ပျောက်ဆင်းကုန်၏။ အောက်ကစူးစူးရှရှအောင်လိုက်သံကြောင့် မစွဲ ဟယ် အနဲဖြစ်သွားလျက်ရုတ်တရက်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဟိတ် အပေါ်က ဘာလဲကွ၊ ဆင်းခဲ့စမ်းပါ”

မပြောလို့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်၊ မစဲ ကြမ်းသုတ်ဝတ်လေး ကပျာ ထယာချ၍ ကျောထက်မှာ ဖရိုဖရဲပြေကျနေသည့်ဆံပင်တွေကို လက်လှည့် တစ်ပတ်ရစ်၍ ဆွဲထုလိုက်သည်။ ဆံပင်ကိုကိုင်းရင်း လှေကားကနေ ဆင်း နှဲသဖြင့် လှေကားအဆုံးမှာ တစ်ပတ်လျှိုဆံပင်၏အဖျားက ညာဘက် ရင်အုံတစ်ဖက်မှာ ဖေးတင်ပြီးဖြစ်သွား၏။ လူဆင်းလာသည့်အရပ်ကိုဖြင့် စိုက်သဖြင့် လှေကားရင်းကို ပုဆိုးမုလျှောက်လာသောလူနှင့် အပေါ် ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားလျှင် ...

“ဟင်...”
“မိုးမစဲ”
“ရှင်...”
“မင်းက ဒီပေါ်မှာ...”

နောက်ထပ် စကားတို့သည် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားတာဝင်ကျန်လျက် မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည့်မျက်နှာပြင်မှာ နားမလည်ခြင်းတွေဖြစ်သွား၏။ မစဲက လှေကားရင်း ဖိနပ်ချွတ်ထိ သူ့ကိုငှင်းရင်းဆင်းလာကာ ...

“ရှင်က ဒီအောက်ထပ်မှာနေတာပေါ့”
“ဟုတ်တယ်၊ အပေါ်မှာ မင်းက တစ်ယောက်တည်းလား”

မစဲ ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ဘယ်ဘက်ကနှလုံးသားမှာ ကျွန်ုပ်တို့နေသည်လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူ့ဇာတာမှာ ပြဿဒါးတွေချည်းဖြစ်နေတာလဲ။

အလွယ်တကူတွေ့လိုရတာကတော့ သူမသည်သာ နှံ့နှံ့ရင်း ရန်ကန်နေသူဖြစ်ခဲ့၏။ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်လာခြင်းကို အံ့ဩမှင်တက်မိသွားခဲ့ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ထပ်စကားပြောဖို့ကို နေနေခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့် ‘ကျွတ်’ခနဲခုတ်သပ်ရင်း ဟိုဘက်လှည့်ထွက်သွားသည့် လူတွင်ကျယ် ကတော့ မစဲ ဒီပေါ်ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားရုံလေသည်။ ‘တိုက်ဆိုင်မှု’ဆိုတာကြီးက အထီးလား။ အမလား ...။

အထီးဖြစ်ဖြစ်၊ အမဖြစ်ဖြစ် ငြိပ်ရုံအရာဝတ္ထုတစ်ခုသာဆို ခေါင်းပြေးတိုက်ချင်သည်။ ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခပေးရသလားဆိုပြီး သူ့ဆီကိုယ်သေ ချစ်ချင်၏။ ခုတော့ ...။ သူ့ကျောပြင်ကိုငှင်းရင်း မစဲ ကျောရုပ်လို ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေတော့ ...။

အခန်း (၂၀)

လှေကားပေါ်ကဆင်းလာရင်း အောက်ထပ်ကိုမြင်ရသည့်နေရာကို အောက်လာတော့ မစဲ ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိမှန်းမသိပေမယ့် မြင်ကွင်းထဲမှာမြင်နေရသည့် ခန္ဓာခန်းနေရာမှာ စားပွဲသေးသေးလေးတစ်လုံးရယ်၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးရယ် ဒါပဲရှိကာ ရေသန့်တူးကြီးတစ်ဘူးနဲ့ ရေခွက်တစ်လုံး။

ပလပ်တစ်ခါတပ်သည့်ဓာတ်ဘူးနှင့် ဘာတွေမှန်းမသိသော အတိုအသွားပစ္စည်းတွေက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေလား၊ စက်ပစ္စည်းတွေလား၊ အလုံး ပွထလျက်ရှိ၏။

လူတွင်ကျယ် က အကောင်းစားသားရေအိတ်တစ်လုံးကို ဇာစ်ဖွင့်သည့်ကိုင်ထားရင်း ဟိုဟာကောက်ထည့်၊ ဒီဟာကောက်ထည့်၊ ပြီးတော့ ထိုပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်တာလည်းရှိ၏။

ထိုပြင် သူ့ဘေးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်လို ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားတာတွေ့ ၏။ သူ တကယ်ထွက်သွားဖို့ နေသည်ပဲ။

ညီမရယ် အပေါ်ထပ်မှာ လူကားရလို့ ဝမ်းသာတာတောင်မဆုံးသေး

ပါကား အောက်ထပ်ကလူက ဆင်းတော့မယ်တဲ့လေ၊ တကယ်ဆို ဒီလထု
ရင် မမက ခြောက်လစာရတော့မှာ။ သူ့လိုမျိုး တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာ
သမားမျိုးဆိုရင် အိမ်ပွားထားရတဲ့လူက စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ဟယ်။ အိ
ပွားမရှားပေမယ့် လူကောင်းသူကောင်းက ရှားတယ်လေ၊ အပေါ်မှာ
တစ်ယောက်တည်းသမား။ အောက်ထပ်မှာလဲ တစ်ယောက်တည်းမို့
သာနေတာ တကယ်ပဲ ရင်ထဲကိုဆိုသွားတာပဲ” တဲ့။

ညတုန်းက ဧည့်စာရင်းတင်ပေးဖို့ မှတ်ပုံတင်လာတောင်းရင်း ငြိ
သွားတာဖြစ်သည်။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းထပြန်သွားတာလဲဆို
မစဲ တွေးမိသည်။

မနေ့က စကားနည်းနည်းပြောဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့မျက်နှာ တအားပျက်
တာကိုလည်း သတိထားခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ဆုံးဖြတ်ဖို့မလို
မစဲ လေ့ကားဆုံးတဲ့အထိ အေးအေးဆေးဆေးဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ
မလှမ်းမကမ်းထိလျှောက်သွားခဲ့သည်။ သိပ်မနီးသေးဘဲနှင့် နားပါးပုံ
သည့် သူက ကျောပေးရပ်နေရာက ဖျတ်ခနဲခွဲကြည့်၏။

“ဪ... မိုးမစဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည်ကိုက ရောက်လေရာနေရာမှာ ဒုက္ခမစဲ
သဲဖြစ်နေတာထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်ရောက် ချမ်းသာသူ
သေးဘူး”

မစဲ က နေရာမှမရွေ့ဘဲပြောတော့ လူတွင်ကျယ် မျက်နှာ နေ
ထပ်ပြန်လှည့်လာ၏။ ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့်အိတ်ကိုချထားလိုက်
တစ်ကိုယ်လုံး တည့်တည့်လှည့်ရပ်ကာ ...

“မိဘပေးခဲ့တဲ့နာမည်ဆိုတာ မပစ်ပယ်ကောင်းဘူး၊ ဒီနာမည်
လှပါတယ်၊ မိုး ဆိုတာ အေးမြခြင်းရဲ့နိမိတ်ပဲ”

ပြောနေရင်း လူတွင်ကျယ် က ကုလားထိုင်ပေါ်ကအိတ်ကြီးကို
ပေါ်ပြောင်းတင်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို မစဲ ဘက်တိုးပေးလိုက်၍

“အလုပ်မသွားရသေးဘူးလား၊ စကားပြောဖို့လာတာဆိုရင် ထိုင်ပါ”
“ရှင်မှာရော အချိန်ရလို့လား”
“ရပါတယ်၊ ဒီတစ်နေ့မကုန်မချင်း ဘယ်အချိန်သွားသွား ရတယ်”
မစဲ က မပြုံးချင်ဘဲပြုံးလိုက်ရသည့် မျက်နှာနှစ်ဖွမ်းလေးနှင့် ကုလား
ထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူက မထိုင်ပါ။ စောစောက ချထားလိုက်သည့်
အိတ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်ကာ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ပြန်လှည့်၏။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ကျွန်တော် ...”
လှည့်မကြည့်ဘဲ မေး၍ လူတွင်ကျယ် တော်တော်နှင့်မဖြေ။
“ရှင် အိမ်ပြောင်းမလို့ဆို ...”

သူ မဖြေတော့ မစဲ ကပဲ ထပ်မေးလိုက်မိသည်။ လူတွင်ကျယ် က
ညှိကြည့်ပြီးခေါင်းညိတ်၏။
“အင်း ... ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်က တစ်နေရာတည်းမှာ ကျောပူ
တင်မနေတတ်ဘူး”

“အဟွန်း”
မစဲ က မချီပြုံးလေးနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ...
“လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ခံချင်
ဟုတ်တုန်းဆိုရင် ကျွန်မ ပြောချင်တယ်၊ ရှင် မပြောင်းပါနဲ့”

“ဘယ်လို ...”
သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မစဲ မျက်နှာလေးကိုတည်ပစ်လိုက်ပြီး
ထိုင်ထားသည့်အိတ်ကိုကြည့်ရင်း ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဓဏဓဏတိုက်ဆိုင်တာတွေကြောင့် ကျွန်မ ဒီကိုပြောင်း
တယ်လို့ထင်ပြီး အခု နောက်ထပ်တိုက်ဆိုင်တာကို ရှင် ရှောင်ထွက်
တားတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက အေးတိအေးစက်ပြောပြီး စားပွဲစွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ဆွဲ
ပစ္စည်းထည့်လက်စခတ်ကို ပိတ်၍ ဘေးမှာ အသာချထားလိုက်ပြီး

“မင်းက မိန်းကလေး။ ဒီလို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ထမ်း
ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒီနားမှာ လုံခြုံရေးမီးကင်းရှိတယ်။ ဟိုထိပ်မှာ ရဝတန်း
တယ်။ ဒီအိမ်ရှင်တွေအားလုံးက မိန်းကလေးတွေများပြီး စည်းကမ်းရှိတာ
ရှင် ဒီမှာနေတာ ကြာပြီပေါ့”

“တစ်နှစ်နီးပါးလောက်ပါ။ အကေ ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က သူ
ချင်းအိမ်မှာနေတာ။ ဒီမှာနေတာ ခြောက်လပဲရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဒီပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းတော့ သိတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းဖို့စိတ်ကူးနေတာလဲ”
မင်းကြောင့် ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက် စူးစဲလက်သွားသည်။
မယ့် လူတွင်ကျယ်က ဘာမှမပြောပါ။

“ကျွန်မကြောင့်ပြောင်းရတယ်ဆိုရင် ရှင် မပြောင်းပါနဲ့”
မစ် က တစ်ခန်းလုံးမှာ နေသားတကျရှုပ်ပွဲပြီးဖြစ်သည့် ပစ္စည်း
အထွာတွေကို တစ်ပတ်လည်အောင်ဝေကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

“ဒီမှာ ရှင်လဲ အသားကျနေပြီ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကြောင့်ဆိုတာ
မဖြစ်စေချင်ဘူး”

သူ စကားပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။
အဖြူရောင်ရှန်သားအင်္ကျီရင်ပုံးလေးနှင့် ထဘီအဖြူပွင့်ကို ထမ်း
သည့် မစ် ပုံစံလေးကို လူတွင်ကျယ် က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကုတ်
လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

မိုးစစ် ဆိုသော သူမသည် ရှည်လွန်းသည့်ဆံပင်တွေရှိကာ
အမောင်းလည်း အကောင်းကြီးထဲကမဟုတ်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်
က ပါးပါးလျားလျားလေးမို့ မြင်တာနှင့် လှိုက်ခနဲရင်ခုန်သွားစေ
အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသည့်အလှမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။

ဒါပေမယ့် သူမ အသားဖြူပုံလေးက နုနုသန့်သန့်လေးဝင်းနေတာ
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ဖျော့ဖျော့ပြေပြေလေးပေမယ့် နဂို
အတိုင်း စူးရဲနေတတ်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ဘာကြောင့်ပဲကြည့်
ကြည့် ဖျတ်ခနဲဝင့်တက်လာတိုင်းလှ၏။

ထိုပြင် ဘယ်သောအခါမှ အရောင်တောက်တောက်ကြီးတွေ ဝတ်
ဘာမမြင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာဝတ်ဝတ် သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ထင်းနေတတ်သည်။

မျက်စိအေးသောအလှမျိုးပါ။ သူမ၏ ငယ်ပေါင်းချစ်သူဟု နာမည်
ကြီးနေခဲ့သော ချစ်မိုးမွန် ကတော့ မိန်းကလေးတော်တော်များများ စွဲလမ်း
နေသွပ်လောက်အောင် ချောသည်။ စကားပြောပုံ၊ ကြည့်ပုံ၊ သွားပုံ အားလုံး
ထ ဆွဲဆောင်မှုတွေ အပြည့်။

ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှလိုက်ဖက်မညီဘဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသည်
ဆိုတော့ မိုးမစ် အကြောင်း စပြီးကြားရစဉ်က သူ သိပ်တောင်မယုံချင်။
ပြီးတော့ တီးတိုးစကားသံများအရ ချစ်မိုးမွန် သည် MD ၏အပါး
ဘော်မြဲလိုလို၊ တကယ့်အချစ်တော်လိုလို ...။

MD ကိုယ်တိုင် အတွင်းရေးမှူးရာထူးကို အစစ်အဆေးမရှိ အော်တို
အိတ်ဘစ်ခန့်အပ်ထားခဲ့သည်ဟုလည်း သိခဲ့ရ၏။ ‘နေအိမ်’ကုမ္ပဏီကြီးဟာ
မင်းရှင် ဘယ်သူ၊ ဦးစီး ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ တိုးတက်လာတာလည်းမရှိ၊
ဆတ်ယုတ်သွားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်းမပြော
နိုင်။

ပဲကိုင်းမပါဘဲ မျောချင်ရာမျောနေသည့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်
ထယ်ကြီးထဲက သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့်တူနေသည်လား ...။

ဒါတွေကို ဝန်ထမ်းတချို့က ဝေဖန်နေကြတာပါ။ သူကတော့ ကိုယ်
ထုပ်ရော့တာကလွဲပြီး ဘာအကိစ္စကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

“ရှင် ကျွန်မပြောတာကို စိတ်မဝင်စားဘူးထင်တယ်”
“ဟင် ...”

အတွေးများကို မစဲ ဧါမေးခွန်းက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။ သူ ဖျတ်ခဲ
ချက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ မစဲ က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင် တစ်ခုခုဆီ စိတ်ရောက်နေမှန်း ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ခုက မင်းအကြောင်းပါပဲ”

“ကျွန်မအကြောင်း ...”

“အင်း”

လူတွင်ကျယ် က ခေါင်းညိတ်ရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ဒီတိုင်းထည့်
ထားပုံရသည့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်က စာမဲ့
ပေါ်က မီးခြစ်ကို ကောက်သည်။

မစဲ က သူ လှုပ်ရှားသမျှကို တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ကြည့်နေရင်း ပြော
လာမှာကိုပဲစောင့်နေခဲ့၏။

“ဟိုတစ်လောကကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ မင်းချစ်သူ ပြဿနာ
တော်တော်တက်သွားတယ်လို့ကြားတယ်”

“ကျွန်မချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

မစဲ လေသံပျော့ပျော့လေးက နှမ်းနေပေမယ့် မာနရှိပုံတွေ ထင်စေ
ဆဲပါ။ လူတွင်ကျယ် က ထိုင်နေရင်း လက်လေးပိုက်၍ မျက်လွှာချချ
သော မစဲ မျက်နှာလေးကို စီးကရက်မီးညှိရင်း စီးဖိုးကြည့်နေခဲ့၏။

“ရှင် သူ့ကို သိနေတယ်ပေါ့”

“တစ်ရုံးလုံးသိနေတာပါ။ နံစမ်းနေဖို့မှမလိုတာ”

“ရှင်ကိုလဲ စပ်စုတယ်လို့ ကျွန်မက မပြောပါဘူး”

သူ့ကိုပြောရင်း မာယာဆက် နဲ့ အကြောင်းတွေပါ သူ သိနေပြီနဲ့
သိလိုက်ကာ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဖျင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်ဟာ ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုမှ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမ
ပါလား ...။

“မိုးမစဲ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီလို ...၊ ဟို ...”

မစဲ ဘယ်လိုခံစားသွားတာကိုရိပ်မိကာ ပျာပျာသလဲရှင်းဖို့ကြိုးစား
ပေမယ့် ရှင်းစရာအကြောင်းကလည်း ရုတ်တရက်ရောက်မလာ။

“ဟို... မင်းနဲ့ ဟိုနှစ်ယောက် အဲ ... အဲဒီသုံးယောက်အကြောင်းကွာ...၊
လူတွေပဲစပ်ကတော့ မကောင်းတဲ့ဘက်ကို ပိုပြီးသာသာထိုးထိုးပြောကြ
တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီထဲမှာ မင်းကို ပုတ်ခတ်ထားတာတော့မပါဘူး။ အဲဒါ
တကယ်ပါ။ မင်းတက်က လုံးဝဖြူတယ်။ ပြောစရာဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း
တွေကိုတော့ မမေးဘဲလဲ ပြောနေကြတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ထားရစ်ခံရတဲ့သူ ...”

“အဲဒါကိုက မင်းအတွက် သိကွာပါ။ ဒီလိုပြဿနာမျိုးမှာ ထားရစ်ခဲ့တဲ့
သူနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတဲ့သူ ဘယ်သူ ဆိုးသလဲ”

မစဲ က သူ့ကို ကြည့်လင်သည့်အပြုံးနှင့်မော့ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီလို ဖေးမတွေးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါကို
တကယ်နားလည်တယ်ဆိုရင် ရှင်လဲ ဒီကနေပြောင်းသွားဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့
တော့”

“ဒါက မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ခုနကတော့ ဆိုင်တယ်လို့ ရှင်ပဲပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ဆိုင်ပေမယ့် မင်းကြောင့်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒီတိုင်းလုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြဿနာတွေဖြစ်ရတိုင်းမှာ မင်းက ကြားညပ်ညပ်ပြီးပါနေရတာ
ဥပမာကွာ ... မင်းရဲ့ချစ်သူ .. အဲ ...”

“ပြောပါ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီလောက်မပျော့ညံ့ဘူး”

“ဆောရီး ... ပြောမှပြည့်စုံမှာမို့လို့ပါ”

လူတွင်ကျယ် က စီးကရက်မီးညှိထားပြီး မသောက်ဖြစ်ဘဲ တစ်ဝက်
တို့သွားတာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲစွန်းနှင့်မိချေပြီး ပြတင်း

ပေါက်ကနေ တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“သူ မင်းကိုထားပြီး တစ်ယောက်နဲ့တွဲတော့လဲ မင်းက သည်းခံတယ် ချစ်သူဆိုတာကို ဖယ်ထားလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ပဲလား။ သူ ဘယ်လိုထားထား ကျေနပ်နေတာမျိုးလား အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သည်းခံနေလိုက်ခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်ဆုံနေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် လက်ထဲက ကကြိုးရုပ်တစ်ရုပ်ပုံစံနဲ့ မင်း နာမည်ကြီးသွားတယ်”
အဲဒီလိုတွေဖြစ်သွားခဲ့သလားဆိုသည့် ကြေကွဲရိပ်လေး မစဲ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေမှာ ထင်သွားသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဒီလိုရှိနေမှန်းတောင် မသိခဲ့တဲ့အဖြစ် ...။

“ရိုးလွန်းတော့ အဲတယ်၊ သည်းခံလွန်းတော့ ကြောက်တာ၊ ဒါတွေက ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့စကားတွေပဲ။ မင်းက အားလုံးပါးစပ်ထဲမှာ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ”

ဒီလောက်မပျော့ညံ့တူးလို့ဆိုပြီး သူမလေသံလေးက ကြားရရုံပဲနဲ့ တော့၏။

“နောက်ထပ် ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ခါဆုံဖြစ်သွားတာကိုပဲကြည့်။ ပထမတစ်ခါမှာ မင်း တော်တော်အရှက်ရသွားခဲ့တယ်၊ ပြဿနာလဲရှင်းရသေးတယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီထိ မင်း ခံနိုင်ရည်မွေးနေခဲ့တာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ဖြစ်တော့ မင်း ဒီကိုရောက်လာတယ်။ ခွဲစိတ်ထားတဲ့အရှိန်လဲ ရှိနေသေးတယ်။ ဘာအားကိုးမှလဲမယူဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်းထွက်လာကတည်းက ပြဿနာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရတယ်”

“ထားလိုက်ပါ။ ရှင်မှန်းတာအားလုံး မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဖြောသလိုပေါ့ အားလုံး ရှင်ကြောင့်ချည်းပဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်ခေရင်လဲ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူပါ။ ရှင်က လမ်းဘေးမှာ အစကတည်းကရှိနေခဲ့တဲ့ နှစ်ချို့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မက ကျောက်တုံးကို ဝင်

တိုက်တဲ့သူ ...”

“အဟွန်”

ပြောလိုက်ပုံကို သတိရသွားသဖြင့် လူတွင်ကျယ် က သွားတွေပေါ် အောင်ပြီးသည်။ မစဲ က မျက်လွှာလေးချပစ်လိုက်ပြီး သူ့လိုပဲပြုံးကာ...

“ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်နိုင်သေးသမျှ တွေဝေတတ်တယ်။ ချင်ချိန်နေရင်း မပြတ်သားဖြစ်နေတာမျိုးပေါ့နော်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ပြီဆို မကြောက်တတ်ဘူး”

“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“သူ ကျွန်မကိုထားခဲ့သလို လုပ်သွားပေမယ့် မစွန့်လွှတ်ခဲ့ဘူး”

မစဲ စကားရပ်သွားတော့ လူတွင်ကျယ် က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းတွေလဲဖြစ်တော့ သူ့စိတ်ကို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကိုလဲ သိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမကို တော့ သူ့ စိတ်ညွတ်မိပါတယ်လို့ ကျွန်မကို ဝန်ခံပြီး ခရီးဆက်သွားခဲ့တာ အဲဒီလို ပွင့်လင်းပေးလိုက်တာကို ကျွန်မဘက်က နားလည်နိုင်ခဲ့တာပါ”

“တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေကို ရွတ်ပြနေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ရင်ထဲကသယံဇာတတွေပါ”

“ယုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ရွဲတတ် စောင်းတတ်တဲ့ အပိုအလုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှမလုပ်တတ်တဲ့သူ၊ မင်းတို့အကြောင်းကို မင်းနဲ့ မဆုံဖူးသေးခင်ကတည်းက ကြားခဲ့ရတာ၊ ဆုံဖူးလိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့မိန်းမဆိုတာ နားလည်သွားတယ်”

“ကျွန်မက ... ဟုတ်လား”

“ဆောရီး ...။ ရိုးရိုးပြောတာပါ။ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်ဆိုတာကလဲ မင်းရဲ့ပြဿနာတွေကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုပြောတာ”

ရဲရဲတင်းတင်းဝင်ကြည့်နေသည့် မစ် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ဖျတ်ခနဲစိုက်ကျသွားလျက် မျက်ဝန်းတွေ တိမ်းဖယ်သွား၏။

မရိုးမသားစကားမဟုတ်တန်ရာပေမယ့် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးပြောနေတာမို့ မလိုလားစိတ်လေးဝင်မိသည်။ ပြီးတော့ ...

“ဆက်ပြောပါ။ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါတယ်”

သူပဲ ပြန်စ၊ တော့ မစ် မျက်တောင်တစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်လျက် ပြန်မော့သည်။

“ကျွန်မ အလဲမအဲဘူး။ ကြောက်တယ်လို့လဲမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်က ပွင့်လင်းခဲ့တာကို နားလည်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ”

“ရလား”

“တော်တော်ခက်တယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အဆစ်အပိုင်းကလေးတွေ တော့ဆက်ထားတာမှမဟုတ်တာ။ နည်းနည်းမှ အက်ရာထင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ခဏခဏ သတိပေးပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ကျွန်မဘက်ကလဲ သူလိုသလောက်မပေးနိုင်သလို ဟိုဘက်ကလဲ သူလိုသလောက်လေးဖဲ့ယူလို့မရဘူးဖြစ်လာခဲ့တယ်”

လူတွင်ကျယ် က စကားကို စိတ်ဝင်စားသလို သူမမျက်နှာလေးကိုလည်း မျက်တောင်တစ်ချက်မှမခတ်ဘဲ ငေးစိုက်နေခဲ့၏။ မစ် ကတော့ သတိမထားမိပါ။

“တကယ်တော့ သူက အချစ်နဲ့ ဂုဏ်ပကာသနကို လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီးမှ ပကာသနတစ်ခုတည်းကို သပ်သပ်ထုတ်နုတ်ယူဖို့ကြိုးစားချင်တဲ့သူ။ နောက်ဆုတ်ဖို့ ကျွန်မ ပြောတော့ သူ မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအထိ ကျွန်မ တွေစေနေခဲ့သေးတယ်။ အခု ကျွန်မ မှားယွင်းခဲ့တာမဟုတ်တဲ့ပြဿနာတွေမှာ ဝန်းခိုင်းထပ်ကြံလာတော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အက်ရာထင်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအက်ရာက ဘယ်နေရာမှာမှ ထိစပ်မကျန်တော့တဲ့ပြတ်ရွေ့ ကြောင်းတစ်ခုလိုမျိုးပဲထင်တယ်”

“သူ့ဘက်ကတော့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးသွားမှာပါ။ သူ လိုချင်တာတွေအားလုံး မာယာဆက် ...”

မစ် က နာမည်ကို လွတ်ခနဲထည့်ပြောလိုက်ပြီးမှ မလုံမလဲမော့ကြည့်တော့ သူက ပြုံး၍ ...

“သိနေတာပဲဟာ၊ ပြောပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်”

“မပြောချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြောလဲ သူများအကြောင်းက ပါလာရတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီလောက်ထိ စကားအများကြီး မပြောဘဲနေခဲ့တာ ကြာပြီ”

“ရပြောတာက ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်စိတ်ဖြစ်လို့ ရင်ဖွင့်တာမျိုးလား”

“ဟင့်အင်း .. ခင်လိုမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အလုပ်ရှုပ်ဗျာများသွားမှာစိုးလို့ ...”

“ဪ ...”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ကျေကျေနှပ်နှပ်အောင့်မျက်သွားတာမျိုးပါ။ ခင်မင်ကြဖို့အကြောင်းမှ မရှိခဲ့တာပဲ။ မစ် က သူမစကားကို ရှေ့ဆက်၏။

“သူလိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အရှိန်အဝါ၊ အလှအပအားလုံး အဲဒီတစ်ယောက်ကမှ ပေးနိုင်မှာ။ ပေးနိုင်မယ့်သူဆို သူသွားတာ သူ့ဘက်ကတော့ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ မလိုလားအပ်တဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ပဲ ခဏခဏစိတ်ဆင်းရဲနေရတာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လဲ သည်းခံဖို့မသင့်တော့ဘူးလေ။ ဒီထဲမှာ ရှင် မပါပါဘူး။ မပါနိုင်ဘူးဆိုတာကိုလဲ သူ သိကိုသိရမှာ။ ပြဿနာတစ်ခုရှိလာရင် နေရာတကာ မြင်တဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ အဲဒီလို လှည့်ပတ်ရမ်းတတ်တဲ့လူမျိုးကို ကျွန်မ အထင်လဲမကြီးဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ စိတ်လောကြီးသွားတာမှန်ပါတယ်။ မင်းကို အဲဒီနေရာမှာ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ဒီဂကွဲပဲလို့တွက်ပြီး ဇွတ်တရွတ် ဆွဲခေါ်

သွားခဲ့တာ”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် အစားမှားဝမ်းပျက်တယ်ပဲထင်လို့ အိမ်သာထဲဝင်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပဲဆိုပြီး တန်းစီနေတာလေ။ ရှင် ဆွဲခေါ်တော့ လန့်သွားပေမယ့် ကိုယ့်ဆန္ဒကိုယ် အထဲဝင်ခဲ့တာပါ။ အထဲရောက်မှ ချက်ချင်းကြီးကုန်းကျသွားတာ၊ တံခါးနားကနေ တစ်လက်မမှ မရွေ့နိုင်တော့ဘူး။ အသံကို မထွက်နိုင်တော့တာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်ရင် ခုကွရောက်တော့မှာ”

တစ်ယောက်က ဝိုင်း၍ တစ်ယောက်က မော့ကြည့်ရင်း အကြည့်ချင်း ဆုံ၍ ပြုံးမိကြသည်။

“ရှင် ဒီကပြောင်းဖို့ အစီအစဉ်ဖျက်သင့်ပြီမဟုတ်လား”

“မင်းကရော ...”

“ဟင်.. ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာဆက်ရှိနေရင် တခြားထပ်ပြောင်းဖို့ မျှီသိပ်ကြံစည်ထားတာ တစ်ခုခု ...”

မစဲ သွားတန်းလေးတွေပေါ် အောင်ပြုံးရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကတိပေးနိုင်လား”

လူတွင်ကျယ် က ထပ်မေးတော့ မစဲ က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အင်း”

ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းသွား၊ မသွားတော့ မသိ၊ လူတွင်ကျယ် မျက်ဝန်းမှာ ကြည့်နှုတ်ငြိမ်းချမ်းသောရယ်မြူးရိပ်တို့ထင်လျက်

အခန်း (၂၁)

အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ် ဆိုပေမယ့် အဝင်အထွက်တံခါးပေါက်က အတူတူမဟုတ်သည်မို့ မစဲ ဆင်းလာတာ၊ တက်သွားတာကို သူ မသိလိုက်တာကများသည်။

ဒါမှမဟုတ် မသိအောင် တမင်တကာ ကွေ့ရှောင်တာမျိုးလား ...။

အပေါ်ထပ်မှာ နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်ကာ ခြေရင်းခန်း၏ အတက်အဆင်းက နောက်ဖေးကနေ ထုတ်ထားတာမို့ သူနဲ့ မျက်နှာစာတစ်ဖက်တည်း ဆင်းတာ မစဲ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ...

သူက တံခါးမကြီးတက်ကဖြစ်ပြီး မစဲ က ဘေးပေါက်ကနေ အဆင်းအတက်လုပ်ရသည်။ တံခါးနှစ်ပေါက်ကို ထောင့်မှန်ပုံဖောက်ထားပေးကာ အလယ်မှာ အခန်းအလှဆင်ကြသည့် ကြိမ်ဆန်ခါကွက်လေးနဲ့ အဖြစ်သဘောလောက်ပဲ ခြားပေးထား၏။

နေ့စဉ် အလုပ်ကပြန်တိုင်း၊ သွားခါနီးတိုင်း သူ မစဲ ကို သတိရသည်။ မီးခွင့်ကြည့်တိုင်း ဘာသံမှမကြားရသလို အရိပ်အယောင်လေးမှ မတွေ့သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနိုးနောင့်ဖြစ်လာမိသည်။

သူ ဒီက မသွားဖြစ်အောင်ပြောခဲ့ပြီး သူမ ထွက်သွားပြီလား ...။
အလုပ်ကပြန်လာပြီး ပန်းမှာချိတ်ထားသည့်အိတ်ကို ချွဲမေ့နေခဲ့၏။
ထိုစဉ် တံခါးဝမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရကာ ...

“ညီမလေးရေ.. အပေါ်ထပ်က ညီမလေး... ဪ... နာမည်မေ့နေ
လိုက်တာ၊ ဘယ်သူ... မိုး... ဆိုး... ဆိုးတဲ့ ညီမလေး...”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက လှေကားရင်းထိတိုးသွားပြီး အပေါ်ကိုတော့
ကြည့်ခေါ်၏။ ပြီးတော့ တုံ့ပြန်သံကိုစောင့်သည်။ လူတွင်ကျယ် ရှေ့ထို
မိန်းမနှေးနှေးတိုးခဲ့ရင်း နားကိုတော့ အစွမ်းကုန်စွင့်ထားခဲ့၏။

အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်စဉ် ...

“လာပြီ အစ်မ၊ အားနားလိုက်တာ.. ကျွန်မ သနပ်ခါးသွေးနေတော့
အောက်ကခေါ်နေတာကို အမှတ်တမဲ့နဲ့ သတိမထားမိဘူး”

လူတွင်ကျယ်က မသိမသာလှည့်ကြည့်သည်။ မစဲ က မိတ်ကပ်
ရောင် တီရှပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် အမြဲတမ်း ထတီဝတ်နေကျအတိုင်း
အဝါရောင်ထတီအပွင့်လေးနဲ့ဖြစ်၏။

တစောင်းပြင်နေရသည့် ပါးပြင်လေးနှင့် လုံးဝန်းသောလက်မောင်း
သားလေးတွေက အင်္ကျီရောင်အတိုင်း ဝင်းနှစ်နေကြသည်။

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး စူးစိုက်သွားပေမယ့် မစဲ က မျက်လုံးထော
တစ်ချက်မင် ဝင့်မလာခဲ့ပါ။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ညီမလေး မလာရင် စိတ်ဆိုးမှာ”
တစ်ခုခုဖိတ်တာမှန်းသိလို့ လူတွင်ကျယ် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို အလျှင်
အမြန်ပြန်သိမ်းဖို့ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွား၏။

“ဒီက မောင်လေးရောပဲ”

အမျိုးသမီးက မရင်းနှီးသေးပေမယ့် ဖော်ရွေစွာပြုံး၍ သူ့ဘက်ထိ
တည့်တည့်လှည့်ရပ်၏။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်နှစ်ခုကို ကာပေးထားသည့်
ကြိမ်ဆန်ခါခန်းဆီးကိုကိုင်၍ ...

“မနက်ဖြန်လေ အစ်မတို့အတွားဆုံးတဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်ဆွမ်းကပ်မှာ၊
တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုတော့ မောင်လေးတို့ အားကြမှာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဝေးတယ်ဆိုပြီး မလာဘဲမနေနဲ့နော်၊ လမ်းက နှစ်လမ်းပဲခြားတာ၊
ပြီးတော့ ကိုယ့်လူတွေကို စားစေချင်လို့ အရှုတ်ဆွမ်းမကပ်ဘဲ နေဆွမ်း
ကပ်လိုက်တာ၊ ညီမလေးကောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးနာမည်က မြသက်ထားဟုခေါ်ကာ ရင်းနှီးသူတွေက
တော့ မမသက်လို့ခေါ်သံကြားပေမယ့် လူတွင်ကျယ် ရော၊ မစဲ ရော၊
သူမနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့သူတွေမို့ ဘယ်လိုမှမခေါ်ဖြစ်သေးပါ။

“နှစ်ယောက်စလုံးနော်၊ ဒီအိမ်တန်းထဲမှာ လူသစ်တွေမို့လို့ အထူး
လာဖိတ်တာ အားလုံးလိုလိုက ဝန်ထမ်းတွေပဲများတယ်လေ၊ ပြီးတော့
ဆမ်းချိုင့်ဆွဲစားကြတာတွေလဲရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေ အိမ်ထမ်း အိမ်
တင်းလေးစားရင် အနားယူရင်းပေါ့၊ မလာဘဲသူ လုံးဝစိတ်ဆိုးမှာ၊ ခါပဲ”

သေသေချာချာဖိတ်ကြားပြီးမှ မသက် က လှည့်ပြန်သွားသည်။ သူ
ကြည့်လိုက်တော့ မစဲ ကလည်း လှေကားပေါ် ပြန်တက်ဖို့ လှည့်နေပြီ
ဖြစ်ရာ ...

“မိုးမစဲ”

“ရှင်”

ခေါ်လိုက်တော့လည်း ပျာပျာသလဲထူးကာ ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာ
၏။ ဒါပေမယ့် လူတွင်ကျယ် က သူပဲ လှေကားနားကိုလျှောက်သွားလိုက်
တာ ...

“သုံးလေးရက်တောင်မတွေ့လို့ အံ့ဩနေတာ၊ ခေါင်မိုးကိုဖောက်ပြီး
တော့များ ပျံပျံထွက်သွားသလားလို့”

သူက ရယ်ရင်းပြောတော့ မစဲ က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဒီကနေပဲသွားတာပါ။ ကျွန်မက မနက်ခြောက်နာရီခွဲတာနဲ့ ထွက်လာတာလေ”

“ခြောက်နာရီခွဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ပြန်တော့လဲ ငါးနာရီခွဲမှရောက်တယ်”

“ဪ...”

မနက်စောစောကျတော့ သူ အိပ်ရာမထသေးတဲ့အချိန်ဖြစ်ကာ ညနေငါးနာရီခွဲက သူ အပြင်ကိုပြန်ထွက်တဲ့အချိန် ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီလောက်စောစောသွားပြီး နောက်ကျမှပြန်ရတာ ဘာအလုပ်လို့လို့လဲ”

“စက်ရုံတစ်ခုမှာပါပဲ။ ဟိုကထွက်တော့ အလုပ်လက်မဲ့ကာလကြီးဖြစ်နေချင်တာနဲ့ ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်လိုက်တာလေ။ နောက်တော့အဆင်ပြေတဲ့အလုပ်တစ်ခုခု ရနိုင်မှာပါ”

လူတွင်ကျယ်က ထောက်ခံတာမဟုတ်ဘဲ ခပ်လေးလေးခေါင်းညှိမိ၏။

“တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်၊ ရမလား”

မစဲ က ခေါင်းမညိတ်သေးဘဲ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“မေးလေ၊ ဘာလဲ”

“ပြောဖို့က ခက်နေတယ်၊ မင်းက တမင်တကာ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် နေသလိုမြင်နေရတော့ ကျွန်တော်က ရောချင်လို့ အကြောင်းရှာတာမျိုး တစ်မျိုးထင်စရာဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

မစဲ က လှေကားလက်ရန်းမှာ တင်ပါးလေးနဲ့ကပ်မှီလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အားနာသလိုကြည့်သည်။ ဒီလူဟာ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိလေးရှိထားပေမယ့် လူပြောခံခဲ့ရတဲ့သူနဲ့မှ တစ်မိုးအောက်တည်း အတူလာနေမိတဲ့အဖြစ်ကြောင့် စိတ်မချမ်းသာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

တွေးကြည့်ရင်တော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူကို အားနာဖို့ကောင်းနေပါပြီ။

“ဘာလဲ၊ ကျွန်တော် စကားဟလိုက်တာနဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ ထင်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ အားနာသွားတာလား”

သူကလည်း လူကဲခတ်တော့မဆိုးပေ။ မစဲ က ငြင်းလည်းမငြင်း၊ ခေါင်းလည်းမညိတ်။

“အားနာသွားတာက ကျွန်မ နေထိုင်ပုံ ဒီလိုဖြစ်သွားတာကိုပါ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကို သံသယနဲ့မဆက်ဆံတတ်ဘူး။ ယုံလွယ်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဖက်သားရဲ့သိက္ခာကို လေးစားတဲ့စိတ်နဲ့လေ”

လူတွင်ကျယ် က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဒါဆို ပြောလို့ရပြီ”

“ပြောပါ”

“မစဲ အတွက် အဆင်ပြေမယ့်အလုပ်မျိုးတွေ့ရင် ကျွန်တော် လမ်းညွှန်ပေးမယ်၊ အဲဒါကို လက်ခံမလား”

“ဪ... ဘာများလဲလို့ သတင်းစာလှန်၊ ကြော်ငြာလှန်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်အာများရမယ့်ကိစ္စကို သက်သက်သာသာအဆင်ပြေသွားရင် ကောင်းတာနဲ့ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီလိုသဘောထားတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်းအလုပ်အဆင်ပြေမှာမဟုတ်သေးဘူးလို့ တွေးမိပြီး အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်က မင်းအသံကို နားစွင့်မိတာ၊ အလုပ်သွားနေမှန်းမသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအသွားတော်တာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်သမားဘဝဆိုတာ ကိုယ်ထပ်ချင်တဲ့အလုပ်ရမှ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထိုင်နေလို့မရဘူးလေ၊ ပြီးတော့ တွန့်မက အဆင်မပြေမှုတွေထဲက ရုန်းထွက်လာခဲ့တာ၊ အလုပ်ရွေးရင်း စိတ်လေပြီး အချိန်တွေ အလဟဿမကုန်စေချင်လို့လေ၊ လောလောဆယ် နေစရိတ်၊ စားစရိတ်လေးပဲ ရရင်တောင် မဆိုးဘူးလို့ မှတ်လိုက်

ကောင်းပြောနေရင်း ကိုယ်က အထက်စီးကရောက်နေတာ မကောင်းဘူးလို့ယူဆပြီး မစဲ လှေကားပေါ်ကနေ အောက်မှာ ဆင်းရပ်လိုက်ရင် သူမ ဆင်းရပ်ိုက်တော့ လူတွင်ကျယ် က နောက်ကို ခြေတစ်ထပ် ဆုတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်ထင်တာထက် ပိုပြီးစိတ်ခိုင်တယ်၊ မင်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေဆိုရင် ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေး ဘာတစ်ခုမှကောင်းတာမရှိခဲ့ဘဲ ခုလဲ ရှုပ်ထွေးနေဆဲရှိတာတောင် မင်းမျက်နှာမှာ ဘာအညံ့အနွမ်းမှ ထင်မနေဘူး”

ရင်ထဲမှာတော့ ကောင်းပါ့မလား၊ မစဲ မချိုပြီးလေးနှင့်ငြိမ်နေလို့ သည်။ လူဖြစ်လာကြတဲ့သဘာဝကိုက ဟန်ဆောင်တတ်ဖို့ အဓိကအချက်နဲ့ ပထမဆင့်အောင်လာခဲ့ကြတာဖြစ်နိုင်၏။

သောကရှိနေတာကို မရှိသလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေရင်ထည့် မဖြစ်သလို...။

သူမကတော့ အသည်းကွဲရောဂါနဲ့ သေလုမြောပါးခံစားနေရတာ မခံစားရသကဲ့သို့ ...။

ဤကဲ့သို့ ... ဤကဲ့သို့။

အခန်း (၂၂)

“... နောက်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ရှေ့တိုးမိ ...
..... မေ့ပျောက်ဖို့ အားထုတ်မှ ပိုပိုကာ သတိရမိ ...
..... အားနည်းချက်တွေရှိလို့ ရှောင်ဖို့ကြိုးစားရသူမှာ ...
..... အသည်းနှလုံးရဲ့ ခြေလှမ်းကို .. အို .. တားလို့မရပါ ...

“... နောက်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ရှေ့တိုးမိ ...
..... မေ့ပျောက်ဖို့အားထုတ်မှ သတိကရနေပြန် ... မိ ...
အသံကလည်းကောင်းသည်။ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ပို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝေမယ့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားလောက်အောင် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်၏။ သံချင်းဆုံးတော့ ဂစ်တာကြိုးတွေပေါ်မှာ ဖိဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အုတ် ကောက်မှုချလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာမော့လှန်ကာ မျက်လုံးတွေကို ထိထားမိသည်။

“မင်းကလဲ ဟိုဆိုလဲဟို ဒီဆိုလဲဒီပေါ့ ဘယ်သူ ကြောင့် ဘယ်လောက် အသည်းဆန်ခါဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အသည်းကွဲတာ ပြန်ဆက်ဖို့ အလားလာရှိနိုင်သေး တယ်၊ ဆန်ခါဖြစ်သွားရင် မင်း သွားပြီ”

“ပြောစမ်းပါ မစဲ ကိုလား၊ မင်း မမကိုလား၊ ဘယ်သူ့ကိုဆွေးနေတာလဲ” သုံးယောက်ရှိနေပြီး သုံးမျိုးမေးနေကြ၏။ မိုးမွန် က တစ်ခွန်းမှမမြေ့ဘဲ မည်းမှန်း၊ ပြာမှန်းမသိအောင် မှောင်မိုက်နေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုပါ ဥပေက္ခာပြုထား၏။

မှိတ်ထားသည့်မျက်လုံးတွေကို လုံးဝမဖွင့်ဘဲနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီည ဒီမှာလာရဖို့ သူပဲခေါ်ထားခဲ့သည်။ မစဲ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေတုန်းက အဆောင်မှာခင်မင်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေမို့ ခေါ်လိုက်တာနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရောက်ချလာကြ၏။

သူတို့သိတာက မစဲ နဲ့ ချစ်ဖူးသည်။ အခု နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသည်။ မစဲ နဲ့ သူ့ရဲ့ငယ်ဘဝကအကြောင်း သေချာကျနစွာသိကြတာလည်းမရှိ။

အခုတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ မာယာဆက် ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ် ဆိုတာကို အတိအကျမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိတဲ့လူကလည်း တစ်ယောက်ပဲပါသည်။

ထိုသူငယ်ချင်းကလည်း စကားနည်းတဲ့သူမို့ သူ့နဲ့မာယာဆက် အကြောင်းတွေကို သိသမျှ လျှောက်ဖွဲ့နေတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ပေ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် မစဲ က အရင် သစ္စာဖောက်လို့ သူက နောက်တစ်ယောက်ရှာခဲ့တာလိုလို ...၊ သူငယ်ချင်းတွေမို့ သူ့ဘက်က ဖြေတွေးထားလည်းဖြစ်နိုင်၏။

ဒါပေမယ့် မစဲ နဲ့ လူတွင်ကျယ် ၏ သတင်းတွေဖြစ်လာလို့လည်း ဒီတိုင်းပဲသတ်မှတ်လိုက်ကြတာဖြစ်သည်။ တကယ်မှားနေတာ ဘယ်သူ့ယုံ

မင်နီကြက်ခြေစတ်မယ့်သူ မရှိပေမယ့် ကိုယ်ရေးထားတဲ့အဖြေတွာ မှားသလား၊ မှန်သလား ကိုယ်ပဲသိသည်။

“မင်းကွာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို စောင့်နေတဲ့လူနာ ကျနေတာပဲ။ ဒီမှာ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ခြေခွင့်စမ်းပါ၊ ဟန်ထွန်း ပြောတဲ့ မင်းရဲ့မမဆိုတာကြောင့်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်ရင်လဲ ဟုတ်တာကိုပြောလေကွာ”

အားလုံး သူ့မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ့ထံမှ ဝေဒနာ နှစ်တမ်းတစ်ရပ်ကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ကြဖို့ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ...

“ငါ မစဲ ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟမ် ...”

ထင်တာက တခြား၊ ပြောတော့တစ်မျိုး။ ‘မင်းဧရာ’အဆောင်မြင့်ကြီး ရှေ့အုတ်ခုံထက်မှာ မီးတိုင်မနီးပေမယ့် လမ်းထိပ်ဓမ္မာရုံကြီးက မာကျူရီ ရောင်နှင့် မျက်နှာတွေကို ပီပြင်စွာမြင်နေရသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မလျော်ညီအောင် ကော့နက်နေသည့် နှုတ်တောင်များဝန်းရံနေသော မိုးမွန်၏မျက်နှာဝန်းတို့က ငိုနေ၊ ရယ်နေ အသိအောင် တလက်လက်ဖြစ်နေ၏။

“မစဲ ကြောင့် မင်း ဖြစ်နေတာလား၊ ငါတို့က မစဲ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ထည့်ထားမယ်ထင်ခဲ့ဘူး”

“ခုလဲ စက်ရုံက စက္ကန်းအော့ဖ်ဆာနဲ့ပါသွားသလိုလို လုပ်သွားတာ ဘာလဲလား၊ ငါတို့တောင် သတင်းကြားတယ်၊ ဒီကိစ္စ တော်တော်ကျယ် ဘာနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါမျိုး မစဲ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ခု သူ့မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဟိုကောင်ရော ...”

“မင်းတို့ကလဲ မသိဘဲနဲ့ကွာ၊ မစဲ ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သဝန်တို့ပြီး အဲဒါ မဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ သွားဖောင်းလိုက်တာ၊ သူ ထွက်သွားတာ ငါ့ ကြောင့်၊ ကျန်တာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ခုနကသီချင်းက ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ၊ မင်းမမ လား”
“ကျွတ်”

‘မင်းမမ’ လို့ပြောနေတာကြီးကိုပဲ မကြားချင်တော့သလိုဖြစ်လာကာ သူ့မျက်နှာ ခွံ့မဲ့သွား၏။ ထိုစဉ် သံစဉ်လေးတွေထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စကားသံတွေအားလုံး တိတ်ကျသွားသည်။

ဖုန်းသံမှန်းသိတော့ ဟန်ထွန်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲကဂစ်တာကို ဆွဲယူ လိုက်၏။ မိုးမွန်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လင်း နေသည့်စခရင်ပေါ်က နံပါတ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ဖိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘယ်ကဖုန်းလဲလို့ ကြည့်တာမဟုတ်ပါ။ ညကုန်းနာရီ ဒီအချိန်ဆက်နေ ကျက မာယာဆက် ပဲဆိုတာသိသည်။ ပြီးတော့ ကြိမ်စကြာထက်ပြင်း သော ဖုန်းသံက သူ ဘယ်ရောက်နေနေ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ခွဲဖို့ အမိန့်ပေး နေသည့်ရာဇသံနဲ့လည်းတူ၏။

ဟိုအစတုန်းကဆို ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးထည့်ပေးလာသည့် သူမ၏ လိုက်လျောမှုတွေအတွက် ‘ငါကွ’ လို့ ကျူးအော်လိုက်ချင်သလိုလို ...၊

‘သူငွေရဲ့ချစ်သူကငါ ...’ လို့ လက်မထောက်ပြီး သူမနဲ့ လက်ချင်းချိတ် ၍ ကမ္ဘာကို တစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပတ်လိုက်ချင်သလို ပြောက်ကြွနေခဲ့ တာတွေ...၊

ခုတော့ ဘယ်မှာလဲ ...။

အချစ်နဲ့ယစ်ဖူးခြင်းဟာ ဆီနဲ့ရေလိုပဲဆိုလျှင် ဘယ်လိုပဲရောမွှေထား ထား မီးနဲ့ထိတာနှင့် မြည်သံပေးလာမှာပဲဖြစ်၏။

ဖြူစင်သည့်သံယောဇဉ်နှင့် ယစ်ဖူးခဲ့သော အချစ်တု၏ဂုဏ်သတ္တိ တွေ တသီးတခြားစီရုန်းကြွပွင့်အံလာသည့်အချိန်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက ဟင်းလင်းပွင့်နေပါပြီ။

“ဟကောင် ဖုန်းကိုင်ဦးလေ၊ ဟိုမှာ မစ်ကောလ်ဖြစ်သွားပြီ”

ဖုန်းကိုငေးကြည့်၍ သူ အကြာကြီးဝိုင်နေသဖြင့် မစ်ကောလ်ဖြစ်ပြီး မြည်သံတိတ်ကျသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးပဲကြာကာ ထမြည်လာ ပြန်သည်။ မရမက မကိုင်မချင်းခေါ်တတ်တာ မယာဆက်၏ နိုင်လို့မှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ လေးခါထိ ခေါ်လို့မှမရလျှင် မနက်ကျ သူ နားပူပြီ။ ဒါတွေကလည်း ဟိုတုန်းကတော့ ကြည်နူးရင်ခုန်စရာတွေဖြစ်ခဲ့တာပင်။

“ဟဲလို”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ထိုင်နေတာ”

“ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ တို့သိတယ်၊ ဒီမှာ မိုး .. ဝေဒနာဖြစ်လာရင် ဖြစ်တဲ့သူထက် ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့သူက ပိုဆင်းရဲတယ် နားလည်လား။ မင်းရဲ့မိုးမစ် က အားလုံးရဲ့ကွယ်ရာကိုသွားပြီး သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာ”

“မမ အဲဒါတွေပြောမလို့လား”

“မင်း မလွမ်းစေချင်လို့ ပြောနေတာ၊ တစ်လျှောက်လုံး တို့ကိုပဲ ချစ် တာပါလို့ မင်း ညာခဲ့တာ၊ အခု မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင်လဲ တို့ ခွင့်လွှတ်နိုင် တယ် သိလား။ ဒါပေမယ့် ထားခဲ့လိုက်ပါ၊ တို့ရင်ခွင်ထဲကနေ သူများကို လွမ်းနေတာက မလွန်လွန်းဘူးလား”

သူပြောချင်စိတ်မရှိပေမယ့် မမမှာလည်း အပြစ်မရှိပါ။ မမကို ညာ ထားခဲ့ဖူးပြီး မစ် ကို ပစ်ပယ်ခဲ့တာက သူပဲဖြစ်၏။

ခုတော့ ညာခဲ့တာကိုလည်း မဖော်ချင်၊ ပစ်ပယ်ထားခဲ့ပေမယ့်လည်း တကယ်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတော့ ရူးမတတ်ဖြစ်နေရသည်။

ဒါ ယောက်ျားမေ့သစ္စာ ပျော့ညံ့တွေဝေခဲမိတဲ့အတွက် ပြစ်ဒဏ် တစ် ရပ်လား။ ဘေးမှာရှိနေသည့် ဟန်ထွန်းတို့အုပ်စုကလည်း ပျော်ကြိုးလာပေ မယ့် မပျော်နိုင်ကြဘဲ မသဲမကွဲကြားနေရသည့် ဖုန်းထဲကအသံကို တိတိ ဆိတ်စွာနားစွင့်နေကြ၏။

“မိုး”

“ပြောပါ မမ”

“မင်း တို့ကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်”

“ကျွန်တော် ညနေက မမရုံးခန်းရှေ့ကိုလာပါတယ်၊ မမက ပြန်တော့ ဆိုလို့...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အထဲမှာ လူကြီးတွေအားလုံးရှိနေကြတာ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ခေါ်တဲ့အချိန်ကျတော့ မင်းက နေ့တစ်ဝက်နားရတာနဲ့ လမ်းဘေးရောက်နေတာနဲ့ တို့မအားမှ တမင်ရောက်လာကြောင်း လူလုံး ပြတာနဲ့တူနေတယ်”

မိုးမွန် နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သွားခဲ့ပြီး ...

“မမ အဲဒီလိုထင်သလား”

“ထင်စရာလုပ်တာကို ထောက်ပြတာ၊ တို့မှာလဲ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေရှိတယ် မိုး၊ မင်းနဲ့တို့ အဲဒီလောက် ပြဿနာလေးကို ရှင်းမနေ ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ မစဲကို ကျွန်တော် သိက္ခာကျ လောက်အောင် ပြောဆိုလိုက်မိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ ခုလိုထွက်သွား တော့ အလုပ်မဲ့ အကိုင်မဲ့နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာ၊ မမ ထပ်ပြီး မပြောပါနဲ့တော့”

“မင်းက မပြောချင်အောင်နေလေ”

“ဘယ်လိုနေရမလဲ မမပဲ ညွှန်ကြားပါ”

“ရှုနေတာလား”

“ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းပဲ”

ပုန်းထဲကစကားသံ ခဏတော့တိတ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“တို့မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိနေတယ်လို့ မင်းကို ပြောဖူးတယ်နော်”

“အင်း”

“အခု အဲဒီပြဿနာပဲ”

သူမက မိုးမွန် ဘက်က စကားသံကိုစောင့်နေသည်ထင်၏။ ဒီဘက် က ဘာမှမပြောတော့မှ ...

“မိုး”

“ကျွန်တော် ကြားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဒါ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ရမယ့်သတင်းမှ မဟုတ်...”

“မင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတုန်း ပြောပြရတာ စိတ်တော့မကောင်း ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း တကယ်ခေါင်းထဲထည့်ရမှာက အဲဒီပြဿနာ ...”

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်စေချင်လို့လဲ”

“ဘာ ...”

မာယာဆက် လေသံမှာ ဒေါသနှင့်အံ့သြခြင်းတွေ ရောထွေးနေ၏။

“မိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းရဲ့စကားသံက အိပ်ရာကမနီးတဲ့ ကယောင်ကတမ်း စကားထ၊ ပြောနေသလိုပဲ၊ ဒီလိုမေးခွန်းမေးဖို့ထက် ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတာ မင်းဘာသာ တွေးရမှာ”

တုန်လှုပ်မှုမရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေသည့် နှလုံးသား၏ အပူချိန်က ခရစ်အမှတ်သို့ ထိုးဆင်းနေသည်လား ...။

ဒီတစ်ခါ သူ့ဘက်မှာ အဆင်သင့်သေချာပြီးသားရှိတာက မာယာ ဆက် ကို ဘယ်တုန်းကမှ လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ထိ မမျှော်လင့်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“စိတ်ချပေးပါ မစဲရယ်၊ ငါ မာန်တက်တာမဟုတ်ပေမယ့် ငါ့ရုပ်ချော လို့ သူလဲ ခဏသာယာတာ၊ ဒီအဆင့်နဲ့ဒီအဆင့် ငါ့လို သူညီကောင်ကို သူ့လို အတွဲလိုက်ကိန်းပြည့်သမားက လက်တွဲဖို့ထိ စဉ်းစားမှာတဲ့လား။ ငါ့ဘက်ကလဲ ဒါကို ကြေကွဲဖို့မှမလိုတာ၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ခဏတည်းခိုတာ ပေမယ့် ဂရိတ်ဖြစ်တဲ့တည်းခိုခန်းမှာဆို ပိုမကောင်းဘူးလား၊ မိုက်ရိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်လုံးပြူးမကြည့်နဲ့ မြင်လွယ်အောင်နှိုင်းပြတာ၊ မင်းသား နဲ့ မင်းသမီး တွဲနေတိုင်း ဒရာမာဇာတ်လမ်းဖြစ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဟာသစာတ်တွေ၊ စိတ္တစာတ်လမ်းတွေ အများကြီးပဲ။ ငါက နင်နဲ့တဲမယ့်
စာတ်ကျမှ ဒရာမာ က၊ မှာ”

ကိုယ်ပြောခဲ့တာကိုလည်း အားလုံး မှတ်မိနေခဲ့သည်။ မာယာဆက်
ဆံက သူလိုချင်ခဲ့တာဟာ အဆောင်အယောင် အရှိန်အဝါ ဆိုတဲ့ အလွှာပါ
ကလေးသာ ...။

အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ဘယ်တုန်းကမှ သူ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ လက်ထပ်
ခြင်း။

ဟိုတုန်းက မမျှော်မှန်းရဲသည့်အခြေအနေတွေချင်းယှဉ်တွက်ပြီး စိတ်
မကျခဲ့တာ ခုကျတော့ ကိုယ့်ဘက်ကတကယ့်ရင်ခုန်သံ ဘယ်အရပ်ကို ပျံ
လွင့်နေသည်မှန်း သိရပြီမို့ မတုန်လှုပ်တော့။ နည်းနည်းအံ့ဩတာတစ်ခုက
မမ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ၊ တွဲခဲ့တာက တွဲဖူးတာ သပ်သပ်
လက်ထပ်ဖို့သေချာပြီးသားက လက်ထပ်ရမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား ...။

နောက်ဆုံးပဲ မိုးမွန်ရေ ဆိုရင်လည်း လက်ပြစရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ်
ကလည်း ရင်ဘတ်ထုကျန်ခဲ့မယ့်သူမဟုတ်ဘဲ၊ မာယာတွေသုံးပြီး ဝက်
ဝုတ္တိတွေနဲ့ လာနဲ့ နေတာ ဘာဖြစ်ချင်သေးလို့လဲ ...။

“တွေ့နေတာလား မိုး”
အကြာကြီးစောင့်နေသည့် ဟိုဘက်က သူ့ဘက်ကို တွေးခွင့်ပေး
ထားမှန်း အသံပြန်ထွက်လာမှ သတိရသည်။

“ဒါမှမဟုတ် တွေးနေမိတာကို မပြောရဲတာလား။ တို့ လက်ထပ်ရဖို့
ဖြစ်လာရင် မင်း ဘယ်လိုလှုပ်ရှား ရင်ဆိုင်ရဖို့တွေရှိတယ်ဆိုတာ အစ
ကတည်းက အနည်းအကျဉ်းတော့ မင်းသိထားမှာပါ”

“ကျွန်တော် မမကို ဘယ်တုန်းကမှ မမှန်းရဲခဲ့တဲ့အတွက် လက်ထပ်
ခွင့်ဆိုတာကို တွေးပြီး မပူပန်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဪ ...”
“အဲဒါ တကယ်ပါ”

“ဟွန်း ... မင်းက တို့ပြောဖူးတာနဲ့ ပြန်ချေတာလား”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ မမ ပြောခဲ့ဖူးတုန်းကလဲ ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့တာ
ပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပြီးသား”

“ဟုတ်အောင်လို့ မင်းကို တို့ တွန်းတင်ပေးခဲ့တာတွေကို မသိတော့
ဘူးလား မိုး”

မာယာဆက် အသံက အံ့ဩတဲ့လက်သီးဆုပ်ပြောနေသလို အေး
စက်ပြတ်တောက်လာသည်။ ခနဲသည့်ရယ်သံ၊ လှောင်ရယ်သည့်စကား
အားလုံး ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် အစက မင်းကို တို့ထက် အသက်ငယ်တာရော၊ မဖြစ်နိုင်
ဘူးဆိုတာတွေရော ဒါတွေတွေ့ပြီး နောင်ရေးကို ဘာမှထည့်မတွက်ခဲ့ဘူး။
မင်းလဲ ဒီလိုပဲမဟုတ်ဘူးလား မိုး။ မင်းအရွယ် မင်းရပ်ရည်နဲ့ တို့ထက် အဆင့်
အတန်းမြင့်ရင်တောင် နုတာ ငယ်တာလေးတွေ ချောချောလှလှတွေထဲ
က စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်တဲ့သူပါ။ မင်းနဲ့တို့ လက်တွဲခဲ့မိတဲ့အဖြစ်ထဲမှာ မမျှတ
တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ကိုယ်လိုရာယူပြီး မပေးနိုင်တာကို ချွန်ထားခဲ့ကြတာပဲ”

မိုးမွန် က အတိအကျမသိလိုက်ပြီး ဖုန်းနားထောင်ရင်း မျက်နှာမော့ပစ်
လိုက်ပြန်သည်။ ဟန်ထွန်းတို့ကတော့ လမ်းထလျှောက်တဲ့သူက လျှောက်၊
ဂစ်တာဆွဲသွားပြီး လမ်းတစ်ဖက်မှာသွားထိုင်တဲ့သူကထိုင်။

“မိုး”
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘယ်လောက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသလဲ၊ ခုထိ ဘယ်
လောက်အကျပ်အတည်းဖြစ်နေသလဲ အဲဒါတွေ မင်း သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ထားလိုက်ပါ။ တို့ကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှမရမခိုက်ဘဲ ထင်ရာလုပ်နေခဲ့
တာကိုး။ မင်းသိထားရမှာက အစက မင်းနဲ့တို့ အတည်အတတ်ဟုတ်ခဲ့သည်
ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဖြစ်စေ ခုချိန်ထိ မင်းက တို့ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်ထိုက်တဲ့

ယောက်ျား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်ဘူးဖြစ်စေ အခု မင်းနဲ့တို့ရဲ့သတင်းက ဘယ်လိုမှ ပျောက်ကွယ်ပစ်လို့မရတော့အောင် ဟုတ်သွားခဲ့ပြီ၊ ဒီထိ ရှိနေပြီးမှ တွဲရုံပဲတဲ့ကြတာပါလို့ တို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“မမက ကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား”

“ဆုံးဖြတ်ဖို့ဖြစ်လာရင် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် သတ္တိမွှေးလိုက်တာ၊ ဒါဆမယ့် မင်းဘက်က သွေးခုန်နှုန်း သိပ်နှေးလွန်းတာကို တို့ မကျေနပ်ဘူး”

“အိပ်မက် မက်နေသလားလို့ပါ။ မမနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင် စင်ပေါ်က ခုန်ချရမယ့် မမက သတ္တိရှိဖို့လိုတာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“လုံးဝ ခုန်မချဘူး မိုး၊ ဆင်းရဲတာကို တို့ အမုန်းဆုံးပဲ”

နားထောင်ရင်း မိုးမွန် က မဲပြုံးပြုံး၏။ များများမုန်းတတ်ပါစေ။

“မင်းရဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ အဲဒီစကားတွေ ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောဘဲ တိုက်ရိုက်ကို မင်း လာရမှာ”

“အဲဒါ လုံးဝမလွယ်ဘူး”

“လွယ်ရမယ်၊ မင်းနဲ့အဲဒါတွေ ဆွေးနွေးဖို့ရှိတယ် မိုး၊ ပြီးတော့ မင်းကို တို့ ပေးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒါတွေလဲ ယူရမယ်၊ ဖုန်းကို ကိုယ်နဲ့ မကွာထားနော်၊ တို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ချိန်းခွဲတဲ့နေရာကို ချက်ချင်းရောက်အောင် လာရမှာ၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်ထဲမှာ လုံးဝလာမတွေ့ ပါနဲ့”

ဖုန်းချတိုင်း ဒါပဲနော်၊ ဝှဒီနိုက် ဘာညာနှုတ်ဆက်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ဖုန်းကိုင်လျက်ကျန်ခဲ့တာက သူပဲဖြစ်၏။

ခုတော့လည်း ပန်းပေါ်ကို ပန်းကလေးတစ်ဖွင့် ကြွေကျလာတာ တောင် နာချင်သလိုပါလား။

အခန်း (၂၃)

“ကိုလူ WINNER အချို့ရည်က ဖုန်းဆက်နေတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဆရာဇော်ကို ခေါ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဆရာဇော် မရှိဘူး ကိုလူ၊ မနက်က သူ့ဌေး ဘယ်ကိုခိုင်းလိုက်လဲမသိဘူး”

လူတွင်ကျယ် က ကိုင်ထားသည့် အင်ဂျင်ပိုင်ဘူးကို ချထားလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ စက်ခန်းထဲက စာရေးနှစ်ယောက် သူ့လှည့်လာတာမြင်သည်နှင့် ဖုန်းနားက ဖယ်ပေးကြ၏။

ဒီနေ့ နားရက်ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီဘက်မှာရော စက်ရုံမှာရော လူကြီးပိုင်းတွေလောက်ပဲ ဆင်းကြရကာ လက်အောက်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး နားကြ၏။

“ကိုလူ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနားလို့ရပြီလား”

“ဟာ ... မရသေးဘူး၊ ဓဏလောက်စောင့်လိုက်ဦး၊ ဆရာဇော် ပလပ်ခေါင်းရှာနေတာတွေ လာရင် စက်ပြန်နှိုးမယ်၊ တော်ကြာ စားသောက်နေဘုန်း ထလုပ်နေရမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ဖြုတ်ထားတဲ့ကောင်တွေ သွားဆေးလိုက်မယ်”

“အေး ...”

ဖုန်းနားရောက်ပေမယ့် ပြောစရာရှိတာပြောပြီးမှ ကိုင်ဖြစ်၏။

“ဟလို”

“... ..”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ တခြားစင်ရုံတစ်ခုခုမှာပဲ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားကြည့်ပါ”

“... ..”

“ကျွန်တော်က စက္ကနဲအော်ဖော့ပါ”

“... ..”

“ဒါဆိုရင် ပြောကြည့်ပါ။ စက်ရုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့တာဝန်အရဆိုရင် ဒါထိုလုံးဝလက်ခံလို့မရပါဘူး”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖုန်းချလိုက်တော့ အဝင်အတွင်းဘက်မှာ ပစ္စည်းအသေးတွေ တစ်ခုချင်းဖြုတ်ဆေးနေကြသည့် အလုပ်သမားတွေက လှမ်းကြည့်ကြည့်စာရေး ကိုတိုး က ထုလျှောက်လာပြီး ...

“ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ကိစ္စလား ကိုလူ”

“ဟုတ်တယ်”

ဒါပဲပြော၍ လူတွင်ကျယ် က လုပ်လက်စအလုပ်ကို ပြန်ကိုင်စာရေးက သူ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လာထိုင်၍ ...

“သူတို့က သူ့ဌေးကိုပြောထားပြီးသားကွ၊ သူ့ဌေးကလဲ လက်ခံထားပေါ့တယ်”

လူတွင်ကျယ် က မျက်လွှာပင့်ကြည့်လာပြီး ဘာမှမပြောဘဲ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည်။

“တို့သူဌေးကလဲကွာ ရုံးထဲကလူတွေကိုလဲ ဟိုလွှတ်ဒီလွှတ်၊ မဆိုင်ဘာလဲခိုင်း၊ ဆိုင်တာလဲခိုင်း၊ ပြီးတော့ စက်ရုံထဲကလူလဲ ချန်မထားဘူး၊ ဘာကယ်ဆို သူ့နေရာနဲ့သူ ထားရမှာမဟုတ်လား”

လူတွင်ကျယ်က ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူပဲ ဆက်ပြောနေ၏။

“မင်း ဆရာဇော်ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ ကြော်ငြာကိစ္စ ငြင်းလိုက်တာ ရှေ့ခံ ခိုတယ်နော်”

“ဆရာဇော်ကိုတိုင်ပင်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်တောင် အပြစ်ခံရတော့ နှစ်ယောက်ဆီရင် တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းက လူသစ်ဆိုတော့ သူတို့ဘက်ကကြည့်ရင် ငိုပြီး အမြင်စူးနိုင်တယ်၊ အဲဒါပြောတာ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် ဖုန်းသံထဲပြည်လာ၏။ ဒီတစ်ခါ သူပဲ သွားပြီး ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“လူတွင်ကျယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“WINNER က ကြော်ငြာကိစ္စကို ဘယ်သူ့ အမိန့်ရလို့ ရှင်က ငြင်း ဆိုက်တာလဲ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဇော်လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စက်ရုံနဲ့ပတ်သက် ချွတ်တာဝန်အားလုံးအရ ငြင်းတာပါ”

“ရှင်တို့ကို စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးလွှဲအပ်ထားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အလုပ်ဆောင်ဖို့ခိုင်းထားတာ”

“အနှောင့်အယှက်၊ ခလုတ်ကန်သင်းဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့မှာ အခြေရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ခံရတော့ စက်ရုံ အကျိုးမယုတ်ဖို့အတွက်လဲ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောဆိုခွင့်တော့ရှိသင့်တာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

တစ်ဖက်က မာယာဆက် အသံက မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ဟိန်းထွက်လာ၏။ စကားလေးကြားသွားခဲ့ပြီး ဖုန်းကို တစ်ယောက်က ပြောင်းယူလိုက်သည်ထင်၏။

စကားသံ ခပ်တိုးတိုးတွေဝင်လာပြီး ဦးမြကျော် အသံကြည်ကြည်လင်လင် ထွက်လာ၏။

“လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့ မောင်ရင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် လူတွင်ကျယ် ပါ”

“မောင်ရင် ကျုပ်တို့ဆီကို ခုချက်ချင်း လာနိုင်မလား”

“မလာနိုင်ဘူးခင်ဗျာ့ လုပ်လက်စအလုပ်က လူလွဲနဲ့ထားခဲ့လို့ မရဘူး ဆရာစော်လဲ မရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလို့လဲ”

“သူဌေးခိုင်းထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အေးကွာ ဒါဆိုလဲ နောက်ထပ် နာရီဝက်ဆို ဖြစ်မလား”

“နာရီဝက်လောက်ကြာမှာဆိုတော့ .. အဲဒီကို လေးဆယ့်ထပ် လောက်ကြာမှ ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“အေး .. လာခဲ့ကွာ”

တစ်ဖက်မှာ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဦးမြကျော် မျက်နှာမော့လာသည်၏။ “လေးလေးက ဘယ်လိုလေသနဲ့ လှမ်းပြောနေတာလဲ၊ ဒါ ကိုယ်

ထားတဲ့အလုပ်သမား”

ဖုန်းပြောပြီးအောင် တော်တော်အောင့်အည်းစောင့်နေရသည့် မရှည်ခြင်းများနှင့် ဘယ်တုန်းကမှလည်း လေးစားသမှုမရှိခဲ့သည့် မာယာဆက် မျက်နှာက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

“အလုပ်သမားဆိုတာနဲ့ ဝန်ထမ်းနဲ့ မတူဘူး မာယာ သူက ကိုယ့်မှာ အဝတ်လျှော် ကြမ်းတိုက်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ပညာတတ်လို့ သူ့ပညာအလိုက် ကိုယ့်ဆီခေါ်ပြီး နေရာပေးထားတာ ပြောရရင် သူ့

ထားတဲ့ပညာကို ဉာဏ်ပူဇော်ပေးထားတာပဲ၊ အလုပ်သမားပဲဆိုပြီး ရောနှောဆက်ဆံလို့မရဘူး”

“အဲဒီသတ်မှတ်ချက်တွေ လေးလေးပဲလုပ်နေတာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဘာပညာတွေပဲတတ်တတ် ခေါ်ခိုင်းမယ့်လူမရှိရင် အဲဒီလိုလူတွေ လမ်းဆားမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ရေခဲရေဝယ်သောက်ဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိလို့ အတော်ခံရတယ်”

“ဖြစ်ခဲ့တာကို မကြည့်နဲ့လေ၊ ဖြစ်နေတာကိုပဲကြည့်”

“ဒါနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လတ်တလောအမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး ...”

“ဒါလဲဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်တာက လတ်တလောအမြင်ဆိုတာကို ထုတ်ခိုင်း နားမလည်လို့ ...၊ မျက်မှေးတစ်ဆုံးပဲမကြည့်ရဘူး သမီး၊ မျက်စိအင်ဆုံးကြည့်ရတယ်။ လတ်တလောအမြင်ဆိုတာက မျက်စိအောက်မှာ ဖြစ်နေတာကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ အဘာကိုဆိုတာ။ ပရုံးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ခေါင်းရှိနေတိုင်း လူဖြစ်တာ မတတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားတွေ ညည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ လူဆိုတဲ့ အသိစိတ်အားဖြည့်ဝမှုက လူတိုင်းမှာ မရှိဘူးလေ၊ ဘာကိုကြည့်ကြည့် ကိုယ်ဖြစ်တာရှိပြီဆို ဖြစ်သင့်တာကိုလဲ တွေးတတ်ရတယ်၊ တကယ်လူရဲ့ နှလုံးထဲထားဟာ စာနာစိတ်နဲ့ ဖြင့်ဖြတ်နေခြင်းပဲ”

ကိုယ့်မှာတော့ စာနာစိတ်မရှိလို့ လူမဟုတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်တာ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မကြားချင်ဆုံးစကားတွေကိုပဲ ပြောနေတတ်သည့် ဦးမြကျော်ကို မကြည့်လင်သည့်စိတ်က သူမရင်ထဲမှာ ရှိနှင့်ထား၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့် မတည့်တာတွေပဲပြောမိကြတတ်တိုင်း ...

“အခု သူ့ရောက်လာရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်သလဲဆိုတာ မြန်းကြည့်ရမယ်၊ စက်ရုံကြီး အကျိုးမယုတ်ဖို့လို့ သူပြောခဲ့တယ်လေ၊

အဲဒါ တာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဒီတိုင်း တကယ်ဟုတ်၊ မဟုတ် ညည်းရှေ့မှာလဲ
လေးလေး မေးမှာ၊ သဘာဝကျတာတွေပြောပြီး အလုပ်ရှင်ကို မဝေး
မစားကျော်တာမျိုးဖြစ်နေရင် ညည်း ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်”

“သူ့ကို အလုပ်ကထုတ်လိုက်ဖို့ပဲရှိတယ် လေးလေး။ WINNER
ကတော့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းရှင်သမား
အတိုင်း ရုပ်ရှင်ဖိုဒီယိုသမားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိချင်ကြတာ၊ ကြော်ငြာချင်
စပွန်ဆာပေးထားရတာတွေ သူ မမြင်ဖူးဘူးလား။ ရူးနေလို့လား။ နာမည်
ကိုက လူတွင်ကျယ် တဲ့၊ ရူးတူးတူး ပေါတော့တော့ ...”

“နာမည်က ရူးချင်ပေးယုံ ကျွန်တော်ကတော့ မရူးပါဘူး”
အသံနှင့်အတူ တံခါးဝမှာ လူကပေါ် လာ၏။ ရောက်လာပုံက ကြည့်
အသံမပေး အကြောင်းမကြား။ ကြောက်လို့မဟုတ်ပေမယ့် စည်းကမ်း
တာကို နားလည်ရမည်။

တစ်ယောက်ကွယ်ရာမှာ တစ်ယောက် ထင်သလိုဝေဖန်ပြော
တတ်ကြသလို ရှေ့မှာကျတော့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်မည့်စကားများ
သာ ဆုံးစည်းပြောဆိုကြတာမဟုတ်ဘူးလား ...။

ဒါဟာ လူ့ဘောင်စည်းမျဉ်းထဲက ဟန်ဆောင်မှသားမကင်း
သဘာဝတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

ခုကျတော့ ခဲနဲ့ပစ်ချင်တဲ့အမှုက လက်ပစ်ဗုံးသုံးဖို့ထိဖြစ်သွားနိုင်
“ရှင်ကို ဒီထဲထိကြပါလို့ တယ်သူဖိတ်ထားလို့လဲ”

“ခြံစောင့်ကပြောတာလေ၊ သူဌေးမှာထားတယ်၊ အထဲကိုသွား
ပါတဲ့”

မာယာဆက် မျက်လုံးတွေက ဦးမြဲကျော် ဆီရောက်သွား၏။ နာမည်
ပဲ ခြံစောင့်ဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်တာ သူမလည်းကြား
မကျေနပ်။

လူတွင်ကျယ် က တံခါးဝနားမှာပဲ ရပ်နေလျက် ...

“သူဌေး ကျွန်တော့်ကိုခေါ် တဲ့ကိစ္စလေး သိပါရစေ”
ဦးမြဲကျော် က ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ လယ်သာကျာကင် ရေညှိစိမ်း
ဆိုင်နှင့် ခပ်တောင့်တောင့်ပုံစံရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် စူးစိုက်
ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဝင်လာခဲ့ပါ”

“နေဦး”

မာယာဆက် က ဦးမြဲကျော် ကိုတားဆီး၍ ရှေ့ကို ရွေ့နှစ်လှမ်းခန့်
နီးလိုက်၍ ...

“လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်မက ဦးစီးတာ၊ ရှင်ကို လေးလေးက ဆုံးဖြတ်
မဟုတ်ဘူး”

သူဌေးလို့ခေါ်ပြီး ဦးမြဲကျော် ကို ဦးတည်ပြောလိုက်ခြင်းအား မာယာ
ဆက် က မကျေနပ်။ လူတွင်ကျယ် ကလည်း တည်နေ၊ ပြုံးနေတာမဟုတ်
ဘဲ နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အပြေပြစ်ဆုံးထားကာ အရောင်
အလက်လက်ဖြာနေသည့် စူးရဲသောမျက်ဝန်းများနှင့် ရှေ့ကို နှစ်လှမ်းခန့်
နီးသည်။

ထိုနောက် ဆက်မတိုးဘဲ နေရာမှာပဲရပ်၍ မာယာဆက် ကို မမှိတ်
မနပ်ကြည့်၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်စဉ်မှာ သားရဲတစ်ကောင်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်
သူလို မာယာဆက် ရင်ထဲမှာ တယ်လို့ကြီးလှုပ်ရှားသွားမှန်းမသိ။

သို့သော် အလုပ်ရှင်ကို အလုပ်သမားက ကြည့်တဲ့မျက်လုံးမျိုးလား...
မာနနှင့်ဒေါသက လုံးထွေးဖြစ်၍ ...

“ပြောပြစမ်းပါ၊ စက်ရုံ အကူမယုတ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရှင်ဘက်ကတာဝန်တွေ”

အနက်ရောင် လက်တစ်လုံး ပခုံးချိတ်ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် အိမ်မှာနေ
လည်း ကာလာတွေစုံအောင်ပြင်ထားသော မာယာဆက်ကို လူတွင်
ကျယ် က မျက်နှာကနေ ရွှေထောက်ပိုင်းထိ ဝေခဲကြည့်ပြီး လက်တစ်

ဖက်ကို ဂျာကင်အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။
“အကျိုးဆိုတာ ကောင်းကျိုး။ ဆိုးကျိုး နှစ်ရပ်ရှိတယ်လေ။ ဒီစင်နီ
ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးဖြစ်ဖို့ကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
မရပါဘူး။ ပြောချင်တာက ဆိုးကျိုးဖြစ်မလာအောင်ကာကွယ်ထားမယ့်
တာဝန်ကိုပါ”

သူက စကားခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ...
“စက်ရုံမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ဧည့်ခံရတာမျိုးစောင်းမှုဖြစ်သွားရင်
ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုစိတ်ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ထိခိုက်သွားတယ်ဆို
တာတွေပြောပြီး အလုပ်သမားတွေ အဆွေရတယ်။ အပြစ်ပေးခံရတာ
ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘက်က မမှားအောင်ကာကွယ်တာပါ”

“စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောမနေနဲ့ အခု ကြော်ငြာလာရိုက်ကြ
မယ့်ကိစ္စနဲ့ ရှင် အကြောင်းပြတာ ဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲ အဲဒါပြော”

“ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်ငါးယောက်ဆင်းပေးရ
တယ်။ အဲဒါ ရုံးဖွင့်ရက်မှာ အထစ်အငေါ့မရှိ ဒီစက်လည်ပတ်ဖို့ပဲ။ အ
သူဌေးလိုက်ကြည့်ရင် မြင်မှာပေါ့။ လိုအပ်တဲ့အပိုင်းတွေကို အကုန်ဖြုတ်
ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေက ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ် ဆေးကြောစစ်ဆေးနေ
တယ်။ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့အုပ်စုဝင်လာရင် ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်မလဲ”

“မဖြစ်အောင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ဦးစော်ဝင်းကို ကျွန်မ နှစ်ရက်ကြို
ထားတယ်”

“ဒီမနက် သူ အပြင် သွက်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြော
ဘူး”

“မပြောလို့မသိရင်လဲ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်မေးပါလား။ ရှင် ဆုံဖြုတ်
ခွင့်မရှိတဲ့ကိစ္စဆိုတာကို နားမလည်ဘူးလား”

“နားလည်ရင်လဲ စက်ရုံမှာ ကြော်ငြာရိုက်ခွင့်ပြုဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်
ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် သေချာပြီးသားပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”
မာယာဆက် ဘယ်လိုပဲ လက်သီးဆုပ် ခုန်ပေါက်နေနေ လူတွင်ကျယ်
ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်သွားမည့်ပုံ လုံးဝမရှိခဲ့ဘဲ ...

“မြောက်ရက်လုံး စက်ရုံလည်နေတယ်။ တစ်ရက်မှာ () ရှိတယ်။
ဒီ မင်းသမီး မင်းသားတွေ အထဲဝင်ပြီး ဆိုကြတီးကြအောင် ဘယ်လို
အရာပေးမလဲ။ ပြီးတော့ ပတ်လည်မှာ ဂက်စပိုက်တွေရှိတယ်။ လူရပ်နေ
ညွှန်တဲ့နေရာတွေရော၊ အပြင်လူမဝင်ရလို့ တားမြစ်ထားတဲ့ ကန်သတ်
ဧကတွေ ...”

ပြောနေရင်း ‘ဒါတွေကိုတောင် နားမလည်ဘဲနဲ့’ ဆိုသည့် အထင်မြင်
ဆူးသောအကြည့်တွေက မခံချင်စရာ ရိုင်းစိုင်းလာ၏။ မာယာဆက်
အသက်ရှူတွေပြင်းနေကာ ဘာမှလည်း ဝင်ပြောလို့မရ။

“ဝင်လာကြမှာက တစ်ယောက်တည်း၊ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
နဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေတဲ့ကိစ္စ။ ဒါ မထိပါနဲ့။ ဟိုနားမသွားပါ
ဘူးတော့ရော သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေရဲ့ စကားကို နာခံ
သေး။ သူတို့နဲ့ သူဌေး ပြေလည်လိုက်ကြတာက ဖုန်းထဲမှာ ဝင်လာကြ
တာ ဒီထဲကို ...။ စကားကြီးစကားကျယ်မပြောကြေးဆို ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့များဖို့အတွက် ကြော်ငြာကို လက်မခံနိုင်တာ”

“ကျွန်မက ကျွန်မတို့ အကျိုးရှိဖို့အတွက်ပဲ ထည့်တွက်ရမှာဆိုရင်
...”

“ဘာအကျိုးလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

“သူတို့က အချို့ရည်ကြော်ငြာမှာ၊ အလုပ်သမားတွေ အရွယ်စုံမျိုးစုံ
အသက်ကြွယ်ဝသောကြတယ်ဆိုတာမျိုး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ‘နေအရိပ်’ မှာ
အသက်မရှိ ‘နေအရိပ်’ ကုမ္ပဏီက ကြော်ငြာစရာမလိုဘဲ ပြီးသွားမယ်။ ပြီး
...”

“အရမ်းကိုသိလွယ်တဲ့ ကလေးဆန်ဆန်အတွေးမျိုးပဲ”

ကြည့်စမ်း ...၊ မာယာဆက် ပြောလက်စနှင့် ရပ်သွားခဲ့၏။

“ဒီစက်ရုံက ကုန်ကြမ်းထုတ်ပေးနေတဲ့စက်ရုံ၊ ‘နေအရိပ်’က စက်ရုံနဲ့ မိုင်ဝက်လောက်ကွာပါသေးတယ်။ သူဌေးက ‘နေအရိပ်’ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ ဆိုင်ဘုတ် ဒီမှာပြောင်းချိတ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က ‘နေအရိပ်’က အလုပ်သမားတွေလဲ ဒီအချို့ရည်ကိုကြိုက်ကြပါတယ်ဆိုပြီး နာမည်နဲ့တကွ ကြော်ငြာပေးမှာလား။”

မာယာဆက် မျက်နှာ ညိုခနဲမှောင်သွား၏။

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘဲ သူများက သူ့အကျိုးအတွက် ကိုယ့်ကိုအသုံးချသွားတာဆိုရင် ရှက်ဖို့လဲကောင်းပါတယ်။ လူတော်တော်များများက ကင်မရာ ကိုယ့်ဘက်လှည့်ချိန်လာရင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ငါ့ပုံပါသွားပြီဆိုပြီး ကျေနပ်နေတတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်နံရံမှာ မင်းသားမင်းသမီးပုံတွေချည်းပဲပြည့်နေအောင်ကပ်ထားတတ်ကြတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့လူတန်းစားတွေ ...”

“ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ဒါပါပဲ၊ မရှိတော့ဘူး”

“ခဏ”

မာယာဆက် အခြေအနေကိုအကဲခတ်၍ တစ်ခုခုဆိုရုံပေးပေါက်ထွေတော့မှာကို ဦးမြကျော် က သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ကြားဝင်မှဖြစ်တော့မှာမို့ ...

“အခုကိစ္စမှာ မှန်တာမှားတာတွေထက် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ကတော့ ပျက်သွားပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောချင်တာက ပြဿနာတစ်ခုရှိလာဖို့ မဖြစ်ခင်ကရှင်းကြတာကောင်းတယ်”

“မဖြစ်ခင်က ဘယ်သူ ကြိုသိမှာလဲ လေးလေး။ သိထားလို့ကတော့ ဒီလိုပါးစပ်မျိုးကို လုံးဝမဟရဲအောင် ပိတ်ထားပေးလိုက်ဦးမယ်”

လူတွင်ကျယ် မျက်လုံးတွေ စူးစူးရဲရဲဖြစ်သွားခြင်းက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်

ညွတ်ခနဲကုပ်ဆင်းသွားသဖြင့် ပို၍သိသာသွားသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခွန်းမှ နောက်ထပ်မဟာတော့ပါ။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ရင်၊ ကိုယ့်ဘက်မှာ အမှန်တရားရှိနေပေမယ့် ဒါ အမှန်တရားဆိုတာ လက်ခံပေးဖို့လူရှိမှ ဒါ အတည်ဖြစ်တာ။ အခု မင်းပြောသွားတာတွေ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအကြောင်းတွေရှိတတ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြ၊ အကြောင်းကြားဖို့က မင်းတာဝန်။ အခု ကျုပ်တို့က လက်ခံထားတယ်။ လက်ခံထားတဲ့အကြောင်းလဲ ပြောထားပြီးသားမို့လို့ ဟိုက လာကြမယ်ပေါ့ ဒါကို မင်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ငြင်းလို့မရဘူး”

“သူတို့က ခွင့်ပြုချက်ရထားပြီးသားလို့မပြောဘဲ ခုလာရင် အဆင်ပြေမလားလို့မေးတာပါ။ ကျွန်တော် လက်မခံတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တဲ့အထိ သူဌေးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတာကိုမပြောဘဲ ရုံးမန်နေဂျာကိုပဲ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့အချိန်ပိုင်းအရ မဖြစ်နိုင်လို့ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တာပါ။ နောက်ပြီး ဒီလိုတွေဖြစ်တတ်တာကို သူဌေးတို့သိနေမှာပဲထင်တော့ လက်မခံလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြရင် မပြေလည်စရာမရှိဘူးလို့လဲထင်ခဲ့တယ်”

ပြောပုံက ဒီလိုတွေဖြစ်တတ်တာလောက်တောင် မသိကြတဲ့လူတွေလို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သလိုပင် ...။

“တောက”

မာယာဆက် ‘က’ တက်ခေါက်၏။ သူမ တက်ခေါက်တိုင်း လူတွင် ကျယ်မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ စူးခနဲဖြစ်ဖြစ်သွားတာကို အကဲခတ်နေသည့် ဦးမြကျော် က သိနေသည်။

သူ့လောက် အဆင့်အတန်းနှင့် MD ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုဆက်ဆံပြုမူတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီးမှန်း မသိလို့လား။ ဂရုကိုမစိုက်တတ်တဲ့အကျင့်လား ...။

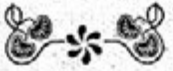
ကိုယ့်အလုပ်သမားဆိုသည့်အသိရှိထားပေမယ့် အရဖြစ်နေတာက

နေရာမှားနေကြသလိုလို့၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဆူနေတာလဲ။
သဘာဝမကျတာကို ကျအောင်တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် 'မင်း အလုပ်
ထွက်တော့' လို့ပြောမထွက်ခဲ့တာလည်း ပြောဖို့စိတ်ကူးကိုက ဖြစ်မလာခဲ့
တာ အံ့သြဖို့ကောင်း၏။

ပညတ်သွားရာခတ်သက်ပါဆိုသလို 'လူတွင်ကျယ်' ဆိုသည့်နာမည်
ကြောင့် ဤလူ ကျယ်ရဲနေတာဆိုရင်တော့ ဒီနာမည်ကိုပေးခဲ့သည့် မိခင်
ကိုပဲ ရှိုးမွမ်းရတော့မည်။

နောက်တစ်ချက်က ဦးအုပ်စိုး၏လူတွေ ကျေနပ်စွာရွေးချယ်ထား
သည့်လူဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် ဖြုတ်၊ ထုတ်
ရှင်းလုပ်ဖို့က သိပ်မလွယ်။

ဒါ ဤသူ လူတွင်ကျယ် ဖြစ်ရဖို့ အခွင့်အရေးပဲဆိုရင်တော့ ...

အခန်း (၂၄)

“လူတွင်ကျယ်”

နောက်ကခေါ်သံကြောင့် သူ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ မိုးမွန် က ပန်းနုရောင်စပိုဂျပ်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မျက်နှာ
သည် အနက်နှင့်ပန်းရောင် နှစ်မျိုးကြားမှာ နုလွင်ရှင်းသန့်နေ၏။

လူကို တစ်ခါမှ သေချာရင်ဆိုင်မတွေ့ဖူးသဖြင့် ...၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆီ
ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာမှန်းကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်သောကြောင့် လူတွင်ကျယ်
က နောက်ကို ပြန်လှည့်ရပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

မိုးမွန် ကလည်း အထင်မကြီးနိုင်သည့်အကြည့်များနှင့် လူတွင်ကျယ်
တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်ရင့်ရင့်ကြည့်သည်။

အတွင်းခံစပိုဂျပ်အဖြူပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်ထားပေမယ့် သေ
သေသပ်သပ်မဟုတ်ဘဲ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကလည်း ခပ်ပွပွ။

အရပ်အမောင်းအားဖြင့် သူ ထက်မနိမ့်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူပုံက စမတ်
ကျတာမျိုးမဖြစ်။ ဆံပင်တွေကို သေသပ်စွာဖြိုးထားသော်လည်း မျက်ခုံး

ထူထူနှစ်ဖက်ကို ခပ်တွန့်တွန့်ကုပ်ထားတတ်ပုံကြောင့် မျက်နှာပုံအရ ကြမ်းချင်သလိုရှိသည်။

ဝတ်စားထားပုံအတိုင်းပြောရလျှင် အက်ရှင်ဇာတ်ကြမ်းကားတွေထဲက တကယ့်ဂိုဏ်းစတားရုပ် ပေါက်နေ၏။

ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်လူဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်နေသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းထုတ်ယူသွားနိုင်သည်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

အထူးသဖြင့် မိုးမစဲ ဆိုသည့် မိန်းကလေးအကြောင်းကို သူသာ အသိဆုံး...။

သူမမှာ ရိုးသား၍တည်ငြိမ်သော မဟာဆန်ဆန်ရည်မွန်ခြင်းမှအစ အပြောင်းအလဲမမြန်တတ်သည့် ဣန္ဒြေသိက္ခာတရားအားလုံးရှိသည်။

သူမနှင့်သူ လက်တွဲခဲ့သည့်တစ်လျှောက်လုံးမှာ သတိမထားမိခဲ့သည့် မြင့်မြတ်ခြင်းတွေဟာ လူကုံထံဆိုသည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျင်လည်လာတော့မှ ကြာလာလေ သိရလေ...။

မိန်းမအမျိုးအစားများစွာထဲမှာ မိုးမစဲ လို အထင်ကြီးမြတ်နိုးထိုက်သည့် မိန်းမမျိုး ခုချိန်ထိ သူ မတွေ့ခဲ့သေးပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ခင်ဗျားက လူတွင်ကျယ် ...”
“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

မေးဖို့မေးခွန်းက အဆင်သင့်ရှိနေပေမယ့် မေးခွန်းနဲ့လူနဲ့ တန်ရဲ့လားဆိုသော အထင်မြင်သေးသောအကြည့်တစ်ချက်က အရင်ရောက်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“မစဲနဲ့ ခင်ဗျား ရင်းနှီးလား”
“ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ သိချင်တာလဲ”

“ဘာမျှ”
မိုးမွန် ဒေါက်သားတကာကို စိုက်ကြည့်ပြီး လူတွင်ကျယ်က ရယ်သည်။

လျှောက်ရယ်တာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ စိန်ခေါ်သော ရန်လိုသည့်သဘောမျိုး

လည်းမပါ။

သူ ရယ်လိုက်တာက အသိဉာဏ်မကြွယ်သေးသည့် ကလေး တစ်ယောက် စကားတတ်နေတာကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်တာမျိုး။

“တို့ပြောတာ မှားသွားလို့လား၊ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ်”

“ခင်ဗျားလိုလူနဲ့ အတိုင်းအတာသတ်မှတ်ပြီး မေးဖို့မလိုပါဘူး။ တာလဲ ကျွန်တော်လိုက်မေးလိုက်လို့ မာန်တက်သွားတာလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ မိုးမစဲ လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူဖြစ်ရတာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူက မျက်စိနား၊ နှာခေါင်း အားလုံးကောင်းတယ်၊ တချို့မိန်းမတွေက အာရုံကြောတစ်ခုခုချို့ယွင်းနေတတ်ကြတယ်လေ၊ စကားပုံတောင်ရှိသေးတယ်၊ နှာခေါင်းသာမပါရင် ‘ဘာ’ ကိုတောင်ရှောင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ...”

သူ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးနှိုင်းပြလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် မစဲ နဲ့ ကွာဟချက်တွေမြင်တိုင်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့မိသည့် မာယာဆက် မျက်နှာ ကွက်ခဲနေပေါ်လာသည်။

မိုးမွန် မျက်နှာပျက်သွားလျက် ခဏလေးတိတ်ကျသွားတာကိုကြည့်ပြီး လူတွင်ကျယ် က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သည်။ ထိုမျက်နှာကို ပြေးထိုးပစ်ချင်အောင် ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည့်ဒေါသက မာယာဆက် သတိပေးထားခဲ့တာကို သတိရလိုက်လို့ ...။

“နေရာတကာ လက်ပါချင်တာ မကောင်းဘူးနော် မိုး။ အခု မင်းက ကျောက်တန်းကလာတဲ့ မိုးမွန် မဟုတ်တော့ဘူး။ တို့ရဲ့ချစ်သူ၊ ‘နေအရိပ်’ ကုမ္ပဏီက အတွင်းရေးမှူး၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့တန်အောင်နေတတ်ရမယ်”

သူမစကားကို နားထောင်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ်က လူကုံထံတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အမြဲတမ်းရည်သန်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါကို လက်ခံထိုက်သည်ဟုသတ်မှတ်ခဲ့၏။

ထို့ပြင် လူတွင်ကျယ် မျက်နှာထက်က အရယ်အပြုံးတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆယ်ကျော်သက်လူပျိုပေါက်စတစ်ယောက်လိုလို သေးငယ်ကြွလှီသွားခဲ့သည့်ခစားချက်ကို ပြန်ဆွဲတင်ဖို့အတွက် တည်ဖို့ ခန့်ဖို့ က လိုကိုလိုသည့်အချက် ...။

“မင်းပြောစရာရှိသေးလား။ ကိုယ် မအားဘူး”

“ဘယ်သူက အားနေလို့လဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားကြောင့် မစဲ အလုပ်ထွက် သွားတဲ့အထိဖြစ်တာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ တို့က တကယ်စေတနာအမှန်နဲ့ ကူညီခဲ့တာတွေ သူကတောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောသွားသေးတယ်”

မိုးမွန် တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါ ဖြစ်နိုင်သည်။ မစဲ က ရိုးသားပါလျက် နှင့် ခဏခဏတိုက်ဆိုင်သည့်အဖြစ်တွေမှာ ဒီလူ တမင်တကာလုပ်ယူလို့ ရတဲ့အခြေအနေမျိုးတွေ တစ်ခုမှမပါ။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးက မစဲ သူ့ကိုခွင့်မလွတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့လို့ ရှောင်သွား ခြင်းသာ။

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်မေးတာ ရိုင်းသွားတယ်”

ရပါတယ် ဘာညာ မပြောဘဲ လူတွင်ကျယ် က မေးဖျားလုပ်ရုံလေး ပြုံးလျက် ခြေဦးထိပ်က ပလတ်စတစ်ခေါက်လေးတစ်စကို လှဲကန်ပစ် လိုက်၏။

သူ့ဘက်က ရိုးရိုးသားသားဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးပေးနေပါလျက်နှင့် ဒီပုံစံကို ယုံကြည်ရခက်သွားပြန်သည်။ ဒီလူ မစဲ ကိုများ စိတ်ထဲက ကျိတ် ချစ်နေသလား ...။

မဖြစ်နိုင်ဟု ချက်ချင်းချေဖျက်ကာ မိုးမွန် က မျက်နှာကို ပြေပြန် အောင် တတ်နိုင်သမျှလျှော့ချထား၍ ...

“မစဲ ထွက်သွားပြီးမှ ခင်ဗျားနဲ့များ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

သူ မေးလိုက်တော့ လူတွင်ကျယ် က ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့မစဲ စကားများထားတာရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျား ကတော့ သူ့ကိုကူညီဖူးတဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ အမှတ်တမဲ့တွေ့ရင်တော့ နှုတ်ဆက်ဖော်ရမှာပဲ၊ အဲဒါ ...”

“စောစောကပြောတော့ မင်းပဲ ကိုယ့်ကြောင့် သူ ထွက်သွားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဒေါသဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ ခင်ဗျားကိုမြင်မြင်ချင်း ပြော မိသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးမိပါတယ်”

“ကိုယ် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

လူတွင်ကျယ် က သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူနဲ့မင်းက သူငယ်ချင်းလား၊ ချစ်သူလား”

မိုးမွန် က မဖြေဘဲ တင်းသွားသည့်မျက်နှာကြီးနှင့်စိုက်ကြည့်၏။ လူတွင်ကျယ် ကလည်း မျက်လုံးမလှုပ်ပါ။

“ခင်ဗျား နည်းနည်းမှမကြားမိဘူးထင်တယ်”

“ကြားတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ MD ရင်းနှီးနေကြတဲ့အတိုင်းအတာတွေ ...”

မိုးမွန် မျက်နှာရဲတက်သွား၏။ လူတွင်ကျယ် က အသံမထွက်ဘဲရယ် ရင်း ပခုံးတွန့်၍ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး သိထားကြတာက မစဲ နဲ့ သူ ငယ် ရည်းစားတွေဆိုတာပါ။

မာယာဆက်နဲ့အကြောင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း ဘာမှပြောရဲကြတာ မဟုတ်။

ယောက်ျားချင်းမို့ တစ်ယောက်ရင်ထဲကိုတစ်ယောက်မြင်သွားသည်။ ဒီမေးခွန်းကို သူ မဖြေချင်မှန်းသိလို့ မဖြေနိုင်သည့်ဘက်ကနေ ဆွဲမေး လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်၏။

“အဟွန်း .. ကျွန်တော်နဲ့ MD မရင်းနှီးလို့မှမရတာ၊ ကျွန်တော် က သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးလေ၊ မစဲ က ကျွန်တော့်ချစ်သူ ...”

“ဟုတ်လား။ မင်းက တန်းမဖြေနိုင်တော့ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီး”

ကောက်ချက်ချလိုက်တာ၊ မိုးမစဲ ကတော့ မင်းအကြောင်း ထည့်မပြောဖူးဘူး”

နောက်ထပ်မျက်နှာနီသွားတာက အညိုရောင်ဘက်ထိပြေး၏။ မိုးမွန်နှုတ်ခမ်းစေ့၍ အံကြိတ်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မစဲ တွေ့သေးတယ်ပေါ့”

“အင်း... ဒါပေမယ့် စကားလူကြုံမပါးနဲ့နော်၊ အဲဒီလို ပို့တာပဟူတာတွေ ကိုယ် ဝါသနာမပါဘူး။ ယောက်ျားပဲကွ လိုချင်ရင် ရအောင်ယူ၊ တွေ့ချင်ရင် ရှာပေါ့”

ပြောပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ လူတွင်ကျယ် က လှည့်ထွက်သွား၏။ တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီးရပ်နေမိရင်း တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

“မင်း အဲဒီလူကို လျှော့မတွက်နဲ့နော်၊ မင်းလိုမချောပေမယ့် သိပ်တော့ရပ်မျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက အမြဲတမ်း ရေခဲငွေ့တွေလို အေးစက်စက်နဲ့...”

ဟန်ထွန်း က အနီးကပ်မြင်တွေ့နေသူဖို့ သူ့ကို သတိပေးဖူးသည်။

“သူ့မှာ ဟိတ်ရှိတယ်ကွ၊ ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးပေမယ့် အလုံးထဲမှာ သူ့စကားတည်တယ်၊ ပြီးတော့ MD နဲ့တောင် ရင်ဆိုင်ပြောဖူးတယ်ဆိုတပဲ၊ ဟိုနေ့က ကြော်ငြာလာကြတဲ့ကိစ္စ တယ်သူမှတော့ သေချာမသိလိုက်ပါဘူး။ ငါတို့တွေက နားရက်ဖြစ်သွားတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ ကျွန်တော်ပြီမှတ်နေကြတာ၊ ဘာမှမဖြစ်လိုက်ဘူးတဲ့။ MD မာနကြီးတာ မင်းက ပိုသိမှာပါ။ ဒီလူ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး”

လို ပြောခဲ့တာလည်း ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ မာယာဆက်နဲ့လည်းမတွေ့ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်ကြတာမှန်း သူ့လည်းမသိ။

သိဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ လောင်နေတဲ့မီးက မစဲပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့်မီးစကြောင့်...။

ခုတော့ ဒီလူ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်အောင်

ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မစဲ သူ့နဲ့မကြာခဏတွေ့ဖြစ်နေသလား...။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံက အတွေးအားလုံးကို ဖြတ်တောက်နိုင်စေလေသည်။

ဖုန်းလာတိုင်း စိတ်ထဲမှာ ညစ်နွမ်းသွားမိပေမယ့် မကိုင်လို့လည်းမရ။

“ဟလို .. မမ”

“မမ မဟုတ်ဘူး ချစ်မိုးမွန်၊ ဦးမြကျော် ပါ”

မိုးမွန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီလူကြီး တစ်နေ့နေ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလာနိုင်သည်ဟု မလိုလားစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေတတ်သည့် မျက်လုံးတွေအရ သူ တွေးမိနေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်၏။

“ချစ်မိုးမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ပြောပါခင်ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ကျုပ် စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလာရမလဲ အမိန့်ရှိပါ”

ဦးမြကျော် က နေရာနှင့်အချိန်ကို သတ်မှတ်ချိန်းဆိုပြီး ဖုန်းချသွား၏။

မမ ဖုန်းကို ဒီလူကြီး ဘယ်လိုယူပြီးဆက်တာလည်းမသိ။

အကုသိုလ်ဟာ ဝင်ပြီဆို အလုံးလိုက်အခဲလိုက် အဖော်အပေါင်းများ နဲ့ဝင်တတ်သည်တဲ့။ သူ လက်တွေ့နားလည်သွားခဲ့၏။ တစ်ပုံမငြိမ်းသေးဘဲ တစ်ပူဆင့်သည်၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ပြဿနာတွေ မပြီးနိုင်။

မမ ဘယ်လိုတွေ့ရင်ဆိုင်နေရပြီ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဒီလိုကျတော့လည်း မာယာဆက် ကို သူ သနားသွားမိပြန်သည်။ ကိုယ်က ပကာသနမျက်နှာတစ်ခုကိုပဲကြည့်ပြီး မရိုးသားစွာချဉ်းကပ်ခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောခဲ့သည်။

သို့သော် သူလည်း ကိုယ့်လိုပဲ အစက ဖြစ်ခဲ့မှာပါ။ မနူးမနပ်ချာတိတ်တစ်ယောက်ဆိုသည်အကြည့်တွေနှင့် ရင်ခုန်တမ်းကစားကြည့်ချင်တာမျိုး ဒီအကြည့်တွေကို သူ မသိဘဲနေမလား။ မစဲ နဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကို

သိနေလျက်နှင့် မမေး။

ညာနေမှန်းသိရက်နဲ့ ကျေနပ်၏။ ဒါဟာ 'နေပါစေပေါ့၊ ကိုယ်ကလေး ထာဝရလက်တွဲဖို့ရည်ရွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ' ဆိုသည့် သူမဘက်က နေ့သားသောရည်ရွယ်ချက်တွေပဲဖြစ်သည်။

ခုတော့ ပြောင်းလဲကုန်ပြီလား။ ကိုယ့်ဘက်က မစဲ မှလွဲ၍ ရင်မခုန်နိုင် မှန်းသိလာသည့်အချိန်မှာ သူမဘက်က လေးနက်မှုတွေဖြစ်ခဲ့သည်ထင်ထက် မလိုချင်တာတွေ ရနေတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အခန်း (၂၅)

“မိုးမစဲ”

“ဟင် ... ရှင် ...”

သတော်အတန်တော့ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်က ခေါ်ရခက်တော့ တော်ရုံနှင့် နာမည်ကို ထည့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

မိုးချုပ်နေတဲ့အထိ ကားတွေကျပ်နေသဖြင့် စိတ်ညစ်နေတုန်း သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အားရှိသွားသလိုလို ...။

“ရှင် ပြန်ထွက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်မိုးချုပ်နေမှ ဘာလို့မပြန်သေးတာလဲ” သူက မစဲ ကိုင်ထားသည့်ထမင်းချိုင့်ပါသောဆွဲခြင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မေး၏။ မစဲ ကလည်း ခြင်းလေးကို နည်းနည်းပင့်ကိုင်၍ ငုံ့ကြည့်ကာ...

“အလုပ်ကပြန်တာ အချိန်မှန်ပါ။ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့ဖို့ချိန်းထားလို့ သွားစောင့်နေတာ သူက ရောက်မလာတာနဲ့ ...”

လူတွင်ကျယ် မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားတာကို သိလိုက်သဖြင့် ဆဲက ဆက်ရှင်းဖြစ်၏။

“သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးပါ၊ မြူလေး၊ သူ လာတော့လာမှ ကျွန်မက နောက်ကျသွားတာဖြစ်မယ်၊ ကားမှားစီးပြီး ကြာသွားတာ” လူတွင်ကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ပေးလေ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခြင်း”

“ဟင့်အင်း .. ရတယ်”

မစဲ က ဆွဲခြင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး ကားထဲ မယ့်ဘက်ကို လှမ်းဖျော်သည်။

“အဲဒီကား ချောင်တယ်၊ တက်ရအောင်”

“မစီးချင်ဘူး၊ အဲဒီကားဆို နှစ်ဆင့်စီးရမှာ၊ မိုးချုပ်နေမှ မစီးတတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပါတာပဲဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအချိန် တိုက်ရိုက်ကား နည်းသွားပြီ၊ ပိုမိုးချုပ်လိမ့်မယ်”

ကားက လာနေပြီမို့ လူတွင်ကျယ်က မစဲ စီကို မတောင်းထား ဆွဲခြင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ကာ ကားဆီပြေး၏။ မစဲ လည်း ‘ဦးလို့ထီရတော့သည်’

ဒါတောင် ကားက မကျပ်ပေမယ့် လူအပြည့်။

“မင်း ဟိုဘက်တိုးလိုက်၊ အတက်အဆင်းမှာ လူတိုးခံရလိမ့်မယ်”

လှမ်းပြောကာ လူတွင်ကျယ် က မစဲ ဝင်သာအောင် သူ့ကိုယ်ကိုယ်မ်း၍ နေရာယူပေးသည်။ စေတနာနဲ့ နေရာကောင်းရှာပေးတာ မသော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ကုလားကြီးတစ်ယောက်၏ရင်နဲ့ထဲ ရောက်သွားသဖြင့် မစဲ မလွတ်လပ်တော့ပါ။

လူတွင်ကျယ်လည်း မြင်သည်။ သူ လှမ်းကြည့်တုန်းက ဒီနားမှာ ကုလားကြီး မရှိပေ။ ထိုစဉ် သူ့ဘေးက အမျိုးသမီးဝဝကြီး မှတ်တိုင်အောင် သွားသဖြင့် ...

“ဒီဘက်တိုးလိုက်လေ”

သူ မေးဆတ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် မစဲ ကမန်းကတန်းတိုးလိုက်သည်။

သူ့ အိတ်တစ်ဖက်ထဲက ဖုန်းသံလေးမြည်လာ၏။

ဒါ ဖုန်းသံမှန်းသိလျက်နှင့် သူ့ အိတ်ထဲကမြည်နေတာမို့ မစဲ အံ့သြမိတ်မျက်နှာလေးနှင့် အိတ်ကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက် ...

သူလည်း မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မျက်နှာက မကြည်။ တစ်ဖက်မှာ ဆွဲခြင်းနဲ့ တစ်ဖက်က လက်ကိုင်ကွင်းကိုဆွဲထားရတော့ ပိုဆိုးသွားသည်။

“ကျွန်မကို ဆွဲခြင်း ပြန်ပေးပါ”

မစဲ က အလိုက်တသိဆွဲယူလိုက်မှ ...

“ဟလို”

“... ..”

“နောက်မှပြောကွာ၊ ကားပေါ်ရောက်နေလို့”

“... ..”

“မဖြစ်ဘူး၊ ညှက်နားရုံနဲ့ပဲ ပြန်ဆက်”

ပြောပြီး ဖုန်းကို နားမှခွာလိုက်စဉ် ကားက ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် ဆွဲခြင်းတစ်ဖက်နှင့် မစဲ ကိုယ်လေး သူ့ဘက်ကို ယိုင်ကျလာ၏။

ဆွဲထိန်းပေးဖို့ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းနဲ့မို့ အမှတ်တမဲ့ သူမ၏ပခုံးကို နောက်ကနေဖက်ထားလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“အ ...”

“ရလား ... ဆောရီး”

ဘစ်ကိုယ်လုံး အလေးချိန်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မမှီတာမို့ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ထိုလက်က အဆမတန်နာကျင်သွားကာ မစဲ ညည်းသံလေး ထွက်သွားခဲ့၏။

သူက ဝှံ့ကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုင်အိတ်ထဲ ကမန်းကတန်းပြန်ထည့်ကာ ဆွဲခြင်းပြန်ပြောင်းယူသည်။

“လက်တစ်ဖက်က ရှေ့ကကူရှင်ကို ကိုင်လိုက်ပါလား”

“ဟုတ်”

အရပ်မမြင့်သော မစ် ရဲ့ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးက အပေါ်ကို လည်း ကောင်းကောင်းမမိချင်၊ ရှေ့ကိုကိုင်ဖို့ကလည်း သူများခါးကြားထဲ ကနေ လက်သွင်းပြီးမှ ကိုင်မိမှာမို့ မကိုင်ဖြစ်။

ရှေ့မှာရပ်နေတာက ယောက်ျားကြီးမို့ ပိုဆိုးနေတာဖြစ်သည်။ ဒါကို လူတွင်ကျယ် က သိကာ ...

“ခဏ”

ရှေ့ကလူကို ခါးတို့လိုက်တော့ ထိုလူက ကိုယ်ရိုပြီး နောက်လှည့် ကြည့်သည်။ ထိုအခါကျမှ ထိုင်ခုံကူရှင်က လက်ကိုင်ကွင်းကို မစ် မြင်ရ၏။

“အဲဒီမှာ ကိုင်လိုက်”

ကိုင်စရာလိုချင်လို့ သူ့ ခါးကိုတိုတာမှန်းသိအောင် လူတွင်ကျယ် က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်၏။ ထိုလူ ပြန်လှည့်သွားပေမယ့် မစ် လက်က တော့ လွတ်လပ်စွာ နေရာရသွားခဲ့သည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း တစ် ယောက်တည်းသွားလာရတဲ့ဒုက္ခနဲ့ ကွာလှချေလား ...။

မိုးမွန် နဲ့ ဒီလို ညအချိန်မှာ ကားမစီးပူးပါ။ အလုပ်ကနေ တစ်နေရာစီ မို့ သူလာကြိုပေမယ့် မိုးချုပ်သည့်အခါတိုင်း ကားငှားပြန်ဖို့လည်း မိုးမွန် တာစုသည်။

“ညဘက်ကြီး လိုင်းကားစီးတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များလဲ သိလား၊ အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့လူတွေက ဒီအချိန်မျိုးစောင့်နေတာ၊ ငိုစိတ် ငါသိတယ်၊ အဲဒါမျိုး ငါ့ရှေ့မှာမြင်ရင် လူသတ်ပွဲတွေဖြစ်ကုန်မှာ”

ဒီစကားကြောင့် တက္ကစီပားခကို နှမြောပေမယ့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ နေ့ဘက်မှာ အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်ဆုံးခဲ့တာလည်း မရှိတော့ လိုင်းကား အတူစီးဖြစ်တဲ့အခါဆိုတာ တော်တော်ရှား၏။

တွေးမိသွားရင် သူ့အကြောင်းပဲ တိုက်ဆိုင်လိုက်တိုင်း ခေါင်းထဲ

ရောက်ရောက်လာတတ်တာကို မကျေနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဆင်းမယ်လေ .. ရောက်ပြီ”

“ဪ .. အင်း”

အဲဒီလောက်ထိ အတွေးထဲမှာနှစ်သွားခဲ့သည့်အဖြစ်၊ အိမ်ပြန်ခရောက် ပြီးတော့ ဒီဘက်အိမ်ငှားတွေဘက်က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။

“ကျွန်တော် သော့ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏ”

အဝင်သော့က နှစ်ယောက်စလုံးမှာရှိသည်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက် ထား အပြင်ရောက်နေတော့ ဘယ်သူ့ဖွင့်ဖွင့် ဝင်ရမှာပဲဖြစ်၏။ ဆွဲခြင်း လက် ထဲပြန်ရောက်လာတော့ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သူက ရှေ့ကဝင်သည်။ မစ် ကလည်း လိုက်ဝင်ကာ ကိုယ့်လှေကားဘက်ကို လှည့်လိုက်လျှင်...

“ဒုတ်”

“အား”

“ဘာဖြစ် ...”

မီးဖွင့်ဖို့လှမ်းလိုက်ပြီးမှ လဲပြိုသွားသည့်အရိပ်ကြောင့် တာရယ် မဟုတ်ဘဲ လူတွင်ကျယ် က ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ ခလုတ်တိုက်ကာ ပစ္စလက် ခတ်ယိုင်သွားသော မစ် ၏ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲရောက်လာ သည်။

ကိုင်ထားသည့်ဆွဲခြင်းက မြည်သံပေး၍ လွတ်ထွက်သွား၏။ သူ့ခါး ထို့ လန့်ဖျပ်ဖက်ထားလိုက်မိပြီး တော်တော်နှင့် မတ်မတ်မရပ်နိုင်။ လူတွင်ကျယ် ကလည်း ဖက်ထားလျက်နှင့်ပဲ မီးဖွင့်လိုက်ရာ ...

“အယ် ... မဖွင့်နဲ့လေ”

တံခါးဖွင့်လျက်သားကနေ ဘေးအိမ်တွေလှမ်းမြင်သွားနိုင်သဖြင့် မစ် ကြော်စိတ်မွန်သွားသည်။

“ဆောရီး”

သူကလည်း မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ မကောင်းတတ်ဘူးထင်လို့ မီးဖွင့်

လိုက်တာဖြစ်သည်။ မစဲ ပြောမှ သတိရပြီး သူ့မခါးလေးကိုဖက်ထားလျက် နှင့် စွေ ခနဲပွေ့ကာ ထရုံကွယ်ဘက်ကို လှည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဆောရီးနော်၊ ကျွန်တော်က မှောင်နေတာကို အခွင့်အရေးယူတယ် ထင်သွားမှာစိုးတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားလို့”

“သိပါတယ်”

မစဲ ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရှက်တာရော၊ ကြောက်တာရော ရပြန်စားနေရ၏။ ထို့ပြင် သူ လွှတ်ပေးလိုက်တော့လည်း သူ့နာရီနဲ့ မစဲ ဆံပင်တွေ ငြိနေပြန်သည်။

“အား ... ပြတ်.. ပြတ်ကုန်တော့မယ်”

“ဟာ .. ငြိကုန်ပြီလား၊ ခဏလေး”

ခဏလေးဆိုပြီး သူ ဖြုတ်နေတာ အကြာကြီး ...

“ခဏနော်၊ ဆံပင်တွေပြတ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

သူက ထပ်တောင်းပန်ပြီး အကြိတ်အနယ်ကြိုးစားနေ၏။

“ရှင်လက်ကို ရှေ့ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မဘာသာ ဖြုတ်မယ်”

သူ့လက်ထုတ်တော့ အဆင်ပြေဘဲဖြစ်နေကာ ...

“မင်းမျက်နှာရှေ့ရောက်အောင်ပို့ပေးရင် ဆံပင်တွေ ပြတ်ကုန်မှာ”

ဒီမှာ မနည်းဘူး ငြိနေတာ၊ ခဏတော့သည်းခံပါ”

ဘယ်လိုလုပ်သည်းခံမလဲ။ သူ့ရင်ဘတ်နဲ့ ကိုယ့်ကျောပြင် နီးနီးလေး ရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ကရနေသည့် ခပ်သင်းသင်းခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့က မျက်နှာကို ရေခွေးတွေနဲ့လှမ်းလှမ်းပက်နေသလိုပင်။ ထိုစဉ် ...

“ဟိုဘက်က ညီမရေ ...”

“ဟင် ...”

ခြံတံခါးဘက်ကအသံကြောင့် မစဲ ကိုယ်လေးပင်တုန်သွား၏။

“ဒီဘက်တိုး .. ဒီဘက်ကို ...”

သူက ဆံပင်မတင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းတိုးသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ဌေး

အိမ်တွေမှာ ရေချိုးကန်ကာသည့်လိုက်ကာမျိုးကို မသေမသပ်ဆွဲထား သည့် တစ်ဖက်သို့ အကာအကွယ်ယူလိုက်သည်။

“ခုနက်ပဲဝင်သွားကြတာပါ။ ဟဲ့ ... အောက်ထပ်က ဟိုကောင်လေး ...”

“မထူးနဲ့”

အသံပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စမှန်းမသိဘဲ အထဲဝင်လာမှာစိုး မစဲ က ခေါင်းခါပြောလိုက်သည်။ အသံ က တံခါးဝနားရောက်လာ တဲ့ အထဲကို ကုန်းကြည့်ရှာဖွေတော့မည့်ပုံ ပေါက်နေသဖြင့် လူတွင်ကျယ် မစဲ ခါးလေးကို ဆွဲဖက်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် လိုက်ကာကို ဆွဲရုံထားသဖြင့် လူချင်းပူးမနေလျှင် တွေ့ သွားနိုင်တာသိလိုက်ပြီး ဒီတိုင်းပဲနေလိုက်ရသည်။

“တစ်ယောက်မှမရှိပါလား၊ ချက်ချင်း ...”

“အန်တီကလဲ အပြင်ကပြန်လာတာဆိုတော့ နောက်ဖေးဝင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဝင်တော့ရော နှစ်ယောက်စလုံး ပူးဝင်လို့မှ မရတာ”

“ရရ , မရရ လာပါ အန်တီရယ်၊ စစ်ချင်မှလဲစစ်မှာပါ”

“ဪအေ မစစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ်က ဧည့်စာရင်းတိုင် ဖော်လှန်နေတဲ့အခါနဲ့ လာစစ်တာ တိုးသွားရင် ယောက်ျားလေးက ခက် ကံ .. ပဟဲ့.. နောက်ရောက်နေကြရင်လဲ နားထောင်လိုက်ဦး၊ ဒီည ဧည့်စာရင်းလာစစ်မယ်တဲ့ တိုင်စရာရှိရင် သွားတိုင်ထားကြ အချိန်ရှိတုန်း”

အသံတွေပြန်ထွက်သွားပြီပေမယ့် မစဲ ရှက်နေတာ မျက်ရည်တွေပင် ထွက်လာမိ၏။

သူ့ဆီက သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ လက်တွေကို သာသာလေး လေး ထည့်သည်။

ဆံပင်တွေကိုတော့ သာသာလေးဖြေလို့မရခဲ့ဘဲ အနည်းငယ် ဖြတ်

ဘောက်ပစ်လိုက်ရ၏။

“မိုးမခဲ”

မခဲ သူ့ကိုမော့မကြည့်တော့ဘဲ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ပေးမယ့် လူတွင် ကျယ် က သူ့မလက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါဘူးနော်”

မခဲ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ရည်တွေကို သူ မြင်သွားပြီး ...

“မိုးမခဲ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လက်ကိုဖိဆွဲလိုက်တော့ သူ့ဘက်ကို မခဲ ပြန်လိုက်ကာ သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ ရင်တတ်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့လှမ်းကိုင်ထိန်းကာ မခဲ ကိုယ်ကို နောက်ပြန်ဆွဲလိုက်၏။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဆွဲခြင်းထဲကပြုတ်ကျလိမ့်သွက်ကုန်တာတွေကို သူ့ရော မခဲရော ပြန် ကောက်ထည့်ကြပေးမယ့် အားလုံး ပြန်ပါသလား၊ မပါဘူးလား မသိ။

ထိုညသည် ညစင်စစ်မှ နေမှန်းတည့်သွားသည်နှင့်တူကာ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးသော တစ်စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခေါ်ပြောဆက်ဆံခြင်းအား ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်ခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

မခဲ ဆိုသောယောက်ျား၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့ ခက်သွားပြီဖြစ်၏။

တိုက်ဆိုင်တာတွေ တော်ပါတော့

အခန်း (၂၆)

ခြေလှမ်းတွေ လှေကားတစ်ဝက်လောက်ကတည်းက အောက်က ဘေးပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆင်းလာသည့်နှုန်းက နှေးနှေး သွားခဲ့သည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်း ငါမှာတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာ၊ မင်းကို ဖေဖေခိုင်းထားတာလား၊ ငါခိုင်းခဲ့တာလား”

“... ..”

“ပတ်စပို့ကိစ္စတွေကို ဘာမှမပူနဲ့လို့၊ ငါလဲ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ ခေါင်းထဲ မညှို့မှာမဟုတ်ဘူး”

“... ..”

“မင်း အကုန်သိတာပဲ၊ အဲဒါ သေချာပြန်ပြောလိုက်ကွာ၊ ဟိုကိစ္စတွေ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ...”

“... ..”

“မင်းလဲ နောက်ကို ပုန်းမဆက်နဲ့၊ အေး .. ဒါပဲ”

သူ ပုန်းပြောပြီး အတွင်းဘက်ထဲ လှည့်ဝင်လိုက်လျှင် တံခါးဝအတွင်း တစ်ဖက်မှာ ဆွဲခြင်းလေးနှင့် ရုပ်နေသည့် မခဲ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ် သွားသည်။

မစဲ မျက်နှာလေးက ရယ်မလို့၊ တည်မလိုလေးနှင့် အပြုံးအရယ်မဲ့ နေပေမယ့် လူတွင်ကျယ် တစ်ချက်တော့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား သည်။ ပြီးမှ အသံမထွက်ဘဲ သွားတွေပေါ်အောင်ပြုံးလိုက်ကာ ဖုန်းကိုင် ထားသည့်လက်ကို ပြန်နဲ့ကြည့်၏။

“နည်းနည်းလူရှိန်မလားလို့ ကိုင်ကြည့်တာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဖုန်း တခြား လူတခြားဖြစ်နေလား”

မစဲ က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ရှင်ကိုင်ထားတာပဲဟာ”

ညကလည်း ဖုန်းမြည်လာလို့ သူ့လိုလူက ဖုန်းကိုင်နိုင်သလား ဆို သည့်အတွေး ဝင်မိသေးသည်။ အထင်သေးလို့တော့မဟုတ်ပေ။ ထင် မထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုတစ်ခါ ပြောနေပုံက ဒေါသဖြစ်တာတောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေ ရသည့်ပုံမျိုး။ အသံသိပ်ထွက်တော့ ဒီလူကဘာလဲဟု ရုတ်ခနဲအတွေးဝင် မိပြန်၏။

ခုလိုကျတော့လည်း လူမိလို့ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ဝန်ခံသည့်မျက်နှာ နှင့်... ကိုယ် တလွဲထင်လိုက်မိတာတောင် မစဲ အားနာသွားသည်။ သူ့ကို ကိုယ်ကြည့်လိုက်မိတာ စိတ်ထဲကအထင်လွဲတာတွေများ ပါသွားလို့လာ...

“မင်းကိုစောင့်နေတာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ညက မင်းဆွဲခြင်းထဲကကျခဲ့တာ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကျန်နေသေးတယ် ဘာလဲ သိလား”

“ဪ... သိတယ်၊ ပေပါဝိတ်လေးပါ။ မနက်က ဝှမ်းမင်းချိုင့်ထည့်နေ တုန်းကတောင် သတိရတယ်။ ဒီမှာပြန်ရှာမယ်လို့လေ၊ ရှင် ဖုန်းပြောနေတာ ကြားတာနဲ့ ရှေ့တိုးလာရမလား၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမလား စဉ်းစားရင်း သူများအကြောင်း စိုးနားထောင်မိသလိုများဖြစ်သွားလားမသိဘူး။ ဒီနားမှာ

ရပ်နေမိတာ”

လူတွင်ကျယ် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ထည့် ထားသည့် ပေပါဝိတ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ မစဲ ကို မပေး သေးဘဲ လက်ဝါးပေါ်မှာ ဖြန့်ကြည့်ကာ ...

“ဒီပစ္စည်းလေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသလိုပဲ”

“ရှင် ...”

“ဪ... မိုးမစဲ နဲ့ ကျွန်တော် စတွေ့တုန်းကလဲ ဒီပစ္စည်းကျတဲ့ နောက်လိုက်ရင်း မဖွယ်ရာတာတွေ ဖြစ်ကုန်တာမဟုတ်လား”

မစဲ မျက်နှာပူသလိုဖြစ်သွားကာ ကျောနောက်မှာ သေချာကျစ်ချ ထားသည့် ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကို မလိုအပ်ဘဲ လှမ်းကိုင်၍ ရင်ဘတ်ပေါ် ဆွဲ ယူမိသည်။

“ညကလဲ ဒါလေးကျန်ခဲ့တော့ ...”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်၊ ဒါလေးရှာရဦးမှာဆိုပြီး နည်းနည်း ဓောဆင်းလာတာ၊ အလုပ်နောက်ကျနေမှာစိုးလို့”

သူ့လက်ပေါ်က ဝိတ်တုံးလေးကို မစဲ ယူလိုက်တော့ လူတွင်ကျယ် က ပြုံးသည်။ ရှက်နေသည့် ပန်းနုရောင်ပျော့ပျော့ပါပြင်လေးတွေကို ခိုက် ကြည့်မိရင်း ...

“အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလား”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့”

သူ့မှ ရှက်နေမှန်းသိ၍ စကားလွဲပြောလိုက်ပေမယ့် တံခါးဝ အလယ် ကနေ ဖယ်ပေးဖို့ကို သတိမရ။

“ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ပေးထားပြီး အဆင်မပြေပါမလားလို့ စိုး နို့မိနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသားမေးမြန်းလာကြည့်ရင်လဲ မင်း တစ်မျိုး ခြင်သွားမှာစိုးလို့”

မစဲ က ဝိတ်တုံးလေးကိုဆွဲခြင်းထဲ ဒီတိုင်းထည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာ

လေးမော့လာကာ ...

“ရှင် ကျွန်မကို စကားပြောနေတာ မထောက်ဘူးလားဟင်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးမစဲ လို့ ခေါ်နေရတာရယ်၊ မင်းရယ် ကျွန်တော်ရယ် ပြောနေတာတွေရယ် ...”

“မင်းလို့ပြောမိတာက မင်း ကိုယ့်ထက်.. အဲ.. ဒီတိုင်းပြောတော့မယ်နော်၊ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်မှန်းသိလို့ပါ။ မိုးမစဲ လို့ခေါ်တာကျတော့ ဒီလိုခေါ်မှ ပြည့်စုံမယ်ထင်လို့လေး၊ ကျွန်တော်လို့ပြောတာက မင်းဆီလေးစားလို့၊ ကိုယ်လို့သုံးလိုက်ရင် မသင့်တော်လောက်ဘူးလို့ ထင်စလဲပါတယ်”

သူက သုံးခုစလုံးကို တစ်ခါတည်းဖြေသည်။

“ဒါဆိုလဲ မစဲ လို့ပဲခေါ်ပါ၊ ပြောတာဆိုတာလဲ အဆင်ပြေသလိုအောင် ရင်းနှီးနေကြပြီပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ရင်းနှီးသွားပြီလား”

သူ့မျက်နှာက ရင်းနှီးကြတာကို ဝမ်းသာကျေနပ်ပုံမရှိဘဲ အဆင်မတူ သွားသလို မျက်ခုံးခပ်တွန့်တွန့်နှင့် ငဲ့ကျသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့စိတ်ရင်းမှန်ကို အကဲခတ်မိမို့ မိတ်ဆွေလို သဘောထားလိုက်တာပါ”

“အင်း .. ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

သူကပြုံးရင်းကြည့်တော့ မျက်ဝန်းမှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့နေတာနှင့်တူစွာ ဘယ်အရပ်ကလာသည့်အခိုးအငွေ့မှန်းတော့မသိပါ။ ကိုယ်ပြောလိုက်တာမှားသွားပြီလား။

သူ့နဲ့ကိုယ် ညကမှ မျက်နှာပူစရာတွေဖြစ်ထားခဲ့သည်။ အခုမိတ်ဆွေလိုသတ်မှတ်ပါသည်လို့ ပြောလိုက်မိတာ လွန်သွားသလား။ မစဲ မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။

“မိုးမစဲ ကျွန်တော့်စကားကို အထင်လွဲသွားသလား၊ ဆောရီးနော်.. မိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတွေ့မိသွားလို့ မင်းကို ကိုယ်က အစကတည်းက လေးစားခဲ့တာပါ။ ခင်မင်ခွင့်ရလိုက်တာကို အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်”

‘ဟုတ်ရဲ့လား’လို့မေးနေသလို မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်ကို ရိုးသားစွာ တိုက်ရိုက်ကျ၏။ ထိုစဉ် နောက်လမ်းဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသည့်သီချင်းသံသဲ့သဲ့လေး ဝင်လာသည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိစဉ်မို့ သီချင်းသံက သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာသလိုကြီးမဲစားမိကာ မစဲ ကပျာကယာ မျက်နှာလွဲမိသည်။

အခန်း (၂၇)

“တောက်”

ဖုန်းခေါ်နေတာ ဆယ်မိနစ်ကျော်သွားတဲ့အထိ တစ်ဖက်မှမအား တဲဖြစ်နေသည်။ တက်ခေါက်စိတ်ပျက်ရင်း ဆိုဖာမှာ အရုပ်ကြီးပြတ် ခုလိုက်တော့ မလိုချင်သည့်ဖုန်းက ဝင်လာ၏။

စိတ်တိုနှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပြင်ပြီးမှ နားထောင်လိုက်သည်။

“သမီး မာယာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲလာတော့မှာ၊ နောက်မကျစေရဘူးလို့ ပြောထား ပြီပဲ”

“ပြောထားလို့မရတဲ့ကိစ္စမို့လို့ပေါ့ မာယာရယ်၊ လေယာဉ်ဆိုက်တာ မယ်၊ မဆိုက်စေနဲ့ဦးလို့ လေးလေး တားထားလို့မရဘူး။ ဘာကိစ္စတွေ ရှိရှိ အခုချက်ချင်းရောက်တဲ့နေရာကနေ လှည့်ပြန်ခဲ့ပါ။ ဒီတစ်ခါ လေးဆ စကားကို နားထောင်ပေးပါလို့ ပြောချင်တယ်ကွယ်”

ဦးမြကျော် က နှုတ်မဆက်ဘဲ ဖုန်းချသွား၏။ မာယာဆက် နေထိ ထပ် မိုးမွန် ဆီကို ထပ်ခေါ်ဖို့ မလှတ်ပေါ့ လက်တင်ပြီးမှ ပြန်ချလိုက်သည်။

အနေအထားတွေက လက်ဖဝါးနဲ့လက်ခုံ မှောက်လှန်ပစ်လိုက်သလို မြန်ဆန်စွာပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေခဲ့၏။

အစတုန်းက ကိုယ်က ပြေးတဲ့သူ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိတွယ်ခဲ့ကြပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ညှို့ငင်မှုအောက်မှာ ဒီကောင်လေး မေ့မေ့မှူးမှူးနဲ့...။

ခုကျတော့ အရူးအမူးစွဲလမ်းသွားခဲ့သူဟာ သူမ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အရာ ရာကို မာယာနဲ့ ပြားယောင်းလို့မရ၊ ငွေရှိတိုင်း ပစ်ပေါက်ဝယ်ယူလိုလည်း ရေဘူးဆိုတာသိတော့ သူမဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆောင်နိုင်လောက်အောင် အချစ် ကို ရူးသွပ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကားပေါ်ကိုရောက်လာခဲ့သော်လည်း လူက အရပ်တစ်ရပ်လို အသက် ခံနေခဲ့သည်။ အချိန်ဆိုတာကို သတိမရဘဲ မိုးမွန် ကို အုပ်ဖမ်းမရဖြစ်နေ သည့် အခြေအနေတစ်ခုအပေါ်မှာပဲ မကျေနပ်သည့်စိတ်က မင်းမူနေခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် မိုးမစ် ဆိုသော ခေတ်နောက်ပြန်ပုံစံနှင့် ဘာဆွဲဆောင် ခုမှမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်လောက်တောင် မိုးမွန် အပေါ်မှာ သူမ လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းအတွက် ခံပြင်းနေမိ၏။

ထားလိုက်ပါလားဆိုတော့လည်း ဒီဘက်က ဒီတံဒီတံကျသုဋ္ဌေး ဆို သည့် ကိုယ့်အတွက် ခင်ပွန်းလောင်းရှိနေတာကိုဘောင် ဂရုမစိုက်နိုင် အောင် ရင်ထဲမှာ သူ့မှသူ့ဖြစ်နေပြီ။

“အစက မထိခိုက်နိုင်ဘူးထင်ပြီး ကြည့်နေပေးခဲ့တာ၊ ညည်းရင်ထဲမှာ အတည်အတံတည့်မှာမဟုတ်ဘူးလို့လဲထင်ခဲ့တာ၊ မိန်းမငယ်လေးမဟုတ် ပေမယ့် အဲဒီလိုသဘောထားပြီး လွတ်လပ်စွာနေစေခဲ့တာပဲ၊ အခု ထိခိုက် တော့မယ် မာယာ”

မနေ့က လေးလေး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေပါ။ ပြီးတော့ စာတစ်စောင် သူမလက်ထဲကိုထည့်ပေး၏။ စာ ပေမယ့် စာတိုက်ကရောက်လာတာ တော့မဟုတ်ပေ။ နိုင်ငံခြားလူကြိုက်ပွဲလိုက်တာဟုပြော၏။ စာထဲက အကြောင်းတချို့ကို မှတ်မိနေသည်မို့ ကားမောင်းရင်းပြန်တွေးနေမိသည်။

မိန်းကလေးလဲ ဒီအသက်အရွယ်ရှိပြီဆိုတော့ လောကဓံ အကြောင်းတရားတွေကို နားလည်လောက်ပါပြီ။ သူ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ တခြားလူတချို့ရဲ့ ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျားပဲပြန်ပြောလိုက်ပါ။

ကျုပ်တို့ချင်း ရေခြားမခြားမနကြပေမယ့် သတင်းဆိုတာ 'လေ'ထဲ ကဖြစ်လာတာမျိုး။ မိန်းကလေး နေထိုင်လုပ်ကိုင်ပုံအတိုင်း ယူဆမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အမှန်အတိုင်းမြင်ပုံမပေါ်ဘူး ကိုမြကေ့က။

ကျုပ် တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ သူ့အတွက်ပါ။ အလကားထိုးပေးနေတာပေးမယ့် ကျောက်တုံးတွေမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ နားလည်စေချင်တယ်။ ကျုပ်ဘက်က ကိုမြင့်စော်အတွက် ရင်နင့်ခဲ့တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို မိန်းကလေးသွားမယ့်လမ်းပေါ်မှာ ချခင်းပေးခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် ခုလဲ ကျုပ်သဘောအရတော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်စေချင်တုန်းပါပဲ။ ကျုပ်သား မြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတဲ့အခါ လူငယ်ချင်းတွေကြပါစေ၊ ငြိတွယ်ချည်နှောင်မိကြဖို့ဆိုတာကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ကံတရားပဲဗျာ။ ကျုပ်ဘက်က မိဘဆိုတဲ့ တစ်အာဏာနဲ့ စီမံလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ နားလည်ပေးပါ။

အဲဒါဟာ အထက်မှာပြောခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ။ ဒါပဲ။

အားလုံး ပြေလည်ကြပါစေ

အုပ်စိုး

ခေတ္တ(ဂျပန်)

အောက်ဆုံးမှာထိုးထားသည့် နာမည်နှင့် ခေတ္တဂျပန်ဆိုသည့် စာထိုး

တွေကို ပြန်မြင်ရင်း ဦးမြကေ့က ပြောပြသည့်အကြောင်းတွေပါ ခေါင်းထဲ နောက်လာသည်။ တကယ်တမ်းအဖြစ်မှန်တွေဟာ သူ့မထင်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဦးအုပ်စိုးနဲ့ဖေဖေ လုပ်ငန်းအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာ မှန်သည်။ ဒါပေမယ့် ဦးအုပ်စိုး က အရင်းအမြတ် အကုန်လုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီး ချက်ခြည်ဖြတ်သွားခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

ဖေဖေက သူ့နဲ့လက်တွဲခွင့်တောင်းခဲ့သော်လည်း ဦးအုပ်စိုးက နိုင်ငံခြားမှာပဲ အခြေစိုက်တော့မည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိထားသူဖို့ မြန်မာနိုင်ငံက တစ်ခုတစ်ယောက်နှင့် ဖက်စပ်လုပ်ဖို့ကို လက်မခံဘဲ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေ လက်တွဲခဲ့တာက ဦးအုပ်စိုးနဲ့မဟုတ်သော တခြားလုပ်ငန်းရှင်နှစ်ဦးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့မ သေချာမသိခဲ့ဘဲ ခေမေဖီးပွားတွေကုန်၊ လူပါ ချုံးချုံးကျကာမှ မြင်သိတဲ့အတိုင်းတွေးပြီး အထင်မြင်လွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါတွေကိုသိနေပေမယ့် လေးလေးကလည်း မျိုသိပ်နိုင်လွန်း၏။

“သမီးလေး မသိစေနဲ့လို့ အစ်ကိုက တရုတ်မှာပဲလို့ပါ။ ပြီးတော့ လူလိမ်လောကအောင်အောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ လူညံ့ လူဖျင်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်ပြီး ရက်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီအဖြစ်အားလုံးကို လူသိမခံတော့ဘဲ နေခဲ့လိုက်တာ။ နေထိုင်ရာမှာ ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်ခဲ့တာကတော့ ကိုအုပ်စိုးရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့။ ကိုအုပ်စိုးကလဲ အစ်ကို စီးပွား ချွတ်ခြုံကျပြီး လူလဲမဟန်တော့တဲ့အခြေအနေကျမှ အကြောင်းစုံသိသွားတာ။ အစ်ကိုက သူ့ကိုယ်သူ ကိုအုပ်စိုးကို ချစ်ခင်တဲ့စိတ်နဲ့ မိုက်ရှူးရဲစွန့်စားမိလို့ဆိုတဲ့အမှားကို သူ့ကိုယ်တိုင်သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုအုပ်စိုး က ဒီလိုမတွက်ဘူး။ တစ်အချက်က သူ့အပေါ် အားထုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူ ဥပေက္ခာထားခဲ့မိတာရယ်။ နှစ်အချက်က အစ်ကိုက သူ့ချစ်သူကို လုယူသလိုပြုခဲ့ဖူးဟဲ့လို့ ဖြစ်နေတာရယ် ...”

“ဒါဆို မေမေက ဦးအုပ်စိုးရဲ့ ချစ်သူပေါ့”
“ဟုတ်တယ်”

လေးလေး ပြောပြတုန်းက ဦးအုပ်စိုး ဆိုတဲ့လူကြီးကို သူမ မနာလိုဘဲ သွားခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေကသာ လူယူသလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေအချစ်ခံ ဖေဖေ ရသွားခဲ့ပြီး ဦးအုပ်စိုးကလဲ ဒေါသရန်ငြိုးတွေမထားခဲ့ဟု သိရသည်။ စုချိန်မှာ လုပ်ငန်းအတွက် ရှယ်ယာလက်မခံခဲ့တာဟာ ဒီအငြိုးကလွဲစားချေသွားတာလို ထင်စရာတွေဖြစ်ကုန်သဖြင့် ဖေဖေ ဝုဒ္ဓကောတော့ သူ့တာဝန်လို့ ဦးအုပ်စိုးက ယူဆခဲ့သည်။

ဖေဖေနဲ့ ပြေလည်မှုတွေရယူကာ သူ့စီးပွား၊ ကိုယ့်စီးပွား မစွဲနဲ့ သူ့သားနဲ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ နိုင်ငံခြားလုပ်ငန်းအားလုံးကိုပါ သမီးအဖြစ် သည့် သူမပိုင်ဆိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြအားပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ထ၊ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ဒါတွေကိုမသိခဲ့ပါ။ ဦးအုပ်စိုးဟာ ဖေဖေပစ္စည်းတွေကို လိမ်လည်သွားပြီးမှ သူ့ဘာသာ လိပ်ပြာမလုံတော့သလို သားကိုးသွားပြီး ပြားယောင်းသည်ဟု တပ်အပ်စွဲထား၏။

ထို့ပြင် လက်ထပ်ပေးမည်ဆိုပြီး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို သူများလက်ထဲမှာ ဆုံးအံ့ဆဲဆဲကနေ ပြန်ခွဲထုတ်ပြီး ဦးစီးဦးဆောင်စေခဲ့သည်။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ သူ့သားကတော့ ပေါ့လည်းမလော့ ဘာမှလည်းမဆက်သွယ်။ ဒီကုမ္ပဏီက အစကတည်းက ဖေဖေကုမ္ပဏီပဲ။ သူ မတရားသွားထားတာကို ပြန်ပေးတာပဲရှိတာ၊ ဘာတွေစိုက်ထုတ်ကူညီလို့လဲ။ သူ့ဘက်မှာ တစ်ချိန်လုံး ဒီအတွေ့နဲ့ပဲ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုသည့် ဆုံကြီးချက်က ခိုင်မာပြီးရင်း ခိုင်မာနေခဲ့၏။ ခုကျမှ ...

“စက်ရုံနဲ့ကုမ္ပဏီကို သူ ပြန်ရွေးထုတ်လိုက်တာလဲ သိန်းပေါင်းမြောက် ပြားစွာပဲ သမီး။ အဲဒါတွေကို ညည်း၊ ဘာမှမသိဘူး။ ပြောပြလို့မဖြစ်ပေမယ့်

အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ လေးလေး ပြောခဲ့ပါတယ်။ ညည်းက တစ်ယူ နဲ့နဲ့နဲ့ အထင်လို့ခဲ့တာ၊ ကိုအုပ်စိုးတို့ဘက်က ကူညီထောက်ပံ့သမျှအားလုံး တောနာသက်သက်နဲ့ရည်ပဲ။ သူ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ အထိပေါ့။ သူ့သားဆိုတာလဲ သူ ဘယ်လောက်ထိအားထားခဲ့တဲ့သားလဲ ဆိုရင် နာမည်ပေးထားတာကိုပဲ ကြည့်။ ဒီကောင်လေးက ဆယ့်လေးနှစ် သားကတည်းက INTERNATIONAL BUSINESS မှာစိုက်တဲ့ ရုံးခွဲမှာ သူ့ထိုင်ခဲ့တာ၊ အားလုံး သိနေ တော်နေလို့ မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးအမြင် နဲ့တယ်။ ဝါသနာကြီးတယ်။ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ဖေအဖြစ်တဲ့သူရဲ့ ရဲတော် ဘက်ကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကြောင့် လူငယ်လေးဘဝကတည်းက နေအာဏာ ဆိုတဲ့နာမည်ကို သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော်တော်များများ သိကြတာပေါ့။

‘နေအာဏာ’ဆိုသည့်နာမည်ကို ကြားကတည်းက သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်သလိုကြီးခံစားခဲ့ရ၏။ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ဘေးကို ဖုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာ နိုင်သည့် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခုလို့လည်းမထင်၊ ပြီးတော့ လေးလေး ပြောတာတွေ ရှိသေးသည်။

ဖေဖေကိုယ်တိုင် စင်ကာပူကိုရောက်သွားတုန်းမှာ ‘နေအာဏာ’ ဆိုသည့် လူငယ်လေးကိုမြင်ခဲ့ပြီး တာသသပြောမဆုံးအောင် ချီးမွမ်းခဲ့သည်တဲ့။ ထို့ပြင် ...

သားသမီးတစ်ယောက်စီပဲ ထွန်းကားတာခြင်းတူတာတောင် သူ့မှာ တော့ သမီးဖြစ်နေခဲ့သည်အတွက် အားမလိုအားမရဖြစ်ရတာတွေ ...။

“သူ့စိတ်ကူးက ကိုအုပ်စိုးလဲသွားရင် သူ့သားက အားလုံးကို နိုင်နိုင် နင်းနင်းဆက်လက်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ‘နေအာဏာ’ ဆိုတဲ့လူငယ်လေး တော်နေထက်နေသမျှ ညည်းကတော့ မိတဆိုးလေး ဘဝနဲ့ ဆိုးလို့နဲ့ လို့ကောင်းတုန်းကိုး။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလူနဲ့ ညည်းကိုပေးစား မယ်ဆိုတဲ့ကံတိုကို ရလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အစ်ကို သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားတယ်။

ပြောရရင် စိတ်ဆောင်ပြီး နောက်ဆုံးထွက်သက်တင်ကျန်နေတဲ့သူ စိတ်
လျှော့ဝစ်လိုက်သလိုပေါ့။ ညည်းအတွက် စိတ်မဖြောင့်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အစ်ကို
က နေအာဏာလက်ထဲကိုရောက်ရင်တော့ ငှါသမီးဘဝအတွက် စိတ်ချဉ်
လို့ ပြောတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဆုံးသွားတယ်။ ခုတော့ သူ မျှော်မှန်းသလို
ဖြစ်လာဖို့ မသေချာတော့ဘူး” ထုံး။

ကားမောင်းရင်း စိတ်တွေယုံ့လွင့်နေသဖြင့် ကိုယ့်ကားကို နှေးနှေး
သလား။ မြန်နေသလားလည်း သတိမထားမိတော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကား
ချင်းပွတ်ကပ်ဖြတ်သွားမလို့ဖြစ်လို့ ထိတ်လန့်သွားရတတ်ကာ...။ ခုလည်း
နောက်က လမ်းတောင်းနေသည့်ဟွန်းသံတွေ ခဏခဏဖြစ်လာမှ ကိုယ့်
ကားအဖြစ်ကို သတိရ၏။ ကားက လမ်းလယ်ကောင်မှာပဲ ရပ်ပစ်တော့
မလို့လို့ ...

ဒီလောက်ဟွန်းတီးနေတာတောင် မရွေ့ဘူးဆိုတော့ ကားစက်တစ်ခု
ခု ချို့ယွင်းနေလို့ပဲဟု တခြားကားတွေက ထင်သွားသလားမသိ။ လူနဲ့ကား
ကို ငဲ့ကြည့်သွားကြသည်။

မာယာဆက် ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ စုစည်းမရဘဲဖြစ်နေ၏။ အစ
ကသာ ဦးအုပ်စိုးတို့သားအဖအပေါ် အမှန်အတိုင်းမြင်ထားခဲ့လျှင် တမင်
တကာ ဂရုမစိုက်စွာနေပြချင်တဲ့စိတ်တွေဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်သလို မိုးမွန် နဲ့
လည်း ဒီလောက်ထိ ငြိတွယ်မိခဲ့ဖူးမရှိပေ။

နောင်တရနေတာမဟုတ်သော်လည်း ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေဟာ ကိုယ်
တကယ်မပိုင်မှန်းသိလိုက်ရတော့ ရှက်မိသည်။

“ညည်းနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ နေထိုင်သွားလာမှုတွေအားလုံး ဟိုကို
သတင်းရောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် စာထဲမှာ ဒီတိုင်းထည့်ရေးထားတာ
စာကိုလာဖို့သွားတဲ့ သံရုံးက အရာရှိကိုပဲကြည့်လေ။ ဦးအုပ်စိုးရဲ့ ပါဏနယ်
ပိတ်က ဒီထက်အများကြီးကျယ်ပြန့်သေးတာ။ အခု လေဆိပ်မှာသွားကြည့်
လို့ဆုံဖြစ်ကြရင် လူငယ်ချင်းပြေလည်မှုရအောင် ညည်း ကြီးစားဖိ

နအာဏာနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် တို့ဘက်မှာ ဘယ်လောက်ထိ အကျိုး
သက်နိုင်မလဲဆိုတာ ခုလောက်ဆို ညည်း သိရောပေါ့”

ခုကျမှ သိခွင့်ပေးနေတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်တွဲနေတာကိုလည်း
သူတို့သိနေပြီ။ လုပ်ငန်းစီးပွားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသည်ဟုလည်း
စွပ်စွဲသွားပြီးပြီ။

ခုကျမှ နေအာဏာ ဆိုတဲ့လူ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတွေ အများကြီး
ဆတ်ကျွမ်းတာ။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးဈေးကွက်ထိ ဘယ်လိုလိုက်စားတာနဲ့
သုသာန်မှ မိုးကျရွှေကိုဖြစ်တော့မလို့ ပြောနေတာ ဘာတွေထူးလာမှာလဲ။

သူများလိမ်တာခံရတာကိုလည်း သားသမီးက လူညံ့လို့ထင်သွားမှာ
မည်တုံး။ မရှိတာကို မရှိတော့ပါဘူး မပြောခဲ့တာလည်း သမီး စိတ်ဆင်း
ငွားမှာစိုးလို့ဟု အဆုံးသတ်သည်။ ခုမှ သိရတာတွေကို ဘာမှ ထုပ်ပိုး
ထားသည်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာကျတော့ ဖေဖေ မတွေးမိခဲ့။ မဟုတ်လား။

သူမ ဖန်ဆင်းဖြားယောင်းထားသည့် အလှအပတွေမှာ ယစ်မို့
သာ မိုးမွန် သည် ဒီလုပ်ငန်းစည်းစိပ်ဥစ္စာတွေမှာ အထင်တကြီးဖြစ်ခဲ့တာ
နဲ့လည်း သူမ သိ၏။

သိလျက်နှင့် ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ မျက်လွှာချရောက်
အခုသူ့ကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းနိုင်ခဲ့တာရော ‘ငါ့မှာငွေရှိလို့ ဆိုတဲ့မာနတွေနဲ့မဟုတ်
လား။

ခုကျတော့ သူမမှာ ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာမရှိ။ အရပ်တစ်ရပ်လို ကစား
သော မိုးမွန် ကိုလည်း သူမ စွဲလမ်းနေခဲ့မိပြီဖြစ်သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လေဆိပ်ဘက်ကို ဦးတည်နေခဲ့ရင်း ငိုချင်လာသည်။ လေယာဉ်ပေါ်
ဆင်းလာမည့် ‘နေအာဏာ’ဟာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ကြည့်မှာ
ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ ...။

သူမကရော ‘နေအာဏာ’ကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့မျှော်လင့်ချက်နဲ့လာ
တာလား ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာမှမပြတ်သားသေးပါ။ 'နေအာဏာ'ဆိုသည့် နားညှိ နဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာသာ အဓိကရှိနေလျက် မိုးမွန် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာတော့ အချစ်က တချစ်ချစ်မြည်နေ၏။

အချစ်အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာလိုနေသည်။ မိုးမွန် နဲ့ ဆက်လက် နှို တွယ်နိုင်ဖို့က နေအာဏာ နဲ့ ပြေလည်ဖို့အတွက် တွန်းပို့နေသလိုဖြစ်ခဲ့၏။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုတော့ ဆုံ့မခံနိုင်။ ငွေရှိနေလို့ အထင်ကြီးပါသည်ဆိုသော ချစ်သူကို အပြစ်မမြင်ရဘဲ အောင် သူမ ရူးသွပ်ခဲ့ပြီလား။

ထိုစဉ် မီးပွိုင့်စောင့်ရင်း အတူတူယှဉ်ရပ်လိုက်မိသော ဘေးကားထဲ။ ဇီဝထဲမှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

.. အပြစ်မမြင်ပါဘူး .. ချစ်ချင်တာပဲသိတဲ့နောက် ...
..... အနားနားမှာ အမြဲရှိပါစေ၊ မင်းရင်ခွင်နဲ့ ခွဲခွာနေဖို့မရဲပါဘူး -
..... ဖြစ်သမျှဟာ အကောင်းပဲပေါ့ ...

သီချင်းသံက နှလုံးသား၏အလယ်ပတ်တည်တည်ကို ချွန်ထက်သည့် အရာတစ်ခုနှင့် ဖိနှစ်သွင်းလိုက်သလို စူးစူးနစ်နစ်ဝင်သည်။

မီးပွိုင့်က စိမ်းသွားတာကို မျက်လုံးထဲက အသိအမှတ်ပြုကာ နီညို တခြား ကိုယ်တခြားနဲ့ပဲ မာယာဆက် ကားကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထွက်ခွာ လိုက်၏။

သို့သော် မီးစိမ်းတာက အကွေ့ ယာဉ်ကြောကိုလွှတ်သည့် အချစ်ထဲ မီးဖြစ်ရာ တစ်ဖက်ကကွေ့ လာသည့် ကားတစ်စီးနှင့် သူမ၏ကားသည်-

“ဂျိမ်း”
“အား ...”

အခန်း (၂၈)

ကိုယ့်ကိုပွိုးပြပြီး တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာတာကိုမြင်လျက် နှင့် လှိုက်လဲစွာကြိုဆိုဖို့ကို ရုတ်တရက် မေ့နေ၏။ ကုပ်ပိုးနှင့် နားသယ်စပ်တို့မှာ စိမ်းမှောင်နေသဖြင့် ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်တိုတိုရှင်းရှင်းနဲ့ လူပုံက လိုက်ဖက်ပါသည်။

'နေအာဏာ'ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် စေ့စပ်သေချာသူဟု ကြားထားခဲ့ သဖြင့် သူကတော့ ကိုယ့်ကိုသိနေလိမ့်မည်ဟု သေချာပေါက်တွက်ကာ ဒီလူငယ်ကို နေအာဏာ မှန်းသိလိုက်၏။

“အန်ကယ်လ်က ဦးမြကျော် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလို အခက်အခဲမရှိဆုံ့ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ အရပ် အနေတော်လောက်နှင့် ပါးမို့တွေ့ရုံနေအောင် အသားဖြူသောလူငယ်က ဖော်ရွေသည့်အပြုံးနဲ့ပို သူ ထင်ထားတာထက်ပင် ပို၍နုငယ်နေသေးသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့လည်းလိုက်ဖက်သည်။ ကိုယ့်လိုပဲ သူ့ကို လာ ကြိုကြသည့် မိတ်ဆွေဆိုတဲ့လူတွေလည်း အများကြီးပဲဖြစ်၏။

သူ့ကို အရင်ဆုံးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာပေးမယ့် တကယ်ဆို သူ လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးကို မျက်လုံးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရှာကြည့်သင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ခုတော့ သူလာတာ ဒီကိစ္စမဟုတ်သလို ...။

ဟိုလူတွေဘက်ကိုပါသွားတော့ ဦးမြကျော် နောက်အသာဆုတ်နေ လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာမောသွား၏။ လည်ပင်းညောင်ရေအိုးဖြစ်အောင် မှော် နေသည့် တူမဖြစ်သူကလည်း ပေါ်မလာ။

လေအိပ်ကို တကွတပြားစီထွက်ခဲ့မိတာကိုက သူမှားတာပါ။ ခုတစ်လောကျမှ မာယာဆက် မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် အအိပ် အစားမမှန်တဲ့အထိဖြစ်နေတာကို သတိထားမိနေလျက်နှင့် ...

“ဆရာ ဒီလူက နေအာဏာ လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထက်နိုင် က အတွင်းရေးမှူးမဟုတ်ပေမယ့် ဦးမြကျော်တေးမှာ အများဆုံးရှိတတ်သည့်လူယုံတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အတွင်းရေးကိစ္စ တချို့ကိုလည်းသိထားသူဖြစ်၏။

“သူဌေးက ခုထိမလာသေးဘူးလား။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဦးမြကျော် ခေါင်းခါရုံမှလွဲ၍ ဘာမှပြောစရာမရှိဘဲဖြစ်နေသည်။ သူ့ ကို တချို့က ဆရာ၊ တချို့က သူဌေးကြီးလို့ခေါ်ကြ၏။

စက်ရုံကို တစ်ခါတလေမှရောက်တတ်ပေမယ့် မာယာဆက် ရဲ့ဖခင် အုပ်ထိန်းသူလို သူ့ကို သိထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မာယာဆက် ကိုကျတော့ အားလုံးက ‘သူဌေး’ လို့ပဲခေါ်ကြ၏။

ခုကျမှ ဒီလိုခေါ်သံတွေကို မျက်နှာပူသလိုလို၊ ရှက်သလိုလို ...။

အကြောင်းနံ့ကိုသိထားခဲ့သော်လည်း ဒီမှာက ကိုယ်ပဲ ပိုင်ရှင်မဟုတ် ဘူးလား ...။

တကယ်ပိုင်ရှင်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မိတာ က အမှန်ပင်။ မာယာဆက် ဆိုလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

နေအာဏာ ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၊ နောက်ကိုလှည့်မျှော်လိုက်နှင့် နေအာဏာ သည် နောက်ဆုံး ‘နေအရိပ်’ ကုမ္ပဏီက ဦးမောင်ထွန်းတို့လူစု နဲ့ ကျန်ရစ်ပြီဆိုမှ ဒီဘက်ပြန်ရောက်လာကာ ...

“အန်ကယ်လ် ဆောရီးနော်၊ မစွတာ မှာလို့(ပ်)တဲ့ အရေးကြီးကိစ္စ ဖြစ်နေလို့”

“ဘယ်လို ...”

ကိုယ့်အဖေကို မစွတာလို့ ပြန်ခေါ်လောက်အောင်တော့ မဖြစ်တန် ခေ။

ဦးမြကျော် က နေအာဏာ ကို မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်မိရင်း ...

“လူလေးက ကိုအုပ်စိုးကို ...”

“ကျွန်တော်က မစွတာ စင်ကာပူ ရောက်ကတည်းက တူလိုသားလို နေလာခဲ့တဲ့သူပါ။ ခုတော့ ကိုနေရဲ့ .. အဲ .. ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိ တော့ဘူး။ အတွင်းရေးမှူး ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ နေရာတကာကို ကျွန်တော် သိခွင့်မရတာတွေ ရှိတယ်။ တော်ဒီကတိဆိုင်ရင်လဲ သူ့နားမှာ နေခွင့်မရခဲ့ တာ ကြာပြီလေ .. အဟွန်း ...”

နေအာဏာ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရပြီမို့ နောက်ပြောတဲ့စကားတွေကို သည်း ဒိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ ဦးမြကျော် ရုတ်တရက် စကားပြန်ပြော ခဲ့တောင် မေ့သွားခဲ့၏။

ဒါဆို နေအာဏာ ဘယ်မှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျယ် လောင်စွာ အော်ဟစ်မေးပစ်လိုက်မိပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက တက်ကြွခြင်း ဘင်းမဲ့နေ၏။ တော်တော်အားယူလိုက်ရပြီးမှ ...

“တို့တွေက နေအာဏာ ရောက်လာမှာလို့ သိထားတာ”

“အဲဒီအတွက် ဆောရီးပါ အန်ကယ်လ်၊ မစွတာကတော့ အန်ကယ်လ် ဝီကို စာပို့ထားပြီးပြီလို့ ပြောပါတယ်”

ဦးမြကျော် မျက်နှာမသိမသာနီသွားသည်။ စာပါအကြောင်းအရာများ

အရ နေအာဏာ ရောက်လာမှာကိုတော့ ပြောထားပေမယ့် သူ့သား အတွက် သူ့ဘက်က ညွှန်ကြားချက် တစ်စုံတစ်ရာမှ မပါခဲ့သလို ကိုယ့်ကို လည်း ကတိအာမခံချက်ပေးထားတာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် နေအာဏာ ရောက်လာခြင်းဟာ သူ့သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပါမစ်နှင့် ရောက်လာခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သမီးနဲ့လက်ထပ်မယ့် သမင် လောင်းကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် တလေးတစားရောက်လာခဲ့တာပါ။

ဦးအုပ်စိုးကိုယ်တိုင် ဒီဖလိုက်မှာ သူ့သားပါလာမည်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကိုတော့ နည်းနည်းလွန်သည်ဟုယူဆကာ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အန်ကယ်လ်ပြောတာက ဒီဖလိုက်မှာ နေအာဏာ ပါလာမှာလို့ စာထဲမှာ သူ့ရေးထားတာကိုပါ ကျွန်တို့အကြောင်းအရာကို မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအတွက်လဲ ထပ်တောင်းပန်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာကိုယ်တိုင် ကိုနေ ဘယ်နိုင်ငံရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ မြန်မာပြည်ကိုသွားရဖို့အကြောင်း ရှိတယ်လို့ သိရတဲ့အချိန်မှာလဲ ကိုနေနဲ့ ကျွန်တော်က တခြားရောက်နေ တာပါ”

ဦးမြကျော်၏ အမူအရာတွေက နားထောင်ရင်း ရှုပ်ထွေးလာပုံနှင့် မကြည်လင်။

“ကိုနေ က သူ မြန်မာပြည်ကို ဒီလထဲမှာသွားမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော် နဲ့စကားလှူကြ ပါးလိုက်တော့ ကျွန်တော်က မမ္မတော့ဘေးကို ပြန်ရောက် သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကိုနေ ဒီကိုရောက်သလား။ မရောက်ဘူးလား သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူး ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က စပြီး မသိခဲ့ရတာ”

“ဒါဆို အခု ...”

“သူ မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိပါတယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို ...”

သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုပြောင်းသွားသွား ဤလူငယ်ကတော့ အေးချမ်း သောအပြုံးနှင့်ပါ။

ကားနားထိ အတူတူလျှောက်လာကြရင်း ဦးမြကျော် တံတွေးနှင့်နေ ဆဲဖြစ်ကာ သူကတော့ သူ့ဘေးကပါလာသည် လူနှစ်ယောက်ကို တယ် လိုဘာသာစကားတွေ လှည့်ပြောပြီး မှာကြားနေမှန်းမသိဘဲ ကိုယ့်ဘက် လှည့်တော့ မြန်မာသံနှင့် ...

ထိုလူနှစ်ယောက်က သူ့ကို တလေးတစားနှင့် ခေါင်းညှိတ်ရုပ်ဖြစ် မတတ်နာခံနေကြ၏။ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းကစီစဉ်ထားသည်မသိသော တခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက် လာကြိုတာလည်းမဖြစ်နိုင်သည့် မောင်းသူ မပါသော အနက်ရောင်ပါဂျရိုးကားကြီးဆီသို့ ပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ လေ ယာဉ်ပန်ထမ်းတွေကို ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားနေတာလည်း မြင်ရသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်သည် မောင်းသူနေရာမှာယူလိုက်ပြီး တစ် ယောက် သူ့အတွက် ဘေးတံခါးတစ်ရပ်ကို အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပေးကာ တောင့်မတ်စွာရပ်နေ၏။

အတွင်းရေးမှူးဆိုတဲ့လူငယ်က အလာကြီးပါလား။ ဘာကိုပဲမြစ်ရ မြင်ရ ဦးမြကျော် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်နေ၏။

တံခါးဖွင့်လိုက်တာကိုဖြင်သည်နှင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်တော့မလို လှည့် လာသည် လူငယ်အား ...

“နေပါဦး၊ တူမောင့်နာမည်ကိုတောင် မသိရသေးဘူး”

“ကျွန်တော်က ကရင်ဗမာ ကပြားပါ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်း က နယ်စပ်ဒေသမှာကြီးတာ၊ ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ ဘန်ကောက်ကို ရောက်သွားတာပဲ။ မစ္စတာနဲ့ဆိုတော့ ဆယ့်သုံးနှစ်သား၊ အဲဒီကနေ မစ္စတာနဲ့အတူ စင်ကာပူကိုပါသွားတာ”

“ဪ ...”

“နာမည်ကတော့ နယ်စပ်မှာနေတုန်းက ‘အဂျော’၊ မစ္စတာ ပေးတာ

က ဘာရစ်”

“အင်း .. ဟုတ်ပါပြီ၊ တစ်ခုထပ်ပြောပါဦး။ အခု မင်းရဲ့ကိုးနေ က တယ်မှာလဲ။ သူ့ဆီမှာတည်းမှာလား။”

အဖြေတစ်ခု ရှော့ရှော့ရှုရှု လွှက်လာမည်ထင်သော်လည်း အရှော့ က ဘာကိုသဘောကျသွားမှန်းမသိဘဲ သွားတွေပေါ် အောင်ရယ်နေစမ်း ပြီးမှ ...

“အန်ကယ်လ်ကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီထင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်လဲ တောင် ကိုနေရုံ ဘော်ဒါဂတ်လာ။ အတွင်းရေးမှူးလား။ တစ်ခုမှမဟုတ် တော့ဘူးလား။ ဘာမှန်းကိုမသိတော့ဘူးဆိုတာ ...”

မေးမိတဲ့ ဒီပါးစပ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ပေးရတော့မည်လားမသိ။

“ကိုနေနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ ကြာပြီ။ မစ္စတာ နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ထက် ငါးလလောက်ပိုသေးတယ်။ အမေရိကားမှာ ကအ ပြိုင်ပွဲထဲဝင်ပါလို့ မစ္စတာနဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုနေ က ပြိုင်ပွဲမှာ ဒုတိယ ရသွားတယ်”

“ဟင် ...”

“ပြိုင်ပွဲပြီးပေမယ့် ပြန်မသွားတော့ဘူး။ အဲဒီကနေ ကျွန်တော့်ထံ မစ္စတာဆီပြန်လွှတ်ခဲ့တာပေါ့။ သူက ဖုန်းမဆက်နဲ့ဆို မဆက်ရဘူး။ လမ်း တွေ တောင်မခေါ်နဲ့လို့မှာထားရင် မျက်လုံးတစ်ချက်မှ ဝေ့ကြည့်တာ မကြိုက်တဲ့သူ။ ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ အဆက်အသွယ်ရခဲ့တာ။ မစ္စတာ ဒီထံ စာနဲ့လှမ်းချိတ်တာ သူ သိတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီရက်မှာ ဆင်းခဲ့ဖို့ သူ ညွှန်ကြားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုထိတော့ သူ တယ်မှာနေမှန်း မသိဘူး။”

“သူ တယ်လို့ညွှန်ကြားတာလဲ။ လုပ်ငန်းကိစ္စလား .. ဒါမှမဟုတ်...”

“လုပ်ငန်းကိစ္စတွေပါ။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ်ဦးမြကျော် လာကြ ကောင်းလာကြိုနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ...”

အရှော့ က ဦးမြကျော်နှင့် နောက်က ထက်နိုင် ဆီသို့ ဝေ့ခနဲ မျက် မှောင်ကြွတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ကာ ...

“အကယ်၍ အန်ကယ်လ်တို့သားအဖ လာကြသည်ဖြစ်စေ၊ တစ် ယောက်တည်းရောက်လာသည်ဖြစ်စေ မစပ်စရာဘူး။ လိုက်ပါတည်းခိုခြင်း မပြုရဘူး။ အဲဒါတွေပါ ...”

ဦးမြကျော် ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲခါသွားသည်။ မာယာ ပါမလာနိုင်ဘူး ဆိုတာ တွက်မိနေသူဖြစ်လျှင် မာယာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဤသူ အမြဲရှိနေ သည်ပေါ့။

ဒါဆို မိုးမွန် နဲ့ သွားလာနေထိုင်ပုံတွေကို ...

“အန်ကယ်လ်”

“ဟေ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်နေတုန်း ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကယောင်ကတမ်းထူးမိ သလိုကြီးဖြစ်သွား၏။ အရှော့ မျက်နှာကလည်း ဒါကိုသိလို့ ပြုံးသလိုလို၊ ရုံးသားစွာ လိုလို ...

ခွင့်ပြုပါဦးဆိုတော့ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြီးမှ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း ...

“ဒီလိုတော့ မဟင့်တယ်ပါဘူး တူမောင်၊ ခဏနေပါဦး”

ကားဆီလှမ်းလိုက်သည့် ခြေလှမ်းကို ပြန်ရပ်သိမ်းပြီး အရှော့ က ဒီဘက်ပြန်လှည့်၏။

“ဘယ်ကိုလဲ အန်ကယ်လ်”

ဦးမြကျော် ကိုယ့်ဘေးမှာရှိနေသည့် ထက်နိုင် ကိုတော့ ရှက်မိသလို သို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“မင်းက နေအာဏာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ကိုအုပ်စိုး လွတ် သိုက်တဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ ...”

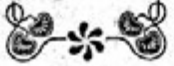
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုနေ လွတ်တာပါ။ မစ္စတာက ကျွန်တော့်ကို မြန်မာ ပြည်ကို ကိုနေ တကယ်သွားမသွား ကြည့်ခိုင်းတာ၊ ကိုနေရဲ့ညွှန်ကြားချက်နဲ့ တကယ် သူသွားပါပြီလို့ ကျွန်တော်ပဲ အကြောင်းကြားပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီကိုလာခဲ့ရတာလဲ သူ့အမိန့်နဲ့ပဲ။ မစ္စတာကတော့ ကိုနေ မြန်မာ ပြည်ရောက်နေမှန်းမသိပါဘူး။ ခုမှထွက်လာတယ်ပဲထင် ကာ အန်ကယ်လ်နားရွပ်သွားသေးလား။”

“မရွပ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကွယ် အခြေအနေရ အန်ကယ်လ်က အိမ်ရှင်မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ကိုအုပ်စိုးနဲ့ ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်။ နေအာဏာ ကို အကဲခတ်ချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် မောင်ရင်က အန်ကယ်လ် အိမ်မှာပဲတည်းမှ အဆင်ပြေမှာ၊ ကိုအုပ်စိုးလဲ ကျေနပ်မှာပါ။”

အဂျာ က သူ ဘယ်လိုရှင်းပြပြ ပြတ်သားစွာခေါင်းခါ၏။
“ကျွန်တော်က ကိုနေအမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး မစ္စတာကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့တာမို့လို့ ကိုနေ ကျေနပ်ဖို့အတွက်ထက် ဘာမှ ပိုပြီး ဦးစားမပေးနိုင်ပါဘူး။ ခွင့်ပြုပါဦး။”

ဒီတစ်ခါ အဂျာ ခြေလှမ်းက ကျဲသည်။ ကားပေါ် တက်သွားတဲ့အထိ မျက်မှောင်ကြွတ်မပြေနိုင်ဘဲ နှာသီးဖျားနှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ တရိပ်ရိပ်ရဲတက်လာ၏။

သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။
ကိုယ်က မိဘ မဟုတ်ပေမယ့်

အခန်း (၂၉)

တစ်နေ့ကုန် နေပုံလျက်ကနေ ရုံးဆင်းချိန်ကျမှ မိုးရွာချလိုက်တော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ခပ်ကျဲကျဲပြန်ပြားရပ်နေကြသူတွေလည်း မှတ်တိုင်အမိုးအောက်မှာ ခဏအတွင်း စုစည်းစည်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထီးပါလာတဲ့သူတွေ သူ့ထက် ငါ တိုးကြိတ်လာကြတော့ ထီးပါသည့် မခဲ က ခေါင်မိုးအပြင်အစွန်းလေး ဘက်မှာ တိုးရပ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ကျမှ ထီးပြင်ဖို့ယူလာသဖြင့် ပြင်ပြီးထားသည့်ထီးနှင့် ဆောင်းထားတာရော သူမမှာ ထီးနှစ်လက်တောင်ရှိနေ၏။

ထိုစဉ် ဟိုဘက်မီးပျံ့ဘက်ကနေ လမ်းဖြတ်ကူးလာသည့် လူတွင် ကျယ် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဂျင်းအင်္ကျီရင်ကွဲဝတ်ထားလျက် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုရော အင်္ကျီကိုရော ပြန်လိပ်တင်ထားတာ အင်္ကျီက တံတောင်ဆစ်ထိရောက်ကာ ဘောင်းဘီက ဒူးဆစ်နားထိတက်နေသည်။

လမ်းကူးပြီး ဒီဘက်လှည့်လျှောက်လာမှ အတွင်းခံအင်္ကျီအဝါနုရောင် စပိုရှပ်ကိုမြင်ရ၏။ မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့် လမ်းပေါ်မှာတော့ ချက်ချင်းစိမ့်သွားခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာ ငုံ့လိုက်၊ မော့လိုက်မှာ နဖူးထက်သို့ ခပ်ခွေခွေပြန်ကျနေသော ဆံပင်တွေမှာ ရေစိုနေတာက သိသာ၏။ ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ... ဒူးနှစ်ဖက်ထက်မှာ ...

မစဲ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်မှာ ထီးတစ်လက် အပိုပါလာတာကိုပဲတွေးမိကာ နေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လိုက်၏။

“လူတွင်ကျယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခါနီးမှာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဘေးကို ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်လာသည့် သူ့မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ဒီဘက်ရောက်လာသည်။

“ရော့ ... ရှင့်မှာ ထီးမပါဘူးမဟုတ်လား”

“မိုးမစဲ”

သူ အံ့ဩသွားသလို ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။ အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းခါလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညှိတံ့၍ ...

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟုပြောကာ ထီးကို လှမ်းယူသည်။

“ရှင် အလုပ်မသွားဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း... မင်း သိတယ်ပေါ့”

သူ့မျက်နှာက ပြုံးသည့်ဘက်မှာ များနေသေးကြောင့် မစဲက မျက်နှာလေးကိုတည်လိုက်၍ ...

“သိတယ်လေ၊ မနက်ကထွက်တော့ ကျွန်မလဲနောက်ကျတယ်၊ ရှင့်ဖိနပ်ရှိနေသေးတော့ အိပ်ရာကမထသေးတာဘဲဖြစ်မှာလို့တွေးမိတယ်။ ‘နေအရိပ်’က နိုင်းစရာရှိရင်သာ အပြင်လူ အတွင်းလူ မခွဲခြားတာ အလုပ်ချိန်သတ်မှတ်တာ အရမ်းတိကျတော့”

“အင်း”

“ရှင် ဒီနေ့ အလုပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

တစ်ယောက်ကို ထီးတစ်လက်စီဖြစ်သွားပေမယ့် မစဲ အရပ်က သူ့ပခုံးလှောက်ပဲရှိတော့ ထီးကလည်း သူ့ထီးအောက်မှာဝင်နေကာ ထီးကကျသည့်ရေတွေ အကုန် သူ့ပခုံးထက်မှာ စိုကုန်၏။

“ဆော့ရိုးနော်၊ စိုမှာစိုးလို့ ထီးတားကာမှပဲ ရေတံလှောက်လို့ဖြစ်နေပြီဗျာန်မ သွားမယ်”

“နေပါဦး၊ ပြန်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားစောင့်နေတုန်း ရှင် ဒီတိုင်းလျှောက်လာတာမြင်လို့ ဆီးလာပေးတာ၊ စိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့ကျမှ ထီးပျက်နေတာကိုသတိရပြီး မြင်ဖို့ သုလာခဲ့တာလေ၊ ရှင့်အတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

မစဲက နောက်ထပ်နှုတ်မဆက်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ဘာပြောပြီးတားရမယ်မှန်း ရုတ်တရက် အကြံမရသဖြင့် ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။

“အား ...”

ခြေသုံးလှမ်းလောက်မှာ မစဲ ခြေထောက်လေး ချိုင့်ထဲကျသွားပြီး ထုလည်းယိုင်သွားသည်။ ငုံ့ကြည့်ပြီး ထတီစလေး ၊ လိုက်တော့ ဖိနပ် ငြိတ်သွားတာကိုပါ သူ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားတာလား”

သူ အနားရောက်သွားတော့ ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်၍ ထီးတခြား လူတခြား ခြေနေသည့် မစဲ ရဲ့ထီးကိုင်သည့်လက်ကို သူ့ပ လှမ်းဆွဲပြီး ပြန်တည့်ပေးဆင်ကံသည်။

မစဲ မျက်နှာလေးပျက်လျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မိုးကလဲ သည်းလာပြီ”

ဖိနပ်ဆိုင် အနီးအနားမှာမရှိလောက်တာကိုသိလျက်နှင့် မစဲ ပုခိုဒီထက်ကြည့်ရင်း ရှဲ့့မဲ့နေ၏။

“ထီးကို လုံအောင်ဆောင်းလိုက်ပါဦး၊ ဆံပင်အဖျားတွေမှာစိုကုန်ပြီ”

ဖိနပ်ကိစ္စ ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါမယ်”

ကိုယ့်အာရုံထဲမှာတောင် ကိုယ့်ဆံပင်ကို သတိမရခဲ့ပါ။ သူပြောတော့ သူ့ကို အံ့သြသွားသလို မော့ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ တင်ပါးနောက်ထိ လက်ပြန်စမ်း၍ ဆံပင်တွေကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်ကြောင့် ငါ့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်သွားစဉ်ခဏလေးမှာ အောက်ဖျားတွေ တော်တော်နဲ့ သွားတာမြင်လိုက်ရသည်။

သူက မစဲ ငုံ့ကြည့်နေသလို လိုက်ငုံ့ကြည့်၍ ...

“မင်းရဲ့ဆံပင်တွေက မင်း အမှတ်တမဲ့ထိုင်ချလိုက်ရင်လဲ မြေပေါ်ထဲ ရတယ်။ နေပူထဲသွားနေရင် ထီးရိပ်မလုံဘူး။ မိုးရွာထဲရောက်တော့ နီရဲ့ ရော့ အဲဒီအဖျားလေးတွေပဲ ...”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားပြန်သည်။ မိုးသည်းသည်းထဲမှာပေမယ့် ဆန်းနေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် မစဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီသူဟာ မရိုးမသားပြောတာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့စကားတွေက ကောက်ကွေ့နေ၏။ ကိုယ်က ထူးဆန်းသွားတာတွေဖြစ်ရပေမယ့် သူ့ဘက်မှာ လုံးဝရိုးရိုးသားသား ...။

ထိုစဉ် သူက မျက်နှာလွှဲသွားကာ ...

“လာ .. ဟိုဘက်က Bakery မှာ ခဏသွားထိုင်ရအောင်။ အဲဒီမှာ ခဏပဲစောင့်၊ ကျွန်တော် ဖိနပ်ရှာဝယ်ခဲ့မယ်”

ထိုနေ့က မစဲ နဲ့ သူ Bakery မှာ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

အခန်း (၃၀)

သူထွက်သွားတာကိုကြည့်နေပြီးမှ ကိုယ့်ဆံက ဖိနပ်အတိုင်းမသိဘဲ သွားတာကို သတိရသည်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်တဲ့အထိ စီးလို့ရရင်ပဲ တော်ပါပြီလို့တွက်ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ဆွဲခြင်းလေးတင်ထားရင်း ဘေးစားပွဲတွေဆီ လှည့် ကြည့်မိ၏။ အားလုံး စုံတွဲတွေချည်းပဲဖြစ်ကာ မိသားစု နေထိုင်တာမျိုး လုံးဝမရှိပေ။ အထူးသဖြင့် ဇနီးမောင်နှံပုံစံမျိုးတောင်မှ မရှိခြင်းက စိတ်ကို သိုးမသန့်ကြီးဖြစ်လာစေသည်။

သူလည်း ဒီဆိုင်ကိုတစ်ခေါ်လာတာမဟုတ်မှန်သိနေသဖြင့် အကောင်း ဆုံးက မျက်လုံးကို နောက်ထပ် ဘယ်မှ မဝေ့ဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ဖို့ပင်။

မျက်လုံးတွေနားလိုက်ပြီး လက်က ဆံပင်တွေကိုဆုပ်မိလိုက်တော့ ငိုရွံ့နေတာ သတိထားမိကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီလိုထိုင်လိုက်တိုင်း ဆံပင်ကို လက်အောက်ကနေ နောက်ပြန်ဆွဲယူ၍ ပေါင်ပေါ်တင်ထား တတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် စုလို ဆံပင်တွေရေနှစ်နေတော့ ပေါင်ပေါ်မှာပါ ရေတွေစိုကုန်၏။

“ရော့ ... စည်းထားတာကိုဖြေလိုက်ဦး၊ ရေတွေသုတ်လိုက်ဦး”

ငဲ့နေသည့်မျက်နှာရှေ့မှာ ပန်းနုရောင်ပဝါလေးတစ်ထည်ရောက်လာ သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လူတွင်ကျယ် က ဖိနပ်အိတ်ကတစ်ဖထံ ပဝါကိုပေးရင်းတစ်ဖက်နှင့် အလှမိနီယံကလားထိုင်ကို ခြေထောက်နှင့် ချ ယူပြီးထိုင်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ဆံပင်တွေ ရေသုတ်ဖို့လေ”

ရေသုတ်လိုက်ပါဆိုကတည်းက ဒါပဲရှိတာကိုတွေးမိသည်။ ဒါပေမယ့် မထင်ခဲ့မိ။

“ကျွန်မ ဒီလိုပဲနေနေကျပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘာလို့ ကိစ္စမရှိရမှာလဲ။ ခုပဲ မင်းပေါင်ပေါ်မှာ စိုကုန်ပြီမဟုတ်လား လမ်းလျှောက်ရင် နောက်မှာဆိုမယ်။ ကားပေါ်မှာတိုးကြိတ်စီးရင်လဲ သူများ ကိုထိမိတော့ ပြီးပြင်ခံရဦးမှာ”

“ပြောနေရင်း သူက အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မိုးကတိတ်သွားပြီ။ မင်းဆံပင်အောက်ပိုင်းလေးပဲ ဒီလောက်စိုရွှဲနေ တာကို နားလည်ပေးကြဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ သုတ်လိုက်ပါ”

ဒီတစ်ခေါ်မစဲ ပေါင်ပေါ်ကို အသာလေးတင်ပေးလိုက်ပြီး ဖိနပ်အိတ် ကိုလည်း သူမ ခြေထောက်နား ချပေး၏။

ဒါပေမယ့် ဖိနပ်အကြောင်းကို ဘာမှမပြောဘဲနေရာမှထုလိုက်ကာ...

“သုတ်လိုက်နော်၊ ကျွန်တော် မုန့်သွားမှာဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ ဘာမှမစားချင်ဘူး”

မစဲ ပြောတော့ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်သွား၏။ ပြီးမှ...

“အသိမိတ်ရဆွအဆင့်လောက် သတိမှတ်လိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်က မင်းခိုင်းတဲ့ အဝယ်တော်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

သူ ယူလာပေးသည့်ဖိနပ်တွေ၊ ပဝါတွေကို သတိတရ ပြန်ခုံကြည့်၍ မစဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ တေးကို တစ်ချက်ခွဲကြည့်မိတော့ ကောင်တာမှာ

ငဲ့နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းကြည့်နေတာမြင်လိုက်ရ၏။

“ဘာလို့ ဘာမှမမှာဘဲ ဒီတိုင်းထိုင်နေတာလဲ”

သူပြန်ထိုင်တော့ မစဲ က စိတ်အိုက်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် နာရီကို သည်းကြည့်၏။

“ကျွန်မ ပြန်ချိန်ရောက်နေပြီလေ။ ဘယ်လိုလုပ်စားသောက်ချင်စိတ် မှိမှာလဲ”

“မိုးတအားရွာထားတာပဲ။ သွားရလာရ နှောင့်နှေးကြတာ မရှိတတ် ထဲ့လား။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ဆီးဆူမယ့်သူ ရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ငယ်ကုန်ကို ထိန်းသိမ်းတတ်ခြင်း။ မိဘက ဆုံးမတိုင်း တော်ကြတတ်ကြ တာမဟုတ်သလို မိဘက ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့သားသမီးတွေ၊ မိမိကိုယ်ကို ငိမ်းကျောင်းပြီး သူများထက် ပိုတော် ပိုတတ်နေကြတာတွေရှိတယ်။ ထွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ပါ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားလည်းမဟုတ်ပေ။ လာချ ဆေးသည့် ဘာမှန်းမသိသော မုန့်ပွဲတွေကို ဆွဲယူလိုက် ကြည့်လိုက်နှင့် မစဲ အတွက်လည်း စားသောက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်အောင် သူပဲ ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ဒါက ပေါင်မုန့်ကြက်ဥလိပ်။ အထဲမှာ အသားညှပ်ပါတယ်။ အချို ငြိုက်ရင်တော့ ဒါစား။ မိုးငွေ့ရှိနေလို့ အပူပဲမှာလိုက်တာ။ ကက်ပူချိန်လေ” တစ်မျိုးစီပြောပြပြီးမှ အသံတိတ်သွားသည့် မစဲ ကို မျက်လွှာပင့် ငြည့်၏။

“ဆက်ပြောလေ”

“ရှင် စိတ်မဝင်စားဘူးထင်လို့၊ ဒါလောက်ပဲ တော်ပါပြီ”

“အဟွန့်”

သူက မစဲ ပြောလိုက်တာကို သွားတွေပေါ် အောင်ပြုံးပြီး ဧကရင်းနဲ့ ဆေးပါးလေးကို ကိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်တဲ့အနေအထားထိ အသာလေးချထား

လိုက်ကာ ...

“စိတ်ဝင်စားတဲ့သရုပ်ကို ဘယ်လိုဖော်ရတာလဲ၊ အိပ်ရာဝင် မိခင် ပြောပြတဲ့ပုံပြင်ကို နားထောင်တဲ့ ကလေးလေးလိုလား ...”

မစ် မျက်စိလေးတွေနဲ့သွားတော့ သူက ဆောရီး .. တဲ့ ...။

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ မင်းဆံပင်တွေကို ဇေ မသုတ်တာရယ်၊ မင်း ဘာမှမစားဘဲ ထပြန်သွားမလားဆိုတာရယ် တော့ ပြီး နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်သွားလို့”

ဒီလောက်ပြောနေတော့လည်း မစ် က ကျစ်ဆံပြီးအဖျားမှာ ချည် ထားသည့်ခေါင်းစည်းကွင်းလေးကို ဖြုတ်၍ ဆံပင်ကို ဖြေလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူပေးတဲ့ပဝါလေးနဲ့ စိမ်ပြေနေပြေသုတ်နေလိုက်သည်။

“ဒါ နောက်ဆုံးပေါ် ဥပေက္ခာထားနည်းလား”

မစ် မော့ကြည့်တော့ သူက စားပွဲပေါ်မှာ လက်ပိုက်ထောက်ရင်း စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ငါ့တစ်ခုခုတော့စားပါဦး၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် လက်ရာလေးထင်သွား အောင် ...”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ကြည့်ပြောနေရတာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှန် တောင်မသိတော့ဘူး”

ဒေါသအတိအကျနှင့် အကယ်ဒမီရသွားနိုင်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေ က စူးလက်နေ၏။ လူတွင်ကျယ် က စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလှုပ် ရှုပ်ပြုံးကာ ...

“မင်း တစ်မျိုးထင်နေတာပါ၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ပဲ ကူညီတာ၊ လူမှုရေးအရပဲဖြစ်ဖြစ် ဓဏလေး အကောင်း မြင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ပေးပါလား”

မစ် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မချီတရီချိုသိပ်လိုက်ရသလို မျက်လွှာဖြူ ရှု၏။ လေးစားပါတယ်၊ ရိုးသားပါတယ်နဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ငွေ

ကြောင်းနောက်ကြောင်း ချင့်ချိန်ပြောဆိုတာ မပါ။ ဘာကိုမှ ကြောက်တတ်ပုံ ထည်းမရှိ၊ လူတွင်ကျယ် မျက်ဝန်းတွေထဲက ရဲတင်းဆန်းပြားသည့်အရိပ် တွေ တရိပ်ရိပ်ရှုပ်ပြေးနေတာကို ဘယ်လိုမှဆုပ်ဖမ်းကြည့်လို့ မရတဲ့ဖြစ်နေ နှစ် နောက်တော့ စိတ်က ဖိနပ်ဆီမှာပြဿနာရှာဖို့ တွေးမိကာ ...

“ဖိနပ်က ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရလဲ”

မေးလိုက်မှ ဖိနပ်စီးပြီးသည့်ခြေထောက်ဆီ သူ့ ငိုကြည့်၏။

“မင်းနဲ့တော်သားပဲ၊ အရောင်သိပ်ရိုင်းရင် မကြိုက်မှာစိုးလို့ အဖြူ လေးပဲယူလာတာ၊ ခုံမြင့်ပါးပါးလေးတွေပဲစီးတတ်တာလား၊ တချို့ဆို ဒေါက်မြင့်မဟုတ်ပေမယ့် ခုံထူတွေစီးတာ”

မေးတာကိုမဖြေဘဲ သူပြောချင်တာပြောနေပြန်သည်။ ကူညီထားတဲ့ သူ့ခို ကျေးဇူးတင်နေသည့်ပိတ်လေးပင် ပျောက်ချင်လာသည်။

“လူတွင်ကျယ် ... ရှင့်ကို ကျွန်မက ...”

“မင်း ဖိနပ်ဖိုးပြန်ပေးမလို့မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကလဲ အလကားဝယ် ပေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ‘ရှော့ အင့်’ ဆိုပြီး အရောင်းအဝယ်တွေ သုပ်သလိုကြီးတော့ မကောင်းဘူးလားလို့ ဓဏမပြောဘဲနေတာ၊ အိမ် ရောက်မှ ရှင်းလို့ရပါတယ်”

သင်းပဲ အပြောကောင်း။ မစ် မျိုသိပ်လိုက်ပြန်ပြီ။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် သေးသေးလေးတွေတော့ တော်တော် များနေပြီဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖွဲ့ပွင့်ပုံကျောက်ဖြူလေးတွေ ပါ သည့် အဖြူရောင်ခုံမြင့်ဖိနပ်လေးကို မျက်လုံးရောက်သွား၏။

လှလိုက်တာ ... ဟု ရင်ထဲမှာဖြစ်ရင် ဒါ ဘယ်လောက်တောင်ပေးရ မလဲဟု တွေးပူမိပြန်သည်။ ကိုယ့်မှာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးစာပဲရှာဖွေနေရတာ မှန်ပေမယ့် မိုးမွန် အပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးရဖို့ရှိသေးသည်။

ငွေကို ဒီတိုင်းသိမ်းမထားဘဲ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းလေးတွေ သင့်တင့်လှပတာမြင်တိုင်း ဝယ်ယူစုဆောင်းထားမိသည့်အပြစ်ကြောင့် ငွေ

က သူ့အပ်ထားသည့်အတိုင်း မရှိတော့ပေ။

ဒါကြောင့် ငွေအတိုင်းပြန်ပေးဖို့က ကိုယ့်ဘာသာ စုဆောင်းဖြည့်တင်း ရမှာဖြစ်၏။ တွေးမိတိုင်းလည်း ရှက်ပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဖက် သတ်သေချာရင်း ရူးသွပ်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရဲနဲ့။ စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကနေ လွှင့်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသဖြင့် သတိတရ မျက်နှာတော့ လိုက်လျှင် မြင်လို့ တည်တည်မှားမှားနေသည့်မြင်ကွင်းက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးမွန်

ရင်နှာခြင်းက ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်မီ နှုတ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲထွက်စမ်း လူတွင်ကျယ် ကံတော့ မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပုံရကာ မုန်ကို ဓားနဲ့လှီးလိုက် ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်နှင့် မျက်လွှာတစ်ချက်မှပင်မကြည့်။ နှုတ်မှ ခေါ်လိုက် မိသည့်ကိုယ့်အဖြစ်ကို မလှဘဲ မစဲ က သူ့ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“ရှင် မြင်လားဟင်”

“မိုးမွန် နဲ့ MD လား”

သူက မိုးမွန် တို့ တွဲလျက် ရှေ့ကနေဖြတ်လျှောက်သွားကြတာကို လှမ်းကြည့်ပါ။ မစဲ ကိုပဲ မျက်စိပင့်ကြည့်၍ ...

“မင်း ခံစားသွားရလား”

ဟု ထပ်မေးသည်။ မစဲ က စိတ်ကူးမရှိဘဲ မုန့်ပွဲထဲက ဓားနဲ့ခက်ရင်း ကို ကောက်ကိုင်ကာ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးသည်။

“ခံစားရတယ်ဆိုတာ အသည်းကွဲလို့ခံစားရတာမျိုးလား ဘာလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ... ကျွန်မကို သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သနားသလို အကြည့်ခံရတာကို ရှက်တယ်။ ခုလိုမျိုး မျက်စိအောက်မှာမြင်လိုက်ရရင် ရှက်တယ်။ သူက ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ မတန်မရာရူးသွပ်ခဲ့မိသလို လို ဟိုတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာတွေလဲ တတယ်မဟုတ်ခဲ့သလိုလိုပေါ့”

ပြောရင်း မျက်လုံးက ရောက်သွားပြန်သည်။ မိုးမွန် က အပြင်မှာ ရပ်နေဆဲဖြစ်ကာ မာယာဆက် က ကားထဲရောက်ပြီး တံခါးမပိတ်ဘဲ

မိုးမွန် ကို အတင်းဆွဲခေါ် နေသည်။ မိုးမွန် ကားထဲရောက်သွားမှ မာယာ ဆက် က ပြုံးရယ်လျက် မိုးမွန် နှာခေါင်းညွှန်ညွှန်ကို ချစ်စနိုးဆွဲလိမ်၏။ မစဲ မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်ပြီး မုန်ကို ဓားနဲ့လှီးချလိုက်သည်။

မုန်ကိုသာမကဘဲ ကြွေပန်းကန်ကိုပါ ဖောက်ထွင်းတော့မလို ဓားနဲ့ ဝန်းကန်ထိသဲ ဒေါက်ခနဲဖြည့်သွား၏။ လူတွင်ကျယ် က ဟိုအတွဲနဲ့ မစဲ တို့ တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မထိုက်တန်တဲ့သဘောတွေ အမျိုးမျိုးရှိတယ်လေ။ အဲဒါတွေ ကြား ခူးလား”

“ဟင် ...”

“ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ခံရတိုင်း သူနဲ့မထိုက်တန်လို့ဆိုပြီး အားငယ်ဖို့မလိုဘူး။ ဘုန်းကံချင်းမညီလို့ ဒီမိန်းမနားကပွဲတိုင်း ကိုယ်တွေယားပြီး မခံနိုင်ဘော့ မိန်းမကို သစ်ပင်အမြင့်ရောက်အောင် လိမ်ညှာတင်ပြီး အပင်ခြေမှာ နူးတွေနဲ့ဝိုင်းထားခဲ့တာ၊ ဒေသီဇာတ်တော်တွေရော မဖတ်ဖူးဘူးလား။ ရှင် ဘုရင် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တာနဲ့ကြုံပြီး သူ့ ထားခဲ့တဲ့မင်းသမီးက မိဖုရား ခြင်္သေ့ဝားတယ်လေ”

“ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အဲဒီလိုစိတ်ကူးတွေနဲ့ ဆက်မရူး ခင်ဘူး”

“လူတိုင်း စိတ်ကူးရှိတယ်ကွ။ မရူးတဲ့သူ မရှိပါဘူး။ သူ မင်းကိုထားခဲ့တာ ဘယ်သူ့ဘုန်းကံမြင့်နေမှန်းမသိပေမယ့် ထားခဲ့ခံရတယ်ဆိုပြီး သိမ်ဆန်နေဖို့မလိုပါဘူး။ ပြောပြီးပြီပဲ .. ကိုယ့်အမြင်အတိုင်းဆိုရင် မာယာဆက် နဲ့ မင်းက တခြားစီ ...”

ဘာကိုပြောတာလဲ ...၊ ဘာကိုပဲပြောပြော တခြားစီဆိုတာကတော့ အဲဒါပါသည်။ မာယာဆက် က ပင်တိုင်စံရွှေမင်းသမီး ပဲ။

အခန်း (၃၁)

“သမီး နေမကောင်းဘူး လေးလေး။ အေးဆေးနားပါရစေ”
 “နားလို့ရတဲ့အကြောင်းပဲ လေးလေးက လာပြောတာပါ”
 ရုတ်တရက် လေးလေး ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိ၊ ပတ်တီးဖြေပြီး
 ခေါင်းကိုထိန်းကိုင်ပြီး ဒရင်းမိဘက်ဒိကနေ ထာထိုင်လိုက်၍ ...
 “လေးလေး ဘာပြောတာလဲ”
 ဒါပဲပြောပြီး ထွက်သွားဖို့ခြေတစ်လှမ်းပြင်ထားသည့် ဦးမြကျော် ထ
 ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...
 “မပြောဘဲသိရမယ်ဆိုရင် ညည်းနဲ့ နေအာဏာ လက်ထပ်ဖို့ထိစွ
 ပျက်သွားပြီ၊ အဲဒါပြောတာ”
 “ဘယ်လို ...”
 ဘာမှမပြောပါနဲ့လို့ တားခဲမိပေမယ့် ဒီလိုကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ
 ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွား၏။ ဦးမြကျော် ပြန်လှည့်လိုက်သည့်ရှေ့ကို လှူက ချစ်
 ချင်းရောက်သွားလျက် ...
 “သူတို့က ဘာလဲ၊ ဒီမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်နေတဲ့ဟာ၊ လာမကြိုတာထဲ
 အပြစ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား။ သူ့သားကရော ကိုယ်တိုင်ရော
 လာလို့လား ...”

“ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ လာမကြိုနိုင်တာကို သူတို့ မသိပါဘူး။ လေဆိပ်မှာ
 ဆုံတဲ့နေ့နဲ့မဆိုင်ဘဲ သူတို့က ရှေ့မဆွဲကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးတာ
 မျိုး ...”
 ဦးမြကျော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသည်။ တင်းကျပ်နေသည့်စိတ်ကို
 ဖြေချလိုက်တာပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းမသွားသည်မို့ သူ့မျက်နှာမှာ
 မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြီးဖြစ်နေမှာ ထေချာသည်။
 “ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ မာနတွေရယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့
 အရှက်တွေ သိက္ခာတွေရယ် ညည်းရင်ထဲမှာ လုံးထွေးနေပြီမဟုတ်လား”
 နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာကိုက်ထားလျက် မာယာဆက် က မျက်
 မှောင်ကြွတ်ထား၏။
 “ဒါကို ကြိုမြင်နေလို့ ငါပြောခဲ့တာ”
 နင့်နေသည့်ခံစားချက်ကြောင့် ဦးမြကျော် အသံက အံကြိတ်ထား
 သလို မပီမသ။
 “ပတ္တမြားမှန်ရင် ရွှံ့ခဲမှန်းသိလျက်နဲ့ ညည်း လဲပစ်လိုက်တာပဲ မာယာ”
 “မဆိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ပြောပုံဆိုရင် နေအာဏာ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မြန်မာ
 ပြည်ရောက်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ မိုးမွန် နဲ့ ကိစ္စက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ...”
 “ဒါပေမယ့် သူ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်တာမှန်တယ်လို့ တွက်
 သွားပြီပေါ့၊ ကိုယ်က မသိပေမယ့် သူက ကိုယ့်ကို တယ်ရှုထောင့်ကနေ
 စောင့်ကြည့်ခဲ့သလဲ ကိုယ်မသိဘူး။ စီးပွားလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်
 ကြည့်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အက်ခတ်
 တယ်၊ အခု ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ”
 ဦးမြကျော် လေသံက တဖြည်းဖြည်းမာကျောကျယ်လောင်လာ၏။
 “စီးပွားရေးမှာ ဇောက်မချဘူး၊ အလှအပသာယာမှုနောက်ကို မျက်
 ကန်း တစ္ဆေမကြောက်သလို ညည်း လိုက်တယ်၊ ဒီလူကို ဂရုမစိုက်ဘူး
 ဆိုတဲ့စကား ညည်း အခု မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“လေးလေးကရော အဖြစ်အပျက်မှန်တွေ ဒီလိုရှိခဲ့ပါတယ်လို့ အခက်
ဘာဖြစ်လို့ စကားကုန်မပြောခဲ့တာလဲ၊ မှားခဲ့တဲ့လမ်းကြောင်းက အဲဒီထ
စတာ။ ဦးအုပ်စိုး ဆိုတဲ့ လူကြီးကို သမီး လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့လို့ ဒီလူကြီး
စီစဉ်တယ်ဆိုတာတွေ အားလုံးကို ဂရုမစိုက်ချင်တာ”

“ခုကျမှ ငါကရော တယ်သူ အမှာစကားကြောင့်ပါ။ ဘာကြောင့်ပါနဲ့
ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊ အဓိကဆုံးဖြတ်ချက် ညံ့ဖျင်းခဲ့တာ ညည်း၊ စီစဉ်ပေး
တာတွေ လမ်းဖောက်ပေးတာတွေ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုကြီးစားကြီးစား
လူတိုင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ကြရတာ၊ လမ်းရှိနေတိုင်း
တည့်တည့်ရောက်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကောင်းတာလုပ်လုပ်၊ ဆိုးတာလုပ်
လုပ် ကိုယ်လုပ်လို့ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်”

“လေးလေးက ဒီစီးပွားရေးကို သူတို့ ပြန်သိမ်းသွားမှာ သိပ်စိုးနေ
တယ်ပေါ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိုမမေးနဲ့ မာယာ၊ ညည်းကိုညည်း ပြန်မေး၊ ငါက ယောက်ျား
အသက်အရွယ်အရ သေပျော်နေတဲ့အရွယ်လဲရောက်ပြီ၊ ဆင်းရဲသွားလဲ
တပျက်ဖို့မရှိပါဘူး”

“သမီးလဲ ဒီတိုင်းပဲ၊ လူတိုင်း ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကထားကြတာ
ကွယ်ရာကနေ ချောင်းပြီး ဒီလောက် မိန်းမလိုမိန်းမရ အပြစ်ရှာတဲ့လူမျိုး
ပူးစာမဆိုလိုက်ရတာ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ”

“ဝမ်းနည်းနေတာကို ညည်း ဘာလို့ဝန်မခံသေးတာလဲ မာယာ”
ဦးမြကျော်၏ သည်းခံနိုင်ခြင်းက ဒီခေါင်းကပတ်တီးဖြတ်နေမှာ
အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကိုယ့်သမီးအရင်းသာဆို ဒီထက်ပေါက်
ကွဲမိနိုင်သေး၏။

“ချစ်မိုးမွန် ဆိုတဲ့ အတွင်းရေးမှူးကြောင့် ညည်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်
နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ အရင်းအနှီးတွေ
တို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာကို နှမြောရမှန်းမသိရလောက်အောင် ညည်း

ဦးနုဝက်မနည်းသေးပါဘူး”

မာယာဆက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ဦးမြကျော် ကလည်း စကားမဆက်
ဆေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆေးရုံကဆင်းခါစ ဘာမှမပြင်ဆင် မဖြယ်သ
ဘဲရှိနေသော မာယာဆက် ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖပ်လေးက နားသယ်စပ်နှင့်
နှုတ်ခမ်းဖျားတို့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မဲ့ခြောက်အစက်သေးသေးလေးတွေကို
ခြင်နေရသည်။

တစ်ပင်ချင်းဆက်ထားသလို ကြိုးမျှင်ကဲ့သို့ တန်းနေသည့်မျက်ခုံး
မျိုးတို့က ရိတ်သင်ထားသည့် နဂိုမျက်ခုံးရိုးပေါ်မှာ ကာလာတွေ ဘာမှ
မရှိတော့ ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်းမသိ။

ထို့ပြင် အမြဲတမ်း ပုံဖော်ထားသဖြင့် စိရုံလှပနေတတ်သော နှုတ်ခမ်း
သားတို့က ခပ်ပါးပါး ခပ်ပိပိ။

ထို့ကြောင့် သူမကပဲ ဆေးရုံမှာ ကြာကြာမနေဘဲ အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ တွင်
ထွင်ကြိုးစားကာ လူတွေ မခံခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

မာယာဆက် သည် အလှပပမက်မောသလောက်ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်း
ခြင်းအတတ်ပညာမှာလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တော်ပါသည်။ ဒါပေမယ့်
အကယ်တမ်းကျတော့ သူမဟာ အလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

နုသစ်ငယ်ရွယ်သော မိုးမွန် လို ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် လူငယ် တစ်
ယောက်နှင့် ငြိတွယ်မိကာမှ ပို၍လှချင်လာသည်။ ဤလူငယ်နှင့် ကစားပွဲ
အစုံခုလို သူမက ကြိုးဆွဲချုပ်ကိုင်ကြိုးစားရင်း အသက်လုပွဲ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။

ဒီလည်း သူမကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို မသုံးသပ်နိုင်လောက်အောင်
ပုံပေနေခဲ့၏။ သို့တည်းမဟုတ် သုံးသပ်မိပေမယ့် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဇွတ်
မိနက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမဟုတ်။
ဦးမြကျော်၏ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူမကို ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ရွတ်ချနေမှန်း

ရိပ်မိကာ ကြာကြာစူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို မာယာဆက် သည်းမခံနိုင်စွာ
ဒရင်းမိဘက်ဒိကနေ ထ၊ရပ်လိုက်၏။

“ဪပါ။ အခု သမီး အနေအထိုင်မှားခဲ့လို့ ဒီလက်ထပ်ပွဲ ပျက်သွားပြီ
ဆိုရင် လေးလေးက ဘာထပ်ဖြစ်စေချင်တာလဲ။ သမီးကို တယ်လိုရင်
ထပ်ပေးချင်တာလဲ”

“ပေးဖို့ ယူဖို့တွေ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်
နေအာအာ ဒီရောက်နေပြီး ခုချိန်ထိ မဆက်သွယ်ဘူးဆိုကတည်းက ဒီ
အဖြေပဲထွက်လာခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ဒီအကျိုးအပြစ်ကို တိုက်ရိုက်ခံစားရမယ့်သူက ညည်းပဲ မာယာ
ငါ မဟုတ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကြားထဲက ဂရုစိုက်ရမယ့်အချက်ထိ
ငါ ထောက်ပြမယ်။ အတွင်းရေးမှူး ချစ်မိုးမွန် ဟာ သူ့ချစ်သူကို ထားခဲ့ပြီး
ညည်းနားကိုရောက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ”

မာယာဆက် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာကို ဦး
ကျော် က ကြည့်၍ ...

“အခု ညည်းဟာ ‘နေအရိပ်’ရဲ့ MD တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး
ဆိုရင် ...”

“လေးလေး စောင့်ကြည့်နေပါ။ သမီး သူ့နဲ့လက်ထပ်ပြီး ဘယ်လို
စားပြမလဲဆိုတာ ...”

ဦးမြကျော်က ပြုံးမှန်းမှန်းမသိအောင် နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ခေါင်းညှစ်
သည်။

“ကောင်းပါတယ်။ ငါက စောင့်ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်း
သာမှာပါ။ ညည်းရဲ့ဘဝကို ကောင်းစားဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့တဲ့ အုပ်စည်း
သူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ညည်းဘဝဆင်းရဲသွားရင် ကြေကွဲရအောင်
ချမ်းသာရင် ဝမ်းသာမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲပြီး ညည်း စိတ်ချမ်းသာအောင်

ညည်းနေမယ်ဆိုရင်လဲ ကျေနပ်မိမှာပဲ”

ဦးမြကျော် က ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးမှ ရပ်နေကာ ...

“အဆိုးဆုံးတွေဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာ ကြုံတွေ့
သားပါ။ မသမာတဲ့နည်းတွေ မသုံးပါနဲ့။ လေးလေး နောက်ဆုံး မေတ္တာရပ်ခံ
တာပါ”

လှည့်မကြည့်ဘဲပြောရင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် မာယာဆက် မတ်
တတ်ရပ်နေရင်း ခေါင်းတွေမူးနေကံကာ လဲပြိုတော့မတတ်ဖြစ်လာ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မငိုရသေးဘူးထင်သော်လည်း မျက်ရည်တွေ တလိမ့်
လိမ့်ဆင်းကျလာကြသည်။

သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်၏ မဟေသိဖြစ်ခွင့်မရတော့ခြင်းကို ဂရု
မစိုက်ဘဲနေနိုင်သည်။ ချစ်တဲ့သူကို ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုတော့ နှလုံးသားက
တဆတ်ဆတ်တုန်၏။

ထိုအခါ မာနရောင်ပြေပြေလေးနှင့် တည်ငြိမ်မပျက်ရှိနေတတ်သည့်
နက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

မိုးမစဲ နဲ့ ချစ်မိုးမွန် ...

“သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို မိဘမဲ့ဘဝတွေနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး
ထက်ထပ်ကြဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကုတ်ကုတ်ခြစ်ခြစ်ကြိုးစားနေကြတာ”

“မိုးမစဲ က ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲနေနော်။ ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ ရက်စက်
လိက်တာ”

“ဒီလောက်အဆင့်ကွာနေတာကို သူ ပြိုင်ဆိုင်လုယူလို့မရတော့မှန်း
သိနေတာကိုး”

“သနားပါတယ်။ MD ကလဲ ဒါတွေကိုမကြားဘဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး။
သူလဲ ရက်စက်တာပဲ”

“မှန်တိုင်းမပြောနဲ့ ကြားသွားရင် ပြဿနာတက်မယ်”

စသည် စသော တီးတိုးစကားတွေကို သူမနားနဲ့ကြားခဲ့တာတွေ သလို တစ်ဆင့်ကြားရတာတွေလည်းရှိသည်။ ဒါ ဝဋ်လည်တာပဲလား- ကိုယ် ရခဲ့တုန်းက ပျော်သည်။ အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်နိုင်တာကို တစ်ဆင့် တွေးတိုင်း ကျေနပ်ခဲ့၏။ ကိုယ့်လက်ထဲကနေ ပြန်လည်ပျောက်ရှုသွား ခဲ့မှ အရှင်လူ့ ရင်ထဲမှာရော ပျောက်ရှုခဲ့စဉ်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲဟု တွေး လာခဲ့၏။

ထိုပြင် ကျပျောက်လို့ လမ်းပေါ်မှာ ခြေရာထပ်အောင်ပြန်ရှာဖို့ပဲ ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ် ...!

ကျွန်မ နှလုံးသား ကျပျောက်သွားပါသည်လို့ ဘယ်လိုအော်မလဲ -

အခန်း (၃၂)

မစဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကအဆင်းမှာ သူကအထွက်နှင့် တံခါးနားမှာ ဆုံမိ ကြ၏။

“အတော်ပဲ.. ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နှုတ်မဆက်စဖူး စပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် လူတွင်ကျယ်က လှေ တားနှစ်ထစ်အလိုမှာ ရပ်လိုက်သည့် မစဲ ကို မော့ကြည့်သည်။

နို့မိမ်းရောင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်အပွင့်ပါးပါးလေးတွေပါသော လီမွန် ဆွဲသားဝတ်စုံလေးနှင့် မစဲ က ရိုးရိုးနွဲ့နွဲ့ လေးလှနေသည်။

နောက်က မြင်လိုက်တိုင်း လှနေသောဆံပင်ရှည်တွေက ရှေ့က ကြည့်တော့လည်း ဝူးခေါက်ခွက်အထက်နားလောက်ကနေ နွဲ့ခနဲ၊ ဝေ့ခနဲ သွဲခါသွားတတ်တာကြောင့် သူမ၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ဆံနွယ်ဖျားတို့က အလင်္ကာမြောက်စေ၏။

ဒါပေမယ့် သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ကဗျာလင်္ကာတွေဖြစ်နေတာကို ဖွဲ့နွဲ့ ဝတ်ရွှံ့မနေရဲဘဲ လူတွင်ကျယ်က ဖျတ်ခနဲမျက်ဝန်းတွေရွှေ့သည်။

ပြီးတော့မှ မျက်လွှာပင်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တစ်နေရာရာသွားမလို့လား”

“မသွားပါဘူး။ ကျွန်မပုံစံက အဲဒီလိုထင်ရလောက်အောင် ပြင်ဆင်ထားတာနဲ့တူလို့လား။”

လူတွင်ကျယ်က ပြုံးလိုက်ရင်း မစဲ သူ့ဘေးမှာလာရပ်တော့ နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းရွေ့လိုက်၍ ...

“မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းမျက်နှာမှာ ပြင်ဆင်ထားတာ ဘယ်တုန်းကရှိဖူးလို့လဲ။ ခုလဲမရှိဘူး။ မရှိပေမယ့် ...”

လူနေတာပဲလို့ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်။
“ဒီအချိန် မဆင်းဖူးဘဲ ဆင်းလာလို့ပါ”

မစဲ က သူမလက်ထဲမှာကိုင်လာသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါခေါက်လျက်သားလေးကို တစ်ဖက်စီခွဲတိုင်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ဟိုတစ်ခါ မိုးရေသုတ်ဖို့ယူထားတဲ့ပဝါ ပြီးတော့ ...”

သူမ လှမ်းပေးတာကို လူတွင်ကျယ်က ချက်ချင်း လှမ်းမယူသဖြင့် စကားက ရှေ့မဆက်ဘဲ ဒီမှာပဲရပ်တန့်သွားသည်။ ဒီတော့မှ လူတွင်ကျယ်က ခေါင်းညိတ်ရင်းလှမ်းယူ၍ ...

“ပြီးတော့ ဖိနပ်ဖိုးပြန်ပေးမယ် .. ဒါပဲမဟုတ်လား၊
“ဟုတ်တယ်”

မစဲ က ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖွင့်မလိုက်ဘဲ ပြီးမှ မဖွင့်သေးဘဲ သူ့ညီကျေးဇူးတင်တာရော အားနာတာတွေရောပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ဖိနပ်ဖိုးပြန်ပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင်က နှစ်သောင်းခွဲတောင်ပေးဝယ်လာတော့ ကျွန်မ တစ်ခါတည်းမဆပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကို ကောင်းပန်ပါတယ်”

လူတွင်ကျယ်က နားသယ်စပ်ကို လက်မနဲ့ခပ်ဖွဖွခြစ်နေရင်း နှာခေါင်းတစ်ဖက် မသိမသာတွန့်သွား၏။ ဒါကို မစဲ က မျက်နှာလေးငယ်ကျသွားလျက် ...

“ဒီလိုပါ။ နောက်လကျရင် ကျန်တဲ့တစ်ဝက် အကြေဆပ်မှာပဲ”

...”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ပဲ သူများ နားစွန့်နားဖျားကြားရင် ညီယံက ငွေတိုးချေးစားနေတဲ့ကောင်ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ဆောရီး၊ ပြန်ပေးမယ်လို့ပြောတာ၊ အတိုးချေးတာမဟုတ်ပေမယ့် နှစ်ရော ကျွန်မရော အလုပ်သမားချင်စလေ၊ မူးစုပစ္စာဝင်ကိုရပ်တည်ဖို့ ကြိုးပမ်းယူနေကြရတာ”

“နေပါဦး၊ အဲဒီဖိနပ် နှစ်သောင်းခွဲလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”
“ဖိနပ်မှာ ကြည့်တာပေါ့”

“အဟွန်း”
လူတွင်ကျယ်က ပြက်လုံးတစ်ခုကို သဘောကျသွားတာမျိုး အသံထွက်ညက်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်က ကပ်ထားတာလဲတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော်အားပေးခဲ့တာ ခြောက်ထောင်တည်းရယ်”

“အို ... မဟုတ်နိုင်တာ”
သူ့မျက်နှာပေါ်က ပေါ့ပါးသောရယ်မြူးရိပ်တို့ကို အကဲခတ်မရဖြစ်

မစဲ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်နေ၏။
“တကယ်ပြောတာ၊ ဖိနပ်ကိုကြည့်ပါလား။ ရှိုးကော်စ်တွေရှေ့က ကတ္တူဆေးက ရွေးယူခဲ့လို့ ဖုန်တွေတက်နေတာ”

“ဟင့်အင်း .. အသစ်စက်စက်ကြီးရယ်”
“ဟုတ်တယ်၊ ခုမှ မဖြစ်လို့ပြောပြတာလေ၊ ပေးဖို့ဝယ်ခဲ့တုန်းက ကျွန်တော် အသစ်လို့ ထင်စေချင်လို့ ပြောင်နေအောင် တိုက်ရွတ်လာတာကိုး”

မစဲ မယုံသေးပါ။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာကို ကိုယ်တိုင် မဝယ်နိုင်ပေမယ့် အလှအပပစ္စည်းတွေအကြောင်း သူက မိန်းမတစ်ယောက်ထက် နှစ်ဆခိုင်မလား။

သူကတော့ မစဲ ကို ဒီလောက်တုံးရသလားဆိုသည့် ခင်မင်၍ သနား

သောအကြည့်တစ်ချက်နှင့် ဖိနပ်စီးရင်း တံခါးအပြင်ထွက်၏။ အပြင်ဘက်
ရောက်မှ ပြန်ခဲ့ကြည့်ကာ ...

“မင်းနဲ့ ကိုယ် ဘဝတူတွေပဲဟာ ဒီလောက်များတဲ့ငွေ ကိုယ့်လက်ခံ
မှာ အဆင်သင့်ရှိနေပါ့မလား တွေးကြည့်ပါဦး။ ချမ်းသာကြောင်းတွေ ကြား
ရတာ ရှက်လာပြီ။ သွားတော့မယ်”

“ရှင် ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် ညနေတိုင်း ဒီလိုပဲ အပြင်ထွက်နေကျ။ မင်း အပေါ် အ
မဆင်းလို့မသိတာပါ”

သတိတော့ထားမိပါသည်။ အလုပ်ကပြန်လာတာ စောတာဖြစ်ကြောင်း
နောက်ကျတာဖြစ်ဖြစ် တအောင့်လေးနားပြီးတာနှင့် သူ ပြန်ထွက်သွား
တတ်တာ မကြာခဏ သတိထားမိသည်။

ဘယ်အချိန် ပြန်တတ်သလဲဆိုတာတော့ မသိပါ။

ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၊ ကိုယ်ဖြစ်သွားလိုက်နှင့်
ဘယ်လိုလူစားမှန်း ခန့်မှန်းမရလောက်အောင် စကားတစ်ခွန်းကို ပါအဲ
လေးကပ်ကျပ်ဖြတ်သန်းသွားတတ်သော အကျင့်ကိုလည်း စိတ်ပျက်ဖွယ်
သတိထားမိ၏။

လွယ်လွယ်သုံးသပ်ရမည်ဆိုလျှင် ဤသူဟာ ဘဝကို စိတ်ကူးလှထူ
နှင့်ဖြစ်သော အိပ်မက်တစ်ခုလို သဘောထားသူလား ...။

ခြေစုံရပ်ကျန်ခဲ့ရင်း သူ ထွက်သွားပြီး အနည်းငယ်အလှမ်းကွာသွား
မှ မစဲ ကပျာကယာ လျှောက်လိုက်ရသည်။ သူကလည်း မစဲ ပေးသည့်
ပဝါကိုကိုင်လျက် ဒီတိုင်းထွက်သွားတာဖြစ်သလို သူမလည်း ဒီတိုင်းလိုက်
သွားရင်း ...

“ဒါဆိုလဲ ဖိနပ်ဖိုးခြောက်ထောင်ကို ယူသွားပါ”

လူတွင်ကျယ်က အံ့ဩဟန်နှင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ခြေလှမ်းဆီ
လျှော့ချလိုက်ကာ ...

“ဒီထိတောင်လိုက်ပေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဧကန္တ ကျွန်တော် ဒီက
ကြောင်းတော့မှာကို သိလို့ထင်တယ်”

“ဟင် ... ရှင် ပြောင်းတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဪ... မသိဘူးကိုး ...”

နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်တွဲသွားသလိုဖြစ်ရင်း ပိုက်ဆံပေးသည့်ကိစ္စ
သည် မအောင်မြင်နိုင်။ ဒီလမ်းကလေးထဲမှာ အိမ်နားတန်းလျားလို့ဖြစ်နေ
သည့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်မို့ အသိ
ဖြစ်တိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်နှင့် စကားပြောရတာလည်း ပြတ်
ဆက်တောက်နဲ့ပါ။

“အလုပ်ပြောင်းမှာလို့လား၊ ဒီအိမ်ကို သဘောမကျလို့လား၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကို သဘောမကျစရာလဲမရှိဘူး။ မင်းလဲရှိနေ
တာ...”

“ဟင် ...”

“ဪ... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နားလည်အဆင်ပြေနေရင် ဘယ်မှာဖြစ်
နေပျော်တာပဲလေ။ မင်းနဲ့ကိုယ် ခုမှ ခင်ခင်မင်မင်ပြောဆိုဖြစ်ကြတာ
ဖြစ်နိုင်ရင် မပြောင်းချင်သေးဘူး”

သူက စကားပြောရင်း မကြာခဏ မျက်တောင်ဖျားတွေစိုက်ချကြည့်
သည်။ မစဲ မော့ကြည့်လိုက်မှ မသိမသာတိမ်းဖယ်သွားတာမျိုးဖြစ်လျက်...

“အနေဝေးသွားကြပြီးမှ တစ်နေရာရာမှာပြန်ဆိုကြရင် မှမစဲ ကျွန်တော့်
နဲ့ ခုလိုရင်းနှီးပါ့မလားဟင် ...”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို တရင်းတနှီးမဆက်ဆံမိသေးဘူးလို့ထင်တာ”
“အဟွန်”

မစဲ က အားမနာသည့်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်မော့ကြည့်ပြောတော့
သူက အသံထွက်အောင်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မပြီးနိုင်ဘဲ မျက်နှာမော့ရယ်

ဘာတွေသဘောကျသွားပါသနည်း။

မခဲ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ထားမိသည်။

“မှန်တယ်၊ မင်းလိုမိန်းကလေးက ကိုယ့်ကို ဘယ်ရင်းနှီးချင်ပဲမခဲ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူလဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု အတွင်းရေးမှူး...”

“အဲဒါတွေနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် စကားနာထိုးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းမှန်တာကို ငေးစားတာပါ၊ မိန်းကလေးတိုင်း အားကိုးထိုက်တဲ့ယောက်ျားကိုသာ...”

“ရှင် ကျွန်မကိုပြောခွင့်မပေးဘဲ ဘာလို့ ထင်ရာတွေပြောနေတာ”

“ကျွန်တော်ဘက်က မင်းရဲ့ ပြေလည်စွာစကားလက်ခံပြောတဲ့အဆင့် လောက်နဲ့ပဲ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုခုခုသလို ကျေနပ်နေတာကို ပြောချင်လို့...”

ဒေါသမျက်နှာလေးက နီလာပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေကတော့ မြန်မြန် ဆန်ဆန်ဖြစ်မသွားခဲ့ပါ။ မခဲ မျက်နှာလေးကို လူတွင်ကျယ်က တောင်ညီ သည်မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်၍ ...

“မပြောချင်ပေမယ့် မင်းဘက် တည်ငြိမ်မှုလေးကိုမြင်လို့ အံ့သြမိတိုင်း ဟိုတစ်ယောက်ကို သတိရတယ်”

ပါလာပြန်ပြီ။ မခဲ ပြောမလို့မော့လိုက်တော့ သူက ရှေ့ကိုပြန်လှည့် သွားပြီး ခပ်ငုံ့ငုံ့လျှောက်ရင်း ဆက်ပြောနေသည်။

“စက်ရုံထဲမှာလဲ မင်းတို့ချစ်ခြင်းအကြောင်း...”

“အခု ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲ”

“သူ့ဘက်ကပါ”

“မင်းဘက်က ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ရှိလို့မှမရတော့တာ အမြစ်တွယ်နေပေမယ့်လဲ အမြစ်ပါအောင် နုတ် ယူတဲ့လူက ယူသွားပြီးမှ ဘာကျန်စရာရှိသေးလဲ”

“သူ မင်းကို ချစ်နေဆဲပဲလို့ ပြောနေကြတယ်”

မခဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ချိုင်းကြားမှာ ပြောင်းညှပ်လိုက်ပြီး တင်ပါးအောက်မှာ နွဲ့ခါနေသည့် ကျစ်ဆံမြီးကို လက်ပြန်ဆွဲယူလိုက်၏။ သူ့ကြည့်လိုက်တော့ အဖျားမှာချည်ထားသည့် ခေါင်းစည်းကွင်းလေး ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ပြုတ်ကျခဲ့တာလား”

“ရပါတယ်၊ တစ်ကွင်းမှ ငါးဆယ်ပဲပေးရတာ”

သူ ပြန်လှည့်မလို့လုပ်တော့ မခဲ က ခေါင်းခါ၍ ဆံပင်အဖျားကို လက် လှို၍ကျွမ်းကျင်စွာထုံးပစ်လိုက်၏။ ဒီတိုင်းတန်းဆင်းလျက် တစေ့စေ့နွဲ့ခါ နေသောဆံနွယ်ဖျားတို့ကို သူ နှမြောသွားမိသည်။

နောက်မှာ သူ့အတိုင်းချထားသည့်ဆံပင်ဖျားမှာ ခေါင်းစည်းကွင်း မရှိတော့တာကို အလိုလိုသိသွားသည့် မခဲ နဲ့ ဆံပင်ရဲ့ ကြင်နာမှုကိုလည်း ပို၍စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“မခဲ ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ မင်းဆီကိုပြန်ရောက်လာမှာတွေ၊ မင်းကလဲ သံယောဇဉ်...”

“သူများတွေ ဝေဖန်နေကြတာလား”

“အင်း”

“အဲဒီထဲမှာ ရှင်ပါနေတယ်ပေါ့”

“ကိုယ့် မဝေဖန်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရင်ထဲကို ဘာမှမမြင်နိုင်သလို ဖြစ်နေကြတာကိုတော့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါ ဘယ်သူနဲ့မှ ရော နှောမပြောမိသေးတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်သပ်သပ်ပဲ၊ နောက်ပြီး မထင်မှတ်လောက်အောင် တည်ငြိမ်နေတဲ့ မင်းရဲ့ ခံစားချက်တွေက တစ် ယောက်အပေါ်မှာ နားလည်ပေးနိုင်လွန်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ပြော ကြသလို ချစ်သူသက်သက်မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တွေရှိခဲ့လို့”

သူ့အတွက် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အတိုက်အခံပြုငြင်းမှု လုံးဝမဖြစ်တော့ တာလား”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် မတွေ့မိဘူး လူတွေငံကျယ် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား မိုးမစဲ”

သူက တဲ့နေ့ခြေလှမ်းရပ်ကာ မစဲ ကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းလာတဲ့ အထိ ပြန်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော် တကယ်ဖြေရမလား”

သူ့ကိုငေးသွားမိကာ မစဲ ရုတ်တရက်ဆွဲ အသွား၏။ သူ့တာအဓိပ္ပာယ် နဲ့ ဒီလိုပြန်မေးလိုက်မှန်းမသိ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ခိုးလိုးခုလုဖြစ်သွားသလိုလို ...။

လမ်းမပေါ်ရောက်လာတော့ လူရွပ်လာသည်။ တစ်ခါတလေ တစ် ယောက်ယောက်ကိုရှောင်လိုက်ရင်း သူ့လက်မောင်းနဲ့ မစဲ ပန်းလေး ထိ ကပ်သွားမိသွားတာ ရှိ၏။

ထိုအခါ သူ့ပဲ ကိုယ်ကိုရှိပြီး အနေမခက်အောင် မသိမသာလေး တိမ်း ယိမ်းပေးသွားတတ်တာကို သတိထားမိသည်။

ဒီလူ့အပေါ် ယုန်ထင်ကြောင်ထင်မြစ်ဖြစ်သွားတတ်မိသော်လည်း သူ့ပုံစံကို စူးစိုက်အကဲခတ်မိတိုင်း အပြစ်ယူစရာ ဘာမှမရှိဘဲဖြစ်နေတတ် ပြန်သည်။

လူတွေငံကျယ်ကတော့ ဝတ်ထားသည့်ကုတ်အင်္ကျီရင်ကွဲနှစ်ဖက်ကို လက်တိုနှင့် တိုးတိုက်ဖယ်၍ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထိုလက်တွေ ကိုထည့်၏။ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ခပ်ငွံ့ငွံ့လျှောက်ရင်း ...

“ပွဲလန်တုန်းဖျာခင်းတာဟာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တယ်ဆိုရင် ပွဲ မလန်ဘဲနဲ့ နေရာရှိနေလို့ ဝင်ပြီးဖျာခင်းတဲ့သူ ဆိုရင်တော့ ယုတ်မာတယ် လို့ မဆိုနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

လမ်းသွားရင်းနဲ့ပဲ သူနဲ့မစဲ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ သူ မရိုးသား စွာပြောလာတဲ့အထိ မစဲ ကိုယ့်နားကိုမယုံချင်။ တစ်လျှောက်လုံး ခေါ် ပြောဆက်ဆံလာခဲ့သမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီတိုင်းရှိနေနိုင်ကြောင်း မယုံသင်္ကာ ခွယ် ဘယ်မှာမှမတွေ့ခဲ့ဘဲ ...။

“ကျွန်တော်က ပွဲမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွဲခင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ဘယ် ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်ရင် တစ်နေရာစာကို ရအောင်ယူနိုင်တယ်။ ပွဲလန်ဖို့လဲမလိုဘူး။ သူများကပေးသနားတာမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး”

“သူများမပေးဘဲယူတတ်တာ ကြားစရာမှမဟုတ်ဘဲ လူတွေငံကျယ်”

“မိုးမစဲ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မသိသေးလို့ပါ။ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ သီအိုရီတွေထဲမှာ ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်ယူခြင်းတစ်မျိုးကိုပဲ သက်သေ ပြဋ္ဌာန်းထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က ...”

“ပြောပြတာ”

“ရှင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေလေ .. အဲဒါကို ...”

“မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အချစ်ကို ထုထည်ခိုင်မာစွာ တည် ဆောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းရဲ့အသိတွေထဲမှာ ကြာရှည်စွာစုဆောင်းအုံ့ဖွဲ့ခြင်းကိုပဲ လက်ခံထားမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အချစ်ဟာ မဖြစ်လွယ်။

ပျက်လွယ်တဲ့ ခိုင်မြဲခြင်းဆိုတာမျိုး ...”

“ကျွန်မ အဲဒီလို တစ်ဖက်စွန်းရောက်တဲ့ အယူအဆမျိုးတော့မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အချစ်ရယ် .. ဘဝရယ်ဟာ တစ်ထပ်တည်း ...”

“အချစ်မရှိလို့ ဘဝမရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ မင်း မမှန်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီလောက်ထိသဘောထားတယ်။ အချစ်ကို ကိုး ကွယ်စရာလို တစ်ယူသန်သိမ်းထုပ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အများကြီးသက်ဆိုင်ပါတယ်”

“သိပါတယ်။ မင်းမျက်နှာမှာ အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် အမြဲတမ်းရဲရင့်

နေတယ်။ အမြဲတမ်းပဲ ကြည်လင်နေတယ်။ တစ်ခုရှိတာက ကိုယ်သိချင်တာ မင်းရင်ထဲမှာ နေရာတစ်နေရာစာရှိနေသေးလား။ မရှိတော့ဘူးလား အဲဒါ ...”

“ကျွန်မရင်ဘတ်ကြီးက ပွဲခင်းကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ကလဲ ပွဲကြည့်ဖို့မဟုတ်တာ။ လိုချင်တာက မင်းရင်ထဲမှာ သူ့ မရှိတော့ဘူး... အဖြစ်ကို ...”

“ရအောင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ရှင်အရည်အချင်းက အဲဒါလား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ လိုရင်းက အဲဒါ ...။ မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေမှာ ဟိတက်နေဆဲဖြစ်ပါစေ အပူလောင်ခံပြီး ကိုယ်ဆုပ်ယူရဲတယ်”

“ဟွန်း.. ကျွန်မက မီးသောင်ပြင်က လွင့်စဉ်ကျလာတဲ့ ပစ္စည်းအပိုင်း အစတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ လူတွင်ကျယ်၊ ထားလိုက်ပါ .. ရှင်ရဲ့မရိုးသားခြင်းကို ကျွန်မ ဒီနေ့သိရပြီဆိုတော့ ရိုးသားတဲ့သူလို့ထင်ခဲ့မိတာ ကျွန်မက အတာပေါ့”

“မင်း မအပါဘူး။ ကိုယ်က ပြောဖို့မရည်ရွယ်ခဲ့လို့ မင်းစေမယ့် အစွန်းအစ ဘာမှမချန်ခဲ့တာ။ ခုလဲ ဖွင့်ပြောတောင်းခံရလောက်အောင်တော့ ရင်ထဲမှာ မဖြစ်သေးဘူး။ ဖြစ်လို့မရသေးတဲ့ ကိုယ့်တက် တံခြားအကြောင်း တွေလဲ ရှိနေလို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ပြောမိသွားခဲ့တယ်”

“ရပါတယ်။ ဒါက ရှင်ခံစားချက်ပဲ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို သိသိကြီးနဲ့ အရင်လိုဆက်လက်ရင်းနှီးလို့မရတော့ဘူး။ အားတော့နာပါတယ်”

“မနာပါနဲ့။ မင်းနဲ့မရင်းနှီးချင်ပါဘူးလို့ ဟိုအစကတည်းက ကိုယ်ပြောခဲ့တာ မင်းမမှတ်မိလို့ပါ။ ရိုးသားတယ် ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ပြောတော့ လွယ်ပေမယ့် အဲဒီအလွှာပါးလေးကို ဖယ်ရှားဖို့ကျတော့ ခက်တယ်။ ဒီနေ့ထို မင်းနဲ့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ လူတွင်ကျယ်ကို မေ့လိုက်လို့လဲ ကိုယ် စိတ်မဆိုးဘူး”

လူတွေသွားလာနေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ မစ နဲ့ သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုပ်မိသလိုဖြစ်နေကြ၏။ ဘာကိုမှ သတိမထားမိ။

စပိုဂျပ်အဝါရောင်ခံလျက် ကုတ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်နှင့် လူတွင်ကျယ်သည် ဘယ်လိုအားကိုးတွေနှင့် ဒီလောကီ တင်စီးစွာပြောဆိုနေတာလဲ။ ဂရုမစိုက်တာတွေထဲမှာ ကိုယ့်ထမင်းအိုးကို ရိုက်ခွဲပစ်နိုင်သည့် အလုပ်ထဲကလူကြီးတွေကိုပါ ရောသမမေ့ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မဆန်းပြားဘဲ ထူးခြားနေခဲ့၏။ မရိုးသားကြောင်းတွေ ဖွင့်ဟနေခဲ့ပြီး သူ့မျက်ဝန်းတွေက မာကျောကျော အေးစက်စက်။ ခဏလေးညှိသက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း စူးစူးရဲရဲထဖြစ်၏။ ဒါ မစ ဆိုတဲ့ သူ့မကို အထင်မြင်သေးစွာ သဘောထားနေတာလား ...။

အရှိုကို အရှိအတိုင်း ရိုင်းခိုင်းစွာပြောချတတ်သည့် အကျင့်တစ်ခုလား ...။

“ဒါနဲ့ မင်း တစ်နေရာသွားဖို့ထွက်လာတာလား။ ကိုယ်က ဒီဆိုင်ကို ဝင်မှာ”

“သွားဖို့ရှိတာက ဒီဘက်ကိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်အကြွေးပြန်ဆပ်ဖို့ အောင်မြင်ရင်း လိုက်လာမိတာ”

မစ က မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်သည်။ ရင်ထဲမှာ ရှက်နေမိ၏။ ကိုယ်ဟာ သူများ ပစ်ချခွန်ထားရစ်တဲ့ပန်းတစ်ပွင့်လို့ တခြားတစ်ယောက်ယောက်က ကောက်ယူချင်ယူသွားမည်။ ဖိကြိတ် နင်းချေသွားရင်လည်း ခံရမည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရောက်နေခဲ့သည်လား ...။

လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့လူကို ရိုးသားစွာ နားလည်တတ်သူလို့ ထင်ခဲ့မိခြင်းကြောင့် ခုလို ရင့်သီးစွာစော်ကားခံရခြင်းပါ။

ရင်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့နာကြည်းခြင်းက ခဏအတွင်းမှာ အံ့ဖွဲ့လာသော်လည်း သူက ချစ်လှပါသည်။ ချစ်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောတာမဟုတ်။ မရိုးသားသောသဘောကို မလေးစားစွာ ရင်ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နင်ဟာ သည်းခံနိုင်စွမ်းတွေနဲ့ ပါရမီရိသန်လာခဲ့တာပဲ မိုးမစဲ။ သည်းခံလိုက်စမ်း ...။ တစ်ထောင်တန်ခြောက်ရွက်ကို ဖြစ်သလိုရေတွက်ပြီး

လက်တစ်ဖက်နဲ့ကမ်းပေးကာ ...

“ရှေ့ ... ဖိနပ်ဖိုးကို လျှော့ပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလောက်ပဲ တကယ် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတုန်းက ကူညီခဲ့တဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိုးမစဲ .. ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

မစဲ ဟွန်ခနဲခဲလိုက်ပြီး မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားအောင် ခပ်ရွံ့ရွံ့ကြည့် သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပုခက်ထဲက အရွယ်လေးတွေမှမဟုတ်တာ၊ ပြောမှည့်စို့ မလိုဘူးလေ”

မကျေနပ်တာတွေ ပြောနေကာမှ တစ်ဖက်ကလျှောက်သွားသည့် လူတစ်ယောက်၏ပခုံးစွန်းနှင့် မစဲ ပခုံးလေး ချိတ်မိသွားကာ ဘေးဘို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။

လူတွင်ကျယ် က သူမပခုံးလေးကို အသာလေးဖမ်းထိန်းပေးလိုက် ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့မထင်ဘူး။ မင်းကို ဒီထက် အမြင်စူးနိုင်မယ့်မိန်းကလေးလို့တွက်မိပြီး ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက် တာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ရည်းစားစကား မပြောရသေးဘူးထင်တယ်”

“ရှင်ကို ...”

ပြောဖို့စကားတွေက ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဘာ မှမပြောရသေးဘဲ ဘေးမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ...

“မစဲ ...”

လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုပါ ဆောင့်ဆွဲရင်း ခေါ်သံက မညင်သာ၊ ဖြူနုသော မိုးမွန်မျက်နှာက နီမြန်းလျက် ဝတ်ထားသည့် ပန်းနုရောင် စပိရိုပဲအင်္ကျီထက် အရောင်ရင့်နေသည်။ မစဲ နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟသွားခဲ့ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ထားသည့် ကားပေါ်က မာယာဆက် ကိုမြင်လိုက်မှ-

“ဘာလဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွားဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မစဲ မျက်နှာလေးတင်းသွားတာကို မိုးမွန်က ဂရုမစိုက်ဘဲ လူတွင်ကျယ် ထို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ မစဲ နဲ့ မတွေ့ဘူးဆို”

လူတွင်ကျယ် က မိုးမွန် ကို နို့နဲ့မစင်သေးသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦး လောက်ပဲမြင်သည့်မျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ပြောမိလို့လား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး”

“မိုးမွန် .. နင် သွားတော့ဟာ”

“ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ သွားရမှာ ငါမဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း လူတွင်ကျယ် ကို ဖျတ်ခနဲဝင့်ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့ မိုး”

နောက်ထပ် မာယာဆက် သည် သိပ်သည်းနက်မှောင်သော အနက် ချောင်းအပြောင်သားကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့် မိုးမွန် ဘေးမှ ရောက်လာ၏။

ပဲထိုင်တစ်ခုခုမှ ပြန်လာပုံရကာ ကျောဟိုက်လည်ဟိုက်နှင့် ငွေ့နေ သော သူမ၏လည်တိုင်မှာ မဟူရာလည်ကုံးတစ်ခုကို လှပစွာဝတ်ဆင် ဘား၏။

“မိုး ကို တို့ မပြောဘူးလား၊ အလုပ်ကထွက်သွားတာ မရိုးသားပါ ဘူးလို့”

မိုးမွန် လက်မောင်းကို သူမဘက်ပါအောင် ဆွဲယမ်းပစ်လိုက်ပြီး ချက်ဝန်းတွေက မစဲ ထံမှာဖြစ်၏။ မစဲ ကလည်း ဟိုတုန်းက ကိုယ့်ရဲ့ သူငွေ့ပေမယ့် အခု ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့သည့် တစ်စိမ်းတွေ့ ...။

“ခေါ်မာယာဆက် ကျွန်မကိုပြောတာလား”

“လုံးဝကိုမပြောချင်ဘူး။ မဖြစ်သာလို့ သိအောင်ပြောပြလိုက်တာ၊ ငါ့ ကားပေါ်ပြန်တက်စမ်း မိုး၊ ကိုယ်ခိုင်းစေတဲ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ ခွန်း ငြီးခွန်းငယ်ဖြစ်ရတာ မင်း မရှက်ဘူးလား၊ ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ သူ့

အဆင့်အတန်းနဲ့သူ ဆက်ဆံတတ်ရတယ်”

ဒီတိုင်းရပ်နေဆဲရှိသည့် လူတွင်ကျယ်နှင့် မစ တို့၏မျက်နှာသွေး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားကြ၏။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားဆိုသည့် စည်းခြားမှုကြောင့် လူတွင်ကျယ် က နှောင့်နှေးနေသော်လည်း ...

“ဆုံးမတာလား၊ အမိန့်ပေးနေတာလား၊ အဟွန်း... ဒီလောက်နိုင်နင်းနေတာများ ပါးစပ်နဲ့ အညောင်းခံပြောမနေဘဲ လည်ပင်းကနေ ကြိုးဝေးဆွဲခေါ် သွားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မစ ...”

“ဘာပြောတယ်”

မိုးမွန် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မာယာဆက် က ဘာပြောချင်မှန်းမသိဘဲ အသက်ရှူပြင်းပြင်းနှင့် အကြိတ်နေသည်။ မစ က ဂရုမစိုက်ပါ။ ဒေါသတွေ၊ နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းနဲ့တိုင်းတာရင်တောင် ကိုယ့်တို့ မိမည်မထင်။

“ရှိသေးတယ်၊ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့သူ ဆက်ဆံတတ်ဖို့အတွက် သူများကိုမသင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သင်လိုက်ပါဦး။ မိုးမွန်နဲ့ကျွန်မက ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ရှင်နဲ့သူက ဘာလဲ ...”

“မိုးမစ ...”

မာယာဆက် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အော်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါသကို မချိမဆုံမျှသိပ်လိုက်ရသော သွားကြားစေ့သံနှင့် လူတွင်ကျယ်ကို ပေစောင်းစောင်းလေးဝေကြည့်ပြီးမှ ...

“အဲဒါလဲ မင်း နားလည်တတ်ရင် တန်ရာတန်ရာပဲလေ၊ မင်းတောင်မှ မထိုက်တန်တာနဲ့လွဲခဲ့ရပြီး ကိုယ်နဲ့တန်တာပဲ ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား သူများကိုမကြည့်နဲ့ မင်းကိုယ်မင်းပဲ သဘောပေါက်ဖို့လိုတာ၊ အောက်က နေပြီး ကြောက်ပြီလားလို့ ပြန်ပေးတာတော့ လွန်တာပေါ့”

“မမ တော်တော့”

မိုးမွန် က မစ ရှေ့တိုးလိုက်တာမြင်သည်နှင့် မာယာဆက် လ... ဘစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ စကားစစ်တိုးသည်စည်းဝိုင်းထဲကနေ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်၏။

မစ က ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေနိုင်သူဖြစ်သလောက် ပြောပြီဆို စကားတစ်လုံးတည်းနှင့် တစ်ဖက်သား ထိုင်ခိုင်းသွားသောက်အောင် ခေ့စေ့စပ်စပ်ပြောနိုင်၏။

သူ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိခြင်းကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဒီထက်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သွားလျှင် အားလုံး ခက်ကုန်တော့မည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဝင် အထဲကို”

ဟိုကနေဆွဲခေါ်လာပြီး သူမကိုချည်းပဲ ကားထဲဝင်စေကာ တံခါးပိတ်ပေးရင်း လက်ထောက်ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ မိုးမွန် ဘာလုပ်တော့မည် ဆိုတာ မာယာဆက် ရိပ်မိသွား၏။

“ပြောနေတာ ကြားလား မိုး၊ မင်း သူ့နောက်လိုက်သွားရင် မင်းနဲ့ဘို့ ခြားနားခြင်းတွေဖြစ်သွားမှာနော်”

မိုးမွန် က ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့်မျက်နှာနှင့် မှန်ချထားသည့်အပြင်က နေ သူမကို ခပ်ငုံ့ငုံ့ကြည့်၍ ...

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှပြောရအောင် မမ၊ အခု မမ ပြန်နပ်ပါ”

“မိုးမွန် ...”

မစ နဲ့ လူတွင်ကျယ် တွက်ခွာသွားကြသည့်နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်သွားသော မိုးမွန်၏ကျောပြင်ကို အကြိတ်မေးလျက် ပါးပြင်ထက်သို့ ရေပူစမ်းတို့လျှံခဲ့သည်။

အဲဒီလို ဘယ်တော့မှမရဘူး ... မင်းသိလား။

အခန်း (၃၃)

“မိုးမစဲ ဧည့်သည်လာတယ် ညီမ”

အိမ်ချင်းကပ်လျက်က သူ့နာပြုဆရာမ မြသီတာ၏ လှမ်းပြေဆီကြားလိုက်ရသဖြင့် ခုတင်ဘေးမှာ ခြေချထိုင်ရင်း ခေါင်းပြီးနေရာတစ်ခု တံခါးဝဆီ တွက်လာခဲ့မိသည်။

လှေကားထိပ်ကနေ သွားကြည့်ဖို့ဖြစ်ပေမယ့် မစဲ တံခါးနားရောက်သည်နှင့် ဧည့်သည်ဆိုသောအရိပ်က သူမရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟင် .. မိုးမွန်”

“ဟုတ်တယ်”

အရောင်နုနုလွလွလေးတွေပဲ အဝတ်များသည့် မိုးမွန် က ဗေဒါရောင်ရှုပ်လက်တို့ပွပွနှင့် ဘောင်းဘီနက်ပြာအရှည်ကိုဝတ်ထားသဖြင့် နုသစ်ချောမွေ့နေသည်။

တကယ်ပါ။ ဟိုတုန်းက မိုးမစဲ၏ ချစ်မိုးမွန် ဆိုတာနှင့် ဆီနဲ့ရေထဲပိုဖြူလာသလို ပိုနုပြီး ပိုချော၏။ ရန်ကုန်၏အနီးဝန်းကျင် ရွာထေးတစ်ရွာက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ သွင်ပြင်ဟန်ပန်တွေ ဘာမှမတော့ဘဲ စမတ်ကျကျရှင်းသန့်တည်ဝါနေ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်လိုမဟုတ်ဘဲ သူဌေးတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ မာယာဆက် ပြောတာ သိပ်တော့မမှားပါပေ။ မိုးမွန် ကိုက ဒီလိုဘာင်းစားကြီးပွားရမယ့်သူမို့ မထိုက်တန်သည့် ကိုယ့်လက်ထဲကနေ ဆုကပ်ရှုဆုံးရှုံးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ရှုံးခဲ့တာကို ကျေနပ်နိုင်သည်လား။ ရှက်သည့်မှာကကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်။ မမှန်းဘဲ နာကြည်းသွားခဲ့တာမျိုးလား ...။

“မစဲ ...”

မစဲ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်တစ်ဖက်လွှဲပစ်တော့ မိုးမွန် က အခန်းဆင်းပိတ်လို့မရအောင် တံခါးဝမှာ ရပ်နေလိုက်ကာ ...

“မစဲ ငါ့မှာခဲ့တာတွေ တော်တော်များပါတယ်။ အဲဒါတွေကို နင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး မိုးမွန်၊ နင် ပြန်တော့”

မစဲ သတိလက်လွတ်ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ တံခါးဘက်ကို ပြန်လှည့်တော့ မိုးမွန် က တံခါးကို နောက်ပြန်စေ့ထားလိုက်ပြီဖြစ်ကာ ရှေ့ကို နှိုးလျှောက်လာရင်း ...

“နင် ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြောစမ်းပါ။ နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ တကယ်မရှိတော့ဘူးလား။ လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့လူကို နင် စိတ်မကူးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဟုတ်လား နင်လို သူဌေးဖြစ်မယ့်ဆဲဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကျော်ပြီး ငါက ဘာမှန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို မမှန်းနိုင်ဘူးလို့ အပိုင်တွက်ထားတာလား”

“အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင်နဲ့ငါ ဘာမှဖြစ်ကြတာမဟုတ်ဘဲ ငါ့အပြင် နောက်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှစိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဟော် ...”

“ငါ နင့်ကိုပြောပြီးပြီပဲ မစဲ။ ငါ့နုလုံးသား ငါ့ရဲ့ရင်ခုန်ခြင်းတွေအားလုံး”

က နင့်ဆီမှာပါ။ သို့ကို အထင်ကြီးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ မာယာခင်းတဲ့အလှအစုံနဲ့ ဆွဲညှို့မှုတွေမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခု ငါ နားလည်အထိထပ်စဉ်းစားပြီးမှ သေချာခဲ့တာ။ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ထွက်ဖို့ စားမယ်။ သူ့နဲ့ လုံးဝကင်းရှင်းအောင်နေမယ်။ ငါတို့လက်ထပ်ရအောင်

“နားဝင်မချီဘူး မိုးမွန်၊ အချစ်နဲ့ထိတွေ့သာယာမှုတွေကို အချိန်အလှည့်သရုပ်ခွဲပြတာတွေက ရုပ်ရှင်ဆိုင်ရင်တော့ ကောင်းတယ်။ ငါတို့တွေက အိမ်ရာရှေ့မှာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သွေးဆူလွယ်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိမိလိုက်တာနဲ့ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ နင့်လိင်ကို ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဘယ်လိုယုံကြည်ရမလဲ။ မာယာဆက် ထိအများကြီးပိုချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတွေ၊ မယုဉ်သာအောင်လှတာတွေ လောကလုံးမှာ အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ နင် နောက်ထပ် အထင်ကြီးနိုင်လောက်တဲ့မိန်းမတွေ လာဦးမှာ။ ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်တာတွေလဲ ဖြစ်လာဦးမှာပဲ။ ငါ့လို ဘာမှဆွဲငင်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ မိန်းမက

“တော်ပါတော့ နင် စကားတတ်တိုင်း ငါ မချေပတတ်ဘူး။ ငါချစ်ထင်ပါပဲသိတယ်။ လူတွင်ကျယ်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေတဲ့အဖြစ်ကို အတော့ ဘယ်လိုမှဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့အချစ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ နင့်လိင်မရတော့ရင် နောက်ထပ် ဘာတွေရနေနေ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးဆိုတာကို နားလည်လာတယ်။ နင်လဲ ငါ့ကြောင့် ဒီနေ့ထိ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အဲဒါမညာပါနဲ့တော့ဟာ။ ငါတို့ လက်ထပ်ရအောင်နော်၊ ပြီးရင် ဘာမှ ဆင်မလုပ်တော့ဘူး။ ရွာကိုပြန်ကြမယ်”

“ဘာ ...”

“ရွာကလူကြိုလာသွားတယ်။ ငါ့ပွဲတွေ၊ ဆုံးသွားပြီတဲ့ အမေက အထိတွေ့နဲ့ မနိုင်နင်းဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုတွေ့ရင် ရွာပြန်လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါလို့ မှာထားတဲ့ နင့်နဲ့ ငါ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေကြပြီလို့ အမေက မှတ်နေတာ။ ရွာမှာ လာကြမယ်ဆိုရင် တို့အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေအောင်

ဆွဲပေးဖို့လဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ငါ အရူးမဟုတ်ဘူး သိလား။ မပြတ်မသားနဲ့ ဟိုခုန်ဒီခုန်ဖြစ်နေတဲ့ သားကျားတစ်ယောက်ကို ငုတ်တုတ်မေ့အောင်စောင့်စားမျှော်လင့်နေမိလဲ ငါ မအသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်လဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်တော့ကို ဘယ်တော့မှမရှာတော့ဘူးလို့ ...”

“ဘာ ...”

“နှုတ်ဖျားမှ ‘ဘာ’ ဆိုသည့်အသံဖြူထွက်ကာ မိုးမွန် မျက်နှာမှာ အကြည်ခြင်းတွေပဲဖြစ်လာခဲ့၏။ အပြတမ်း သူ့အပေါ်မှာ အလျှော့ပေးအလည်ခဲ့သည့်မိန်းကလေး ...။

မိုးမစဲ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းချစ်သူလေးဟာ သူ့အတွက် ဘယ်တုန်းကလည်း စိတ်ဆင်းရဲသောကကို မပေးခဲ့ဖူးပေ။ မာယာဆက် နဲ့ လူသိကြားပြီခံမိတာတောင်မှ မုန်းတဲ့စကားကို မဆိုခဲ့။

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံကြေး” လို့ မကြေညာ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တိုင်း ဖော်ရွေမှုကင်းခဲ့တာရှိချင်ရှိမည်။ ဥပေက္ခာအားခံပေ။

“ဘုံဩနေလား မိုးမွန်၊ ငါလဲ နှလုံးသားမှာ ထုံဆေးမိသွားပြီထင်တယ်။ ချစ်ဖို့တွေ ဘာမှမခံစားတတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ အခု မိန်းကလေးအယောက်တည်းနေတာ၊ နင်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကြာလေ ငါ သိက္ခာမသေပဲ၊ ပြန်တော့”

“လူတွင်ကျယ် ဆိုတဲ့ ‘အလေ့နတော’ ကောင်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း နှစ်အိမ်တည်းနေတာကျတော့ သိက္ခာတွေ တော်တော်ရှိသွားလား”

“ဟုတ်တယ် ရှိတယ်။ အခက နင်လဲ ‘အလေ့နတော’ပဲလေ။ ငါက အဆင့်လောက်ပဲရှိတော့ ကိုယ်နဲ့တန်တာကိုပဲ မုန်းရတာပေါ့”

“စဲ မျက်နှာလေးနီရဲလျက် မျက်ဝန်းတွေ ရောင်စဉ်ဖြာလာတာကို မြင် မိုးမွန် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...”

“ငါ စကားမှားသွားပြီ”

“မမှားပါဘူး။ နင်က လူတွင်ကျယ် လိုလူကို ဒီလိုပြောနိုင်နေတဲ့ အနေပဲ။ တစ်ခုရှိတာက နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဟိုတုန်းက ခုရော ငါချစ်လို့မရတာ နင် သိပ်မကတ်တဲ့ အဲဒီပကာသနပဲ။ လူတိုင်း ချစ်လို့ကြာပေမယ့် ငါချမ်းသာချင်တဲ့ပုံစံက နင်နဲ့မတူဘူး မိုးမွန်၊ တကယ်တော့ နင်နဲ့ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အသွင်မတူခဲ့တာ”

“တူတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ခွဲခြားကွဲပြားခဲ့တာ မရှိဘူး။ ငါ နင့်နဲ့ ချစ်တယ် မမေ့။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေကိုပဲရောထေးဝေဝါးနေပါစေ ဘာတယ်ရင်ကဲ့သို့မှာ နင်က အမြဲတမ်း တစ်ထီးတစ်နန်းရှိနေခဲ့တယ်”

မိုးမွန် ပြောနေရင်း သူမရှေ့ကိုရောက်လာသည်။ တံခါးစေ့ထားသည့် အထဲမှာ မမေ့ နဲ့ သူ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သတိရအကား... တစ်ဆက်တည်းမှာ လူတွင်ကျယ် အပြင်ထွက်သွားတာကို လိုက်မိ၏။

တကယ်လို့များ မိုးမွန် ဒီမှာရှိနေတာကို သူ အပြန်တွေ့သွားလျှင်

“မိုးမွန် .. နင် ပြန်ပါတော့ဟာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က နင်နဲ့ငါအတူတူ အရမ်းစိမ်းသက်တဲ့နေရာ၊ ငါ့သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ပြန်ပါတော့၊ နင်ပြောတာတွေ ငါ ဘာမှလက်မခံဘူး။ ငါ့ဘဝကို ငါတစ်ယောက်တည်း ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နိုင်အောင်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တဲ့နောက်မှာ ...”

“လုံးဝမရဘူး။ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတွေကို နင် အဲဒီလို ဥပေက္ခာထားသွားကြည့် ...”

“အို ...”

မိုးမွန် က မမေ့ ပရုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာချင်းနှိုင်း အောင် ဆွဲယူလိုက်၏။

“ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ နင် သိပ်လှလာတယ် မမေ့ရယ်၊ တကယ်တမ်း ငါ အထင်တကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မာယာဆက် နဲ့ နင့်ရဲ့အလှ တယ်လို့ထင်တာ

ခြားနေသလဲဆိုတာ နားလည်လာတော့ နင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ့်အရေးတာ သေပွဲဝင်ရတော့မလောက် ကြီးမားလာတယ်”

“ဖယ်...လွတ်စမ်းပါ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားမယ်၊ နောက်ဆုတ်”

မမေ့ က သူ့လက်ထဲက လွတ်ပြောက်ဖို့ရုန်းနေ၏။ မိုးမွန် က ခေါင်းတခါခါနှင့် အတင်းအကျပ်ဖိဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မမေ့ ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ တစ်ခါမှ ယုယစွာထွေးပိုက်ခွင့်မသာခဲ့ပါ။

ဆံနွယ်ဖျားလေးတွေကို နမ်းဖူးသည်။ နဖူးပြေပြေလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ နှမ်းပစ်လိုက်ဖူး၏။ ဘယ်နေရာလေးဖြစ်ဖြစ် မကြည်ဖြူတာဘဲ မမေ့ ပဲဖြစ်သည်။

အတင်းနမ်းပစ်တတ်ပေမယ့် သူ့မှာလည်း မာနလေးတော့ခံနေ၏။ မကြည်ဖြူတာကို ခွတ်ယူခဲ့သည့်တိုင် မရလို့ ရအောင်ယူလိုက်သလိုမျိုး ပြက်ရယ်ပြုခြင်းနဲ့သာ ပြီးဆုံးစေခဲ့ပြီး မြတ်နိုးယုယဟန်တွေတော့ မပြန်ပါ။

သူမကို နမ်းချင်လွန်းလို့ နမ်းတာမှန်း မသိစေရ။ ရင်ခွန်သံတွေ သံလိုက်ဆူညံကျန်ရစ်ခဲ့မှန်း သူမကို ကြားခွင့်မပေးနိုင်။ နေရာတကာ အရှက်သည်းတတ်လွန်းသည့် မမေ့၏ အကြောင်းပြချက်က ...

“ငါတို့က ရက်ရှည်လများ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြတာ တဲ့၊ ပြီးတော့... ”

“ငါ နင့်ကိုမခွဲနိုင်အောင်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေလို ပူးကပ်ယုယဖို့တွေကျတော့ ရက်စရာကြီး။ နင် စဉ်းစားကြည့်လေ .. အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းလို့ပဲမြင်လာခဲ့တဲ့သူကို ...”

ဒီစကားတွေနဲ့ပဲ ရှောင်ရှားလာခဲ့တဲ့ သူမကို သူ့မှာ ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ရပြီးမှ ချစ်ခွင့်လည်းမရ၊ သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သော ထိန်းသိမ်းမှုကို သူ တန်ဖိုးထားပါသည်။ ဒါပေမယ့် လိုချင်တာတွေတော့ ရချင်တာပေါ့။ မာယာဆက်၏ လိုက်လျောမှုတွေမှာ သူ တာဝန်မျှပါခဲ့တာလည်း မမေ့ ထံမှမရခဲ့သမျှ အားလုံးကို သူမက ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ...။

“မိုးမွန် လွတ်လို့ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

တရိုန်းရိုန်းပူဇွေးလာသည့်သွေးတို့က ပြန်လည်ငြိမ်သက်ဖို့မလွယ်။
မစဲ က အတင်းရုန်းလာတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မလိုက်လျောခဲ့သည့်
ဟိုတုန်းကနာကျင်မှုတွေပါ စုပြုံသတိရလာခဲ့လျက် ပခုံးမှာ ဖိဆုပ်ထား
သည့်လက်တို့က ခါးနဲ့ နှံ့လေးမှသိမ်းချုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကွပ်
စွာပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်မိ၏။

“မရုန်းပါနဲ့ မစဲရအ ချစ်သူဆိုတာ ချစ်တဲ့အတိုင်းတော့ ချူယူကြတာ
ပဲ။ အဲဒီလိုယူတာကလဲ ကိုယ့်ချစ်သူဆီကပဲယူချင်တာ။ ငါ တကယ်နား
လည်ပြီ သိလာ။ သူ့ဆီက ဘာပဲရရ ငါ မမက်မောဘူး။ ငါ နင့်ကိုပဲချစ်တာ
နင့်ဆီကပဲလိုချင်တာ။ ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ သန့်စင်တဲ့ဘဝတွေကို ငါတို့နှစ်
ယောက်ပဲပေးဆပ်ညစ်နွမ်းချင်တယ်”

“ဘာ ... အို .. ဟင့်အင်း ...”
“ချစ်တယ်”
“ဘာဆိုလို့လဲ။ မိုးမွန်နော် .. အား ...”
မိုးမွန် က မစဲ ကိုယ်လေးကို ပျဉ်ချပ်တွေကာထားသည့် ထရုံမှာ
ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး ...
“ဟင့်အင်း ...”

မစဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖိကပ်ချုပ်ထားခံရသဖြင့် မျက်နှာကိုပဲ အတင်း
လွှဲဖယ်ရုန်းသည်။ မိုးမွန် က တစ်လောကလုံးကို မေ့လျော့နေသူကဲ့သို့
တယ်လိုငြင်းလို့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ တပ်မက်သည့်အနမ်းတွေ ဇွတ်ခြွေ၍ ယစ်
မူးဖို့ကြိုးစား၏။

တဖြည်းဖြည်း သူ့လက်များ၏ပွေ့ဖက်မှုက ဘယ်ခရီးကိုဆက်မလို့
ရည်ရွယ်မှန်း မစဲ သိလာကာ သူ့ကို တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

“မစဲ ...”
“အို .. လွတ်”
ခဏလေးလွတ်သွားပြီး မစဲ ကို မိုးမွန် က အမိအရဖမ်းဆွဲသည်။

“ခါ နှစ်ယောက်သား တွန်းထိုးရုန်းရင်း အိပ်ရာပေါ် ကို လဲကျသွားကြ၏။
သူသည် မစဲကိုယ်လေးကို စီးမိုးဖိချုပ်ထားလျက် ...

“သိပ်ချစ်တယ် မစဲရယ်။ ငါတို့ မနက်ဖြန်ပဲ လက်ထပ်ကြမယ်”
“ဘာ ...”

“ငါ အခု မပြန်တော့ဘူးလေ။ မနက်ကျရင် လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ငါတို့
အတိုပြန်ကြရအောင် .. နော်...။ ငါ့ကို မစိမ်းကားပါနဲ့တော့ ...”

ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသလားထင်မိ၏။ ချစ်တာ
တွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေပြီး သူ ဘာကိုတောင်းဆိုနေတာလဲ ...။
ထားရစ်ခဲ့တုန်းကတော့ ကိုယ့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ‘ငါ
တို့ လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါကို နားလည်ပါ’ တဲ့။

အခုတစ်ခါ ကိုယ့်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး ဖြစ်ပြန်ပြီ။
ဘာလဲ .. မိုးမစဲ ဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ့အတွက် စိတ်ရှိတော့လား၊ စိတ်
မရှိတော့ စွား ဘာမှအရေးမပါတဲ့ လမ်းဘေးချုပ်စပ်က ဧရပ်ပျက်တစ်
ဘောင်လား ...။ လိုချင်တပ်မက်စိတ်တွေနှင့် ဇွတ်ကဲချင်နေသည့်မျက်နှာ
ကိုယ် ချစ်နေခဲ့သည့် မိုးမွန် မဟုတ်တော့သလို မုန်းတီးရှုရှာဖွယ် ဖြစ်
လာခဲ့ပြီ...
“ကဲ ...”
“အား”

ဤသို့သောနည်းဖြင့်တော့ ဘယ်လိုမှ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ လွတ်မြောက်
အတွက် နောက်ဆုံးကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြင့် လက်လှမ်းမီရာဆွဲယူပြီး

ခေါင်းကို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။
ဒုတိယခဲဖြည့်သံနှင့်အတူ မိုးမွန် သူ့မကိုယ်ပေါ်မှာ ဖိချုပ်ထားရာကနေ

အားမှာကွေးကွေးလေးပုံကျသွား၏။ မစဲ အလန်တကြားထုထိုင်လိုက်ရင်း
ထိပ်ကိုင်ထားခဲ့တာကို ခုမှ ပြန်ကြည့်မိသည်။
မနက်ကမှ ဈေးကဝယ်လာသည့် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးတုံးကြီး ...။

“မစရယ် ... နင် ... အား”

“မိုးမွန် ...”

ခုတင်အစပ်ကနေ ကြမ်းပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးပြိုကျသွားရင်း မိုးမွန်၏ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးထွက်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းမှာထပ် အုပ်ထားသည့် လက်ကြားထဲကနေ သွေးတွေစီးကျနေတာ မြင်မကောင်း

“မစ ...”

‘ကင်’လို့ ထူးလိုက်ပုံမယ့် အသံက မထွက်။ မစ သနပ်ခါးတုံး တစ်ဖက်နှင့်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက်နဲ့ဖိအုပ်ထားမိကာ မျက်ရည်တွေ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေလို ကျလာကြသည်။

ရွက်သံလည်းမထွက်၊ နီတင်ပေါ်ကလည်း မဆင်းဖြစ်ပါ။ ဒေါသနှင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းများမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လျက် ခုတင်ပေါ်ကနေ မိုးမွန် ကို ငုံကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေနေခဲ့သည်။

မိုးမွန် က တံတောင်တစ်ဖက်နှင့်ထောက်၍ အထိုင်ဖိုကြိုးစားရင်း

“ငါ .. ငါ နင့်ကို စိတ်မဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် ငှိုကို တဏှာရူးတစ်ယောက် လိုမမြင်ပါနဲ့ မစရယ်”

ဒဏ်ရာကိုဖိနှိပ်ရင်း မိုးမွန် မျက်နှာရှုံ့ ခဲ့စုတ်သပ်လို့မပြီးနိုင်။

“ငါ နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ။ ငါလေ ... ငှိုကို အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ တခြားမိန်းမက မြို့ဆွယ်ခဲ့ဖူးတယ်”

သူ မပြောပေမယ့် မစ မျက်လုံးထဲမှာ ထိုသူမကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်၏။

“ငါ တဏှာရူးမဟုတ်ပါဘူး။ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ သာယာချင်တာ”

“ဟင့်အင်း”

“နင့်ကိုကျမှ အဲဒီလိုမျိုး .. အား ...”

မိုးမွန် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပက်ခနဲလဲကျသွား၏။ သို့သော် ...

“ငါ သိပ်ချစ်တယ်။ နင့်ကိုလက်ထပ်မှာ မစ။ အဲဒါကိုယုံပါ။ ဒီဒဏ်ရာ ပျောက်ရင် ငါတို့လက်ထပ်ပြီး ရွာကိုပြန်မယ် သိလား။ ငါတို့ပြန်မယ်”

စကားသံ တဖြည်းဖြည်းတိတ်ကျပျောက်ကွယ်သွား၏။ မိုးမွန် ၏ လွန်လှူညည်းညူခြင်းတွေလည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

အသံထွက်၍ မငိုတတ်ခဲ့သော မစ၏နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ရွက်သံသဲ့သဲ့ ဖွင့်ထွက်လာ၏။ သူမ မိုးမွန်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းပဲတွင်တွင်ခါနေမိသည်။

ဘာကို ငြင်းဆန်နေမှန်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်။

ထို့နောက် မျက်ဝန်းတို့သည် ငိုရွက်ရင်း အမှတ်တမဲ့မော့လိုက်မိလျှင်...

“ဟင် .. ရှင် ...”

လူတွင်ကျယ် က တံခါးဝမှာ ပခုံးစောင်းတစ်ဖက်နှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့မို့၍ အေးဆေးစွာရပ်ကြည့်နေ၏။ မစ သည် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်သကဲ့သို့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွားခဲ့ပြီး လက်ထဲက သနပ်ခါးတုံး လွတ်ကျသွား၏။ ပြီးတော့ ထိုင်လျက်ကနေ ဖျတ်ခနဲနောက်ဆုတ်ရင်း အင်္ကျီရင်တတ် တို့ကို ဟိုကဆွဲချ ဒီကဆွဲချနှင့် ...

“ကျွန်မ... ကျွန်မနဲ့ သူ ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“မြင်တယ်”

မစ အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ သူ ဒီမှာ ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေခဲ့တာလား။ ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲ ...။ မိုးမွန် မိုက်ရှိုင်းဖိုကြိုးစားနေသည့်အဖြစ်တွေကို သူ မြင်ခဲ့ပြီလား ...

“ရှင် ... ရှင် ထွက်သွား။ ထွက်သွားစမ်းပါ”

မှောင်ရီပျိုးစအချိန်ဆိုတာကိုလည်း သတိမရ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကြားသွားမှာလည်း ဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ မစ တအားအော်ပစ်လိုက်၏။ သူတတော့ မစ ကို သီချင်းဆိုပြနေသည်များထင်နေသလားမသိ။

ဘောင်းဘီအိတ်တစ်ဖက်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့်လက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကို အေးဆေးစွာလျှောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို ကူညီရဦးမှာဆိုတော့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

“ရှင်ကို ဟယ်သူက အကူအညီတောင်းနေလို့လဲ၊ ဒီမှာ ရေတိမ်နစ်
မလိုဖြစ်နေတာကျတော့ ရုပ်ကြည့်နေခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ရှင် တွက်သွား
စမ်းပါ၊ ကျွန်မအတွက် မလိုဘူး”

“လိုတာပေါ့ကွ၊ သူ့ကို မင်း ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ ဒီတိုင်းထားရင် သွေး
တွက်လွန်ပြီး သေသွေးမယ်၊ ဆွဲထုတ်သွားဖို့ရော အဆင်ပြေမလား။ ကဲ... ပြော”

မစဲ မျက်လုံးတွေ ကြမ်းပြင်ထက်မှာလဲကျမေ့မျောနေသည့် မိုးမွန်ဆို
ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဒဏ်ရာကို ဖိကပ်အုပ်ထားသည့်လက်က ကြမ်းခင်း
ပေါ် ပြုတ်ကျနေပြီဖြစ်ကာ လက်ကြမ်းခင်းတချို့မှာသွေးတွေကျလျက်...
“မိုးမွန်”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မစဲ ခုတင်ပေါ်ကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ သရဲပျားရာ
ကနေ ခွာသွားပြီမို့ လူက ပကတိရုပ်အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သလို မိုးမွန်၏
ဖြူနုသောမျက်နှာချောချောလေးက ရင်နှင့်ဖွယ်ပါ။

ဒီအချိန်မှာ မိုးမွန်ဟာ သူမရဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်
ချင်း ...၊ လူတွင်ကျယ် က မိုးမွန် ကို သူ့ပခုံးပေါ် ကောက်ထမ်းလိုက်သည်။
ပြီးတော့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားသဖြင့် မစဲ နောက်ကနေလိုက်သွား
မိသည်။ ဒဏ်ရာကို သူ့ပဲ ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေး၍ တေးမှာ လက်
ပိုက်လေးရပ်နေသည့် မစဲ ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

“ထိုင်နေလေ၊ သူ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး ရပြီ”

မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပေမယ့် မစဲ မျက်ရည်ကျနေဆဲပါ။ ခွန်ကော့ကော့
နှာတံနှင့် မျက်တောင်ဖျားတွေရှည်ကော့နေသည့် မိုးမွန်၏မျက်နှာချော
ချောကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အထပ်ထပ်တောင်းပန်မိ၏။

ဒီလောက်ထိ သူမ ပြုသင့်သလား၊ မပြုသင့်ဘူးလား မသိပေမယ့်
ခါဟာ ကိုယ့်အတွက် အသက်လွှဲထက်ပင် အရေးကြီးပါသေးသည်။

ခါကြောင့် သူမ ဤသို့ပြုခဲ့ရ၏။ ပြုခဲ့တဲ့နောက် ...

“မင်း သူ့ကို သနားနေတာလား”

လူတွင်ကျယ် အသံကြားမှ ဖျတ်ခဲနဲ ကိုယ်ကမတ်သွား၏။ ခုချိန်ထိ
လည်း သူမ မထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားနေဆဲစိတ်ကိုထိန်း၍ သူ့
ဘေးကရုံပုလေးမှာပဲ ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် သနားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ...”

ဆက်ပြောမလာဘဲ မစဲ ပါးလေးတွေ နိမ့်နိမ့်လာလျက် မျက်လွှာချပစ်
တော့ လူတွင်ကျယ် က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သူ တက်သွားကတည်းက လှေကားတစ်ဝက်လောက်
ထိ တက်လိုက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင် ...”

မစဲ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ဒါဆို အစအဆုံး သူ မြင်ခဲ့တာ
သေချာပါပြီ။

“ဒီနေရာမှာ သူ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် ဘယ်ပုံစံနဲ့ဖြစ်
ဖြစ် ကိုယ် ကာကွယ်ပေးမိမှာ၊ ဒါပေမယ့် သူက မင်းရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေတယ်၊
မင်းကလဲ ...”

“ကျွန်မက လိုလားမှာပဲလို့ ရှင် ထင်တယ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုတွက်မိတာ လွန်သွားလို့လား”

မေးတာကိုမပြောဘဲ သူက ပြန်မေးနေသေးသည်။ မကျေလည်သည့်
မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဖျတ်ခဲနဲငြိတွယ်သွားခဲ့လျက် ...

“မင်းက အစကတည်းက ကိုယ့်ကိုကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့
သူ့ရဲ့နားလည်မှုတွေ ဘယ်လောက်ထိခိုင်မာခဲ့တာလဲ ကိုယ် ကြားထား
တယ်၊ ဒီထဲမှာ ကိုယ်က ဝင်ရင် လူကြမ်းဖြစ်သွားမှာပေါ့”

မစဲ မျက်နှာလေးမကြည်မသာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

“မင်းသားမဖြစ်ရင်တောင် လူကြမ်းတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ
သူ့ကို ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဖြစ်နေရင် တော်တော်ကို
ရှင်းရခက်မှာ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လဲ သိနေမှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် မစဲ အကြည့်တွေ သူ့ထံပြန်ရောက်လာ၏။
“အသက်နဲ့အရှက်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်း သူ့ကို ဒီလောက်ဘဲ လုပ်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ရှင် ခန့်မှန်းကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်မကိစ္စ”

“အဲဒါကြောင့် မမြင်ချင်ပေမယ့် ရုပ်ကြည့်နေခဲ့တာ”

“ရှင် အဲဒါပြောနေတာ သိပ်အရသာရှိနေလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းကို ကိုယ် ကယ်လိုက်တာမဟုတ်ပေမယ့် ထို အပင်ရင် ကူညီမလို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ရုပ်နေခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်း မျက်မှောင်ကြည့်တာတွေအကြည့်တွေကိုတော့ ရုပ်သိမ်းမှဖြစ်မယ်”

ပြောပုံက လူတွင်ကျယ် က မိုးမွန် မျက်နှာကို မျက်တောင်ဖျားတွေ ခပ်စင်းစင်းနှင့်ကြည့်ကာ ...

“အသက်ကယ်ဆေးဆိုတာ တကယ်သေခါနီးမှ ရှာဖွေသတ်ကြတာ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မလိုအပ်ဘဲ ဟီးရီးကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကျွန်မ ဒီလိုမိန်းမမဟုတ်ဘူး လူတွင်ကျယ်၊ ရှင် လူကြမ်းမဖြစ်ချင်ဘဲ အတွက် ကျွန်မ ဘဝပျက်တဲ့အထိ စောင့်ကြည့်မယ့်အစီအစဉ်ကို ကျေနပ် ကင်ခံချင်နေတာလား”

“မလိုပါဘူး။ မင်းသိထားဖို့က မင်းသာ သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကိုယ် က စပြီး တခြား ဘယ်ယောက်ျားမှ မင်းကို မဖျက်ဆီးစေရဘူး”

“ဟွန်း”

ယုံခိုင်းတိုင်မယုံဘူးဆိုတာလည်း သိစေချင်ပါ၏။ မစဲ ၏နှုတ်ခမ်း လေး တင်းတင်းစေ့လျက် ဝေဒနာသည့်မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်တို့ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်စတိတ်ထုတ်သိမ်းဆည်းသည်။

သူမ ဘာဆက်လုပ်သင့်သည်ကို တွေးထားပြီးသား ...

အခန်း (၃၄)

ဖြစ်ကြတာလဲ တစ်ပြိုင်နက်ပဲနော်”

အိတ်တစ်ဖက်နှင့် ဆလင်းဘက်ခံလွယ်ရင်း ထွက်လာခဲ့စဉ် အိမ်ပိုင် နိုင်၏ညည်းညူသံကို ပြန်ကြားနေမိ၏။

“လူတွင်ကျယ်ဆိုတဲ့ မောင်လေးကလဲ မနေ့ကပြောတယ်၊ သူ ဒီရက် ဘဲမှာ ပြောင်းမယ့်တဲ့၊ ညကလဲ ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ ခေါင်းရင်းခန်းကလူတွေ ပြောတယ်လေ၊ အဲဒါ ဟိုတစ်ခါလိုပဲ ညီမတို့ချင်းခပ်ကြတော့ ပြောပေးပါ ဦးဆိုပြီး တို့က အကူအညီတောင်းမလို့ ညီမကပါ အခု ပြောင်းတော့မယ် ဆိုတော့ အားကိုးမဲ့သွားပြီပေါ့၊ တို့ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို နှမြော တာ သိလား” တဲ့။

တာဖြစ်လို့ သူက ပြောင်းမှာလဲ၊ ကိုယ်ကရော ဒီလိုပြောင်းမှ ဖြစ် တော့မယ့်အခြေအနေကြီး ဘာကြောင့် ချက်ချင်းထပြန်ရတာလဲ ...၊

နေရာတကာဟာ သူ့နဲ့ချည်းပဲတိုက်ဆိုင်နေတော့ လူတွင်ကျယ်ဆိုတဲ့ လူကို ခေါင်းထဲမထည့်ဘဲနေလို့မရတော့ဘဲဖြစ်လာခဲ့၏။

ဒီလူ တယ်လိုလူဆိုတာလည်း မသိခဲ့ပါ။ ‘နေအရိပ်’မှာ လူကြီးပိုင်

တွေနဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာတက်တယ်ဆိုပြီး အလုပ်မပြုတ်သည့်ပြင် ဖန်ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စမတ်ကျနေသည်။

ထို့ပြင် နေ့ဘက်မှာ အလုပ်ဆင်းပြီး ညနေခင်းမှာ ညတွေမှာ အေးချမ်းချမ်းနားလို့ စားလို့ဆိုတာ သိပ်မရှိဘဲ အလုပ်ကပြန်လာပြီး ထိအောင်ကြာတာနှင့် ပျောက်သွားတတ်၏။

အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ဟုတ်၊ မ၊ ဘုတ် မသိသော်လည်း သူမနဲ့ဆုံမိတိုင်း သူ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ညကိုးနာရီကျော် ဆယ်နာရီထက်မခင်ခဲပေ။

ဟိုတစ်နေ့ကမှ အိမ်ပြောင်းဖို့အကြောင်း စကားထဲမှာ ထည့်ပြောသွားခဲ့ပြီး ခုတော့ အိမ်ရှင်ကိုတောင် ပြောပြီးပြီ တဲ့။

ထားလိုက်ပါတော့ သူ ထွက်ခွာခြင်းဟာ ကိုယ့်နဲ့ ဘာမှမသက်သက်တာ သေချာသည်မို့ ဒီအကြောင်း မတွေ့ဘဲထားလိုက်တာကောင်းသည်။

သူမကတော့ မိုးမွန်နဲ့နောက်ထပ်မဆုံလိုတော့၍ ဆုံးဖြတ်ကျော်နင်းခဲ့ခြင်းပင်။ သူ့ရဲ့ မေတ္တာစစ်ကို တမ်းတမ်းတတ မျှော်လင့်နေခဲ့တုန်းကလေး ထားရက်ခဲ့၏။ မကြားလို့ မမြင်လိုတာတွေကိုပဲ သူ ပြောခဲ့၊ တွေ့ရသည်။

ခုကျမှ မေတ္တာစစ်မှန်ကြောင်း တိုင်းကျော် ပြည်ကျော် သက်သေပြနေတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားဆင်နွှဲသမျှဟာ သူ ဒီလိုပြန်လာမှာကို မျှော်လင့်နေခဲ့လို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ ထားခဲ့တာကို ခံနိုင်ပေမယ့် သနားသဖြင့် စုတ်သပ်တာကို မခံနိုင်ပါ။

မလှဘူးဆိုပြီး ထားခဲ့တာလည်း နင်ပဲ၊ သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောပြတော့လည်း နင်ပဲ မိုးမွန်၊ ငါ လှသည်ဖြစ်စေ၊ မလှသည်ဖြစ်စေ ငါ့လှချင်လွန်းလို့ဆိုတဲ့ လောဘတွေ မရှိဘူး။ နင် အသိအမှတ်မပြုလျှင် နေတတ်နေပါပြီ။

ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ စကားတွေ အသံတိတ်ဆိုရင် ငိုချင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုချန်ရစ်ခဲ့ရတာ လွမ်းလို့မဟုတ်ပါ။ မနေ့တစ်နေ့က မိုးမွန် ရဲ့ နှိပ်စက်ခြင်းတမ်းဖူးတွေကို တွေးမိပြီး ရှက်လွန်း၍ဖြစ်သည်။

ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးပေါင်းဖော်ခဲ့ကြသည့် သူ့ပေါ်ချင်းတွေမှာ သူမဆင့်ထိကြစဉ်ရဲ့လောက်အောင် အထင်သေးရက်သည်။

‘လွင်’စားသောက်ဆိုင်လေးရှေ့ ရှောက်တော့ မစံ ခြေလှမ်းတွေတူနေသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေကို ဖြတ်တောက်ထားလိုက်ပြီး လက်ပတ်ကိုင် ငိုကြည့်တော့ ညနေလေးနာရီခွဲ။

ဘုတာကိုဆင်းဖို့က စောနေသေးသည်။ ထို့ပြင် ဒီလိုဆိုင်မျိုးလေးကို နောက်လွန်သွားပြီးမှ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ကလည်း မလွယ်။

ဟိတ်ဟန်တွေနှင့် သေသပ်သားနားသောဆိုင်ကြီးတွေမှာ သူမ မထိုင်နိုင်ပေ။ ကိုယ့်လိုဘဝသမားတွေအတွက် ငွေအပိုကုန်ရမည့်နေရာကို ဆင်ရမှာက သမိုင်းပေးတာဝန်။ ဆိုင်ထဲလှည့်ဝင်ပြီးမှ ရှေ့ခန်းစားပွဲလေးထဲ အလွယ်တကူထိုင်ကာ ...

“ထမင်းဖြူတစ်ပွဲနဲ့ ငါးကြော်နပ် ပေးပါ”
“ဟယ် .. အတော်ပဲ ညီမရယ် ...”

ထမင်းမှာပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တာနှင့် ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်သွားရင်း မိုးမွန်မြင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဝင်လာပုံရသော မမသက်က သူ့လေးကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲလျက် ...

“ညီမကိုတွေ့လိုက်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ဒီမှာ တို့သားအားကို ခဏလေးကြည့်ထားပေးစမ်းပါ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ၊ ခဏလေး”
“မမသက် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဪ... သူ့အဖေလေ ခြေလှမ်းပျက်နေတာ ကြာပြီ ခုပဲ လှမ်းမြင်လိုက်တာ၊ ကလေးနဲ့လိုက်ရတာ စိတ်မရှည်လို့ ခဏခေါ်ထားပေးနေတာ တာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွဲဆုတ်ပစ်မယ်”

“မမသက်ရယ် အရှက်ကွဲသွားရင် ပိုဆိုးပါမယ်”
 “အို... ဖြစ်ပါစေ၊ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ သား၊ ခဏနေခဲ့နော်”
 ကလေးက မူကြိုတက်နေတဲ့အရွယ်လေးပါ။ မစဲ နဲ့ သူ့အဖေ
 မော့မော့လေးကြည့်နေပြီး ဘာမှမမေးဘဲ နေ၏။ မစဲ ကိုသိနေသည့်
 လက်ကလေးကိုကိုင်လိုက်တာနှင့် မစဲ ဘက်ကိုလျှောက်လာပါသည်။
 မမသက်က ကလေးကိုထားခဲ့ကာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မှ မစဲ
 ထောက်နားမှာ ချထားသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို မြင်သွားသည်။
 “ဟင် .. ညီမက ...”
 မစဲ က အိတ်ကိုပုံကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ...
 “သွားပါ မမသက်ရဲ့၊ အချိန်ရပါတယ်”
 မသက်က ဘယ်လိုဓာတ်ပေါက်သွားသည်မသိဘဲ ဘေးဘက်ကို ထိုး
 ဝှေ့ရှာရင်း ...
 “လူတွင်ကျယ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်မလို့လားဟင်”
 “အို... မဟုတ်တာ”
 ငြင်းလိုက်တာကို မယုံဘဲ ‘မရှက်ပါနဲ့’ဆိုသည့် ချစ်စနိုးပြုံးနှင့် -
 “တစ်နေ့ညက အန်တီတို့ ပြောသံကြားလိုက်တယ်၊ နှစ်ယောက်
 ပြောင်းကြမှာ အတူတူပဲဆို”
 “အဲဒါက မဆိုဘူး၊ မမသက်”
 “အေးပါ၊ ဒီလိုလုပ်တော့လဲ ကောင်းပါတယ်၊ ညီမက ရှက်တတ်တာ
 လူသိမှာစိုးတာပေါ့၊ လူတွင်ကျယ်ကလဲ တည်ကြည်မယုံပုံလေးပါ။ အ
 ဖြစ်ဖြစ် တို့အိမ်ကလူထက်တော့ သာမှာပါ”
 ပြောရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လိုက်သွားသည်။ မစဲ စိတ်ညစ်ညစ်
 ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာ မှာထားသည့်ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ ရောက်လာသဖြင့်
 “သား ထမင်းစားမလား၊ အန်တီ ခွဲ ကျွေးမယ်လေ”
 ကလေးကို ခွဲဆွဲထိုင်ခိုင်းပြီး မေးတော့ ကလေးက ခေါင်းလှည့်

သည်။ ခုံပေါ်ကနေ လျှောဆင်းလိုက်ရင်း ...
 “အန်တီ သား မေမေ့နောက်လိုက်မယ်လေ”
 “မလိုက်ရဘူး သားရဲ့၊ မေမေက ခုပဲပြန်လာမှာ”
 ပြောလိုက်တော့ ခဏငြိမ်သွား၍ ပုဂံငေးဒီငေး။ မစဲ ထမင်းစားနေ
 တုန်း လက်ညှိုးလေးထိုးလာပြီး ...
 “အန်တီ”
 “ဟင်”
 “ဟိုငှက်ရုပ်လေးတွေ ဝယ်ပေး”
 မစဲ ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ထောင့်မှာ အရုပ်လေးတွေလည်ရောင်း
 သည့်ဈေးသည်က ကျောက်ချအနားယူနေ၏။
 “သားသားတို့ မီးမီးတို့အတွက် အိမ်ပြန်လက်ဆောင်နော်၊ ကြိုက်တာ
 ယူ နှစ်ရာပဲ”
 ပါးစပ်ကအော်နေသံက ဒီကလေးကို တားဖို့ခက်မည်မှန်းသိကာ မစဲ
 ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်၍ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် အလျင်အမြန်ရှာသည်။
 “ဟိုမှာ ဈေးသည်ကြီးက သွားတော့မှာ၊ အန်တီ မြန်မြန်ပေးလေ”
 “ဈေးသည် .. ဈေးသည်ဦးလေး ခဏစောင့်ပါဦး”
 ကြားတာမကြားတာတော့မသိပါ။ ပိုက်ဆံရှာနေရင်း ဈေးသည်ကို
 လှမ်းတားလိုက်သေးသည်။
 “တွေ့ပြီ သား၊ ရော့ ရော့ သွားဝယ်”
 ကလေးကို ပိုက်ဆံပေးလွှတ်လိုက်ပြီး ထမင်းငုံ့စားနေမိသည့် ခဏ
 မှာ... မကြာမီ ခေါင်းမီးတောက်ရတော့မည့်အဖြစ်ကိုသာ ကြိုတင်တွေးမိ
 ခဲ့လျှင် ...

... ဤကိစ္စကို သိရသောအခါ နေ့စဉ် ပြောဆိုနေသော နေ့စဉ် ပြောဆိုနေသော နေ့စဉ် ပြောဆိုနေသော ...
 ... ပြိုင်ပွဲအား ဝေးကွာခြားခြင်းဖြင့် ...
 ... ဝေးကွာခြားခြင်းဖြင့် ...

အခန်း (၃၅)

... ဤကိစ္စကို သိရသောအခါ ...
 ... ဤကိစ္စကို သိရသောအခါ ...
 ... ဤကိစ္စကို သိရသောအခါ ...
 ... ဤကိစ္စကို သိရသောအခါ ...

ဒီအပြစ်ထဲကနေ ကိုယ်က ထပ်ပြီး ခြေလှမ်းမမှားဖို့ ပြောမှာဆိုမှား ...
 ... ကိုယ်ရထားတဲ့နေရာလေးကို တစ်နှစ်လောက်ပဲ ဆက်ထိုင်ထိုင်ရုံ ...
 ... ကိုယ်ရထားတဲ့နေရာလေးကို တစ်နှစ်လောက်ပဲ ဆက်ထိုင်ထိုင်ရုံ ...
 ... ကိုယ်ရထားတဲ့နေရာလေးကို တစ်နှစ်လောက်ပဲ ဆက်ထိုင်ထိုင်ရုံ ...

“ဆရာတို့ ရောက်လာပါပြီ”

မာယာဆက်၏ မျှိုသိပ်မဆုံသောဒေသများနှင့် ဦးမြကျော်၏ တွေ့ပြားနေသည့်အာရုံတွေ ထိုအသံကြောင့် တံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဦးမောင်ထွန်းနှင့် စက်ရုံ၏ အတွေ့တွေမနိနေကျာနှစ်ယောက် တန်ဆီဝင်လာကြ၏။

MD နေရာမှာ အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် တောင့်မတ်စွာထိုင်နေသော မာယာဆက်၏မျက်ဝန်းတွေက ထိုသူတို့၏ခြေလှမ်းတွေကို တွက်ရင်း ကပ်ငြိပါနေတဲ့အတိုင်း ...

ဦးမောင်ထွန်းက ရှေ့နေတွေကဲ့သို့ အနက်ရောင်တိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးနက်ပြာကွက်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ကိုယ်လုံးက အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံတွေနဲ့ စမတ်ကျကျ ထိုင်နေကြသူတွေထဲမှာ ထင်းနေ၏။

ထို့ပြင် သူ့နောက်က နှစ်ယောက်ကလည်း တိုက်ပုံအနက်တွေနဲ့ ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးနှင့်မတူဘဲ တရားခွင်ကြားနာရန် ရောက်လာကြသူတွေနှင့် တူနေ၏။ ဘယ်လိုပုံစံတွေနဲ့ လာတာလဲ၊ မာယာဆက် မျက်ဝန်းတွေက သူတို့ထံမှရှေ့လျားကာ ဦးမြကျော်ထံ နောက်ထပ်ရောက်ပြန်၏။

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏။ ဒါပေမယ့် ဦးမြကျော်သည် ထုံမှန်ကျဉ်းမှန်း မသိတော့အောင် အသားမာတက်နေသူကဲ့သို့ ခုနေ သူ့အသားကို ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ခေါ်ရင်တောင်မှ အားခနဲအော်ပါ့မလား ...။

“ဒါနဲ့ MD အတွင်းရေးမှူး မတွေ့ပါလား”

ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ များသောအားဖြင့် ခုံတစ်လုံး လွတ်နေကျဖို့ ဦးမောင်ထွန်းက ဝတ္တရားမပျက်မေး၏။

မာယာဆက်က ထိုခုံကို မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ဆူချဉ်ပြုံးလိုက်ကာ ...

“သူက ကျွန်မရဲ့အရိပ်ပဲလေ၊ ဒီမှာ နှစ်ယောက်ရှိမယ့်အစား တစ်ယောက်တစ်နေရာရှိနေတော့ အချိန်ပို အလုပ်ပိုထွက်လာတာပေါ့၊ ကျွန်မအင်နေရာလွတ်ထားလို့ပါ”

“ဪ ...”

ဦးမောင်ထွန်းက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်လိုက်ပြီး ‘ဪ’ဆိုတာကို သံနှင့်ရစ်သည်။ ထို့ပြင် စားပွဲရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရှိနေကြသည့် ဒါရိုက်တာနှင့်အဖွဲ့ဝင်အားလုံးထံ ရိုသေလေးစားစွာ အပြုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုများ စောင့်ကြည့်မှာလားလို့ပါ၊ ဒါဆိုလို့လဲ အစည်းအဝေးစလို့ရပါပြီခင်ဗျာ”

ဦးမောင်ထွန်း၏ စကားအဆုံးမှာ မာယာဆက် က လည်ချောင်းရင်း ဆိုက်သလို အသံတစ်ချက်ပေး၍ မျက်နှာကို ရှိနေတာထက် ပို၍တည်တံ့ကာ ...

“ဒီအစည်းအဝေး မစခင်မှာ ကျွန်မ တစ်ခုမေးချင်တယ်”

မာယာဆက် က မကျေလည်ခြင်းကို ရိုးစင်းစွာဖြန့်ခင်းလျက် ဦးမောင်ထွန်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ အားလုံးကတော့ ကြိုသိနေကြသည်မို့ မျက်လွှာချမပျက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြ၏။

“ကျွန်မရဲ့ ချိတ်ပိတ်တင်ဒါကိစ္စကို ဦးမောင်ထွန်းက ကန့်ကွက်ထားအယ်ဆိုတော့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မ သိချင်တယ်”

တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြတာနဲ့မတူ၊ ဦးမောင်ထွန်း၏ စကားအသွားအစုံစုံများယွင်းသွားတာနဲ့ ဘေးတစ်ပွဲ ဟုတ်တစ်ပွဲ ထုဖြစ်သွားနိုင်တာမျိုး ဦးမောင်ထွန်းကလည်း တည်ငြိမ်စွာနှင့်သာ ...

“ကျွန်တော်က မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာရှိနေကြတဲ့ ဒါရိုက်တာအပါအဝင် အင်အားရှိပုံထိ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ‘နေအရိပ်ရဲ့’ ချဲ့ခြင်း၊ ချဲ့ခြင်းကိစ္စမို့လို့ ပိုဂရုစိုက်ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒီစက်ရုံ ဒီ

ကုမ္ပဏီကြီးကို သူဌေးကြီး ဦးအုပ်စိုးက တစ်ဦးတည်းပိုင် ...
“ဦးမောင်ထွန်း”

မာယာဆက် တယ်လို့မှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှ ထရပ်ထား
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တားဆီးသည်။

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့၊ တင်ဒါကိစ္စကိုပဲ ကျွန်မ မေးတာ”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ MD လုပ်တဲ့ ချိတ်ပိတ်တင်ဒါကလဲ စက်ရုံကြီး
နောက်ကျောတစ်ခြမ်းလုံးဖြစ်နေတော့ ...”

“ဒါ ကျွန်မ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်”
“ချုပ်ကိုင်နိုင်တာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုက အဝေးကြီးပဲလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အောင်
တိုဘာ (၁၀)ရက်မှာ ရောက်လာခဲ့တဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ ‘နေအိမ်’
သူ့ရဲ့ပိုင်ရှင်က ပြန်သိမ်းလိုက်ပါပြီ။

“ဟင် ...”
“ဘာ ...”

ဟင်ခနဲ ညီညာသည့် အာမေဍိတ်သံတွေနှင့် ဆက်တိုက်၊ မာယာ
ဆက် ‘ဘာ’သံကြီး စူးခနဲထွက်လာသည်။ ဦးမြကျော် မျက်နှာနီရဲလျှာ
တူမဖြစ်သူကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

ကြိုတင်တွက်ဆ၍ သတိပေးခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ သူ့ရော ဘာတစ်
ခုမှ မရှိပါ။ ဒါရိုက်တာသုံးဦးမှလွဲ၍ အားလုံး၏ အံ့ဩသောမျက်ဝန်းတွေ
မာယာဆက်ထံ တိုက်ရိုက်ရောက်လာကြ၏။ ထိုမျက်ဝန်းတို့သည် ‘ခါး
တုန်းကတော့ သူဌေးဆို လို့ မေးနေကြသလိုမျိုး ...’

တကယ်က ရှိနေကြသည့် ဒါရိုက်တာတွေဆိုတာကလည်း တယ်
ရှယ်ယာရှင်တွေမဟုတ်ကြပေ။ သူမနှင့်တကွ စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဝန်းစောင့်ရှောက်ကြဖို့ ဦးအုပ်စိုးကပဲ သူ့လူတွေကို ထည့်ထားတာ
သည်။

ဒါတွေကို ဦးအုပ်စိုးနဲ့ ဦးမြကျော်တို့ပဲ သိသည်။ ဦးအုပ်စိုးဘယ်

လျှို့ဝှက်ထားတာမဟုတ်ဘဲ ဦးမြကျော်ကသာ အစ်ကိုဖြစ်သူ အလွန်
တန်ဖိုးထားခဲ့သော သိက္ခာတရားအတွက် မျိုသိပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် သွယ်ဝိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ သတိပေးနေခဲ့သမျှ ဘာကိုမှ
ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီလိုစုံညီစွာစည်းဝေးသည့်ပွဲကုမ္ပဏီ အကြီးအကျယ်ပုဂ္ဂိုလ်
ရှာသည့်တူမအဖြစ်ကို မြင်လည်းမမြင်ရက်၊ ကြားလည်းမကြားလိုပါ။

သူမ မိုက်မဲခဲ့သည့်မှန်သော်လည်း အစစ အလုံးစုံကို အသိမပေးနိုင်
ခဲ့သော သူ့အဖြစ်မကင်းတာကို တွေးမိနေ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ် ... ကျော့နုခပ်ခြေ ... လာမပုပ်နိပ်ခြေ ...
ဦးမြကျော် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် မျက်လွှာချခေါင်းရဲသွားတာကို
မျက်ဝန်းရွေ့ကြည့်နေရင်း မာယာဆက် နှုတ်ခမ်းလေးမို့သည်။

ပြီးတော့ နေရာမှ တောင့်မတ်စွာ ထ၊ရပ်လိုက်၏။
“သူ့ရဲ့ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့သူဌေးကို ကျွန်မ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူက လူမြင်
မခံဝံ့ပေမယ့် ကျွန်မက တွေ့ချင်တယ်၊ သူက သူ့ရဲ့အမိန့်ကို လျှို့ဝှက်
ထုတ်ပြန်နေပေမယ့် ကျွန်မက ကျွန်မတက်က ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အတွက် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ပြောရဲတယ်၊ သူက ဘယ်မှာလဲ”

ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံသိမှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။ ထို
အရပ်မျက်နှာဟာ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တံခါး၏အတွင်းဘက်မှ ထွက်
လာသူတွေကို သူမက အားလုံးထက် အရင်မြင်လိုက်ရ၏။ သူမ မြင်လွှာ
တွေ ရှုပ်ယှက်စိတ်သွားခဲ့သည်။

ရှေ့ဆုံးက အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်
ဝွေကို ဝတ်ထားသောလူဟာ ဟဲကုတ်နှင့် ဆံပင်ပြောင်သိမ်း၍ နောက်
လှန်ပြီးထားသော သစ်ရုပ်သည့်အသွင်သား မရှိခဲ့လျှင် ...

ခပ်လတ်လတ်ပေမယ့် ဖြူဝင်းစိုပြည်နေသောမျက်နှာမျိုးသာ ဖြစ်
နေခဲ့လျှင် ...။ ထိုသူဟာ လူတွင်ကျယ်ပဲဖြစ်၏။
ဦးမောင်ထွန်းတို့လူစုမှလွဲလျှင် မာယာဆက်နှင့် ဦးမြကျော်၊ ကျွန်

သည့်လူအားလုံး စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်တော့အောင် တိတ်ကျသွားကြ၏။

သူက နေအာဏာ လားဆိုသည့်မေးခွန်းတွေပါ။ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။

ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ ဦးမြကျော်နဲ့ လေဆိပ်မှာဆိုခဲ့သည့်လူရွယ်က ရှားညိုရောင်အကောင်းစားသားရေလက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို သွဲလျှစ်ပါလာ၏။

ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မြင်နေလျက်နှင့် မာယာဆက် လက်မခံချင်။ နေအာဏာ မြန်မာပြည်တွင်းမှာရှိနေခဲ့သည်ဟုသာ သိမထားခဲ့လျှင် လေဆိပ်မှာဆိုခဲ့သည့် သူ့ရဲ့လူယုံဆိုသော ဆန်းထွတ် သာ ခုလို သူ့နောက်မှာ ပါမလာခဲ့လျှင် နေအာဏာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုပင် သူမ တွေးမိမှာ မဟုတ်ပေ။

ဒါဆို သူက တမင်တကာ အပေအတေရုပ်ဖမ်းပြီး အလုပ်သမား ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာပေါ့။

သူမကတော့ ရှေ့ဖိတ်ခေါ်ပြီး နင်ပဲဆေတွေပြောလိုက်မိသေးသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ဤလူ ပြောရဲလိုက်တာ၊ လူပါးဝလိုက်တာဟု မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရင်း ဒေါသတွေဖြစ်ခဲ့တာ စားလားတောင်တုန်၏။

တကယ်တော့ သူက ကွယ်ရာကနေ ကိုယ့်ကို ဟားတိုက်ရယ်နေခဲ့သည်ပဲ။ ထိုပြင် မကြာသေးမီကမှ လေးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာ ...။

လူတွင်ကျယ် တစ်ဖြစ်လဲ နေအာဏာ က စားပွဲထိပ်မှလျှောက်လာပြီး ဘယ်မှာမှမထိုင်ဘဲ အားလုံးကို ဝှေ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်က နေအာဏာ ပါ”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တော့ ကြိုတင်တွေးထားမိလျက်နှင့် မာယာဆက် နားထဲမှာ ပူလောင်သွားခဲ့၏။ ဦးမြကျော် ကတော့ ကျောက်ရုပ်လို

ခြင်နေခဲ့တော့သည်။

သူ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ခဲ့တဲ့သူပါလား။ ဒီလူငယ်ကို ဦးမောင်ထွန်းတို့ကိုယ်တိုင် အစက သိခဲ့ပုံမပေါ်ပါ။ ကုမ္ပဏီလွှဲပြောင်းခြင်းအတွက် ညွှန်ကြားချက်တွေ ရောက်လာမှ ဒါမှမဟုတ် ဆန်းထွတ် ရောက်လာတဲ့နောက်ပိုင်းကျမှ သိခဲ့တာဖြစ်နိုင်၏။

ခေတယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတွင်ကျယ် ဆိုသည့်လူငယ်ကို အရည်အချင်းအတိုင်း သဘောကျပြီး ဒီမှာ အလုပ်ခန့်အပ်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသောသဘောနဲ့ မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် လူတွင်ကျယ်နှင့် သူတို့၏ဆက်ဆံရေးအရလည်း ဒီအဖြေပဲထွက်သည်။

နေအာဏာသည် ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဆံ့နိုင်သောပညာအရည်အချင်းများဖြင့် ဘယ်အကူအညီမှမယူဘဲ ‘နေအရိပ်’မှာ နေရာရအောင် ထုနိုင်ခဲ့၏။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေလဲဆိုတာတော့ သူတို့ပဲသိမှာပါ။

ဦးမြကျော်၏ မမှိတ်မသုန်သော မျက်နှာတို့က နေအာဏာ့ မျက်နှာထက်မှာပဲ စူးစိုက်သွားခဲ့၏။ နေအာဏာ သည် သူ့ကိုရော၊ မာယာဆက်တို့ပါ အားလုံးနှင့်တစ်ပြေးညီတည်းသောကြည့်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးဝေဝသွားတာ ...

“ဒီကုမ္ပဏီကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ ဖေဖေနဲ့ကျွန်တော် အကျအနစ်တွေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် တက်ညီလက်ညီလုပ်ရားကြဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက ထွက်လာခဲ့တဲ့နောက်က ခြေရာကို ပြန်မကြည့်ချင်တဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ထွန်တော်က ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရတာကို ထင်နားကြီးတယ်။ မြန်မာပြည်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာ နည်းနည်းရှိနေတော့ အစပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ကနေပြန်စဖို့ စီးပွားရေးခေါင်းတည်လိုက်တာက ကျွန်တော်၊ နောက်ပြန်မလှည့်ဘဲ ဟိုမှာလဲကြိုက်တဲ့စီးပွားကို အာရုံစိုက်ဖို့တိုက်တွန်းနေတာက ဖေဖေ၊ အဲဒီမှာ ကွဲလွဲမှုတွေဖြစ်ကြတယ်”

အားလုံး၏စိတ်ဝင်စားမှု မာယာဆက် မေးထားသည့်မေးခွန်းကိုရော

နေအာဏာနှင့် သူမ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာတွေကိုပါ ဆေး
လျော့သွားခဲ့ကြ၏။ သူမ၏ နေရာမှာလည်း ဝတ်စုံအင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီ
ထိုင်ပြင် အခု စကားတွေပြောနေတဲ့သူက သူတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ခန့်
အပ်ခိုင်းစေထားခဲ့သည့် လူတွေင်ကျယ် တကယ်လားဟုတွေ့တဲ့သူတွေ
တွေ့နေတန်း ...

“ဒါပေမယ့် ကယ်ဒီဇင်ရောက်နေနေ မြန်မာက မြန်မာပဲ။ မိဘစကား
ကို တစ်သဝေမတိမ်းမှားတာမျိုး မရှိခဲ့သည့်တိုင်း အပြာတမ်း တော်လှန်
ဖိဆန်ချင်နေတဲ့စိတ်တော့မရှိခဲ့ဘူး။ အတိုဆုံးပြောရရင် ပေးပေးကာ ခွင့်ပြု
ချင်တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဘက်က ဖြစ်ချင်နေတဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကို ကျွန်တော်
က ဖြစ်မြောက်စေမှ ခွင့်ပြုမယ်လို့ လမ်းဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က လမ်း
ခံတယ်။ တစ်ချို့ကက ပေးပေးပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်
ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆက်လက်ချီတက်ခွင့်ပြုရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီ
ပါနေတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်က လက်နက်ကောင်းကောင်းပေး ချုံခိုတိုက်ခိုက်
တာပေါ့”
မာယာဆက် ၏နာကြည်းသံက တစ်ခွန်းချင်းပြတ်တောက်နေစဉ်
နေအာဏာ က ကိုယ်မပါဘဲ မျက်နှာခပ်စေင်းစောင်းနှင့် သူမ၏
ဗိုလ်ကြည့်ကာ ...
“ရဲ့ရဲ့ရဲ့အောင် တိုက် တိုက်ပွဲပစ်နေကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်ခွန်း
ထူထောင်လိုက်တဲ့လုပ်ငန်းအတွက် အရှိကိုအရှိအတိုင်းသိရအောင်ထွက်
တယ်။ ဒီလမ်းကြောင်းထဲမှာ ပေးပေး ဖြစ်စေချင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုစီ
တိုက်ရိုက်ထည့်သွင်းပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းညွှန်လို့ရတာပါ။ ကိုယ်သိပ်တော်
တော့မဟုတ်ဘူး”
နေအာဏာနှင့်မာယာဆက်တို့၏ အကွားအဝေးက လက်တစ်ဖက်
မမိတမိလောက်ပဲဖြစ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက စိတ်ဆီ

တေးကြည့်နေကြ၏။
ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးကနေ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု၏ အဆုံးသတ်ပုံဖြစ်သွား
ခဲ့သည့်အတွက် အစည်းအဝေးဆိုမျှင်းတယ်ဟုပြောတတ်သူတွေပင်
ချက်လုံးတွေပြူး။ နားတွေထောင်ကားလျက် မာယာဆက်၏မျက်ဝန်းတို့
မှာ ရှက်မျက်ရှည်ဝေ တလက်လက်ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဖခင်အက မိန်းမပေးစားမည်၊ သူက လုပ်ငန်းထူထောင်ချင်၏။ ဒီထဲ
သူမကို ထည့်သွင်းကျောသပ်ခိုင်းစေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘူးလား။
ခုကျတော့ ဖေဖေ လက်ထပ်စေချင်တဲ့မိန်းမက ဒီလိုအရည်အချင်း
လောက်ပဲရှိနေတော့ လက်ထပ်နိုင်ပါဟု မြင်းပယ်လဲလှယ်ခွင့်တွေရှိကား
ပေါ့။ အားလုံးထဲမှာ သူမသည်သာ ခွေးရူးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

“ထားလိုက်ပါ။ ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲတော်နေနေ ကျွန်မဘက်က
အံ့လှုပ်ဖို့မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ကိုယ့်မိခြေကိုယ်လက်
ပေးပျိုးခဲ့ရတာက ကျွန်မ၊ နေအာဏာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ
ဘက်က ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကျန်သေးတာ”

“အစ်တိုတစ်ချောင်းမှ မင်း ပိုင်လို့မရတော့ဘူး”
နေအာဏာ သူမဘက်ကို အနည်းငယ်စောင်း၍ လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး
နက်ကြည့်၏။ နက်စွေးသောအရောင်ကိုမှ နှစ်သက်ပုံရသည့် မာယာ
ဆက် ဆိုသောမိန်းမလှသည် မြင်လိုက်ရတိုင်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားတာ
နားလျက် သူမ၏မျက်ဝန်းတို့မှာလည်း ဘယ်သောအခါကမှ စင်ကြယ်
မည်မရှိခဲ့။

“ကုမ္ပဏီထူထောင်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယအရစ် ပထမအစက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု
တို့မှာရှိတယ်”
ပြောလိုက်ပြီး နေအာဏာက ဆန်းထွတ် ရပ်နေသည့်ဘက်ကို ငဲ့
ညွှန်လိုက်၏။
ဆန်းထွတ် က ရှေ့အနည်းငယ်တိုးကာ သူ့ကိုင်ထားသည့်အိတ်ကြီး

ကို သိသာအောင်လုပ်ရှားကိုင်လိုက်၏။ ဦးမြကျော် ပင့်သက်ရွိုက်ဖို့
ရာကနေ ဟူးခဲနဲ့မှတ်ထုတ်၏။

ဒီမိန်းကလေး ဒီစကားတွေကိုမှ ဘာလို့ရွေးပြောနေတာလဲ၊
ပြီလား ...။

အရုံးပေးရဖို့ပိုတော့သည်လို့ ပြောပြထားခဲ့တာလည်း အထပ်ထပ်
နားထဲကို ဆက်လက်တိုးဝင်လာနေသည့် နေအာဏာ စကားတွေက
နဲ့မဟုတ်ဘဲ အရာဝတ္ထုတွေ တိုးဆောင့်နေသလိုပင် ...။

“မင်း စိုက်ထုတ်ခဲ့တာ ခွန်အားတွေမဟုတ်ဘူး။ သွန်အားတွေပဲ။
လက်ထဲမှာ တောက်လျှောက်အဆင်မပြေမှုတွေဖြစ်ခဲ့သမျှ တို့က ဒီ
ရပ်ကြည့်နေခဲ့ရတာ”

နေအာဏာမျက်ဝန်းတွေက တကယ့်ကို နှမြောယူကျွမ်းမရဘဲ
သည့်ဝေဒနာတွေ ပြန်လည်ထင်ဟပ်နေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့အရည်အချင်းတွေ မိုင်ကုန်
ထိရှိလဲဆိုတာ ဖေဖေကို အရှိအတိုင်း သိစေချင်လို့ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ဘက်က မရိုးမသားကြီးစားခဲ့တာ၊ အဲဒါ ယုတ်
တဲ့နည်းပဲ”

“မင်းလွဲနေတာပါ။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နည်းတောင် ဒီလောက်မကောင်း
နိုင်ဘူး။ မင်း လက်ထပ်ရမယ့်ယောက်ျား အနားမှာရှိနေမှန်းသိရင် မင်း
ခြေလှမ်းတွေ ဟန်ဆောင်တတ်သွားမှာ ...”

မာယာဆက် မျက်နှာ သပြေသီးမှည့်ရောင်နှင့် နင်လား ငါလား
ရလောက်အောင် ညိုပုပ်သွား၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ကြည်တွေ သိသာ
ပိုင်းလာသည်။ နေအာဏာ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း သူမ သိသေး

အလုပ်လုပ်တာက စိတ်မဝင်စားလို့ မကျွမ်းကျင်လို့ တစ်ခုခု
ဦးစီးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့တာဆို အယူခံဝင်ခွင့်ရှိနိုင်ပေမယ့် မိုးမွန်နှင့်
သက်သောခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ရုပ်လို့မရတော့ ...။

စီးပွားဥစ္စာတို့ကို ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် ထိုပြဿနာကို ဖော်ထုတ်လှောင်
ပြောင်ခံရသဖြင့် ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းဟာ ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းမဲ့တဲ့အထိ
ဖြစ်ကာ မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့်ဖြတ်ဆင်းလာကြသည်။

ဒါပေမယ့် သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်နေခဲ့ဖြစ်၏။

“ဒီတော့ ‘နေအရိပ်’ကို ပြန်လည်လွှဲပြောင်းထိန်းသိမ်းခြင်းနဲ့ပတ်သက်
ပြီး မင်း ရှင်းသွားပြီထင်တယ်”

နေအာဏာ သည် မိန်းမလှတစ်ယောက်၏မျက်ရည်စက်တို့ကြောင့်
နူးညံ့ပြေကျသွားနိုင်သောသွင်ပြင်ဟန်ပန်မျိုး တစ်စိုးတစ်စိမှမရှိခဲ့ဘဲ ...

“မင်းဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်းတွေရယ်၊ အခု မင်းစီးနေတဲ့ကားရယ်
ဒါတွေကို ကုမ္ပဏီဘဏ်အကောင့်ထဲက မင်းထုတ်သုံးခဲ့တာ၊ ပြောပြတာ
နော်၊ မင်းလဲ မင်းတည်ဆောက်ချင်တဲ့ဘဝတစ်ခုရှိနေတာဆိုတော့ အဲဒီ
လောက်ထိ ထုတ်နုတ်ဆွဲမယူချင်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက မင်း ဒီမှာပဲ
အလုပ်ဆက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူများလိုပဲ လျှောက်လွှာတင်ပါ။ ဦးစား
ပေးစဉ်းစားဖို့တော့ ချန်စ်ပေးမယ်”

“လူယုတ်မာတွေ ...”

အသံ ဘယ်လောက်ကျယ်သွားသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်ထဲမှာပဲ မြည်
ဟည်းသွားခဲ့ပြီး အသံကျယ်ကျယ်မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူးလား ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မသိတော့ဘဲ ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးပြောပစ်လိုက်မိ
သည့်အဖြစ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆိုးရွားဆုံးရုံးခိုမိခြင်းတွေ ဘယ်နှစ်မျိုး ဘယ်နှစ်စား
ရှိနေလဲ ...။

ထောင်ထားတဲ့အိမ်ရာထဲကို ကုပ်ကုပ်လေးလိုက်ဝင်ဖို့ထိ အသုံးမကျ ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို ...”

“စားပွဲပေါ်မှာ မမရဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော် ထားခဲ့တယ်။ မာယာဆက် ရင်ထဲမှာ နေသုံးစင်း တစ်ပြိုင်တည်းထွက်လာသလို ချက်ချင်း ပူလောင်စူးရှကာ သွေးသားတို့ခန်းခြောက်ကုန်ပြီလား ...”

တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံဟာ တင်းကျပ်ခြောက်သွေ့လာသော နှလုံးထဲ ရင်ပြင်မှထင်သည်။ ချပ်ရပ်သောကိုယ်ဟန်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူ ချောကောင်လေးဟာ သူ့မ ပထမဆုံးနှင့်နောက်ဆုံး စွဲလမ်းရှားသွင်း သည့်ချစ်သူ ...။

မချစ်သောသူကို စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်တကွ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာလည်း ရှိပါစေတော့ ...။ ချစ်သောသူကိုတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

“မင်းက တို့ကို လမ်းခွဲတော့မယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမနှစ်ယောက်ထက် အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ဘူး။ ယုတ်မာတဲ့ဖြစ်ချက်တွေအပြည့်နဲ့ကောင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေ့ နိုင်ဘူး”

“တောက်”

“နှစ်ခုစလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေတဲ့အချိန်က ဘာဆိုမှမမက်မောခဲ့ဘူး။ မယ့် တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတော့ ဆုံးရှုံးမယ့်တစ်ခုဟာ ကျွန်တော် ချစ်သူဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်မှန်းလဲ ခုမှသိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမေ့လိုက်ပါ”

“မင်းက မေ့လိုက်ပါ ဟုတ်လား .. ဟွန်း ...”

မာယာဆက်၏ မှဲ့ပြုံးနောက်မှာ ပြင်းထန်သောရိုက်ခတ်သံတစ်ခုထိ မြည်ဟည်းသွား၏။ မိုးမွန် ပန်တစောင်းပါသွားတဲ့အထိ ရိုက်ချက်ကပြင်းသည်။

အရက်ရှိန်ကြောင့် နီနေခဲ့သောမျက်နှာမှာ ပါးတစ်ဖက်က နီညိုရောင် ပြောင်းသွား၏။ မချီမဆုံနာကျင်သွားပေမယ့် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ခံခဲ့ထိကပ်လိုက်ပြီး မာယာဆက် မျက်နှာကို ကြည့်မိအောင်လွှဲထားရင်းခြေလှမ်းပြင်၏။ သို့သော် ...

“ရက်စက်တယ်၊ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် သိလား”

ဤကဲ့သို့ သူမ၏ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသံကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ပေ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တဲ့သွားကာ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မာယာဆက် က သူ့အိပ်ရာစွန်းမှာထိုင်ချလျက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့အုပ်၍ ငိုနေ၏။

ကိုယ့်ကို သူမ သိပ်ချစ်ခဲ့တာကိုသိသည်။ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်း ခြင်းတို့ ရုန်းကြွလာခဲ့ရင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဒီမှာမှ မခွာဖြစ်ဘဲရှိနေခဲ့သည်။

“မနက်က ကျွန်တော်နဲ့ မြဲခြူး တွေ့တယ်”

စကားစလိုက်သည်နှင့် မာယာဆက် လက်မဝါးတွေ ကွာကျသွားပြီး မျက်နှာမော့လာ၏။ ခေါင်းက ဒဏ်ရာမသက်သာသေးဘဲ ဇွတ်ပြေခိုင်းသည်။

အပြင်ကိုဇွတ်ထွက်ပြီး အရက်သောက်ပြီးမှ ပြန်လာသည်တဲ့ ...။ ဒီလောက်ထိချစ်ခဲ့ကြရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာခဲ့

ဘာလဲ ...။ ရင်ထဲမှာ ဓားထက်ထက်နဲ့ တူးဆွခံနေရသလို နာကျင်သွားမိ သည်။ ဖြူဝင်းချောမွေ့နေသည့် မိုးမွန် ကိုမော့ငေးရင်း မာယာဆက် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ ခေါင်းခါ၏။ ဒါကို မိုးမွန် မမြင်လိုက်ပါ။

အချစ်ဆိုတာကို မင်းတစ်ယောက်ပဲ ခံစားတတ်လာတာမဟုတ်ဘူး မိုးမွန် ...။ မင်းလိုပဲ ငါလည်း အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့တာ။ မင်းအတွက် ငါမရှိလည်းဖြစ်ပေမယ့် ငါအတွက်က မင်းမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။

“ဆက်ပြောပါ မင်း ဘာတွေကြားခဲ့လဲ။ မိုးမခဲ အတွက် ဘာတွေပေး ဝယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ ပြောပါ မိုးရယ်။ တို့ နားထောင်ပေးပါမယ်။ မင်းနဲ့ပတ် သက်ပြီး တို့တက်က ပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှကို မင်း မသိတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင်

နောက်ထပ် ပေးဆပ်ပေးနေသေးရင် ကြည့်ဖြူပေးဖို့ကြီးစားဦးမှာ... ပြောလေ
မိုးမွန် က အံ့သြသည် မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်၏။ မာယာဆက်
ဆိုသောမိန်းမဟာ အမြဲတမ်း အနိုင်နဲ့ပိုင်းချင်ခဲ့တဲ့သူ ...!

“ပြောလေ မိုး”

“မစဲ .. မိုးမစဲ အဆောင်ကထွက်သွားပြီ”

“ပြောပါ တို့အတွက် မထူးခြားပေမယ့် မင်းရင်ကွဲနာကျလောက်တဲ့
သတင်းပဲ”

“မလှောင်ပါနဲ့ မမရယ်၊ မာယာဆက် ဆိုတဲ့ မမမှာ အားလုံး ပြည့်စုံ
နေသလောက် မစဲ က ဘာမှမရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဪ ...”

“မမမှာ ကျွန်တော် မရှိလဲ ကျွန်တော့်ထက်သာတဲ့အရရှိ၊ သူတွေ
ဆိုတာတွေ ပုံနေမှာပဲ။ မစဲအတွက် ကျွန်တော်မရှိလို့ ဖြစ်ဘူး”

“မင်း ပြောရက်လိုက်တာ”

သူမ ပိုပြန်ပါပြီ။ အစက သူမအတွက် ကိုယ် ဘာမဆိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ
တွေ အခု ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိပါ။ စိတ်မကောင်းခြင်းဆိုသည့် ခံစား
ချက်က သပ်သပ်၊

ချစ်တဲ့သူ မျက်ရည်ကျလို့ လက်သီးဆုပ်၊ ကျမ်းထိုးအော်ပစ်ချင်တဲ့
ပူလောင်ခြင်းက တခြား၊ ခံစားချက်ချင်းက ဘာမှမဆိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်—
ဥပေက္ခာထားလိုက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ခဲ့၏။

“သူ ရွာကိုပြန်သွားတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်
ပြန်တော့မယ်။ စည်းစိမ်အဆောင်အယောင်ဆိုတာ ကံတရားက ဖန်ဆင်း
ပေးထားတာတွေနဲ့ အခု ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ စားထိုက်တဲ့သူ လက်
ထဲမှာ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေဖြစ်နေပေမယ့် မစားထိုက်တဲ့သူလက်ထဲကိုရောက်
လာရင် ရွှံ့တုံးရွှံ့ခဲတွေဖြစ်ကုန်မှာပဲ။ မမက်မောထိုက်တာကို မက်မောခဲ့
တဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကြောင့် လူသုံးယောက် စိတ်ဆင်းရဲကြရတယ်”

“အဲဒါ မင်းတက်က ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပေါ့။ ဟုတ်လား မိုး၊ မင်းလိုပဲ
... တို့လဲ မမက်မောသင့်တာကို မက်မောပြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတာတွေကို
... နဲ့ပစ်ခဲမိလို့ ခုတော့ ဟိုမှာလဲဆုံး၊ ဒီမှာလဲမရ ဖြစ်ရပြီ”

“ဗျာ ...”

“နားရွပ်သွားလား မိုး”

မာယာဆက် က မျက်ရည်သုတ်ရင်း သနားဖွယ်ပြုံးသည်။ တယ်
... ကမှ ဒီအပြုံး ဒီအမူအရာတွေ သူမမျက်နှာမှာ ဖထင်ခဲ့ဖူးပါ။ ကြာကြာ
... ကြည့်မိလေ သနားဖွယ်တွေလို့ မြင်လာမိတယ်။ ငေးနေရင်း တွေ့ပြား
... ချင်လာသည့်စိတ်ကြောင့် မိုးမွန် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ သူဟာ
... မရဲ့ မာယာနွဲ့မှာ ဒီလောက်ထိ ကျွဲကျနစ်ဆင်းနေခဲ့သည်လား ...။

“တို့လေ မင်းနဲ့ပေါင်းဖက်ရဖို့အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံးကို
... တတ်ခြစ်ခုဆောင်းခဲ့တယ်။ လူကြီးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုလာတဲ့
... ကိုယ်မှာ အခိုင်အမာကည်ထောင်ပြီးသားဖြစ်အောင်လို့ ...၊ ခုတော့
... မရှိတော့ရင် တို့က ဒါတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင် ...”

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်အားပေးကာ
... မာယာဆက် က မုသားတွေနှင့် အခိုင်အမာစည်းရုံးသည်။

“မင်းက တို့ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် အထင်ကြီးနှစ်သက်ခဲ့တာ
... ကိုသိသိနဲ့ မင်းကိုမှ တို့က စွဲလမ်းခဲ့တဲ့သူ။ အခု မင်းက ဒါတွေကို မမက်
... တာဘူးဆိုပေမယ့် တို့က မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်း
... ခြောက်နိုးနေခဲ့ပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုမချစ်ပါဘူးဆိုတဲ့
... သောကျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုငိုကြွေးနေရတော့ မင်းရင်ထဲမှာ
... သောင်ရယ်နေမှာပါ”

စိုက်ကြည့်နေသည့် မာယာဆက် မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးမွန် စိတ်မကောင်း
... ခင်ခင်းခါလိုက်တာမြင်တော့ ရေငွေ့ တစ်ချက်ရိုက်သွား၏။

ညို့ခဲရိုဝေသွားသည့်မျက်ဝန်းတို့မှာ အေးစက်စက်ကျေနပ်ခဲ့ရင်း ...

“သွားပါ။ တို့ကို မင်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ထားရစ်ခဲ့ပါ။ မိန်းမ
ဘဝဟာ လာပါ၊ ချစ်ပါလို့ ဆွဲလွှဲခေါ်ယူလို့မရနိုင်တဲ့ဘက်မှာ ရှိနေရင်
အတွက် မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို တို့ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်

ဒါပေမယ့်မှာ သူမစကားသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။
“စေတော့” လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် နောက်ဆုံးတပ်သား
ယောက်နယ် ...

“မင်းထွက်သွားတာနဲ့ အဲဒီတံခါးကို ပိတ်ပစ်ခဲ့တော့ မိုး”
“ဘယ်လို”

“မင်းမရှိတော့ပေမယ့် မင်းရဲ့အဖွဲ့အသက်တွေ ဒီအခန်းထဲမှာ ခြွင်း
သေးတယ်။ တို့ကလဲ မင်းနဲ့နစ်ယောက်တည်းဘဝကို တူထောင်တော့
လို့ အိမ်မှာ စာရေးထားခဲ့ပြီးမှ ထွက်ခဲ့တာဆိုတော့ ...”

“မဟုတ်သေးဘူး မမ၊ မမကို ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စအတွက် ဒီလောက်
အဆင့်ထိ တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ငွေကိုပဲဖြင့်တယ်လေ။ တို့ကတော့ မင်းကိုချစ်
တာ။ အဲဒါကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေအား
ကိုပါ စုဆောင်းထုပ်ပိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ တကယ်တော့ စည်း
ဥစ္စာဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာခြင်းနဲ့စာရင် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတော့တဲ့အရာ
ပါ။ မင်းမရှိတော့လဲ ဒါတွေ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ၊ ရပါတယ်။ တို့က ကြား
ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီတိုင်း ဘယ်လိုမှ လူမြင်မခံရဲတော့ဘူး။ မင်း တစ်
မှတ်သွားပါ။ မင်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ခဲ့မိတဲ့အကြောင်း ဒီအခန်းထဲ
မှာနေပြီး တို့ရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိ သက်သေပြသွားမယ်”

“ဟာ .. မမ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

မာယာဆက် က သူ့အိမ်ရာထက်မှာ အသာလေးလှဲချလိုက်ရင်
မျက်ရည်စက်တို့ကို နားသယ်စပ်ဆံ့စများဆိုသို့ ပြောင်းလဲစီးမျောစေခဲ့
ရင်ထဲမှာ နှင်သွားခဲ့ရင် မိုးမွန် ချက်ချင်း သူမဘေးကို ပြန်ရောက်သွား

“မမ”

“သွားတော့ မိုးမွန်၊ မင်း ငါ့ကို ...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမ အဲဒီလိုကျန်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဘာကောင်ဖြစ်သွား
ကျွန်တော့်လိုကောင်အတွက်နဲ့လဲ မမ ဒီလောက်ထိခံစားဖို့မလိုပါဘူး”

“ဟင့်အင်း”

“မမ”

သူ မာယာဆက် လက်မောင်းလေးကို မတ်တတ်ကနေ ငုံ့ဆွဲထူရင်း
မှ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းထောင့်မှ ဖြတ်
ကျနေသည့်မျက်ရည်တို့ကို တံယုတယသုတ်ပေးလိုက်ကာ ...

“မမ ထပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုနှည်းနဲ့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ဗျာ။ အပြတမ်း
တွေနေတတ်ခဲ့တဲ့ကောင်မို့လို့ နောက်ထပ် တွေဝေမှုတွေနဲ့ အမှားမဖြစ်
ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလွတ်လပ်ခွင့်ပြုပါ”

“မပြုနိုင်ဘူး။ မင်း .. မင်း တို့ကို လုံးဝမချစ်တော့ဘူးလား။ အစကလဲ
နှည်းလေးမှမချစ်ခဲ့တာလား။ အဲဒါကိုဖြေစမ်းပါ”

မိုးမွန် မဖြေနိုင်။ အစကဖြစ်ဖြစ်၊ အခုဖြစ်ဖြစ် ချစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်
တော့တာဖြစ်စေ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ သွားပြီ။
ခေါင်းခါဖို့ရော သူ့မှာ ဘယ်မှာလဲ အင်အား ..

မျက်ရည်တွေတွေကျ၍ ရင်ကွဲမတတ်ချစ်ပြုနေသော မိန်းမသား
ယောက်ကို မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး မချစ်ခဲ့တာတွေ၊ မချစ်နိုင်
အတွေ့ ဘယ်လိုပြောထွက်နိုင်မှာလဲ။

“မိုးရယ် မင်းနဲ့တို့နဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်တွေကို မင်း လွယ်လွယ်နဲ့
ခွာကိုင်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကို တို့ သိတယ်”

မာယာဆက် က လှဲနေရာမှ လက်လေးထောက်၍ သူ့မျက်နှာရှေ့
သို့ လိုက်၏။

“မိုး ...”

သူ့မေးဖျားကို ဖွဖွလေးကိုင်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး နူးညံ့နွေးထွေးထိုင်လက်တို့က မေးဖျားမှသည် သူ့ရဲ့လည်ကုပ်ဆံစများထဲသို့ ဖြည့်ဖြည့်လေး ပွတ်တိုက်ရွေ့လျားသွား၏။

“မိုးကို တို့ သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“ကျွန်တော် ...”

“မရက်စက်ပါနဲ့ မိုးရယ်”

မာယာဆက် သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုတိုးဝင်၍ သူ့မျက်နှာကို ငိုကြွေးလာအောင် လက်နှိပ်နှိပ်ရင်း သူ့မျက်နှာလေးကို မော့ထား၏။ ပြီးသောမျက်နှာနှစ်ခုနီးကပ်လာချိန်မှာ မျက်တောင်ဖျားတို့ကို မှေးစင်းမှိတ်လှိမ့်ရင်း ...

“ချစ်တယ်”

ဟု တိုးတိုးလေးထပ်ပြောသည်။ ထိကပ်ဖက်တွယ်ခြင်းက ရင်ခုန်ထွက် အကြမ်းပရမ်းဖြစ်လောက်အောင် ဆွဲညှိ စည်းရုံးနေခဲ့ကျက် -

မိုးမွန် သည် သူမနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်တိမ်းမူးဖွယ်ကောင်းသည့် ကျွမ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ...

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဘာဆိုဘာမှ ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတော့ပေမယ့် မိုးမွန် ဆိုမာယာဆက် ပိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိုးမစဲ ဆိုသော ချစ်သူနဲ့ကျမှ ဘာဆိုအနားယူမှေးစက်ပါမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော မိုးမွန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်ရှုပျက်စီးခဲ့၏။

ပေါင်းတော့ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသည်။ မသေချာတာက ဘာနဲ့ဘာနဲ့ ဖက်တာလဲ ...

အချစ်ချင်းလား ...၊ ဘဝချင်းလား ...၊ ဒါမှမဟုတ် ...

အခန်း (၃၇)

“ဦ”

“အား”

မျက်လုံးထဲမှာ မည်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်သောကနဲ့ကိုယ် လမ်းကို အလျင်စလိုဖြတ်ကူးလိုက်မိပြီး သွားပြီဆိုသည့်အသိနှင့် လူက ခွေခေါက်လဲကျသွား၏။

“မိုးမစဲ ...”

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး တံခါးပိတ်သံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သူမဘေးကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးဆင်းလာတော့ လူတွင် ကျယ် ...

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ တိုက်တော့မတိုက်မိဘူးထင်တယ်၊ မင်းက အတင်းစွတ်ပြေးလာတာကိုး”

“လူတွင်ကျယ်”

မစဲ ကိုယ့်ခြေထောက်က နာကျင်မှုကို သတိမရတော့ဘဲ လူတွင် ကျယ်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်အောင်ဝမ်းသာသွားသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး မတည့်စကားတွေပြောခဲ့မိတာလည်း ကိုယ့်ပဲ ဖြစ်ကာ ဒုက္ခတွေ့တိုင်း ကိုယ့်ရှေ့ကိုရောက်ရောက်လာတတ်သည့် သူ ဟာလည်း သူဖြစ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထရပ်ကြည့်လေ၊ ခြေထောက်မှာသွားပြီထင်တယ်” ကားလမ်းမကြီးပေမယ့် ဒီဘက်အကွေ့ကြောမှာ လူရှင်းကားရှင်းနဲ့ မို့ တော်သေးသည်။ မစဲ က သူ တွဲထူတော့မလို လက်ပြင်လိုက်တာကို ခေါင်းခါ၍ ...

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်နေတာက ကလေး”
“ဘယ်က ကလေးလဲ”

မစဲ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လိုက်ရှာတော့ သူမကိုပဲကြည့်နေသည့် လူတွင်ကျယ် က မျက်ရည်တွေကို မြင်သွား၏။ ထိုပြင် သူမ တော်တော်လေးငိုထားမှန်းလည်း သတိထားမိသွား သည်။

“ပြောလေ .. ဘယ်သူ့ကလေးလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”
“ကလေးလဲပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်လဲ ဘယ် သူ ယူသွားမှန်းမသိဘူး။ အခု ကျွန်မမှာ ဘာမှကိုမကျန်ခဲ့တော့ဘူး”

မစဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ လမ်းပေါ်မှာမို့ ငုံ့ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဖြတ်သွားသည့် ကားတစ်စီးပေါ်က လူတချို့ ငုံ့ကြည့် သွားကြတာကို စိတ်မျက်ဝန်းမှာမြင်နေသည်။

ကလေးကို စက္ကူငှက်ရုပ်လေး သွားဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပေးလွှတ်လိုက် ပြီး ထမင်းစားနေမိတာ သေချာတွက်ကြည့်မှ ငါးစွန်းတောင် ပြည့်ဦးမည် မထင်။

ကလေးကိုသတိရပြီး နေရာမှ လှမ်းငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဈေးသည် လည်းမရှိ၊ ကလေးကိုလည်း မတွေ့တော့ပေ။

“ဟောတော်”

မစဲ ကမန်းကတန်းပြေးထွက်ကြည့်မိ၏။ ဈေးသည်နှင့်ကလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မမြင်ရသောအခါ ခေါင်းကြီးနှစ်ဆလောက်ကြီး ထွက်သွားသလိုပင် ...။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မကင်းနိုင်တာကိုနားလည်သဖြင့် ရင်းနှီးမှုလေးတစ်ခု ရအောင်ယူထားတာမျိုးပဲဖြစ်ကာ မမသက်နဲ့ခင်ပါသည်။ ကလေးကို လည်း ချစ်စရာလေးမို့ ပါးဆွဲနားဆွဲချစ်ဖူး၏။

ဒါပေမယ့် ကလေးရဲ့နာမည်လေးတောင်မှ မှတ်မှတ်ရရ မရှိခဲ့ပေ။
“ကလေး .. ကလေးရေ... ဒီနားမှာ အရုပ်လာဝယ်တဲ့ကလေးလေး မမြင်လိုက်ဘူးလားဟင် ...”

“ဒီနားမှာ ခုနကရောင်းတဲ့ အရုပ်သည်ကြီးရော ...”
မစဲ အရူးမလေးလို ဟိုပြေးမေး၊ ဒီပြေးမေးနှင့် ဘာမှလည်းမထူးခြား ဘဲ ခြေထောက်တွေက ရောက်ချင်ရာရောက်သွားခဲ့၏။

သူများကလေး ပျောက်သွားသည်ဆိုသည့်အသိက လူကို မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ ချိုးချိုးကျသွားစေခဲ့ပြီး ‘ကလေးပျောက်သွားလို့ရှာပေးကြပါ’ လို့ လမ်းပေါ်မှာပြေးလွှားအော်နေရမလား ...။

ဒီလောက်ကြီးကျယ်သည့်ပြဿနာကြီးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့မိသည့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုပဲ အဆုံးစီရင်ပစ်ရတော့မည်လားမသိ။

မျက်ဝန်းထဲမှာ ယုံကြည်စွာအပ်နှံထားရစ်ခဲ့သည့် မမသက်၏ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ကာ သတိလက်လွှတ်ပြေးလွှားရှာဖွေနေမိ၏။
တော်တော်ကြာမှ ထမင်းစားတုန်း ထပြေးခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရ လာသည်။

“အမလေး ငါ့အိတ် ...”

မစဲ ရင်ဘတ်လေးဖိ၍ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် အလာကို က မကောင်းခဲ့တော့ အခါနှောင်းသွားခဲ့တာလည်း အပြစ်မဆိုသာ။

အိတ်ကြီးတစ်လုံးလုံးကို ဒီတိုင်းထားခဲ့မှတော့ ပျောက်တာ နည်း

သေးသည်ဟု ပြောကျန်ခဲ့ကြသည်လားမသိ။

တော်သေးတာက ဆလင်းဘက်ခံအိတ်ထဲမှာ အနည်းအကျဉ်းသော ပိုက်ဆံလေးတော့ကျန်ရစ်၏။ သူ့ကိုပြောပြရင်း သူ မထူဝင် မစဲ ကိုယ့်ဘာသာ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။

ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသဖြင့် သူက လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာလည်း အသာလေးပေးချပစ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒါ ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ”

“အင်း ... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကလေးပျောက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နာရီဝက်ကျော်ကျော်တော့ရှိပြီ၊ ရှာပေးပါဦး၊ ကျွန်မ ခရီးဆောင်အိတ်ပျောက်သွားတာက ကလေးလောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကလေးတို့ရှာပေးပါ၊ ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှမရှင်းတတ်ဘူး”

ပြောရင်း မျက်ရည်ထပ်ကျ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိကိုက်ရင်း လက်ခုံနဲ့သုတ်နေတာကိုကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာသာထိခိုက်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကားထဲကို မသိမသာခွဲကြည့်တော့လည်း ဆန်းထွတ် ကလည်း အထဲကနေ အကဲခတ်နေပုံရကား ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုသည့်အကြည့်နှင့် လည်ပင်းရှည်၏။

ဒီညနေ လေဆိပ်မှာ အထူးစည်သည်တွေကို သွားကြည့်ဖို့ရှိ၏။ ထိုစည်သည်က သူ့အဖေ ဦးအုပ်စိုး၊ ဖေဖေက ဒီမှာတည်းမှာမဟုတ်ပေလေယာဉ် ခဏနားတုန်းပဲ တွေ့ကြုံမှာဖြစ်ပြီး စင်ကာပူကို ပြန်လှည့်မှာဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးအမြင်ရ ဖေဖေနဲ့သူ့ မယုဉ်သာတာတွေရှိပေမယ့် ဤကဲ့သို့ တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်ထိုင်တည်း မဆုံးဖြတ်ချင်သည့် ဖေဖေအကျင့်ကြောင့် ဘယ်အလုပ်မဆို ဖေဖေထက် သူက တစ်ပန်းသာခွဲ၏။

အရေးပါသည့် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် စဉ်းစားရပြီဆိုလျှင် ခေပေ ခရီးထွက်သွားတတ်၏။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ပေးလိုက်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်လိုက် တစ်နေရာကနေ ညွှန်ကြားချက်ပို့သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတတ်သည့် သူက မစောင့်ချင်။ ဖေဖေလက်အောက်မှာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေစဉ်ကတည်းက ဖေဖေညွှန်ကြားချက်ကိုမစောင့်ဘဲ သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်၊ သူ့သဘောအတိုင်း လုပ်ပစ်လိုက်တာတွေရှိတော့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ အတိုက်အခံသဘောက အစပြုကတည်းက ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မင်းကိုက လုပ်ရဲလွန်းတာ”

“ဖေဖေလဲ ရှောင်ရှောင်ထွက်တတ်တဲ့အကျင့်ကိုရှောင်ပါ၊ သူ့များတွေအမြင်မှာ လူ့အထင်ကြီးအောင် စတင်ထွင်တာနဲ့တူတယ်”

သူက ဖေဖေကို ဝေဖန်ဖို့ဆို နည်းနည်းလေးမှ နောက်တွန့်ခဲ့တာမရှိ။

“မင်းလဲ ယောက်ျားလေးပို့လို့ပေါ့၊ မိန်းကလေးသာဆို ဒီလောက်ဆုံးဖြတ်ရဲတာ နောက်ကနေ ပုတ်နဲ့လိုက်ကောက်ထည့်ရင်တောင် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာတွေလဲ”

“အဖေမဖော်နိုင်တဲ့ မွေးတဲ့ကလေးတွေ” တဲ့။

နောက်ပိုင်းမှာ လက်ခံနိုင်စရာအကြောင်းတွေ ရှိသထက်ရှိ၊ မြင်သထက်မြင်လာမှ ဖေဖေက ကဲ့ရဲ့မဲ့ရွဲခြင်းကို လက်စသတ်သည်။ ဒါ့ဘောင် စီးပွားရေးအပိုင်နယ်ပယ်မှာ နေအာဏာ လွှမ်းမိုးနေတဲ့အထိ ခေပေက ‘မဆိုးပါဘူး’ လို့ ပြောတော့ အင်တင်တင်။

ဖေဖေမျက်နှာကြီးကိုမြင်ယောင်ကာ ဒီနေ့သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့သာ လက်ကွက်ခဲလျှင် ဘယ်လိုစကားစေ့နဲ့ မေတ္တာတွေ ပွားများသွားဦးမလဲဟုတွေးလိုက်မိ၏။

ဒီမှာလည်း ဓားသွား လှံသွားထက်ပိုပြင်းသော အက်စစ်ကဲ့သို့ မိန်း

မလှမျက်ရည်က သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေပြီသား။ ဖေဖေအတွက် ပြင်ဆင်ထားခြင်းများကို တိုက်စားဖျက်ဆီးနေပြီဖြစ်သည်။

“လူတွင်ကျယ်”

“ဟင်”

“ရှင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ဟိုလှည့်ကြည့်၊ ဒီလှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားသည့်သူ့ကို အားမလိုအားမရပြောမိပြီးမှ သူ့ပုံစံကို မစဲ သတိထားမိသည်။

သေသပ်စွာပြီးလှန်ထားသည့်ဆံပင်၊ အကောင်းစားဂျာကင်နှင့် ထားသည့်ဖိနပ်က အနက်ရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ပြီးတော့ နောက်မှာ သူ့စီးလာသည့်ကားက အငှားကားမဟုတ်ပေ။ အနီရဲ့ပြိုင်ကားပုံလေး။

“လူတွင်ကျယ် .. ရှင်က ...”

မစဲ ဘာဖြစ်သွားမှန်းသိကာ သူ့က မျက်နှာကို ပုံမှန်အတိုင်း ပျော်စွာပြင်လိုက်၏။

“သွားမယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မွေးနေ့တစ်ခုကပြန်လာကြတာ အေ နော် .. ဟိုမှာ ကားကြီးစီးလာလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူ ကားပေါ်ကလူကို တစ်ခုခုသွားပြောပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ မစဲ ကတော့ ထွက်သွားသည့်ကားနဲ့ သူ့ကိုကြည့်နေမိဆဲဖြစ်၏။ ဘာရင်မဟုတ်ဘဲ သူနဲ့ကားကို ဘာမှမဆိုင်သလို မြင်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ပုံစံ ဝတ်စားပုံ နည်းနည်းပြောင်းလဲနေလျက် အများကြီးကွာခြားသွားသလိုထင်ရ၏။

ဒါပေမယ့် ထိုအတွေးကို ကြာကြာ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ပါ။ ကအေးတစ်ယောက်လုံးကြီး ကိုယ့်လက်ထဲကပျောက်သွားသောအဖြစ်ကြောင့် သူ့မှာ ကမ္ဘာပြုမတတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်နေရာမှာပျောက်သွားတာလဲ၊ လာလေ .. အစက ပြန်ကောအိရမှာ”

“အို ... မသွားပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ အဲဒီမှာ သေလုမြောပါးပြေးလွှားခဲ့ရတာ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ မမသက် ကလေး လာပြန်ခေါ်တာနဲ့တိုးမှ ...”

မစဲ စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွား၏။ သူမ ရှေ့ကို မိုးပေါ် ကကျလာသလိုရောက်ချလာသည့် မသက်၏မျက်နှာက မီးဘေးဒုက္ခသည်ထက် ပို၍ပျာယာခတ်နေကာ ...

“အမလေး မစဲရယ်၊ ဟိုဆိုင်ကိုရောက်ခဲ့ပြီးလို့ ငါ အားလုံးကြားခဲ့ပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်၊ ငါ့သားလေးက ဒီလောက် ကဲတဲ့ရဲတဲ့ကလေး ဟုတ်ပါဘူး။ ညီမ ဒီလိုချိန်းထားတာဆိုရင်လဲ မဖြစ်ဘူး မမသက်ရေလို့ အခက်တည်းက ပြောပါလား”

“မမသက် ...”

မသက် က လူတွင်ကျယ်ကိုလည်းကြည့်ကာ ...

“အိတ်ကိုမြင်ကတည်းက ငါမေးသေးတယ်၊ အဲဒီကတည်းက မိုးပြေးကြမလို့ဆိုရင်လဲ ...”

“ဒီမှာ အစ်မ ခဏလေး ပြောတာနားထောင်ပေးပါ”

လူတွင်ကျယ်က ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားသည်။ မသက် က မျက်ရည်တွေလည်းကျလျက် ...

“မထောင်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သားလေးကို ခုတွေ့အောင်ရှာပေး၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်းတို့၊ အခု ကမ္ဘာမီးမလောင်ပေမယ့် ငါ့သားလေး ပျောက်သွားရတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေလဲ အားမနာနိုင်ဘူး၊ မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်မျက်နှာကိုမှလဲ ထောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားမတွေ့မချင်း ညည်းတို့ ရင်ခုန်ရမယ်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့ မီးချုပ်တာနဲ့ စခန်းမှာ သွားတိုင်ပြီးပြီလို့မှတ်”

ဘာမှကိုအပြောမခံဘဲ မသက် က အရူးတစ်ယောက်လို အော်ငိုပြီး မြွေထွက်သွား၏။ မစဲ ရင်ထဲမှာ တလိုက်လို့က ပူလောင်လာခဲ့လျက်

မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ကျလာသည်။ ပြောဆိုသွားတာကိုပင် မခံရပ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါ။

မိဘတစ်ယောက်၏ မေတ္တာနဲ့သောကကို စာနာမိ၍ဖြစ်သည်။ လူတစ်ချို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြစ်လာကြတော့ ရှက်မိသည်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်အပြစ်တွေပဲဖြစ်၏။

“မိုးမခဲ မငိုနဲ့လေကွာ၊ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ရှင်းဖို့နည်းလမ်းဆိုတာ ရှိတာပဲ”

“ကျွန်မ ...”

မခဲ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာရင်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့ သူမလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေတာလား။ ‘မှားပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ဘယ်အရာမှပြီးဆုံးသွားခဲ့တာမရှိဘူး။ မှားအောင်ကျူးလွန်တာတိရင် မှန်အောင်လုပ်တာတိရတယ်။ ကြောက်မနေနဲ့ ကိုယ့်ရှင်းပေးမယ်”

မခဲ လက်ကလေးကို သူ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ ကလေး ပျောက်သွားခဲ့သည့်နေရာကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားကာ ...

“စိတ်အေးအေးထားနေ၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်”

မခဲ ကိုထားခဲ့ပြီး သူ အဆောက်အအုံတွေထဲ ဟိုဝင်ဒီဝင်၊ ကားမှထဲတိုင်တွေလည်းရောက်၏။ ပြန်လာတိုင်း ‘အဖြေမသိခင် သည်းခံနိုင်ရတယ်ကွ၊ စိတ်ပူမနေနဲ့’ ဆိုတာတွေ ပြော၏။

သူ ဖုန်းပြောနေတာတွေလည်းရှိကာ ဘာတွေပြောမှန်းတော့ မကြားပါ။

“အေး ရပြီ ငါလဲကြားတယ်”

“... ..”

“မင်း အဲဒီဘက်လမ်းကြောင်းနစ်ခုစလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်၊ ထိုထိ”

သူတွေနဲ့ကိုယ်နော်၊ လူရှာနေတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိစေနဲ့”

“... ..”

“ငါတို့က ဒီကနေ အဖြောင့်အတိုင်းလိုက်မှာ”

“... ..”

“ဖေဖေကို မင်းဖုန်းဆက်လိုက်တော့၊ အေး ...”

သူ့ဘာသာ ဖုန်းပြောနေလျှင် မကြားရပေမယ့် မြန်မာလိုပဲပြောတာ သွားလာရင်း ဖုန်းဝင်လာပြီဆို ဘယ်လိုဘာသာတွေနဲ့ပြောနေမှန်းမသိ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ဆို အနည်းအကျဉ်းတော့ နားလည်နိုင်တာမို့ တမင်အကာ ကိုယ်မသိအောင်ပြောနေတာမှန်း မခဲ ရိပ်မိ၏။ ပြောနေပုံအရဆို ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ဖြစ်နိုင်ကာ ...

ဒီလူ ဘာသာစကားဘယ်နှစ်မျိုးလောက် ကျွမ်းကျင်နေသလဲ။ ညီယံမှာလည်း သောကတစ်ဖက်နှင့် ဒီလူကလဲ ပဟေဠိတွေနဲ့ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ ပြောဆိုသွားလာပုံတွေအရ ကိုယ့်အတွက် ဆတနာထား၍ ကူညီနေတာမှန်း သိသည်။ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်လည်း စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်မိ၏။

ကလေးကို ခုချိန်ထိ မတွေ့သေးပေမယ့် လိမ္မော်ရောင်အင်္ကျီ၊ ဆောင်းဘီတိုနှင့် စပိုရှပ်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ကလေးကို ယောက်ျားနှစ်ယောက် ချီငွေ့ပြီး ၅၁ ကားကြီးပေါ်ကို တက်သွားကြောင်း သတင်းအတိအကျ ရလာ၏။

ဒါလေးနဲ့ပဲ မခဲ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးနိုင်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုပဲ ရွက်လွှင့်လွှင့်၊ ဒုက္ခ၊ သုခ ဘာတွေပဲလာလာ ဆို ခုဟာက သူမအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတတ်သည့်ပြဿနာ။ ညီယံအတွက်တောင် လုံခြုံစွာခိုနားဖို့ အရိပ်ရှာမရသေးခင် သူများက ညီယံကြောင့် ...”

“အဲဒီမျက်ရည်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပေါနေတာလဲ”

“ဟင် ...”

ကိုလှိုဟာကိုယ်တောင် ငိုနေမိမှန်းမသိပါ။ စိတ်ထဲမှာ သူ့အကြောင်း တလေးအကြောင်းတွေ ရှုပ်ထွေးလိုက်နဲ့ ရူးလည်း ရူးချင်နေပြီ။ မျက်နှာက ငိုတာကို တကယ်မနှစ်သက်သည့်ပုံနှင့် ...

“မင်း အဲဒီလောက် စိတ်မပျော့ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့တာ ...”

“ပျော့ပျော့ မပျော့ပျော့ ဒါ ဖြေရှင်းလို့မရရင် ကျွန်မ ထောင်သူ တော့မှာ ပြုံးနေနိုင်မလား”

“မပြုံးပေမယ့် မငိုနဲ့ပေါ့ကွ”

“ငိုတာမဟုတ်ဘူး။ မျက်ရည်က သူ့ဟာသူကျတာ ...”

ရဲ့ပြောပြီး မျက်စောင်းလေး ပစ်ဝင်လာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်သွားသည်။ သူမ ဘက်က စိတ်တိုတာတွေ၊ မကျေမနပ်တွေ ပါနိုင်ပေမယ့် ထိုမျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို သူ ရင်ခုန်သွားခဲ့၏။

ကားနောက်ခြံနားမှာ နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခဲ့ကြတာပဲ။ ပရုံးခွင် ထိနေသလို မျက်စောင်းရွယ်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့မျက်နှာ အောက်မှာ နီးနီးလေး။

အထပ်ထပ် အခါခါ မျက်ရည်ကျနေသမျှ လူးလို့မခံနေရတာသည့် သူမ ပါးပြင်တွေမှာ ကြည့်လုံနီမြန်းနေခဲ့၏။ မျက်ရည်စိုနေသဖြင့် မျက် တောင်ကော့လေးတွေကလဲ ထူးခြားပေါ့လွင်နေသည်။ သူ ဘယ်သူ ဆိုတာ သူမ ကတော့ ခုချိန်ထိ မသိသေးပါ။

ကိုယ်ဟာ သူမ၏ရင်ဘတ်ထဲ၊ ခေါင်းထဲ တစ်နေရာမှာမှ ရှိမနေနိုင် သေးသော်လည်း သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး မြတ်နိုးဖွယ်အကောင်းဆုံး မိန်းမကတော့ သူမ ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။

“ရောက်ပြီ .. ဆင်း ..”

ကားတုံ့သွားတုန်းမှာ သူ ခုန်ချလိုက်တော့ မစဲ ကြောင်တောင် တောင်လေး ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ ဆင်းမှာလား။ ခဏ ဆရာရေ ...”

စပယ်ယာက မေးလည်းမေးကာ ရှေ့ကိုလည်း လှမ်းအော်သည်။ “မလှုပ်တလှုပ်လေး ဖြစ်နေသဖြင့် သူက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲချလိုက်သည်။

“အမှေ ...”

ခြေထောက်က နည်းနည်းနာနေသည့်အရှိန်ရှိသေးတော့ ကတိုက် တရိုက် ပြုတ်ကျသွားသလိုဖြစ်လျက် ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ရင်ခွင် ဆဲကို လုံးထွေးကျလေသည်။

“ရှင် .. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

မစဲ သူမကထားလိုက်သည့်ထဲကနေ ရင်ဘတ်ကို ထုပစ်လိုက်၏။ ထားက ထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ စပယ်ယာက ဒီဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ် သွားသည့်မျက်နှာကြီးက အတော်ဝေးဝေးထိ။

“ဆင်းပါမယ်ဆိုမှ မဆင်းဘဲ ဘာလို့ထိုင်နေသလဲ၊ လာ .. မြန်မြန်”

“အို .. အ ..”

တစ်ခုခုကို အစီလိုက်သလို လက်ကိုဆွဲ၍ လမ်းဘေးစားသောက် ဆိုင်တွေဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားလျှင် မစဲ ရန်ဘေ့ချိန်မရဘဲ ပါသွား ခဲ့ပြန်၏။

ညနေငါးနာရီလုံးပြီဖြစ်ကာ ပဲခူးကိုလိုက်ခဲ့ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လမ်း ဓားဆင်းမှန်းလည်းမသိပေ။ သူက မစဲ ကို ဆွဲသွားနေရင်း လက်လွတ် ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားအံ့ဆဲဆဲ ကားဆီသို့ ပြေးသွား၏။

တာတွေဖြစ်ကုန်ပြီမှန်းတော့မသိ၊ မစဲ စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် သူ့နားကို မီအောင်လိုက်ခဲ့မိသည်။

“ဒီကားကတော့ ကျွန်တော့်ကားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရန်ကုန် ကိုမသွားဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ၊ သွားတယ်”

ကားပိုင်ဆိုတဲ့လူက သူ့လောက်ပါပဲ။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်

ထားသည့်ကားက ဟိုအရင်ကားပေးပုံစံနှင့် တိုရိုတာအဖြူညစ်ညစ် လူကလည်း ဒရိုင်ဘာပုံစံနှင့်ဖြစ်လျက် ပြောနေပုံက ယောင်ချာအလူတွင်ကျယ်မှုန်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားတော့လည်း သူ့ပဲ ပျာပျာထဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျွန်တော်မသွားပေမယ့် ကားကတော့ နေ့လည်ကမှ ရန်ကုန်က ပြန်လာတာ ...”

“မင်းက ကားငှားစားနေတာလား”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ ယောက်တော့ကများတော့ သူတို့ဘာသာ ဆီထည့်ပြီး ယူမောင်းနေကြတာပဲ”

“မနက်က ဘယ်သူဆင်းလာတာလဲ”

“ယူသွားတာကတော့ ညီဝမ်းကွဲပဲ၊ ပြန်လာပို့တော့ သူယောက်ဆီတော့ ပါလာတယ်”

“ကလေးတစ်ယောက် မပါဘူးလား”

“ဟင် ...”

ကားပိုင်ဆိုသူ၏မျက်နှာ ဆိုးရွက်လောက် ငယ်ကျသွား၏။ မစွဲသူကို အလန့်တကြား ပြူးပြိုကြည့်လိုက်ပြီး တံတွေးမျိုချ၏။ ထိုမျှ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ကြည့်နေကြသည့်လူနှစ်ယောက် သူတို့နားညီရောက်လာကြကာ ...

“မင်းကို ဝင်းဦး ပြဿနာရှာပြန်ပြီထင်တယ် စိုးအောင်၊ မင်းတော့ တိုင်ပတ်ဦးမယ်”

ပြောလိုက်သံကြောင့် ကားပိုင်ဆိုသူက စိုးအောင်ဖြစ်ပုံရကာ ဒီကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏ ပြဿနာရှင်းနေရပုံလည်းရှိ၏။ စိုးအောင်က စူးစူးရှဲရှဲဖြစ်နေသည့် လူတွင်ကျယ်မှုန်လုံးတွေကို တောင်းပန်ခဏစွာ ပြန်ကြည့်လျက် ရှိရိုးမတတ် တောင်းပန်တော့သည်။

လူတွင်ကျယ် က သူ့စကားတွေပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ ကျေနပ်

ချော့ဝင်ပုံမရှိဘဲဖြစ်နေတော့ နောက်ဆုံး ကားယူလာသူထံသို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ကလေးခေါ်သွားသူက ကလေးရဲ့ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သည့် တိုးနိုင်ဆိုသူဖြစ်ကာ ကလေးအဖေတို့ထံတိုင်က ခေါ်ခိုင်းသည်ဟု ပြော၍ ပုံစံက ဂရုမစိုက်သလို မထိတထိ။

လူတွင်ကျယ် က ထိုလူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရှေ့ကို လှမ်းဘက်၏။

“မင်းက ကလေးရဲ့ဦးလေး .. ဟုတ်လား”

“မင်း ...”

ထိုသူ၏ ရင်ဘတ်အကျိုစကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆောင့်ဆွဲကာ မျက်နှာကို လက်သီးတစ်လုံး ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ခွပ်ခနဲအသံနှင့်အတူ ဘိုးနိုင် ဖင်ထိုင်လဲကျသွား၏။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဲမှာ .. သူများအိမ်ရှေ့ထိလာပြီး စော်စော်ကားကား ...”

အိမ်ထဲက မီးရောင်ဖြူဖြူ ဖြာကျနေပြီး အိမ်ထဲက မိန်းမသံတွေ၊ ယောက်ျားသံတွေ ဆူညံသွားကာ လူရိပ်တွေ ဘေးမှာ ချက်ချင်းဝိုင်းပတ်သွားသည်။

ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ...။ မစ သူ့အတွက်စိုးရိမ်တာရော၊ လူအုပ်ကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတွေဖြစ်ကာ သူ့ဘေးကို ပြေးကပ်လိုက်ပြီ ...

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မတို့က ...”

“မင်းဖယ်နေစမ်း ...”

“အား ...”

လူတွင်ကျယ်က မစ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲ၍ သူ့ပခုံးနောက်ရောက်အောင် မညှာမတာ ပိုပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင် .. မင်းက တာလဲ”

တိုးနိုင် သည် နှာခေါင်းထဲက ယိုစီးကျလာသည့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် တို့ကို လက်နှင့်ပွတ်သုတ်ပြီး ပြန်ထောင်ကြည့်ကာ လဲနေရာကနေ ခုန်ထလာ၏။

“မင်းက လူကို ဘာကောင်မှတ်နေသလဲ”

“ထောင်ထဲဝင်ရမယ့်ကောင်လေ”

“အင့် ...”

ပြေးတက်လာတော့လည်း နောက်တစ်ခါ လူတွင်ကျယ်က သူ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ဒုတိယမိတ္တိ လဲကျသွားပြန် သည်။ လူတွင်ကျယ် က ရှေ့တိုးသွားပြီး ...

“ထစမ်းပါ။ မင်းဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် သူများကလေးကို ခိုးယူသွား တဲ့ကောင်၊ ထောင်ထဲမဝင်ခင် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိသွားတာပေါ့ ထလိုက် ..”

“ငါ့ခိုးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့အဖေခေါ်ခိုင်းတာလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

တိုးနိုင် သွေးသံရဲရဲနှင့် ပြန်ကျူးထလာသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ရှေ့ ထပ်မတိုးရဲတော့ပေ။ စိုးအောင် အပါအဝင် လူကြီး လူငယ် ယောက်ျား တွေ အများကြီးပိုင်းထားကြလျက် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဝင်ပါမလာ ကြဘဲ ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

“ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒီ သူ့အဖေဆိုတဲ့လူ ...”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ ကလေးက ငါ့တူကွ”

“ဟိတ်ကောင် .. တူဖြစ်ဖြစ်၊ သားဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို သူ့မအေက စောင့်ရှောက်နေတာ၊ ဟိုနားဒီနား ခေါ်သွားရင်တောင် ကျန်ခဲ့တဲ့လူ စိတ်မပူအောင် အသိပေးသွားရတယ်၊ အဲဒါ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ဒါ သူတို့လင်မယားချင်း ရှင်းလို့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုလဲ”

“တိတ်စမ်း ...”

လူတွင်ကျယ်လက်နှစ်ဖက်က တိုးနိုင်၏ အကျိုးရင်ဘတ်စကို ဆောင့်သွားပြီးသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ တိုးနိုင် မျက်လုံးကြီး ကျွတ်ထွက် တော် ပြူးကျယ်နေပေမယ့် ဘာမှမတုံ့ပြန်ရ။

“အခုက သူ့အမေလက်ထဲမှာ ကလေးက ရှိတာမဟုတ်ဘူး အခြားသူကို အပ်သွားတာ၊ အဲဒီတခြားလူက မိန်းကလေးကွ” တိုးနိုင် မျက်လုံးတွေ မစဲ ထံရောက်သွား၏။

“သူ့အမေ ဒီမိန်းကလေးကို ဘာတွေ စွပ်စွဲခြိမ်းခြောက်ထားလဲ၊ မင်းသိလား။ အဲဒါ သိချင်သေးလား ပြော ...”

“ငါက ...”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်နေစမ်းပါ။ မင်းထောင်ကျသင့်တဲ့အကြောင်း ပြောနေတာကို နားထောင် ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါက ပစ္စည်းဝယ်သက်သက်လိုက်သွားတာ၊ ဟို ကောက်မှ လေးဆယ့်ငါးလမ်းမှာ ကိုသန့်ဇော်နဲ့တွေ့လို့ ...”

“မင်းကို ငါပြောနေတယ်မို့လား၊ ငါ့ပုန်းထဲမှာ ကလေးအမေတို့ယ် နိုင် ကလေးပျောက်မှုနဲ့ ရဲ့ကိုတိုင်မလို့ ဝမ်းတိန်ပေးထားတာ ဒီညနေ ငါ ဒီက သတင်းအစရလိုက်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်ထားရတာ၊ သူကိုယ်တိုင် အပ်ခဲ့တဲ့သူကိုတောင်မှ ကလေးခိုးမှုနဲ့ တိုင်ဖို့လုပ်ထား တာ၊ မင်းဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ အခု ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ထည့်လို့ရတယ်”

“အို .. အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ့သားက ဘာမှမသိတဲ့ဥစ္စာ ကလေးအမေကိုခေါ်လိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာပဲ”

“ကလေးအမေလဲ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါ လူမှုစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက် တာ၊ ကလေးပျောက်လို့ ဘယ်မှမလိုက်တတ်ဘဲ လမ်းလယ်ခေါင်းမှာ နားများနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်ကျတော့ ဘယ်သူခေါင်း ထဲမှာမှ ထည့်စဉ်းစားတာမရှိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးနားမှာ သူ့အမေ ရှိနေတယ်ပဲမှတ်လို့မိပြီးတော့ ကလေးအဖေကိုယ်တိုင်ဆိုတော့ ငါကလဲ သူဦးလေး ငေးတယ်လေ။ ဘာမှ မစဉ်းစားခဲ့မိတာပါ။ အဲဒါ မင်းစဉ်းစားကြည့် ...”

တိုးနိုင် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် တောင်းပန်ရခြင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အမေ ညီမတွေကပါ ဝိုင်းပြောကြမှ လူတွင်ကျယ် က ဘယ်သူမှပြောမရအောင် ဆုပ်ဆွဲထားသည့် တိုးနိုင်ကိုလွှတ်၏။

“ပြောရမယ်ဆို မင်းတို့က မဆိုင်တဲ့လူတွေပါ။ ငါတို့က ကလေးတွေမျိုးတွေ။ ကလေးကပါ သူဦးလေးကိုသိနေလို့ သူ့ဘာသာ ပါလာအခါပေးမယ့် ငါတို့ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ ထိန်းပေးနေတဲ့လူကြီးကို မကြာမဆို ခေါ်လာမိတာ။ ငါ့သားမှားတာဆိုတော့ မင်းတို့ကျေနပ်အောင် သူ့မိဘတွေကိုခေါ်ပြီး ကျေနပ်တဲ့အထိ ရှင်းပေးမယ်။ ပြဿနာဆွေ မရှာပါနဲ့တော့ကွယ်”

တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲ ဖြစ်ကြတော့မလို့ ပွထလာပြီးမှ ဝိုင်းတောင်းကြရသည်။ လူတွင်ကျယ် တို့က ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဤသို့ တွင်ကျယ်ရဲသူဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မသက်တို့အိမ်ထောင်ရေးက အစကတည်းက ပြိုကွဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တာပင်။

သူ့အဖေ ပြောစကားအရ မသက်က အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းညံ့ဖျင်း၏။

“ပြောလိုက်ရင် ငါ့မှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတာချည်းပဲ။ အိမ်ထောင်ရင်လဲ ထမင်း အချိန်နဲ့မစားရဘူး။ အပြင်ထွက်တိုင်းရော၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ရှိလို့လား။ အိမ်မှကိစ္စလုပ်ဖို့အချိန် သူ့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့။ မိန်းမတွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ကလေးမွေးဖူးတာ ကျနေတာပဲ။ ရိုင်းရိုင်းနှိုင်းရရင် ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ကြောင်းကလေးတွေလို့ပဲ တကယ်ကလေးသာသာရယ်တွေ။ လက်ဆရာမှာ ပျော်ကြတာပဲ။ ငါ့မှ စိတ်မချမ်းသာရတာ၊ ချမ်းသာရာရတဲ့ဆီက

နေမှာပေါ့။ ဒီမိန်းမနဲ့ငါ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

ဟု ခဏခဏညည်းညူရင်း ဒီနေ့ လိုက်ချောင်းတာကိုလည်း ယောက်ျားဖြစ်တဲ့သူက သိသည်။ တိုးနိုင်နဲ့လည်း ဒီနေ့ကျမှ ဆုံဖြစ်သွားကြတာ ...။

“ကလေးကျန်ခဲ့ရင် ကလေးနဲ့ထားခဲ့တယ်ဆိုပြီး ငါက နာမည်ပျက်ဦးမှာ။ အဲဒီတော့ မင်း ပြန်လှည့်စမ်းပါ။ ဒီမိန်းမ ငါ့နောက်ကို ပတ်လိုက်နေတာ။ သူ့လက်ထဲမှာ ကလေးပါလာတယ်ကွ။ ငါပြောတဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကွာ။ လစ်တာနဲ့ ကလေးကို မင်းခေါ်သွား။ သူကြမှာ သူငင်တဲ့မိန်းမ။ သင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့အပြတ်ပဲ။ မင်းခေါ်သွားပြီဆိုတာ သေချာတာနဲ့ သူ့ကိုငါ အကြောင်းကြားရုံပဲ”

ဤသို့သော မထင်မှတ်သည့် ရှောင်တခင်အစီအစဉ်များကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း အားလုံးကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကလေးအဖေ ရောက်မလာသေးပေမယ့် မသက် ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တော့လည်း မသက်က လက်ခံကာ သူတို့လင်မယားချင်းပဲ ရှင်းတော့မည်ဟု အကြောင်းပြန်သဖြင့် ပြဿနာက ထိုမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

မပြီးပြတ်တာက မိုးချုပ်နေပြီမို့ မစဲ တို့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုပြန်ကြမလဲဆိုသည့်အချက်ဖြစ်၏။ ထိုပြဿနာအတွက်ကို လူတွင်ကျယ်ကပဲ စီရင်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ကားစီစဉ်ပေးမှဖြစ်မယ်”

ဒါကို သူ့ငှက်ဘာသာ သိတတ်စွာ စီစဉ်ပေးရမည့်ကိစ္စ။ ကိုယ်က ဖွင့်ပြောနေရသဖြင့် ဟိုဘက်က ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်ကြတာတောင် သူ့မျက်နှာကြီး တင်းနေတာက မပြေ ...။

မစဲ ကတော့ ကမ္ဘာပြိုမတတ် ထိတ်လန့်နေရသည်ကိစ္စကြီး အလွယ်တကူ ပြီးပြတ်သွားခဲ့သဖြင့် ကျန်တာ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာပုံစံကြီးကြောင့် အစစ လိုက်လျောနေကြသူတွေကို တောင် အားနာနေမိသည်။ ဒီကြားထဲ ကားထုတ်လာသမျှ သူက စက် နှိုးကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်နှင့် ရွေးချယ်နေသေးသည်။

“ရာသီဥတုက သိပ်မကောင်းဘူး၊ ထိုးရပ်သွားရင် ပြန်နိုးမလာနိုင် တော့တဲ့ ကားမျိုးနဲ့မဖြစ်ဘူး”

“ဒီကားနဲ့ ရှေ့ကုန်ကို ကုန်ပို့နေကျပါကွ၊ အမြင်စုတ်ပေမယ့် ..”

“အခုက မိုးချုပ်နေပြီ၊ လမ်းမှာ ခရီးထောက်လို့မရဘူး၊ ဘေးမှန် တွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဘာရိတ်မီးတွေ လွတ်နေတယ်၊ ပိုက်ဘာလဲ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ဒီကားနဲ့ ညဘက်ဘယ်လိုသွားမလဲ”

ဟိုင်းလတ်အသေးလေး နှစ်စီးစလုံး အပယ်ခံဖြစ်သွားလျက် နောက်ဆုံး ဂျစ်ကားအသစ်လေးတစ်စီး သူတို့ငှားလာပေးမှ အဆင် ပြေသွား၏။ တချို့လူတွေက ပေစောင်းစောင်းအကြည့်များနှင့် လူတွင် ကျယ်ကို ကြည့်နေကြပြီဖြစ်သည်။ သူက ဒါတောင် စက်နှိုးကြည့်ပြီး ရှေ့နောက် ဘယ်ညာ စောင်းကြည့်ပြီးမှ မစဲ ကို တက်ခိုင်း၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူလိုက်မလဲ”

“မင်းပဲ မောင်းမှာလား”

တိုးနိုင် က မေးတော့ သူက ခေါင်းပုံညိတ်ပြပြီး လှည့်မကြည့်။ သူပုံစံသည် တစ်လောကလုံးကို သူပဲ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းထားသလိုလို။

ထိုညမှာ သာယာတန်းရွာလေးက စထွက်လာကတည်းက မိုးဖွား တွေကျလာခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်မှာပဲ ခလရောမိုးပါ ကျလာသည်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ မောင်းနေသည့်အရှိန်ကို လုံးဝမလျော့ဘဲ မိုးနဲ့ အပြိုင်ကြံ နေ၏။

ကားသည် သိပ်သည်းမှောင်မိုက်နေသည့် မုန်တိုင်းညမှာ ပြေးလွှား နေသည်နှင့်မတူဘဲ ပြိုင်လမ်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပြေးနေ သည်နှင့်တူနေသည်။

“လူတွင်ကျယ် .. ရှင် ကားကို နည်းနည်းလျှော့မောင်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တော်ကြာ စလစ်ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

မစဲ က ဘေးကနေပြောသည်။ တိုးနိုင် က နောက်ခန်းထဲက လှမ်းပြောသည်။ သူက ဘယ်သူပြောတာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီတိုင်းပဲ မောင်းနေ၏။ ထိုစဉ် မီးရောင်သိပ်မစူးနိုင်သော မိုးစက်တွေထဲမှာ ကားတစ်စီး၏ဦးခေါင်းက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ဟာ ...”

“အမလေး ...”

မီးဖွင့်ဘဲ မောင်းလာသည့်အပြင် ဝင်လာပုံက ပရမ်းပတာ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ပြီဆိုမှ ကားမှန်းသိသဖြင့် မစဲ မျက်လုံးကို မှိတ် ချပစ်လိုက်မိ၏။ တိုးနိုင် ၏ ဟာခနဲ အော်သံကြီးကလဲ ‘သွားပြီသေပြီ’ လို့ အော်လိုက်သည့်အတိုင်း ...။

သို့သော် ကားက ဘေးကို ဝေါခနဲ ကွေ့ဝိုက်သွားကာ လမ်းပေါ် ယဲခနဲ ပြန်ဝိုက်တက်၏။

“ဟေး .. တော်လှချည်လား”

“တော်တယ်ဗျို့ ..”

ဟိုဘက်ကားက အော်သံတွေ ဆူညံကျန်ရစ်လေသည်။ တိုးနိုင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေသွားပြီလား၊ ကားပေါ်မှာပဲလားမသိ။ ထို့ပြင် ကားသည် လမ်းပေါ်မှာ ပတ်ချာယမ်းနေဆဲလား၊ လမ်းဖြောင့် ပြန်ယူလိုက်ပြီလား၊ ကားပေါ်မှာရှိနေရင်း ဘာမှန်းမသိတော့ဘဲ မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့်ဖြစ်နေဆဲ။

“လူ .. လူတွင်ကျယ် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဲဒီနောက်ကို ဘာ လုပ်မှာလဲ”

“သူ့ဗျားကို ဒုက္ခပေးဖို့ တမင်လုပ်နေတာတွေ၊ ဒုက္ခမှန်းသိအောင် ပြန်လုပ်မလို့ ..”

“အို .. မလုပ်ပါနဲ့တော့ ..”

ပြောစကားများအရ လူတွင်ကျယ် ဆိုသည့်လူ ကားနောက်ပြန် လှည့်နေပြီမှန်း တိုးနိုင် သိလိုက်၏။ သူ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြံ ဖူးပါသည်။ စောစောက ဟိုဘက်ကားနဲ့ နည်းနည်းမှ မဖြစ်မိအောင် ပွတ်ကပ်တိုက်ပစ်လိုက်တာ .. မိုးထဲမှာ စလစ်မဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလှေထ ထိန်းနိုင်မှာ ..။

ပြီးတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရမည်အစား လမ်းပေါ်ပြန် တက်ပြီး သူက ပညာပေးဦးမလိုတုံ။ တိုးနိုင် မိုးသံလေသံတွေကြားမှာ အာခေါင်တွေခြောက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေတင်းလျက် လူတွင်ကျယ်ကျော့ပြင် ကိုပဲ မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ဒီလောက် တုံ့ပြန်တတ်တဲ့လူ၊ သူ ရှာခဲ့မိသည့်ပြဿနာ ဒီဖွဲ့နဲ့ ငြီးသွားတာကိုပဲ ဘုရား သိကြား မ၊ တာလို့ မှတ်ရတော့မည်ထင်သည်။

“ဟိုကားက ရှေ့မီးနောက်မီး ဘာမှဖွင့်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တို့ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာနော်၊ ရှင် ဒေါသရှေ့မထားနဲ့”

မမဲ လည်း အသားတွေတုန် အသံတွေတုန်နှင့် ဒီတစ်ခါ ဆိုတာ ပေါ်က ပြုတ်ကျမလားဟု တွေးကာ ခုံအောက်ကိုပဲ အသေဖိဆုပ်ကိုင် ထားမိသည်။

လူတွင်ကျယ်မျက်လုံးတွေက ဝေ့ကိုပဲ စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် တလကြမ်းဖိလိုက်နေသည်။ ထိုစဉ် မိုးက သိသာစွာ အားပျော့သွား၏။ မိုးသံ တီခနဲ တိတ်ကျသွားသည်နှင့် ...

“ဂျိမ်း ...”
“အား ...”
“အိ ...”

ကားချင်းတိုက်မိသံ၊ အော်သံတွေက မိုးကိုထွင်းဖောက်၍ ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှေ့ကားသည် နောက်ပြီးတစ်ခုလုံးကို

ခံထုတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ တိမ်းစောင်းယိမ်းယိုင်သွားကာ သမ်းဘေးကို ဦးထိုးကျသွား၏။

ထိုကား၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်သေးခင် လူတွင်ကျယ်က ကားကို နောက်ပြန်တိုက်လိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။ ကား ဘာဖြစ်သလဲမသိပေမယ့် မမဲ ကားထဲမှာ ဇီးဖြူသီးတစ်လုံးလိုဖြစ်လျက် တိုးနိုင် ခုံကြားထဲကနေ ရှုံ့မဲ့ကုန်းထလာ၏။

“အား .. ကျွတ် ကျွတ် ..”

မမဲ လက်မောင်းနှစ်ဖက် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘဲ အဆမတန် နာကျင်သွားပေမယ့် ဒဏ်ရာမပေါ်ပေ။ တိုးနိုင် ကံတော့ နှာခေါင်းထဲ က သွေးတွေကျလာတာကို ပွတ်သုတ်ရင်း ...

“တကယ်ပါဗျာ၊ မှတ်သားလောက်စရာပါပဲ .. အား ...”

“ရှင် တော်တော်အံ့ပြီးကြီးပါလား၊ လူတွင်ကျယ်၊ ဟိုလူတွေ သေကုန်ပြီလားမသိဘူး”

“မင်းတို့ပိုရင် နည်းနည်းပဲ၊ သေအောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပူ ခနေနဲ့”

“ပူစရာလား၊ ကျွန်မက သူတို့ကို ...၊ သူများကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြိုးစား ရင်း ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ ..”

“အခု မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗိုလား”

“ငါ့ကားတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး၊ အဲဒါ .. မင်း ..”

တိုးနိုင် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ရှုံ့မဲ့နေ၏။ လူတွင်ကျယ်ကို သူ တော်တော်လန့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒီလူ ကားတစ်စီးလုံးကို ကစားစရာလို မောင်းပစ်လိုက်တာ သူ့ကိုယ်သူ မော်နီတာပေါ်မှာ ပြေးနေသည့် ဂိမ်း စက်ထဲက ကားမှတ်နေသလား။

“ဒီကားက သူတို့ အသစ်စက်စက်ကြီးဝယ်လာတာ နှစ်လလောက် ပဲရှိသေးတယ်၊ အခု ငါ့မိန်းမနဲ့အမေ သွားငှားတာတောင် ဘယ်လောက်

ပေးငှားခဲ့တာလဲမသိဘူး။ မင်း ငါတို့ကို တမင်ဂလုံးစားချေတာဆိုရင်ထဲ ဒီလောက်လုပ်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်တိုက်မိတာ ငါ့ထံ တယ်၊ ရှေ့တစ်ပိုင်းလုံး စုတ်ပြတ်နေလောက်ပြီ၊ ငါတို့လျှော်ပေးရရင် တစ်စီးလုံးစာပဲ”

စကားတွေထဲမှာ ရန်လိုမောင်းမဲတာမပါသော်လည်း နိညည်းတာ ထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ သံစုံမြည်လာသည့်ကားကိုမောင်းရင်း ဒီ တတွတ်တွတ်ညည်းသံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသဖြင့် လူတွင် ကျယ်က နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ယူထားတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအတွက်ကျတော့ တော်တော်ပူ တတ်ပါလား။ ဒီကလေးကို တာဝန်ယူထားရတဲ့သူဆိုရင် ကလေး ပျောက်သွားတာကို ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ မင်းစာနာကြည့်လိုက်”

မရဲတရဲပြောနေသည့်တိုးနိုင်က အံ့ဩစွာကြည့်သည်။

“မင်း .. မင်း ဒါဆို ဟိုကောင်တွေကို ပညာပေးချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ငါတို့ကို ပညာပေးလိုက်တာပေါ့ .. ဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ထင်ပေမယ့် အရမ်းလည်းမပြောဝံ့ပေ။ လူတွင်ကျယ်က မှန်ထဲ ကနေ တိုးနိုင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မဲ့သည်။ ကားထဲမှာ မီးရောင်မှိန်မှိန် လေးရှိနေသည်မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တော့ မြင်နေကြရ၏။

သူစိတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဒီလိုအံ့ဖွဲ့ သိမ်းဆည်းထားတာ မျိုးမရှိပါ။ ဤသို့သော အကျင့်မျိုး ဟိုတုန်းကတည်းကလည်း မရှိခဲ့ ပေ။ ဒါပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ ဖြေရှင်းပြောဆိုနေရတာကိုတော့ မကြိုက် တာအမှန်ပင်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ကြတော့ ညကိုးနာရီခွဲနေပြီဖြစ်ကာ တိုးနိုင် ဆိုသူနှင့် လူတွင်ကျယ် ဘာတွေပြောဆိုနေကြမှန်းမသိ။ မိုးကလည်း စွေနေသဖြင့် သူ ဖျတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားတိုင်း မစဲ လိုက်

မသွားနိုင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့ ဘာဆက်လုပ်ရမည် မှန်းမသိတော့အောင် ရှုပ်ထွေးနေမိသည်။ ဒီကိစ္စမှာ လူတွယ်ကျယ် သာ ဝင်မကူခဲ့လျှင် သူမ ဘဝဟာ လမ်းပေါ်မှာ တွေးရဲစရာပင် မရှိ တော့ပါ။

သူ့ယောက်ျား တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ခေါ်သွားမှန်းမသိသော မသက် ကလည်း တကယ့်ရန်သူတွေလိုဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ သူမ ဘက်မှာ ဘယ်သူ မှရပ်တည်မည့်သူလည်းမရှိ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် အတိဒုက္ခရောက်နေတုန်းမှာ ရှေ့ ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ကူညီပေးခဲ့သူသာ ကိုယ့်ဘဝအလှူကံ သူရဲကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်တတ်ကြတာမှန်လျှင် သူမ တဝရဲ့သူရဲ ကောင်းက လူတွင်ကျယ် ပဲဖြစ်၏။

သူ ဘယ်လိုလူဆိုတာ မသိပေမယ့် ဖုန်းတွေဆက်လိုက်၊ ပျောက် သွားလိုက်နဲ့ သူ ဟိုဒီပြေးလွှားနေတာ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိသည့် တိုင် ကိုယ့်ရှေ့မှာ သူ လှုပ်ရှားသွားခဲ့သမျှ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်လောက် အောင် စေ့စပ်သည်။

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကုန်တဲ့အထိ ပြတ်သားသည်။ ကလေး ဒီလိုပျောက်နေမှန်း အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သူသိအောင် စွမ်း ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှား ရှာဖွေနေတာမျိုးနဲ့ဆို လွယ်မလား။

သူ့ကို မစဲ အထင်ကြီးလေးစားစိတ်တွေက ရင်ဘတ်နဲ့အပြည့် ရှိနေပါပြီ။ ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်လေးစားမိသလဲဆိုရင် သူနဲ့နှစ် ယောက်တည်း ညမိုးချုပ်တဲ့အထိ အတူတူရှိနေရသည့်အဖြစ်ကိုတောင် ခိတ်ပူရမှန်းမသိသေး။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိန်းမသားမို့ ပူပင်ရမည့်စိတ်ဟာ သူရှိနေသည့် အတွက် လုံခြုံနေသလိုလို ...။

“ရှင် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”
ဒီတစ်ခါ ပြန်ဝင်လာတော့ ပြန်ထွက်သွားမှာမို့ကား မစဲ အလှအယက်
မေးမိသည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် အိပ်ဖို့ရှာနေတာ ..”

“ဘာ .. ဘာပြောတယ်..”

သူက ရေစိုနေသည့်ဆံပင်ကွေးထဲ လက်ထည့်၍ နှစ်ချက်လောက်
ဆတ်ခါပစ်လိုက်၏။ ဆံပင်ကရေတွေ မစဲ မျက်နှာကို ပြေးဝင်လာကြ
သည်။ သူက ဆောရီးလို့ပြော၍ နှာချေလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သူတို့
မိုးခိုနေကြသည့် စူပါမားကက်၏အမိုးစွန်းအောက်ကို လှည့်ပတ်ဝေ
ကြည့်၍ ...

“ဒီမှာ အိပ်လို့မှမရတာ၊ အိပ်ဖို့နေရာ ရှာရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ .. မင်း
က ဟိုအိမ်ကို ပြန်သွားအိပ်ချင်လို့လား”

“အို .. ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ”

ဒါတော့ သွက်လက်စွာ ပြောမိသည်။ မသက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ရ
သလို သူမ ကိုယ်တိုင်က လူတွင်ကျယ်နဲ့ကိုယ့်ကို မိုးပြေးဖို့ ချိန်းထား
ကြသည်ဟု စွပ်စွဲထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ခုလောက်ဆို ကလေးကိစ္စ ပြေ
လည်သွားတာတောင်မှ ဟိုမှာ သူမတို့သတင်းတွေ ဘယ်လောက်
ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေပြီလည်းမသိ။

“စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မိုးကလဲ တိတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်
နောက်မှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဒီညတော့ အဲဒီမှာပဲ ...”

“အဲဒါလဲမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပါသွားရင် ...
အို .. ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး”

မစဲ က ရေစိုနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့ကိုဆွဲယူ၍ ပွတ်သပ်
ခါနေရင်း မျက်နှာလေး ပျက်နေရှာ၏။

သူ စိတ်ပျက်စွာ ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ မစဲ ကို သနားသွား၏။ တကယ်ဆို

သူမနဲ့သူ စကားပြော သိပ်အဆင်ပြေကြတာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်က
ကောင်းကောင်းပြောလည်း မာနကြီးသည့် သူမ က အကောင်းမထင်။
တကယ်ခုက္ခရောက်ပြီဆိုမှ သတိလက်လွတ်နှင့် သူ့ဆီရောက်
လာခဲ့တာဖြစ်၏။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ .. ဒါဆို ဘယ်လိုကိပ်ဖို့ရမလဲ ပြောလေ၊ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ”

မစဲ ဘာမှမပြောနိုင်။ သူမ မှာ ငွေလည်း လုံလောက်စွာ မရှိတော့
သလို သူနဲ့နှစ်ယောက်မသွားချင်တော့ဘူးဆိုတော့ရော တည်းခိုခန်းကို
အချိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်သွားမလဲ။

ငွေမပါတော့တာကို ပြောမထွက်သလို ရှင်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်
လို့လဲ မပြောရဲဘဲ မစဲ လွယ်ထားသည့် ဆလင်းဘက်ခံကြိုးလေးကို
သက်ပြန်ဖိဆုပ်ထားရင်း အကြံအိုက်နေ၏။

“နေရာတကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြောက်ရဘူး၊ အထူးသဖြင့်
ခြစ်မလာသေးတာကို ပြောတာ၊ ဒါလုပ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ
ခန့်မှန်းခြေတွဲပဲလေ၊ မနက်ဖြန်တိုင်းကို ဘယ်သူမှမ မပိုင်တာ၊ ခေါင်း
ဆဲထည့်ရမှာက လောလောဆယ် မင်းခြေလှမ်းရွှေ မယ့်အရပ်မျက်နှာ”

မစဲ သူပြောတာကို စိတ်ဝင်စားသွားသလို ဖျတ်ခနဲ မေ့ကြည့်
သည်။ သူက ဆံပင်ရေစိုနှင့် မနေတတ်သလို ထိပ်ဦးကနေ ထိုးဖွလိုက်၊
နောက်ကို ဖိသပ်လိုက်နှင့် တစ်ချက်မှအငြိမ်မနေ။

“မဖြစ်မနေ မင်းစဉ်းစားရမှာက ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုပဲ၊ အခြေအနေက
သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့မရတော့ဘူး”

ပြောပြီး သူ့နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မိုးခိုနေတဲ့လူတွေတောင် ခေါင်းပေါ်လက်
တင်ပြီး ပြေးတဲ့သူ ပြေးသွားကြပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောမှာကို ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်မလဲလို့ မင်းစဉ်းစားနေဦးမှာလား၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်
အတွက်လုံခြုံမှုကို ရှာမလား”

မစဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူကလဲ မဆိုင်းမတွ လိုက်ညိတ်တိုက် သူ့ကိုယ်ပေါ် ကကျာကင်ကို ချွတ်လိုက်၏။

“ရှေ့ .. ဒါကို ခေါင်းပေါ်မှာဆောင်းထား”

“ဟင့်အင်း ... ရပါတယ်”

“ရလဲ ဆောင်းရမှာပဲ”

မစဲ က ခေါင်းကနေ လွမ်းကျလာသည့် သူ့ကျာကင်ကို ပြန်ဖယ်ရှား ဖို့ပြင်တုန်းမှာ သူက ကိုယ့်လက်ကို ဖိဆုပ်လိုက်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက် သွားလေသည်။

မိုးမစဲ ဆိုသည့်မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းပေါ်ရောက်လာလို့ မိုး နှင့် မစဲတစ်လားမသိ၊ မသည်းဘဲ မစဲသည်မိုးစက်တွေက မနည်းလှဘဲ ရှိနေ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်နေသော သူ့ဆံပင်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ယိုဆင်းလာကြ၏။

‘ရွှေစရာ’ တည်းခိုခန်းဟု ရေးထားသည့် တိုက်ပုံပြားပြားလေး သိပ်မကြီးမားပေမယ့် ခေတ်မီသပ်ရပ်နေ၏။ တစ်ယောက်ခန်းနှစ်ခန်း ယူပြီး မစဲ ကို အခန်းထဲ ထည့်ခဲ့ပြီးမှ သူ ပြန်လှည့်သွားသည်။

မာစတာရူးမိမို့ နွေးထွေးပြည့်စုံနေပေမယ့် အဝတ်အစားလည်း မလဲရ။ အပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်တော့ မစဲ ကုလားထိုင် မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မျက်လုံးကြောင့်နေ၏။

ထာဘီက အောက်ခြေအနားတွေ ရေစိုနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ စိုတိုင်းနေ၏။ ဒါတောင် သူ့ကျာကင်ကို မြဲလာ၍ဖြစ်သည်။ ကစံကိုယ် လုံး စိုရွှံနေသည့်သူဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

ဒီအခန်းရှေ့အထိလိုက်ပို့တော့ သူ နှာချေနေတာကို သတိရထား ညဘက် အအေးမိဖျားနာတာများ ဖြစ်မလားဟု တွေးပူမိတာလည်း ရှိ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် အဆင်ပြေခဲ့တာ သိပ်မရှိဘဲ ဒီလောက်ကုန် နေတာကို ယူသင့်လို့ယူနေတာမျိုး အခန့်သားနေတာ ကောင်းပုံမလား

ဟု အတွေးဝင်ပြန်သည်။ သူ ဘယ်သွားမလို့မှန်း မသိဘဲ တစ်နေကုန် တိုယ့်ကြောင့်နဲ့ အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရ၏။ ခုတစ်ခါ ကိုယ့်ကြောင့် တည်းခိုခန်းမှာ လိုက်အိပ်ရပြန်သည်။

ပိုဆိုးတာက နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု နှင့် အိပ်လို့မရမည့်အတူတူ သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေသည့်မိတ်ကြောင့် မစဲ သူ့အခန်းကို ကူးလာခဲ့မိ၏။

နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲကနေ တုတ်တုတ်မျှလှုပ်သံ မကြားရ သဖြင့် ခေါ်ကြည့်ရမလား၊ ပြန်လှည့်သွားရမလား တွေဝေနေဆဲ ...။

“ဟပ်ချိုး ...”

နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ဖိအုပ်ထားပုံရသည့် နှာချေသံသဲ့သဲ့ကို ကြား လိုက်ရသည်။ ခဏတိတ်သွားပြီး နောက်ထပ်နှစ်ခါ ဆက်တိုက်ချေ၏။ ထိုအခါ ရေသုတ်ထားပြီးသည့် ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို ပြန်စမ်းမိရင်း သူ ခေါင်းကို ရေသုတ်ရုံလားဟု တွေးမိ၏။

“လူတွင်ကျယ် ..”

ညဉ့်နက်နေပြီမို့ အသံအုပ်အုပ်နှင့်ခေါ်နေသည်။ ခဏစောင့်နေပြီးမှ ထပ်ခေါ်ဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တော့ အထဲက လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ကြားရပြီး...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

တံခါးက ပွင့်သွားပြီး လူတွင်ကျယ်က စောင်ထူထူကြီးကို ပတ် မြဲထားလျက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ မြင်တော့လည်း မစဲ ဘာပြော ရမှန်းမသိ။ သူ့မှာ အင်္ကျီလဲဖို့မရှိတာ သူမ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။

ဖျားနေမှန်းလည်း အခုသိလိုက်ပြီပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မရင်းနှီးကြသည့်သူစိမ်းတွေ ...။ ဘယ်လိုပြုစုစောင့်ရှောက် ရမလဲ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ကျသွား၏။

“မင်း ချမ်းနေပြီမို့လား၊ ကိုယ်သိတယ်၊ ဒီအချိန် အပြင်ပြန်ထွက်

ပြီး အကျိုးအဝတ်အစားဝယ်ဖို့က ...”

“ဟင်အင်း .. ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာရှိနေတာ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က တစ်ကိုယ်လုံး စိုးရွံ့သွားတဲ့လူ၊ ရှင်ဖျားနေမှာပဲလို့ စိတ်ပူထလာခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် .. ဟို .. ကျွန်မ ဘာမှလဲ လုပ်မပေးနိုင်တော့ ..”

“စိတ်ပူတယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ်လဲ မင်းဆီထဲ လိုချင်တာတွေရှိတယ်”

“ဟင် ...”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေသလိုပဲပေါ့”

ပြောနေရင်း သူ မျက်နှာလှည့်၍ နှာခေါင်းပေါ် လက်ကာရင်း နှာချေသည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာ၍ ...

“မင်းနဲ့ကိုယ် ပေးကြယူကြရမယ့်အချိန်တွေ ဘုတ်တော့ ...”

“အို .. ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မက ...”

“မင်းပြောချင်တာတွေပဲ ကိုယ်ပြောတာပဲ၊ အခု မင်းကို ကိုယ်ကူညီခဲ့တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို မင်းစိုးရိမ်တယ်မို့လား”

“အဲဒီလို ဝတ္တရားဆန်ဆန်ကြီးလဲမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် စေတနာပဲနဲ့ ကူညီခဲ့တာကို တကယ်ခံစားမိပြီး ကျေးဇူးတင်ခဲ့တာ ...”

သူက ခေါင်းညိတ်၍ နှာခေါင်းပွတ်သည်။ နှာချေချင်တာထိ ထိန်းနေရဟန်နှင့် မျက်နှာမော့ ခေါင်းခါပစ်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ်တို့ စကားပြောကြမလား”

“ဟင် ...”

“ဟိုဘက်မှာ ဝရန်တာလေးရှိတယ်၊ နေ့ကျတော့ အဲဒီမှာ အစားအသောက် မှာစားလို့ရတယ်ထင်တယ်၊ စားပွဲနှစ်ပိုင်းနဲ့ ပန်းအိုးတွေနဲ့လေ၊ ခုချိန်ဆို ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း အိပ်လို့မရရင် ပြောတာပါ”

“ရှင်က အပြင်မှာ အဲဒီလိုလေစိမ်းထွက်ခဲလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခု

အကျိုးရေစိုတွေနဲ့ ဒီတိုင်းနေတာလား”

သူက ခေါင်းခါ၍ စောင်ကို ဖွင့်ပြုမလို့ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ပတ်လားကာ ...

“ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ပဲရှိတယ်၊ အကျိုးကိုတော့ ချွတ်ထားရတာ ပေါ့နဲ့နေတာကို ...”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မ ရိုဆက်ရှင်မှာ ဆေးဝယ်ဖို့ သွားစုံစမ်းထိက်ဦးမယ်၊ ရှင် အထဲပြန်ဝင်နေပါလား”

“အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး။ အအေးမိ နှာစေးတာလောက်နဲ့ လူမဟာထပ်စရာလား။ ကိုယ် အခုပဲ မင်းကိုသတ်ရနေတာ၊ ကိုယ့်လိုပဲ ဖျားနေပြီလားလို့လေ၊ ဓက်တာက တောင်မင်းကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင် ဖြစ်နေတာ ...”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဆံပင်တွေ ဖားလျားဖြန့်ချထားလျက် မစဲ ရဲ့ သွယ်သွယ်နဲ့နဲ့ ပုံလေးကို ငေးစိုက်လျက် ...

“မင်းနဲ့ကိုယ် စကားထိုင်ပြောနေချင်တယ်၊ အခန်းထဲကို မင်းလာမှာမဟုတ်သလို မင်းအခန်းထဲလဲ ကိုယ်ဝင်လို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟိုမှာ ခဏလောက်သွားထိုင်ဖို့ သဘောတူနိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အဖျားတက်လာမှာစိုးလို့ ..”

“မင်းရှိနေရင်ဖြစ်တယ်”

ဘာလိုလိုပြောပြီး သူက စောင်ခြုံထားလျက်နှင့် ထွက်လာသည်။

နှစ်ယောက်၏အဖြစ်က ဇာတ်တော်ထဲက ကိုကာက၊ မယ်ကာက ဇနီးမောင်နှံထက်များ ဆိုးနေပြီလားမသိ။ ဝရန်တာမှာထိုင်လိုက်ရင်း စီးရောင်အောက်က သူ့မျက်နှာ ပြုံးပေယာင်သမ်းနေတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မစဲ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ ဘာတွေတွေ့မိပြီး ပြုံးတာလဲ။ လူတွင်ကျယ် က သူ့ရှေ့မှာ မျက်စိတို့တွန့်လေးနှင့် မအိမလည်ထိုင်ချလိုက်သည့် မစဲ ကိုကြည့်ကာ..

“ကိုယ် တစ်ခုတွေးမိလို့ပါ။ မင်းကို တာအကြောင်းနဲ့မှ ပြက်ရင် ပြုဖို့မရှိဘူး”

ဟု မစ ရင်ထဲကို မြင်နေသလိုမျိုး ရှင်းပြသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ -

“ခုနေ ကိုယ်သာ သူဌေးဆိုရင် ဒီက အလုပ်သမားတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဆေးဝါးကဏ္ဍတွေ အင်္ကျီလဲဖို့ ရှိတဲ့ ပြဿနာတွေ အားလုံးပြေလည်သွားမှာပဲလို့လေ”

“အဲဒါ ပြုံးစရာ တာပါလို့လဲ”

မစ မျက်နှာလေးက ကျေနပ်ပုံမရတော့ သူက နှာခေါင်းပွတ်ရင်း ရယ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ကလေးဆန်ဆန်တွေးမိလိုက်သေးတယ် အဲဒါကြောင့် ပြုံးမိတာပါ။ မင်းကိုပြောပြရင် ရန်တဖြစ်ဖို့ သေချာနေလို့”

သူ ဆင်လိုက်သည့်စကားပရိယာယ်ထဲကို ရိုးစင်းစွာဝင်လာသည့် မစ မျက်နှာလေးကို လူတွင်ကျယ် က ပြုံးရင်းစိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ...

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ခုလို ခုကွရောက်နေတော့ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ မိုးမွန် ကို သတိရမှာပဲလို့ ...”

မစ မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။ ဒီစကားလာမည်မထင်သော ကြောင့် ရုတ်တရက် ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်း တွေ ဖြစ်ကုန်မှန်းပင်မသိလိုက်။

“ကိုယ် စကားနာထိုးလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားလားမသိဘူး”

မစ တာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းပဲခဲလိုက်မိ၏။

“ဟိုတစ်ခါ မင်းဆီ သူရောက်လာတဲ့ညက ...”

“ရှင် အဲဒါကို ပြန်မစပါနဲ့”

“ပြောချင်တာက အဲဒီအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း သူ့ကို ဝတ်ရာ ရအောင် တုံ့ပြန်လိုက်တာတောင် သူက စိတ်ဆိုးခေါသထွက်သွားတာ

မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းကို သူ ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါက သေချာပါတယ်”

“သူ လက်လွှတ်မခံနိုင်တိုင်း ဆွဲယူလို့ရအောင် ကျွန်မက သူ ခြူးဆွဲထားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်မှမဟုတ်ဘာ”

“ဒါက အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ မာနတွေပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သူ့ကိုသည်းခံလာခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို တစ်ရုံးလုံးပြောနေကြ တာ မင်းကို ကဲ့ရဲ့ကြတာမဟုတ်ပေမယ့် ဟိုတစ်ယောက်က ထားရစ် ခဲ့တာတောင် ...”

“ကျွန်မကတော့ ထားရစ်ခံခဲ့ရတာကို ရှက်ပေမယ့် ဂုဏ်ယူနိုင် အောင်ကြိုးစားတယ်”

မစ က လေတိုး၍ ချမ်းစိမ့်မိဖြစ်လာတာကို လက်လေးပိုက် ထားပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဆင်းရဲကြတဲ့ဘဝမှာ မဖောက်ပြန်တတ်ခြင်းကိုပဲ ဂုဏ်သတ္တိတစ် ချိုးလို့ ကျွန်မ ယူဆခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်က နှစ် ဘက်ယောက်တွဲပြီး ဘဝအတွက် ကြိုးစားကြဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတဲ့အထဲ မာ ကျွန်မက ရိုးသားစွာ ကြိုးစားစေချင်တာ ...”

မာယာဆက်ကို ဝကာသနမက်လို့ ကောက်ကောက်ပါသွားတဲ့ အကြောင်း လူတွေပြောကြသလို မိုးမွန် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပြောရဲခဲ့တာတွေ ...။

“ငါ သူ့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ မစ။ အဲဒါကို မဖာလေး နား လည်ပေးစမ်းပါ။ ငါ့အချစ်အားလုံး နှင့်ဆီမှာပဲဆိုတာ ... ငါညာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်တစ်ခုတည်းမကတဲ့ ပြည့်စုံမှုတွေကို ငါ လိုချင်သေးတာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား အဲဒီလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ဖို့က အဝေးကြီးပဲ။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ် နှစ်လောက်အထိ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ”

“ငါက နားလည်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ဧ...”
“အဲဒါ ငါ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူပေးနေတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လောလောဆယ် ငါ ခေါင်းမခါနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ..” တဲ့။

ဘယ်တုန်းကမှ မပြောချင်ခဲ့သည့်အကြောင်းတွေကို မစဲ က နှိမ်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြောပြနေသည်။

“သူနဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲသွားကြတာမဟုတ်ဘဲ သူ တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ကွဲတော့ ဒီအတိုင်းငြိမ်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို သူ့ကို မျှော်လင့်နေတာတယ်လို့ပဲ ထင်ကြတာ ..”

“နည်းနည်းမှ မမှန်ခဲ့ဘူးလား”

“မမှန်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ မမှန်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်ရလောက်အောင်တော့ မမိုက်သေးဘူး လူတွင်ကျယ်။ ဒီအလုပ် ဒီစားပွဲမှာထိုင်မှ အဆင်ပြေမှာဖြစ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝအကြောင်းရယ်။ သူချန်ရစ်ခဲ့လို့ လွင့်ထွက်ပျက်စီးသွားရရှာဇာယ်ဆိုတဲ့ စကားသံတွေထိ မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းရယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ကျွန်မ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အပြောခံရတာ၊ တကယ်ဆို စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မက်မောတတ်တာ မိန်းကလေးတော်တော်များများ ဖြစ်တတ်ကြတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ခွန်အားနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုနည်းနဲ့ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ရှိစရာကောင်းတယ်။ ဘယ်သူဘာပြောပြော သူ ကျွန်မရှေ့ကို ရောက်လာရင် ကျွန်မဘက်က ဖောက်ပြန်တာမဟုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ခေါ်ရဲခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျွန်မကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လိုမြင်နေခဲ့တာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဖြူစင်တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ စပြီး ချည်နှောင်ခဲ့တာမို့ နှင့်နေအောင်ချစ်ခဲ့တော့ ခံစားခဲ့ရတာလဲ ရှိတော့ရှိတာပေါ့လေ”

စကားတွေ အရှည်ကြီးပြောပြီးမှ မစဲ မျက်နှာလေး ငုံ့၍ နားသွားသည်။ လူတွင်ကျယ်က ထိုမျက်နှာလေးကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်လျက်..

“သူက အခု ဟိုတစ်ယောက်ကို မမက်မောတော့ပါဘူးဆိုပြီး ပြန်လှည့်ဝန်ချလာမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် တစ်လျှောက်လုံး သည်းခံခေါင်းငုံ့လာသမျှ ငါမမှားဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မာနတွေ မျှောကုန်မှာပေါ့။ လူဆင်းရဲပေမယ့် မာနတွေ ချမ်းသာသေးတယ် လူတွင်ကျယ်၊ လှည်းလမ်းကြောင်းဖြစ်နေတဲ့ မြက်ရိုင်းချုံ့ပတ်ကြားက တောပန်းလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာ တဖြတ်တနိုးပန်မိလို့ တစ်လောက်လုံးက အရူးလို့ ပြောပါစေ။ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့များစွာနဲ့ပစ်ခဲ့တဲ့ပန်းကိုပန်မှ လူရာဝင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီပန်းက ဘယ်လိုတော်ဝင်ပန်းမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မပန်ဘူး”

ရင်ထဲကမာနစိတ်တွေ လှိုက်ထလာကာ မစဲ အင်္ကျီစုံထိုင်းထိုင်းကတောင် ချက်ချင်းခြောက်သွေ့သွားသလားမသိ၊ ပြီးတော့ သူ့မေးခွန်းတွေကို သတိရသွားသလိုမျိုး ပျက်ခဲနေ မော့လာပြီး ...

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေးနေတာလဲ၊ မဆိုင်တာတွေ လျှောက်လျှောက်မထည့်ပါနဲ့၊ ကျွန်မလဲ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ဝင်စားနေတာလေ၊ မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။ မင်းလို အကြောင်းကြောင်းတွေတော့ ရှိချင်မှရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကလဲ ပွဲလန်မှ ပျာခင်းရဲတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ လိုချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ့်ခွဲနဲ့ကိုယ်ရအောင်ယူတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မင်းနဲ့လို ရင်းနှီးတဲ့မိန်းမ မရှိခဲ့ဘူး”

“အဲဒါတွေက ပြောတိုင်းရပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ယောက်ျားတွေကိုရော၊ သူတို့ရဲ့ သာယာလွယ်တတ်တာတွေကိုရော၊ ဘယ်လို သစ္စာစကားကြားလို့မှ အထင်ကြီးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါလဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့အချက်ပဲ။ မင်းက ထုံထိုင်းအေးစက်ခြင်းနဲ့ တောက်ပနေတဲ့ ကျောက်ဖြူတုံးလေးလို့ပဲ မစဲ၊ စကား

မပြောဘဲ လက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ပြောပြီဆို ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ မာနတွေ အပြည့်နဲ့ ...”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ပြန်ဆန်းစစ်ပါ၊ ကျွန်မကို မဝေဖန်ပါနဲ့”

“ဝေဖန်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ခုလို ကိုယ်နဲ့ အချိန်လွန် နှစ်ယောက် တည်းသွားလာနေတာတွေ၊ အဲ ... ခုဆိုရင် အိမ်ရှားတန်းလျားက လူတွေက တစ်မျိုးတပ်မည်ပြောနေကြတာတွေ ရှိချင်ရှိဦးမှာလေ၊ ဒါကို မင်း ကိုယ်တိုင်က ဂရုမစိုက်တတ်တာဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကြောင့် မင်းဂုဏ်သိက္ခာကျပြီး ကြေကွဲခံစားနေရမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လူတွင်ကျယ်ဆိုတဲ့ကောင်က အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကလေးကချေ...”

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ ကယ်တင်ရှင်နတ်သားတစ်ပါးပါ”

“ဘယ်လို ...”

မစဲ က နှာခေါင်းသံလေး ပါလာရင်း လက်ခုံလေးနဲ့ပါ ကပ်ပွတ် လိုက်၏။

“ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိမွှေးထားတယ်ဆိုဆို မနက်က အဖြစ်မျိုး ကတော့ ကျွန်မအတွက် ဘဝပျက်မတတ်ပါ၊ ရှင်သာ မကူညီရင် ...၊ ကူညီ ပေမယ့် အခု ဒီနေရာမျိုးအထိ တစ်စတစ်ဆုံး လိုက်မပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲ မတွေးရဲဘူး”

“ယုံကြည်စိတ်လေး နည်းနည်း လှိုပါတယ်၊ ကျေးဇူးတော့ အတင် မခံချင်ဘူးနော်၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားက လွတ်လပ်စွာပြောရေးဆိုခွင့်ကို နေ့လို ယှက်ဟန်တားနိုင်မယ့် အခြေအနေတွေ ဘာမှမဖြစ်စေချင်တာ ...”

“လူတွင်ကျယ် ..”

“ပြော ..”

“ရှင် ကျွန်မကို မရိုးသားတာတွေပဲ ပြောနေပါလား”

“ဝန်ခံထားတာပါ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေး ဘာမှလဲ သွေး သားမတော်စပ်ဘဲ ဒီလို စွန့်စားကူညီနေတာ ရိုးသားစွာနဲ့ပါလို့ ညာနေ

ရောလား၊ မင်းနေရာမှာ ကိုယ့်လိုကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြည့်ပါ လား၊ ‘ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ’၊ ‘မှားရင် မှောက်အိပ်’ လို့ ပြောထားခဲ့ရဲ့ပဲ”

“ဒါဆို ရှင်က ပိုးကြေးပန်းကြေး ကူညီခဲ့တာပေါ့”

“မင်း အဲဒီလို ပြောလို့ထွက်ရင်ပြောပါ၊ မရိုးသားကြတာက အမှန်ဆုံး ကောင်းပဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ လူတွင်ကျယ်က မိန်းကလေးလာတိုင်း ကူညီ ဖို့အသင့်ပြင်ပြီး လမ်းဆုံမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ကောင်တော့မဟုတ်ဘူး”

“ဆောရီး ..”

မစဲ ချက်ချင်းတောင်းပန်မိသည်။ တကယ့်ကို အားနာသွားမိတာ လည်းအမှန်ပင်။ ထိုစဉ် နှစ်ယောက်စလုံး နှာချေလိုက်ကြတာ ပြိုင်တူ။

“အေးလာပြီ၊ မင်းသွားအိပ်တော့လေ”

“ရှင်က ပိုဖြစ်တာ ..၊ ရှင်သွားပါ”

“ကိုယ်က ရ .. ဟပ်ချိုး ...”

“အဲဒါကြောင့် .. ဟပ်ချိုး ...”

ကိုယ့်နှာခေါင်းပေါ် ကိုယ့်လက်နဲ့ ပြန်အုပ်ထားရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ရယ်မိကြတာ အသံတွေ ထွက်ကုန်ကြတဲ့အထိ။

“လာ ... အတူတူထရအောင်”

“ရှင် .. ဘာ ..”

“အထဲဝင်ကြဖို့လေ ..”

ပြောပြီး သူ့အရင်ထရပ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေသွားသဖြင့် ပြန် ထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း ...

“အို ...”

“ဆောရီး ...”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိပေမယ့် တစ်ခုခုဆိုတာ သိ လိုက်ချိန်တွင် မစဲ ကို သူ့ပွေ့ဖက်ထားလျက်သားဖြစ်ကာ မစဲ က သူ့ ခါးကိုဖက်တွယ်လျက် သူထိုင်ခဲ့သည့် ခုံပေါ်မှာ ...။

“ဆောရီး .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ကိုယ် မူးသွားလို့ ..”
“သိတယ်၊ ရှင်ကိုယ်တွေ ပူချစ်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့များ ဘာမှမဖြစ်သလို စကားထိုင်ပြောနေသေးတယ်”

မစဲ က သူ့ခါးကိုလွှတ်လိုက်ပေမယ့် သူက မလွှတ်သေးသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာရှုံ့ ခဲ့မဲ့က စိတ်နဲ့လူ ကပ်မှကပ်ရုံ လားမသိ
“လူတွင်ကျယ် ...”
“... ..”

“ရှင် .. ကျွန်မကိုလွှတ်လေ၊ ကျွန်မ ပြန်ထူပေးမယ်၊ အခန်းထဲထိ ပို့ပေးမလို့ ..”

“အင်း .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲမသိဘူး၊ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ မူးနောက်သွားတာ ...”

“အများတွေ တက်လာတာလေ .. လာ .. ထ .. ထ ..”

မစဲ လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ကပျာကယာထရပ်ကာ သူ့ကို ပြန်တွဲ ထူ ပေးလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ကို မွေ့ရာပေါ်တင်ပေးလိုက် ပြီး ကျန်ခဲ့သည့်စောင်ကို ပြေးယူရပြန်သည်။ ဟိုပြေး ဒီပြေးနှင့် မစဲလည်း နှာတွေ့ချေလာတာ ဆက်တိုက်။ သူ့လိုတော့မဟုတ်ပါ။ မစဲ ကိုယ်တွေပူ နေပြီကို မျက်လုံးထဲမှာ ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်လာကတည်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ခေါင်းတွေမူးလာကာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကနေ ချမ်းကိုချမ်းလာခြင်းသို့ ရောက်၏။

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ...”

တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ခေါင်းဖြူကြည့်တော့ တည်းခိုခန်းဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် လှမ်းခေါ်ကာ ...

“ကျွန်မကို ရေနွေးလေးတစ်ဘူးလောက် ပေးပါလားဟင်၊ ပျား နေတဲ့လူနာရှိလို့ပါ”

“ဗျာ .. ဟုတ်ကဲ့ ..ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေး ..”

မစဲ မှာပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ စောင်ထဲမှာ သူ့ကွေးနေ တာ ပုစွန်တုပ်ထက် သုံးဆလောက်သာနိုင်၏။

“ဟား .. ကျွတ် ..”

“လူတွင်ကျယ် ..”

“ဟင် ..”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

“ချမ်းတယ်၊ တအားပဲ”

ကိုယ်လည်း ချမ်းလာပြီဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စကြောင့် သူ မိုးမိပြီး ဖြစ်နေတာမို့ သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပဲ ခေါင်းထဲမှာ အဓိကဖြစ် နေသည်။

သူက အင်္ကျီရေစိုရွဲနှင့် အကြာကြီးနေခဲ့ရပြီး ခုလဲ ကိုယ်မှာ အင်္ကျီ မရှိပေ။ အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ဝတ်လိုက်တာနဲ့ စောင်နှစ်ထည်လောက်ခြုံ တာ မတူဘူးဆိုတာ သူ့မ နားလည်နေသဖြင့် သူ့အတွက်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။

“အား ...”

သူ ညည်းနေလေ မစဲ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်၍ ကိုယ့် ဆလင်းဘက်ခံလေးပြေးဖွင့်၊ ရှိသမျှပိုက်ဆံလေး ရေတွက်ကြည့်၊ ဒီငွေ လေးလောက်နဲ့ ဆရာဝန် ဘယ်လိုမှ ပင့်လို့မဖြစ်။ ‘ရှင်မှာ မိုက်ဆံရှိ သေးလား’ လို့ မေးရအောင်လည်း သူ့နဲ့ကိုယ် ဘာဆိုလို့လဲ။ ဒီတည်းခို ခန်းခတောင်မှ သူ့ဘာသာရှင်းမယ့်ပုံနဲ့ ငှားလိုက်တာကို စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်ခဲ့မိတာ ...။

အခန်းဝကိုသွားလိုက်၊ ခေါင်းကုတ်လိုက်နှင့် စိတ်တွေပူလွန်းလို့ ထင်သည်။ မစဲ ခေါင်းတွေ ပိုနောက်လာ၏။ သူ့လို ချက်ချင်းကြီး အများ ထမကြီးအောင် ဘုရား‘တ’ရင်း ရေနွေးလာသို့မည့်လူကိုပဲ ဆေးနှစ်ခွက် စာလောက်ဖြစ်အောင် ရှာဝယ်ပေးပါဟု တောင်းပန်ရ၏။

“ကျွန်တော့်ဆရာသောက်တဲ့ဆေးပဲ ရမယ် အစ်မ၊ ဒီအချိန် ဘာ ဆိုင်မှ မရှိတော့ဘူး”

သူမ ယောက်ယက်ခတ်နေတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက ခုံတဲ့ တစ်တွဲ ထွက်လာပြီး ...

“တို့မှာ ဒီကိုဂျင်တော့ ဆောင်ထားတာရှိတယ်။ ဘာဆေးမှ အလွယ် တကူမရှိဘူးဆိုရင် အဲဒါ တိုက်ထားလိုက်ပါလား ညီမ”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟပ်ချိုး .. ကျေးဇူးပါ .. ဟပ် .. ဟပ်ချိုး”
“အဲတော့ ..”

သူတို့လင်မယားက ပြုံးတော့မလို ခဲ့တော့မလိုနှင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတုန်း မစဲ မျက်လုံးတွေ ဝေနေပါပြီ။ တည်းခိုခန်းကရသည့် ဆေးတွေနှင့် ဒီကိုဂျင်ကို အဆင်ပြေအောင် ကိုယ့်ဘာသာ စပ်လိုက်ပြီး သူတို့ တိုက်လိုက်သည်။

“မရဘူး၊ တအားချမ်းနေတာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီစောင်ခင်းထဲ ဝင်နေချင်တယ်”

ဆေးသောက်တာတောင် လက်မထုတ်နိုင်ဘဲ တုန်နေတော့ မစဲမှာ လိုယ့်အဖြစ်ကို လန့်နေရသည့်စိတ်က သူ့ကို စိုးရိမ်ပြီးပျောက်သွားလိုက် မှိတ်ခနဲ ဖြစ်လိုက်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မအခန်းထဲကစောင်ပါ ယူမြဲပေးထားတာပဲ၊ ကျွန်မထဲ ဘာလုပ်ပေးရမုန်းကို မသိတော့ဘူး”

မစဲ စားပွဲဘေးကခုံမှာ လက်ပိုက်လေးဝင်ထိုင်ကာ သူမမြင်ဘူး ထင်ပြီး ကျကျနန ကွေးကုပ်နေကာမှ သူက မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ...

- “မိုးမစဲ ...”
- “ဟင် ...”
- “မင်း ...”
- “ရတယ် ...၊ ကျွန်မ ...”

ရှင်လောက်တော့ မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောဖို့က အသံတွေတုန်နေတာ ကိုယ့် ကိုကိုယ် သတိထားမိသဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်၏။ သူ အကြီးအကျယ်အဖျားတက်နေပေမယ့် သတိတော့မလစ်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် မစဲ လှုပ်ရှားနေတာတွေကို မမြင်ပေမယ့် သိနေသည်။ စကားသံတွေကိုလည်း ကြားနေရ၏။ သူ့ကြောင့် သူမ ဝုက္ခများနေသည့် အဖြစ်ကို မလိုချင်သည့်တိုင် တုန်နေသည့်ကိုယ့်လက်တွေကိုတောင် ပြန် မဆုပ်ချင်။ ဒီအချိန်မှာ မီးပုံကြီးတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် ရေဆူအိုးကြီးတစ်လုံး ထဲက အပူငွေ့တွေ ပူပြင်းနိုင်သည့်အရာအားလုံးကို တမ်းတမိ၏။

- “ရော့ .. ရှင် ရေခွေးပူပူလေး သောက်လိုက်ပါလား”
- “... ..”
- “လူတွင်ကျယ် ...”
- “ဟင် ..”

မစဲ သူ့အတွက် ရေခွေးပူပူထည့်ပေးရင်း ကိုယ့်ဘာသာ မှတ်သောက် နေရတာနှင့် ပါးစပ်ရော လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားဘဲဖြစ်နေ၏။ လူ တွင်ကျယ်က စောင်မြဲထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေလျက် နည်းနည်းမှ မလှုပ် ချင်သည့်ကိုယ့်အဖြစ်ကို မစဲ ကို ထပ်ပြောရမှာလည်း အားနုကာ ထထိုင် ဖို့ ကြိုးစားသည်။

မစဲ က သောက်နေသည့်ရေခွေးခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး ခုတင်စွန်း မှာ တင်ပါးလွှဲလေး ပြောင်းထိုင်သည်။ သူ့သောက်ဖြစ်အောင် ကူညီမလို ဖြစ်သော်လည်း ဖွေရာနှင့်စောင်ထူထူကို ထိကိုင်လိုက်မိသည့် နူးညံ့ခွေး ထွေးခြင်းကို မက်မောသွားခဲ့မိ၏။

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မသွားရက်တာနှင့် ကိုယ့်စောင်ကိုပါ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဘင်ပေးထားရသည့်အဖြစ်တို့ကြောင့် သူမမှာ အဝတ်အစားမပါဘဲ ရေခဲ တောင်တွေကြားထဲမှာ ရပ်နေရသလိုပင်။ သူ ထထိုင်ဖြစ်အောင် စောင်ကို ဖယ်ပေးရင်း မသိစိတ်က ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲအထိ စောင်ကိုဆွဲယူနေမိသည်။

ထိုအခါ စောင်ကွာသွားသည့်လူတွင်ကျယ်က နှင်းတောထဲမှာ အကျီမပါဘဲ ပြေးသွားနေသူလို ဖြစ်ကာ စောင်နှစ်ထည်အထပ်လိုက်ကို ပြန်ဆွဲမိမတတ်ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ဝေမှိုင်းနေသည့် ဖန်စပ်စပ် ပူရှိန်းရှိန်းမြင်လွှာထဲမှာ မစဲ ချမ်းနေပုံလေးက သတိတရဝင်လာခဲ့သည်မို့ မဆွဲဖြစ်။

“မိုးမစဲ ...”

“ဟင် ...”

သူမ လက်ဖဝါးလေးကို သူ လက်ထုတ်ပြီးဆုပ်ကိုင်တော့ လက် ချောင်းဖျားလေးတွေမှာ အေးစက်လျက် လက်ဖဝါးနှင့် လက်ကောက် ဝတ်လေးတွေက ပူရှိန်းနေသည်။

လက်ဖဝါးနှစ်စုံထပ်ဆုပ်မိလျှင် မစဲ လည်း ရုန်းဖို့သတိမရပေ။ တစ် ယောက်၏အနွေးဓာတ်ကို တစ်ယောက်က လိုလားစွာ ဖြစ်နေခဲ့ရင်း—

“ရှင် .. ရှင်အတွက် ရေခွေးငှဲ ထားတယ်”

“မင်းရော ..”

“သောက်ပြီးပြီ”

“ချမ်းနေတုန်းပဲမို့လား”

“အင်း ..”

“ကိုယ့်တို့ ရေခွေးသောက်လို့ အချမ်းပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အို .. ဟင့်အင်း .. အဲဒီလိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့”

မစဲ ရုန်းလိုက်ပေမယ့် အားကမပါ။ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည့် ရင်ခွင် ကျယ်မှာ စောင်တွေထပ်ပြီး ရုစ်ပတ်ပစ်လိုက်တော့ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ မင်းကို ကိုယ် မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းစေရဘူး”

ယုံပါ ဆိုပေမယ့် ပါးချင်းကပ်၍ အတင်းဆွဲသိမ်းဖက်လာသဖြင့် မစဲ ကြောက်လည်းကြောက်၊ နွေးနေခြင်းကိုလည်း လက်ခံနေခဲ့မိလျက်—

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ အရမ်းချမ်းနေလို့ပါ။ ရှင့်ကို ယုံကြည်ပါရစေ နဲ့ထက် ယုံကြည်ခွင့်ပေးပါ”

စကားလုံးတွေလည်း မဝိသနိုင်းပါ။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက် မိသည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်ပုတ်ချုပ်နှောင်ပြီး တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်နေသလို တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။

နောက်ထပ် ပြန်ဖွင့်ကြည့်ပေမယ့် မျက်လုံးတွေက မနာခံကြ တော့ဘဲ အသိတရားတို့က နီးကပ်နေသလိုလို၊ လွင့်ထွက်သွားသလိုလို။

“မိုးမစဲ .. မိုးမစဲ”

“ဟင် ...”

“ကိုယ့်လိုဖြစ်ရင် မင်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထ .. မင်းယူထားတဲ့ ဆေးတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပါ။ ထနော်”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”

မစဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာဖြစ်မှန်းမသိသော်လည်း သူ့ကို အတင်း ပြန်ဖက်ထားမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲငင်ခေါ်နေသဖြင့် သူမ ဇက်ထားမိတာက အိပ်မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်လိုလို၊ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လိုလို၊ ပြီးတော့ မိုးတွေ ရွာချနေတာ သည်းသည်းမည်းမည်း။ တကယ်တော့ သူမ မှေးစက်ခဲ့တာက ညရဲ့ရင်ခွင်တစ်ခု ..။

အခန်း (၃၈)

“မင်း နိုးနေပြီလား”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်ထဲမြန်ထည့်လိုက်သည့် ဖုန်း၏ အစွန်းအစလေးကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့ပြင် သူ့ဝက်ထားတာ မနေ့က မိုးစိုလို့ ချွတ်ထားခဲ့ရသည့် ဂျာကင်လဲမဟုတ်၊ သူမ ခိုင်ခံ့သော ရင်ဘတ် ကျယ်မှာ ဆင်မြန်းထားသည့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်လေးလည်း မရှိတော့ ပေ။ ရေစို၍ချွတ်ထားခဲ့လိုက်သည်ဆိုသော အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေက ဘာမှမဟုတ်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည် ကော်ဖီရောင်နှင့် လက်တစ်ဖက်ပဲ ထည့်ဝတ်ထားရသေးသည့် ကုတ်အင်္ကျီအနက်က တန်းလန်း။

အင်္ကျီဝတ်နေတုန်း ဖုန်းလာတာဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ နီမြန်းမြန်းရှိနေဆဲပါ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်းနေကောင်းရဲ့လား”

သူ လျှောက်ဝင်လာပြီး နဖူးပြေပြေလေးကို လက်ခုံနှင့် အသာလေးကပ်ကြည့်ပေးလည်း ငေးနေလျက်နှင့် မစဲ က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

လေးပဲရှိ၏။ လူတွင်ကျယ် က သူမ ဘေးမှာထိုင်လိုက်မှ ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကိုခွာချလိုက်ပြီး မစဲ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ဒါတောင် ဘူးနေသည့်အရှိန်နှင့် လူက ယိုင်ချင်ချင်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထရပ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘဲနဲ့ ..”

“ဆရာဝန် ခုနကပဲပြန်သွားတာပါ။ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး” ပြောပြီး မျက်နှာတည်တည်လေးက သူမ ကိုယ်ပေါ်က ထဘီအင်္ကျီတွေကို ပုံကြည့်နေသဖြင့် လူတွင်ကျယ် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ...

“မနက်စောစော ကိုယ်သွားဝယ်လိုက်တာ၊ မင်းကို ဒီက မိန်းကလေး ဘစ်ယောက် အဝတ်လဲပေးသွားတာပါ”

“ရှင်ကတော့ မိုးမလင်းခင် ကောင်းသွားတာလား”

မစဲ က မယုံကြည်သလို မေးတာလား။ တကယ် လူနာမေးတာ သား ခွဲခြားရခက်သည့် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပေမယ့် လူတွင်ကျယ်က ဘာကိုမှ သတိမထားလိုက်မိသလိုပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း အရမ်းဖြစ်လာတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝေဒနာတူဖြစ်နေလို့မရတော့ဘူးဆိုပြီး ကိုယ် အားတင်း ဆုရတယ်၊ မင်းကို ဆေးတိုက်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း ဆေးသောက်ထား ဘာတွေတာနဲ့ ပြင်ထားတဲ့ ဆေးတစ်ခွက်ကိုကိုယ်ယူသောက်လိုက်တယ်”

မှန်ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်နေသည့် မစဲ မျက်နှာလေး ဖျော့ကျသွားသည်။ သူ့ကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ပါ။ ညက သူ ရိုးသားစွာ စောင့်သိခဲ့ကာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ညကတော့ အဂတ်လဲ ရာမရှိ၊ ဆရာဝန် ခေါ်စရာမရှိဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ခံလိုက်ကြရတာ သကောင်ပေါင်းလဲ။ မျက်လုံးတွေမှိတ်လိုက်ပြီး ပြန်ဖွင့်မိတဲ့ အချိန်လေးပဲ ပြောင်းလဲသွားတာတွေက နတ်တို့ ဖန်ဆင်းလိုက်သလိုပါပဲလား။

ပြီးတော့ ညက ကိုယ့်ကိုခြုံပေးခဲ့သည့် သူ့ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းစေ့ ခဲမှာ ပတ်စပို့ပုံတွေ သုံးပုံတောင် ...။

“မင်းဖြစ်နေတာ မြင်ရကတည်းက ကိုယ် လူမမာမလုပ်နိုင်တော့တာ နောက်ပြီး မင်းကို ...”

သူ စကားခဏလေး တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ ...

“မင်းကိုဖက်ထားပြီး ဝာအောင့်လေးနွေးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ဝေဒနာအားလုံး ပျောက်သွားခဲ့သလိုပဲ”

မစဲ မျက်နှာလေး မလိုလားစွာမော့လာတော့ သူက ခေါင်းဆွဲလိုက်၍ -

“ကိုယ် မင်းကို မရိုးသားစိတ်နဲ့ ပွေ့ဖက်တာမျိုးမဖြစ်အောင် လုံးဝထိထိန်းခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို မင်း သံသယမရှိပါနဲ့။ မင်းအတွက်၊ ကိုယ့်အတွက် နွေးနေဖို့က လိုကိုလိုတာ၊ အထူးသဖြင့် မင်းကို စိုးရိမ်ပြီး ကိုယ် ...”

“ကျွန်မ အဲဒါကိုမေးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်မှာ နာမည်ဘယ်နှစ်မျိုးလောက် ရှိနေသလဲ”

“ကိုယ် ...”

သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးပြန်ထိုး၍ လူတွင်းကျယ် မျက်နှာတစ်ခုထိ ပျက်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ဘာမှမဟုတ်သလို ပြင်ဆင်ကာ -

“ကိုယ့်ရဲ့ပတ်စပို့တွေ မင်းတွေ့သွားတာထင်တယ်”

“ရှင့်ဓာတ်ပုံနဲ့ နာမည်တွေက ..”

“ကိုယ်ရောက်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံတွေက အထင်တော့မကြီးပါနဲ့။ လူတစ်ယောက် ကံကောင်းနေတိုင်း မချမ်းသာဘူး။ နိုင်ငံခြားထိ ပေါက်ရောက်ခဲ့တာတွေက တိုက်ဆိုင်တဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေဆိုပါတော့”

“လူတွင်းကျယ် က နောက်ဆုံးနာမည်ထင်တယ်။ မြင့်မားထည်ဆိုတဲ့ပုံက အနုဆုံးပဲ”

“အင်း ..”

“နေအင်တာ ဆိုတာက စင်္ကာပူမှာ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“နောက်ထပ်တွေများ ရှိသေးလား”

မစဲ က ထေ့ငေါ့လိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် သူက ခေါင်းညိတ်ရင်း တည်ကြည်စွာ ...

“ရှိတယ်။ အဲဒါတွေက ကိုယ်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ဘဝတွေပေါ့။ မင်း အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားပါနဲ့”

“မရှင်းလင်းတာတွေရှိတော့ မဝင်စားလို့မရဘူး။ ဒီလို နိုင်ငံတကာ ဝတ်စပို့တွေ ရှင့်မှာရှိထားတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကလေးကချေလို့ ဘယ်လိုညာမလဲ”

“မညာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာပဲနေနေ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ ထည်ထည်ဝါဝါမနေခဲ့ဘူး”

“ရှင်က မနေတာဘဲဖြစ်မှာပါ”

“မနေနိုင်တာ၊ မနေနိုင်လောက်အောင် ကိုယ်က ဗျာများနေတာတဲ့ကောင်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝသရုပ်ဖော်က ဒီထက်ဘာမှ ပိုတာမရှိခဲ့ဘူး။ မင်း ဘာတွေခံစားမိနေလို့ ကိုယ့်ကို မေးနေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သိတာ မြင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခံစားမိနေတာ၊ ရှင် ညွှန်မကို တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ထားသလိုမျိုး ...”

“မင်းအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ဖို့၊ ပွင့်လင်းဖို့ အခွင့်အလမ်းရော ကိုယ့်ဘက်လိုလား မိုးမစ”

သူ စူးစိုက်ကြည့်ပြောတော့ မစဲ မျက်လွှာချပစ်သည်။ တစ်ယောက်က ဘစ်ခန်း ယူခဲ့ကြပြီးမှ တစ်ညလုံး သူ့အခန်းထဲမှာ သူမ ရှိနေသည့် ခြေစံကို တည်းခိုခန်းတစ်ထပ်လုံးလည်း သိနေကြပါပြီ။

ဘယ်လိုပဲ ရိုးသားတယ်ပြောပြော မရိုးသားကြတာကို ကြေညာသလိုဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဤသို့မဖြစ်မီ နာရီပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအချိန်အထိ ဘယ်သူရင်ထဲမှာမှ ရည်ရွယ်မထားခဲ့သော အကြောင်း တွင်ဖြစ်တာကိုလည်း သူမ ယုံကြည်သည်။

မယုံနိုင်တာက လူတွင်ကျယ် ဘယ်လိုလူစားဖြစ်နေသလဲဆို တာကိုပင်။ သူ့ကို လူတွင်ကျယ် လို့ သတ်မှတ်ရမှာလား။ မြင့်မားထည် လိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေအာကာ လား ...။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း ရင်းနှီးအရောဝင်ခဲ့တာမဟုတ်တော့ ဒါ တွေကိုမေးဖို့ တွေးဖို့လည်း လိုမှမလိုဘဲ။ ခုကျမှ ...။ သူပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေသဖြင့် မစဲ က ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ကာ ..

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ ပရမ်းပတာအဖြစ်တွေ ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ...”

“ပရမ်းပတာအဖြစ်တွေမဟုတ်ဘူး မိုးမစဲ၊ မင်းရှောင်လို့မရတဲ့ ပြဿနာရပ်ပါ။ ပရမ်းပတာမိန်းမတစ်ယောက်ကို အချိန်ကုန်၊ လူပန်း ခံပြီး တကော့ကံကော့ကံ လျှောက်လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးနေရလောက် အောင်လဲ ကိုယ်မည့်ဘူးလို့ ယုံတယ်။ မင်းဟာ သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ချစ်သူဆိုတဲ့တစ်ယောက်အပေါ်မှာတောင် မင်းကိုယ် မင်း ဘယ်လောက်ထိ စောင့်ထိန်းခဲ့သလဲ။ အဲဒါ ကိုယ်သိခဲ့တယ်။ မင်းထို မရိုးသားပါဘူးလို့ ကိုယ်ဖွင့်ပြောတုန်းကလဲ မင်း ခွင့်လွှတ်ခဲ့လို့လား တစ်ယောက်အတွင်းရေးကို တစ်ယောက်သိတဲ့အထိ မရင်းနှီးပေမယ့် မင်းစိတ်တတ်ကိုအကဲခတ်တာ ကိုယ်မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့ အခု ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြတော့မှာ ပဲ။ ရှင့်အကြောင်း မယုံသင်္ကာမေးမြန်းမိတာ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ မင်းကဆိုရင် မယုံတာဖြစ်ဖြစ် အထင်မကြီး တာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရှိနေတာ ကိုယ်ကျေနပ်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ လူတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ထားချင်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိတတ် ကြတယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိုယ်သိထားနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက် မှာ လျှို့ဝှက်ချင်တာ တစ်ခုခုရှိထားခဲ့ရင်တော့ ခုဖြစ်ဖြစ် နောက်ဖြစ်ဖြစ် မင်းနားလည်ပေးပါ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ ပြောနေကြဖို့မလိုပါဘူး။ ရှင်ပြော သလို ရှောင်လို့မရတဲ့ ပြဿနာကြောင့် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ညတစ်ညမှာ ရင်းနှီး ခဲ့ကြပေမယ့် မတိုင်ခင်နေ့ မလာသေးတဲ့ညတွေမှာ ဘာမှ နောက်ထပ် ဝတ်သက်ကြဖို့မရှိဘူး”

“ခု လမ်းခွဲကြတော့မယ်ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်နေတာလား”
“ဟုတ်တယ် ..”

မစဲ မျက်နှာလေးက ပန်းရင့်ရောင်တက်နေဆဲ။ ရှက်နေတာလား။ အဖျားရှိန်ရှိနေသေးတာလား၊ သိချင်ပေမယ့် မျက်ဝန်းစိမ်းလေးတွေ ကြောင့် သူ နောက်ထပ်လည်း မထိရဲတော့ဘဲရှိကာ ...

“ရက်စက်တယ်လို့ မဆိုသာပေမယ့် မင်း အရမ်းပြတ်သားလွန်းတယ်”

မစဲ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ အပေအတောပုံစံလိုဖြစ်သွားလိုက်၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မှန်းမသိလောက်အောင် ထည်ဝါနေလိုက်နှင့် သူ့ပုံကို မစဲ မီးသီးစွာကြည့်သည်။ လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေခဲ့ရတဲ့ သူမ ဘဝကတော့ နေလည်း သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ ချော့တိုးဖို့လည်း ပန်းတိုင်မဲ့နေသည်။ ပြန်လှည့်တော့လည်း လမ်းဆုံး လျှောက်ရင်တောင် ရွာတွေ့မှာမဟုတ်။

မိုးမွန် သည် သူမနှင့် ဘဝတူဖြစ်လျက်ကနေ ဒီထက်မြင့်မားချင် တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ရက်စက်စွာ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ကလေးကချေ၊ အပေအတောပါဆိုသည့် ဤယောက်ျားကရော ဘယ်လိုလူလဲ။

သူ ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲတဲ့လူဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ့်ဘဝထက်တော့ မဆိုး ခင်ပေ။ ဘယ်ယောက်ျားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အထင်ကြီးလေးစားလောက် မှယ် မရှိနိုင်တော့သော၊ ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်သူနဲ့မှ မအပ်စပ်စေဘဲ ဒီ အတိုင်းလိမ့်နေတာ အကောင်းဆုံး။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ပြတ်သားမှဖြစ်မယ် လူတွင်ကျယ်၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မဘဝက ဘယ်မိန်းကလေး

နဲ့မှမတူတဲ့ အဆိုးဆုံးဘဝပါ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင့်မားတင့်တယ်အောင် မြင့်တင်စွန့်
ဆောင်ဖို့က သူ့ဘဝကို တာဝန်ယူလိုက်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပဲသက်ဆိုင်တာ -”

“ရှင် ကျွန်မကို ဒါတွေပြောပြနဲ့ပြီလား”

“မင်းလဲ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်သဘောထားကို ဒီလောက်ဆို နားထောင်
ပို့သင့်ပြီပေါ့”

ပြောနေရင်း သူက ဝတ်လိုက်ပြီးသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ဘင်
နှစ်စမှဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တံခါးဘက်ကနေ သွားပိတ်ရပ်လိုက်ကာ -

“ဝေဒနာခံစားနေကြရတာလဲမှန်ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
နဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထိတွေ့ခြင်းမှာ အထူးသဖြင့် ကိုယ်စိတ်ဝင်စား
နေတဲ့မိန်းမ ...”

မစဲ က မကြားချင်သလို မျက်နှာလွှဲပစ်၏။ လူတွင်ကျယ်က ထေ
လေးရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းကို ပွေဖက်ထားခဲ့ရတဲ့တစ်ညလုံး ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ
ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသလဲ၊ နောက်ဆုံး မင်းရဲ့ နဖူးလေးကိုတောင် ကိုယ် မနင်း
ရက်ခဲ့ဘူး။ ဝန်ခံပါတယ်၊ မင်းရဲ့ စုထွေးပုံကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေထဲမှာတော့
ကိုယ့်မျက်နှာအပ်ထားခဲ့ပါတယ်”

မစဲ မျက်နှာ ဘယ်လိုမှမထားတတ်တော့ဘဲ သူ့ဘေးက ကေ
ရှောင်ကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။ သူ့ခံစားချက်တွေ ဒီ
လောက်ထိရင့်သန်လာခြင်းအတွက် နောက်ထပ် ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပေ။

ဒါပေမယ့် လူတွင်ကျယ်က မစဲ ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲလှည့်ယူ၍ ...

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းတန်ဖိုးထားခဲ့တာ၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့် မင်း
အထင်မြင်သေး မှန်းသွားမှာမခံနိုင်လို့ စောင့်ထိန်းခဲ့တာကွ”

“ပယ်စမ်းပါ၊ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး”

“နေဦး၊ ဒါတွေကို မင်း နည်းနည်းတော့ အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်”
“ရှင်က အဲဒီလို အလျော်အစားတွေ ဖြစ်ချင်တာလား”

“အကျည်းတန်အောင် လျှောက်မပြောနဲ့၊ မိုးမစဲ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့
အရာတိုင်းကို လဲလှယ်ယူလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိပေမယ့်
လဲ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ဂုဏ်သတ္တိပြည့်ဝနေတာတွေ မင်း ဘာ
ပြောမလဲ”

“ကျွန်မကို ဒါတွေလာပြောနေတာ ပန်းနဲ့ပေါက်တာလား၊ အုတ်ခဲ
ကျိုးနဲ့ ပစ်နေတာလား၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တန်ဖိုးထားသမျှ ဘယ်လို
လူ စော်ကားတာမှ မခံနိုင်တဲ့အတွက် ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ပေါင်းစပ် ခွဲ
ခိတ်မကူးဘူး၊ အဲဒါ တစ်ဘဝလုံးအတွက်ပြောတာ ...”

“မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတဲ့ခဏမှာ မင်းရဲ့တစ်ဘဝလုံးကို
ကိုယ်ယူလိုက်လို့ရတယ်၊ အဲဒါကို မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျားသနားလို့ နွားချမ်းသာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က
ကျားမဟုတ်တော့ ငှက်ဖူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပေးပါ”

“စကားတွေ လှအောင်ပြောနေတာလား၊ စိုးမစဲ၊ မင်းဘဝမြင့်မား
လာအောင် ထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုမှမရရင် တစ်သက်လုံး အပျို
ကြီးလုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေ မင်းစကားတွေက ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင် ...”

မစဲ မျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့်
မျက်ဝန်းနှစ်စုံ ကြာမြင့်စွာ ဆွဲငင်နေခဲ့ကြပြီးမှ ...

“ဘဝ ဘဝတွေအများကြီးထဲမှာ ကျွန်မထက်ဆိုးဝါးတဲ့ဘဝ မရှိ
နိုင်တော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတွက် အဲဒီလိုစကားပြောတာပဲ
လူတွင်ကျယ်၊ ရှင် ထပ်ပြီး နားစွပ်နေသေးရင် တစ်ရက်လောက် ပြန်
စဉ်းစားလိုက်ပါ”

“ဆိုးဝါးတာ၊ ကောင်းစားတာ ဘယ်လိုလူစားကဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုမှ

စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေပါတယ်ဆိုရင်ရော၊ ဘယ်လိုကျမ်းကျိန်ပြမှ မင်း ယုံမှာလဲ”

ငေးမိပြန်ပါပြီ။ လူတွင်ကျယ် ဆိုသူ၏မျက်နှာမှာ ယစ်မှူးပျော်စင်လိုသော ချစ်ခြင်းတွေ ရှာဖွေမတွေ့ပါဘဲ စွဲလမ်းပါသည်။ ချစ်ခင်ပါသည်ဆိုတာတွေကို ဘယ်လိုခံစားပြောနေပါသလဲ။

အတူတူ ကမ်းမိုးအောက်မှာ နေဖူးပေမယ့် နှုတ်ဆက်ရင်းနီးကြတာထက်မပို၊ ပွေ့ဖက်တွဲထူးကြတာတွေရှိသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ ရိုးသားစွာနဲ့ပါ။

ရိုးသားနေခဲ့တာ မနေ့ညကအထိ ဖြူဖြူစင်စင်။ ခု သူမ ရှေ့မှာ တာညကြည်စွာရှိနေဆဲ မျက်နှာနှင့် စွဲလမ်းမြတ်နိုးတာတွေကို ရွတ်ပြနေသည်။ ဘယ်တုန်းက မရိုးသားခဲ့တာလဲ။

“ကိုယ်တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့အချစ်ကို မင်းလက်ခံယူထားပေးပါ။ အသိအမှတ်ပြုပေးရုံနဲ့ပဲ လောလောဆယ် ကိုယ်ကျေနပ်နိုင်တယ်။ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့၊ မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်ထက် နည်းနည်းပိုတဲ့ အခွင့်အရေးလေးပေါ့”

ပခုံးမှာကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို မစဲ က ဖယ်ချလိုက်သည်။ လူတွင်ကျယ်က ပခုံးကနေဖယ်ပြီး ထိုလက်ဖဝါးလေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ဟိုဘက်ကိုဖယ်ချတော့ ဟိုဘက်လက်ဖဝါးလေးကို ထပ်ဆုပ်ထားပြန်သည်။

“ဘယ်မှမသွားပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း ..”

လက်ကို အတင်းခါချရုန်းနေသဖြင့် လူတွင်ကျယ်က မစဲ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲရောက်လာအောင် ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

မစဲ ချက်ချင်းငြင်းပစ်မိပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ကို ပစ်ပစ်ခါခါ တွန်း ဖယ်၍ ရုန်းထွက်ခြင်းမပြုခဲ့နိုင်။ လူတွင်ကျယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်က သန့်စင်မှုကို ကိုယ်သာသိသည်။ သူမ ကိုယ့်ဘဝကို အားငယ်စိတ်နှင့် မာန်တင်းနေပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်က အချစ်တစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမှမလို။

ကိုယ်ဟာ နေအာဏာ ဆိုတဲ့ကောင်မှန်း၊ နေအာဏာ ဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားမှန်း သူမ အလုံးစုံသိသွားခဲ့တဲ့နေ့မှာ သူမ ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်နေချင်သည်။

ထို့နောက်ကျမှ ဘယ်လိုအခက်အခဲ ပြဿနာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူကျော်လွှားသွားနိုင်သည်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်က သန့်စင်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်သိခဲ့ခြင်းတွေကို ဥပေက္ခာတွေနဲ့ လက်ပြန်တံဆိပ်သွားတာမျိုးကိုတော့ နားလည်မပေးနိုင်။

“မဖြစ်နိုင်ရင်လဲ မင်းသွားပါ။ မင်းသွားတဲ့နောက်မှာ ကိုယ် အမြဲတမ်းရှိနေမှာပဲ”

မျက်နှာချင်းနီးလွန်းနေသဖြင့် သူ့ကို မစဲ မော့မကြည့်ရဲပေ။ သူပြောနေသမျှ ရင်ခုန်သံတွေချည်းပဲ ဆူညံလာတာကို ထိတ်လန့်နေမိ၏။ သေချာသည်က ဒီလိုရင်ခုန်သံမျိုးနဲ့ သူမ စိမ်းသက်နေခဲ့ခြင်း ..။

အခန်း (၃၉)

“ရှင် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ လူတွင်ကျယ် ..”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းသွားတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်ရှိနေမယ်လို့ ..”

မစဲ က တရားရုံးချုပ်ရှေ့မှာဖို့ နည်းနည်းလွန်သွားအောင်လျှောက်လိုက်ပြီးမှ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်မက ကျောက်တန်းကိုပဲ ပြန်တော့မှာ”

“မိုးမွန် ကို ပြန်စောင့်မှာမဟုတ်ဘူးမို့လား”

“ရှင်အတွက် ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်တော့မှာကို ပြောချင်တာ ..”

မစဲ မျက်နှာလေးက အသိပြန်ချင်သလို ပြောင်အိအိလေးဖြစ်လျက် အသားလေးတွေလည်း နီနေ၏။ မျက်ခွံစပ်စပ်လေးတွေကလည်း မျက်တောင်ကော့လေးတွေ ပျောက်လုမတတ် မှီအစ်နေကာ ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ သူစိမ်းတွေဖြစ်ပေမယ့် မရင်းနှီးခဲ့ဘဲ အရမ်းကို နီးကပ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေအားလုံးက ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏတာ ဆုံစည်းခွင့်ရှိနေခဲ့လို့ပဲလို့ ယူဆလိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ထိုတွေ့ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ...”

“မိုးမစဲ၊ ကိုယ်က မင်းကို ဝေ့ဖက်ထိစပ်ခဲ့မိလို့ စွဲလမ်းသွားခဲ့တာလို့ ပြောနေတာလား။ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေကို မင်း တော်တော်လျှော့တွက်ထားပုံပဲ”

သူ ဘာပြောမှန်းမသိသည်မို့ မစဲ က မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်နှင့် မော့ကြည့်၏။ မနက်ခင်း လူအစည်ကားဆုံးအချိန်မို့ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ သွားလာရှုပ်ထွေးနေကြတာတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် ညကတည်းက ခုချိန်ထိ သူနဲ့ကိုယ့်အကြောင်းက အပြီးမသတ်နိုင်။ လူတွေကြားထဲမှာ ရှိနေကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ကြည့်ဖို့လည်း သတိမရ။

လူတွင်ကျယ် က မျက်နှာနီနေသေးပေမယ့် အဖျားရှိန်ရှိနေသေးမှန်း သိပ်မသိသာဘဲ သိသာစွာ နှစ်စီးနေသည်က မစဲ ပဲဖြစ်သည်။ သူထိုမျက်နှာလေးကို နူးညံ့ကြင်နာခြင်းတွေနဲ့ ငေးမိရင်း ...

“ဖီနေခေတ် လူငယ်လေးတွေမှာ အသက်ငယ်လို့ အရွယ်ရောက်သေးလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့မသိတာ မရှိဘူး။ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးတာထဲ မရှိဘူး။ နိုင်ငံတကာ သွားလာနေခဲ့တဲ့ ဒီအသက်အရွယ်လဲရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကို မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

သူမေးတိုင်း မစဲ မဖြေနိုင်။ ဘာတွေပြန်မေးနေတာလဲလို့ ပြန်ချင်ပေမယ့်လည်း ပါးစပ်ကမထွက်။ သူက ဆံပင်ပွတာမဟုတ်ဘဲ သင်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိသပ်လိုက်ပြီး ဘေးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာလေးဆီ မျက်လုံးပြန်ရောက်လာကာ ...

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ ထိုတွေ့မိကြလို့ ရင်ခုန်တာထက် မေတ္တာစိတ်နဲ့မှမဟုတ်တာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ထိကပ်မိတာ မဟုတ်တာအဆုံး အဲ .. တခြားနိုင်ငံက ယဉ်ကျေးမှုတွေအတိုင်း နှစ်သက်နိုင်နမ်းခဲ့ကြတာတွေလဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာတွေ ဆန်းပြားသွားလို့ပဲ မင်းအသားကိုထိမိကာမှ သွေးဆူလာရအောင်လဲ မင်းက ထူးထူးထူးထူးနဲ့”

မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်စကားတွေ တော်ပါတော့ ..”

“မင်း စပြောတာလေ၊ ရင်းနှီးတဲ့သံယောဇဉ်ဆိုတာ ထိတွေ့ခြင်းနဲ့ တာမှမဆိုဘူး။ မင်းက မရင်းနှီးချင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းကို ကိုယ်က ရင်းနှီးနေခဲ့တာကြာပြီ။ မင်းနှလုံးသား ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းခန့်ဆန်ကို မရိုးမသားဖြစ်နေခဲ့တာ နောက်ထပ်ပြီး ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုးသက်ရောက်စေတဲ့စကားမျိုး မင်း ထင်မပြောပါနဲ့”

“ပြောတာက ရှင် ကျွန်မကို ပိုးပန်းနေတာမျိုးမရှိခဲ့ဘဲ ခုမှ ...”

“ပိုးပန်းပါတယ်လို့ ပြောမိတော့ မင်း ဘာဖြစ်သွားခဲ့လဲ၊ ပြန်တွေ့ကြည့်ပါဦး”

မစဲ ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ်သွား၏။ ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိတာက သွားလာနေကြသည့်လူတစ်ဦး သူမတို့ကို ကြည့်သွားကြသည့်အဖြစ်။

“အဲဒါတွေမပြောဘဲ ရှင် ဒီမှာပဲနေခဲ့ပါ။ လမ်းပေါ်ထိလိုက်ပြီး ဒီစကားတွေပြောနေတာ ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိကုန်ရင် မကောင်းဘူး”

“ရပါတယ်၊ မင်း မတားဆီးဘဲဆက်သွားရင် ကိုယ်လဲ ဘာမှမပြောဘဲ ပါလာမှာပေါ့”

မထင်မှတ်ဘဲ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်လုပ်ပြောနေသည့် သူ့ကို မစဲ ကစိတ်ပျက်သလိုလေး ကြည့်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်မှ ဘယ်ကိုသွားမယ်၊ ဘယ်မှာနေမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပြင်းပြင်း မရှိခဲ့သေးပါ။ လောလောဆယ် စုဆောင်းထားတာလေးတွေ ရှိတုန်းမို့ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားနေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေပဲရှိခဲ့သည်။

ခုတော့ သူမထံမှာ ငွေလည်းမရှိ၊ အဝတ်အစားတွေလည်း မကျန်တော့ပေ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဒီလူ ခုလိုလိုက်နေမည်ဆို ဘာတစ်ခုမှ အထင်ကြီးလောက်ဖွယ်မရှိသည့် ကိုယ့်ဘဝအစအဆုံးကို တွေ့မြင်သွားတော့မည်။ ညာချင်တာမဟုတ်ပါ။ ဆင်းရဲတာကို ဆင်းရဲတယ်လို့တော့ ဝန်ခံရ

ပေမယ့် သိသာသိစေ၊ မမြင်စေချင်။

သူကလည်း ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်နှင့် ရပ်နေသည်။ မစဲ လည်း ဆက်မသွားချင်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းရပ်နေမိ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာသည့်အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ဖုန်းထုတ်ယူလိုက်သည်နှင့် မစဲ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်တော့ လူတွင်ကျယ်နှုတ်ခမ်းလွှာတို့မှာ ပြုံးရိပ်ထင်သွား၏။

“ဆန်းထွတ် .. မင်းကို ငါ မနက်က အားလုံးပြောပြီးပြီ၊ ဘာလုပ်စရာကျန်သေးလဲ”

“မစွတာ ဒေါကန်နေတယ် ကိုနေ”

“အဲဒါ ဖောင်းပွနှုန်းမြင့်လာရင် ဖေဖေ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ မင်းက ဘာလဲ”

“နေအရိပ်မှာလဲ ပြဿနာရှိတယ်”

“ပြော ..”

“ဘဏ်စာရင်းထဲမှာ လက်ကျန်ရှိနေတဲ့ ငွေအားလုံးမရှိတော့ဘူး” လူတွင်ကျယ် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဆက်ပြော ...”

“စက်ရုံအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးလဲ ပစ္စည်းတွေ လဲချိတ်ထားတယ်၊ စာရင်းတွေဖျောက်ထားတာလဲမနည်းဘူး။ ဦးထွန်းတို့ပြောတော့ ထက်နိုင်ဆိုတဲ့လူက ဦးမြကျော်ရဲ့ လူယုံလိုလိုနဲ့ စက်ရုံထဲမှာ တော်တော်ဝင်မွှေသွားတာပဲ။ အခု ပျောက်ရှုပျက်စီးသမျှအားလုံး စာရင်းထွက်နေပြီ”

“ငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့ တိုတယ်လ်ကို တစ်ခါတည်းပြော၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“ကိုးရာကိုးဆယ် ..”

“အေး .. မင်း အခု ငါပြောတဲ့လိပ်စာတွေနဲ့ ရှိနေတဲ့ လုံးချင်းအိမ်ရာတစ်လုံးရယ်၊ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းနှစ်ခန်းရယ်ကို ခုချက်ချင်း သွားပိတ်ပစ်”

“မာယာဆက် ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ မင်းအလုပ်က တိုက်ခန်းတွေကို သွားပိတ်ထားလိုက်ဖို့ပဲ”

“ကိုနော့ .. အဲဒါကို မစွတာကတော့ ဦးမြကျော်နဲ့ အရင်ရှင်းလို့ပြောတာ၊ အဲဒါ သူ့ကို မနေ့ညနေကစစ်တော့ မငြင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မာယာဆက် နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ဘဲ ပြောတော့ ...”

“မဆိုင်ရအောင် ကုမ္ပဏီနဲ့စက်ရုံကို သူ တယ်နှစ်ခါဝင်ထိုင်ဖူးလို့လဲ တောက် .. ဆန်းထွတ် .. မင်း ငါခိုင်းတာကို ဘာဖြစ်လို့ အထွန့်တက်တာလဲ၊ ဦးမြကျော်ကို အချုပ်ထဲထည့်ပစ်လဲ ဒါတွေထူးခြားလာမှာမဟုတ်ဘူး ငါက ဆုံးရှုံးကုန်တာတွေ ပြန်ရဖို့ထက် အရှုံးအမြတ်ဆိုတာကို နားလည်သွားစေချင်တာ၊ သူများပစ္စည်းတွေပဲဆိုပြီး အလွဲသုံးစားကိုင်တွယ်ခဲ့တယ် ပြန်သိမ်းတော့မယ်ဆိုတော့ ငါးမရ ရေချိုးပြန်မယ်ဆိုတာမျိုးလုပ်တယ် ဒီလိုညစ်ပတ်ယုတ်မာတဲ့စိတ်မျိုးကို ငါ အမုန်းဆုံး”

“အဲဒါဆိုရင် အခု ..”

“ဦးမြကျော်က တရားခံမဟုတ်ဘူး၊ ငါဆုံးရှုံးတဲ့ငွေကို မာယာဆက် ဆံကပဲ ပြန်ယူရမှာ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မင်းလုပ်၊ သူ မျက်နှာပြောင်တတ်ရင် ငါနဲ့ လာတွေ့ လိမ့်မယ်”

“အိုခေ .. ခုပဲ စပြီ”

သူ ဖုန်းချလိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ မေ့ ကို မတွေ့တော့ပါ။ ဒါပေမယ့်

အခန်း (၄၀)

“မေ့ .. မေ့ .. ခဏ ..”

“ဟင် ...”

စိုးမွန် လို့သိပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိချိန်မှာ သူက ကိုယ့်ရှေ့ထိ ရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ...

“မေ့ ..”

သူက မေ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အားမနာတမ်း စုန်ချည်ဆန်ချည် ကြည့်သည်။ ခုနက ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ အခုတစ်ယောက်နှင့် ဒီလမ်း တစ်ကြောတည်းမှာပဲ သူမ ရှိနေခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတာကို နှစ်ခါစလုံးမြင်တဲ့သူများရှိရင် မေ့ ကို တယ်လို့မိန်းကလေးလို့ ထင်သွားမလဲ။ ပြီးတော့ မဝတ်စဖူး၊ ပွဲထိုင်ပုဆိုးပြောင်နှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူနဲ့ သူ့ကို တရားရုံးရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရတော့ အံ့ဩပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည့်ကိုယ့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

... နင် .. နင် ဟိုလူနဲ့ ..."

ဘာ ...

"ငါ ဒီလိုပဲကြားလာခဲ့တာ၊ ငါ နင်နေတဲ့အိမ်ကို သွားခဲ့ပြီးပြီ"

"နေပါတော့ .."

မစဲ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ မှဲပစ်မိသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကို မိုးခွန်
ငေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှတ်တရပြန်ပြန်ကြည့်မိ၏။ ချစ်ရသူကို သူ တစ်
ဘဝလုံး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါပြီ။ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုမှ အဘာ
လေးအတိုင်း ပြောင်အိအိလေး နှုတ်နှုတ်မြန်းနေသည့် မစဲ မျက်နှာလှလှ
လေးကို ပို၍ မက်မောသွားမိ၏။

ဒီတစ်မနက်လုံး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်နေခဲ့သည့် မာယာဆက်၏
ပြင်ဆင်ခြယ်သလားဟုတွေ့ကို မြင်နေရရင်း အလှမျက်နှာတစ်ခုအတွက်
အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ၊ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်အကုန်ခံ ဖန်ဆင်းနေ
ရမှန်း သူ နားလည်ပြီးရင်း နားလည်ခဲ့သည်။

လှပခြင်းနှစ်ရပ်မှာ တကယ့်အလှရကနာအစစ်ကိုမှ သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
လေသည်။ မစဲ လိုမိန်းကလေးမျိုး ရှားပါလားဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ သူဟာ
ရမ္မက်နွဲ့ထဲမှာ နစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုမေ့ပြီး မစဲ ကိုမြင်လိုက်
သဖြင့် ပြေးလိုက်လာခဲ့မိတာ၊ တကယ်ဆို သူ မှားသွားပြီမှန်းသိလိုက်
တော့ သူမရဲ့ ရွာသည်မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ ပိပြားလျက် ...။

"ငါက နင့်ကို ..."

"ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နင်သိသွားပြီပဲ မိုးမွန်၊ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ
နင်ပြောသွားတဲ့စကားတွေကို ငါ ယုံလဲမယုံဘူး၊ ခေါင်းထဲလဲ မထည့်
ဘူး၊ ချစ်မိုးမွန်နဲ့ မိုးမစဲကို တွဲလျက်ကြီးမြင်ပြီး ငါ့ကိုပဲ ပက်ပက်စက်စက်
သနားနေကြသမျှ ငါ ဒီတိုင်း ခေါင်းငုံ့နေခဲ့တာ ဒီနေ့ နင် ဒီလိုပြန်လှည့်
လာအောင် မျှော်လင့်နေတာမဟုတ်ဘူး"

"မမ ရယ် ..."

သူရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ မစဲ ကို သူ လက်ထပ်ကြဖို့ ကိုယ့်
ရပ်ရွာနေကို ပြန်ကြဖို့ အတိအကျ ကတိတွေပေးပြီး တောင်းဆိုထားခဲ့
သည်။ မစဲ က ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူမကို လိုက်ခေါ်ပြီး
အဲဒီတွေ ထပ်ပြောဦးမလို့ဟု ထင်နေမှန်းသိတော့ မိုးမွန် မျက်နှာကြီး ပို၍
နီရဲသွားခဲ့သည်။

'ငါ လက်ထပ်ခဲ့ရပြီ' လို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မစဲ ကို သူ ဘယ်လို
ခန့်ချရမလဲ၊ ပြောတော့ရော .. မာနကြီးသည့် မစဲ က သူ့ကို သနား
စာနာမှာတဲ့လား ...။

မိုးမွန် ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကိုပဲ ရိုက်ချိုးပစ်ချင်လာခဲ့၏။ 'မင်းက
မှားခဲ့တဲ့သူပဲ မိုးမွန်၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အတွေ့မခံတော့ဘဲ ရှောင်နေ
လိုက်ပါလား ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖိအားပေးရင်း ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်မိ၏။ ထို့ပြင်
သတိရလိုက်တာက မာယာဆက် ...။ မမ သူ့ဘေးမှာ ပါလာခဲ့သည်။
မစဲ ကို လှမ်းမြင်ပြီး ပြေးလိုက်ခဲ့တာ မမကို မေ့နေခဲ့မိ၏။ ခေါင်းထဲမှာ
ပူထူသွားကာ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပေမယ့် ...

"လက်ထပ်စာချုပ်အတွက် သက်သေခေါ်ထားတာလား မိုး ..."

"မမ ..."

မာယာဆက် က သခွားရောင်ပုလဲသီးလေးတွေပါသည့် ရင်ခံနှင့်
ဝတ်စုံကို မရိုင်းမယဉ်လေး ဝတ်ထားလျက် နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာ ရွှေအို
ရောင်လက်လက်လေး တင်ထားသောကြောင့် ရွှေရုပ်လေးလို လှနေ၏။
ဒါပေမယ့် သူမ ကပဲ မစဲ ကို စူးစူးစိုက်စိုက် စီးမိုးကြည့်ကာ ...

"ပုံစံကြည့်ရတာ တရားရုံးထဲကို ဝင်တိုးနိုင်ဖို့လား ဖြစ်ပုံမရဘူး။
မင်းနဲ့ချိန်းထားတာလား မိုး"

"မမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ချိန်းထားတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်မာယာဆက်၊ ယောက်ျား တစ်

ယောက်ကိုချိန်းဖို့ တွေ့ဖို့ အာရုံတွေများနေလောက်အောင်လဲ ကျွန်တို့ အချိန်မရှိဘူး။ မသိဘူးဆိုရင် မေးခွန်းတွေမေးနေတာ အချိန်ကုန်တစ်ရှိုင်လုကို ပြန်ခေါ်သွား ..”

“ဘယ်ကမလဲ၊ ခုလဲ ခေါ်သွားမှာပဲ၊ နောက်လဲ မပတ်သစ် မဆက်သံဖို့ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်ဖို့ အဲဒါ မင်းသိအောင် ပြောချင်တာ၊ မင်းတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်အစအနတွေ ပိုးလောက်လန်းလေး လို့ ဘယ်ရွံ့ဘယ်အိုင်ထဲမှာပဲ ပေါက်ပွားခဲ့ ပေါက်ပွားခဲ့ အခု သူက ငါ့လက်ထပ်ပြီးတဲ့ယောက်ျား ..”

“ဘယ်လို ...”

မစဲ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေမှာ မျက်တောင်ကော့လေးတွေအသနားဖွယ် ပင့်ကပ်လျက် ...။

မိုးမွန် အကြိတ်ထားလျက် မျက်ခွက်တွေကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲကပ်သည့် ထိုအခါကျမှ တရားရုံးရှေ့မှာဆိုမိတာ တိုက်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါလား။ မစဲ တွေးမိ၏။ မိုးမွန် သူမနောက်တိုက်လက်လာတာ လက်တွဲချင်တာလား။ နှုတ်ဆက်ဖို့လား .. ဒါကို ဘာဖြစ်လို့မတွေးမိခဲ့တာလဲ။ ဒီလိုဝတ်စားထားတဲ့သူမဟုတ်ဘဲ ဒီပုံစံဖြစ်နေတာကို သတိမထားမိတဲ့ အပြင် မာယာဆန်က သူ့နဲ့လိုက်ဖက်ညီစွာ ယှဉ်တွဲပါလာသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သဘောမပေါက်ခဲ့ပေ။

မစဲ ရှက်လွန်းသဖြင့် တစ်နိပ်တက်လာသည့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်စည်တွေ တအိအိပြည့်ဝိုင်းလာ၏။

မိုးမွန် .. နင် ငါ့အပေါ် ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရသလားဟင် .. မိုးမွန် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်စည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့၏။ သူမ ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ဆွေးနွေးစွာကျသော မျက်ရည်တွေအဖြစ် မာယာဆန် လှောင်ပြူးနဲ့ မှဲနေမှာလည်း သတိမရပါ။

မနေ့တစ်နေ့ကမှရောက်လာပြီး မာယာကတိတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ချုပ်ကြီးစားခဲ့သေးသည်။ ဒီနေ့ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုသော မိုးမွန် ...။

သူ့ကို ဒီလိုလူမျိုးဖြစ်မယ်မှန်းသိလို့ ငြင်းဆန်တုံ့ပြန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ တကယ်မှားပါပြီ ဆိုပြီးလာတာ ဖြစ်နေပေစေ၊ တိုယ့်ရဲ့ မာနနဲ့ တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ သူ့စကား၊ သူ့ရဲ့ကတိတွေမှာ သူမ ပျော်ဝင်ခဲ့ပြီး လိုက်လျောခဲ့မိပါလျှင် ...။

“လူယုတ်မာ ...”

ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချက်က ပတ်ဝန်းကျင်လူထုကို မေ့လျော့သွားသလို ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

“အံ့မာ .. မင်းကလား၊ ဒီလို ...”

မာယာဆန် ကလည်း ရိုင်းပြီဆို အဖော်မလိုတဲ့မိန်းမပါ။ ရှေ့တိုက်ခတ်ခနဲတိုးကာ လက်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ လွှဲချလိုက်၏။

“မမ .. မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါ မာယာဆန် ရဲ့ ကာရိုက်တာလား”

ကြည့်စမ်း ... အသံနှစ်သံနှင့်လက်နှစ်ဖက်က ပြိုင်တူနိုးပါး ရောက်လာ၏။ လွဲမြောက်လိုက်သည့်လက်ကို တစ်ယောက်က ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မိုးမွန် က ဟိုဘက်က သူမလက်မောင်းကို ကမန်းကတန်းဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

ဒီဘက်က တွန်းလိုက်ခြင်းနှင့် တစ်ဖက်က ဆွဲလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် မာယာဆန် မိုးမွန်ဘက်ကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ကျသွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လူတွင်ကျယ် အမည်ခံထားသည့် နေအာဏာ ..။ မစဲတို့ ရိုက်ချလိုက်သည့်လက်သည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ ကာကွယ်ဘေးဆီးမှုတွေအောက်မှာ မရှုမလှ ပျက်စီးခဲ့၏။

“ရွေးနဲ့ခေါင်းကောင်းလို သတ်မှတ်ရင်လဲ ဖက်ကိုက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ပေါ့”

ချက်တတ်တာ အဆင့်အတန်းမှမဟုတ်တာ...”

လူတွေ ရပ်ကြည့်တဲ့လူကကြည့်၊ သွားလာရင်း လည်ပင်းနှုတ်
ကြည့်သွားတာလည်းရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရေးအခင်းမှာ ဝတ်စုံ
ကျင်က ဒုတိယဖြစ်သွားပြီမို့ ဘယ်သူမှ ဘေးဘီကို ဂရုမစိုက်မိတော့အ
လူတွင်ကျယ်က မစဲ ဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် အတိအကျ
ပြတ်သားစွာ မောက်မာတတ်သည့် မာယာဆက် ၏မျက်ဝန်းများသည်
နေအာကာကိုမြင်သည်နှင့် ပြေးပေါက်မှားသော သားသမင်ကဲ့သို့ ပြောင်
လဲသွားခဲ့ပြီး ...

“ရှင် ...”

နေအာကာ ဟုခေါ်သည့်အသံကို လျှာဖျားရောက်မှ အမိအ
ဘရိတ်အုပ်ပစ်ရ၏။ ပိုင်ရှင်လွဲပြောင်းပြီးစီးခြင်း ပြဿနာတွေကို ကုစွယ်
တစ်ခုလုံး သိနေပြီးဖြစ်ပေမယ့် မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာ အခန်း
အောင်းနေခဲ့သော သူမကလည်း ဒီတိုင်းပဲ သာသာလေးဝက်ကွယ်ထား
ခဲ့သည့် မိုးမွန် ကတော့ ဒီအချိန်အထိ မသိခဲ့ပေ။

သူသိထားတာက မာယာဆက် က စည်းစိမ်ရှင်။ မစဲ သည် ဘာ
မဟုတ်သည့်လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ နီးစပ်မှုနှင့်ငြိတွယ်ပြီး သူ့ကိုတော့
ငြင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးလွဲချော်ကုန်သည်နှင့်အဖြစ်မှာ
အတွက် သူ ရင်နှင့်အောင် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ဒီထက်ရှင်းအောင် ပြော
လျှင် မစဲ ကို သူ သနားနေမိတာဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြိုင်ကြည့်ပြီး နေအာကာ က မပွင့်တစွာ
ပြုံးလျက် ...

“မင်းရဲ့လူကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ”
“ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့ အမိန့်တွေပေးနေတာလဲ”

အရိုက်ခံလိုက်ရသည့်ပါးတစ်ဖက်မှာ လက်ဝါးအထင်းသားရှိနေဆဲ
ဖြစ်ပေမယ့် မိုးမွန် ရင်ဘတ်ထဲမှာ မစဲ အတွက် ဒေါသဖြူတစ်မှုန်စာ

ဆိုခဲ့ပေ။

“မစဲ .. နင်ဘာတွေလွဲနေတာလဲ၊ ဒီလူနဲ့နင်လုံးဝမတန်ဘူး သိလား”
ပြောရင်း မချင့်မရဲဖြစ်ကာ တက်ခေါက်မိသေးသည်။ ကိုယ့်ကျ
ဘာ့ ရက်ရှည်လများ တွယ်တာရင်းနှီးလာခဲ့ပြီး ချစ်ကြဖို့ပြောတော့မှ
=သိပါနဲ့၊ မတို့ပါနဲ့တဲ့ ... ဒီလူကိုတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကာလလေး
အတွင်းမှာ။

“နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမပူတ်ပါနဲ့၊ ငါ ဒီလိုပြောတော့ နင် ငါ့ကိုပဲ လက်
ညှိုးပြန်ထိုးမှာသိတယ်၊ ငါ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီစကားတွေ ပြောနေ
တာ နားခါးစရာဖြစ်တယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့နင်က ကိုယ့်ရှေ့ရေး
တို့ ထည့်မစဉ်းစားတာကျတော့ ကောင်းလား ...”

“ဟွန်း .. သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

မစဲ ပါးပေါ်က မျက်ရည်ကြောင်းတို့ကို ဥပေက္ခာထားလိုက်ပြီး
မျက်ဝန်းအိမ်နဲ့အပြည့် တင်ကျန်နေဆဲ မျက်ရည်တွေကိုလည်း ပုတ်ခတ်
ချေ ပြန်မသိမ်းနိုင်။

ဆတ်ဆတ်ခါနေသည့် မာနလွင်မြင်က တင်းပြတ်ပေါက်ထွတ်
တေတိ ရင်ထဲမှာ ခံရခက်နေ၏။

“လူတိုင်း ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ရမှ စိတ်ချမ်းသာကြတာ၊ နှုတ်
ခမ်းပဲ့ချင်း မီးပူတ်တော့ ကဲ့ရဲ့တာမခံရတော့ဘူးပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား
ကိုယ်နဲ့မထိုက်တန်တာကို ကြံစည်ကြိုးစားပြီးမှရမယ်ဆိုရင် ငါကတော့
ထိုက်တန်တာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ..”

မိုးမွန် ထပ်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်သည်။ မျက်လုံးက သူသိထားသည့်
လူတွင်ကျယ် ထံရောက်သော် လျှို့ဝှက်သောမဲ့ပြုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကို
မြင်လိုက်ရ၏။

ဒါ မရိုးသားတာ ...။

“မစဲ .. နင် သူနဲ့ မိုးပြေးသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ... အခု ဒီရုံးကို လာကြတာက ...”

“ဟုတ်တယ်”

မစဲ ဘာ ယတိပြတ်ခေါင်းညိတ်၏။ ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ခုံတစ်စထဲ တည်းနှင့် ပွတ်ကပ်သုတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်မော့ကာ ...

“နင်တို့လိုပဲ လက်ထပ်ဖို့လာတာပေမယ့် ထည်ဝါပုံချင်းတော့ မထူးဘူးပေါ့ဟာ ...”

“နင်ရူးနေသလား မစဲ ရှား ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်လိုအဆင့် ဘယ်လိုလူစားမှန်းမသိတဲ့လူကို အခြေအမြစ်မရှိတာလောက်တော့ နင် တွေ့နိုင်ရမှာပေါ့”

“ငါဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူပဲလေ၊ ပူမနေပါနဲ့၊ နင့်ဘဝနဲ့ နင်ပဲပျော်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ”

“မစဲ ...”

“တော်ပြီ မိုး ...”

“မမ .. ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခွင့်တော့ပေးပါ”

မိုးမွန် က မာယာဆက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်လက်ကို ဖယ်ချုတ်၏။ ပြန်ကိုင်တော့ ပြန်ဖယ်ချုတ်ပြီး မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုရှိနေနေ လူယုတ်မာအဖြစ်ခေါ်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မစဲ က ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ...”

“မင်း တိတ်စမ်း ...”

“ပြောပါစေ”

နေအာဏာက က အားလုံးကို သနားစရာသတ္တဝါတွေကို ဘောင်ဘီအိတ်ထဲ လက်တွေထည့်ထားရင်း နှာခေါင်းတွန့်တွန့်နှင့် ဝေကြည့်ကာ...

“သူတို့ချင်း ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိမှာပေါ့၊ ငါတောင် နာ

ထောင်နေသေးတာ မင်းလဲ နေလိုက်ပါ။ ကိုယ်လိုတာတွေကို သိမ်းကျုံးယူလိုက်ရင် ကျောက်ခဲသလဲတော့ စင်ချင်မှစင်မှာပေါ့၊ နားမလည်ဘူးလား”

မာယာဆက် ထံမှ ပက်ခနဲ စကားသံပြန်ထွက်မလာသဖြင့် မိုးမွန် အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ချောက်ချားနေသော မာယာဆက် ၏မျက်ဝန်းများက ချွေးစို့နေသည့်မျက်နှာထက်မှာ မယုံနိုင်စရာ။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို ငေးကြည့်နေကြသူတွေထဲမှာ စတော်ဘယ်ရီခြင်းလေးနှစ်လုံးပါသည့်အိတ်ကိုဆွဲလျက် ပါးစပ်ပြနေအောင် တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေသည့် မြခြူးလည်းပါ၏။ သိပ်တော့အလှမ်းမကွာပေမယ့် နီလည်းမနီးပေ။ သူမသည် မအုပ်စပ်စွာတွဲမိနေကြသည့် လူလေးယောက်ကို တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီကြည့်၍ အားမရနိုင်။ မစဲ က မြခြူးကို မြင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရကာ ...

“ကျွန်မတို့သွားမယ်”

ဟု လူတွင်ကျယ် လို့ သတ်မှတ်ထားဆဲဖြစ်သည့် နေအာဏာ ကို အသိပေးရင်း လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။

“မစဲ ...”

“မိုးနော် .. မင်း ..”

မိုးမွန် မစဲ နောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ မာယာဆက် ရုတ်ရကောင်းမှန်းမသိတော့ဘဲ မိုးမွန် ကို အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ နေအာဏာက ဟွန်ခနဲ ခေါင်းဆတ်ညိတ်ကာ သူမ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ...

“သူ့ကို မင်း ခေါ်ထုတ်လာတာ မှားပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

“ရှင် မခနဲပါနဲ့၊ ဒီမှာ ..”

မာယာဆက် ၏ ချွေးပြန်နေသည့်မျက်နှာလေးက ဒေါသကြောင့် ညိုပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်လျက် ...

“ရှင်ကိုယ်ရှင် လူတွင်ကျယ် လို့ညာပြီး မိုးမစဲကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုး

စားနေတာကရော .. အဲဒါ ရိုးသားမှုရှိလို့လား”
 နေအာဏာ က မစဲနဲ့မိုးမွန်တို့ ဆုံသွားသည့်နေရာမှာ မြဲခြူး ဆို
 သည့်ကောင်မလေး ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...
 “မရိုးသားဘူးထင်ရင် မင်း ပြောလိုက်ပါလား။ ဟိုနားမှာ ရပ်နေ
 သေးတယ်၊ သွားလေ ...”

မေးဆက်ပြောတော့ မာယာဆက် က အံကြိတ်နေသည်။ နေအာ
 ဏာမျက်နှာထက်က မဲ့ပြုံးတွေလည်း ရုတ်ခနဲ ကွာကျသွားခဲ့လျက်...
 “ငါက နေအာဏာ ဆိုတဲ့သူဌေးဖြစ်သွားရင် မင်းကိုယ်မင်း မြောင်း
 ထဲရောက်သွားတဲ့အဖြစ်ကို ဖော်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မင်း
 မပြောရဘူးဖို့လား”

မာယာဆက် အသံတိတ်နေဆဲ။
 “မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အထင်ကြီးတပ်မက်မှုတွေမပါတဲ့
 အချစ်စစ်ကိုရဖို့အတွက် ခြေဗလား၊ လက်ဗလားနဲ့ ကြိုးစားယူခဲ့တဲ့ ငါနဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စည်းစိမ်မာယာတွေမရှိဘဲ အရှိလုပ်ပြီး လိမ်
 ညာလှည့်ဖြားမှုတွေနဲ့ ချည်တုပ်ထားတဲ့မင်း.. ဘယ်သူက ယုတ်မာတာ
 လဲ”

“ရှင် ...”
 “ပိုရှင်းသွားဖို့ပါ။ အခု ထပ်ပြောချင်တာက ဒီရက် ဒီလတွေဟာ
 မင်းအတွက် ပြဿဒါးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း ရုတ်တရက်ကြီး
 အရှက်အကြောက်မရှိ လိမ်ယူသွားတဲ့ငွေတွေ မင်း ပြန်လျော်ရမယ်”
 “အို .. ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး .. ရှင် ...”
 “ဆိုင်တာ၊ မဆိုင်တာတွေ မင်းရှင်းရဲရင် ဖရိုက်ဒေးအထိ ထရေးဒါး
 မှာ ငါရှိတယ်၊ မင်းလာခဲ့ပေါ့”
 “နေအာဏာ ...”
 သူထွက်သွားတာကို သတိလက်လွတ်လှမ်းခေါ်မိတော့ ခပ်လှမ်း

လှမ်းမှာရှိနေသည့် မိုးမွန်၏အကြည့်တွေ စူးစမ်းဝေဝဲလာစေ၊ ငြေးငြိမ်
 မိမလိုဖြစ်သွားသည့် သူမ ခြေလှမ်းတွေ မိုးမွန်ရဲ့အကြည့်အောက်မှာ
 တုံ့စနဲ ရပ်လေသည်။

“စည်းစိမ်မာယာတွေမရှိဘဲ အရှိလုပ်ပြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုတွေနဲ့
 ချည်တုပ်တဲ့မင်း .. ဘယ်သူက ယုတ်မာတာလဲ” တဲ့။
 ဘယ်မှာ ယုတ်မာခဲ့လို့လဲ၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူခဲ့တာမှာ
 ဘယ်နည်းမဆို သုံးခွင့်မရှိဘူးလား ..။
 ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်ကိုမှရွေ့ လိုမရတော့အောင်တုံ့ဆွဲလေးလံလျှင်
 ချောက်ချားခြင်းသည် လက်ဖခါးကို ဆုပ်ကြည့်တာတောင် တင်းတင်း
 ဆုပ်မရချင်။

မပြောနဲ့၊ မပြောရဘူး၊ ကျွန်မက ‘နေအရိပ်’ ရဲ့ပိုင်ရှင်၊ အမြဲတမ်း
 ပိုင်ဆိုင်သွားမယ့်သူ၊ မိုး ဒီအတိုင်းပဲသိထားရမှာ၊ ရှင် ပြောခွင့်မရှိဘူး
 နေအာဏာ ...။
 မာယာဆက် ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း မိုး ဆီကိုသွားဖို့ ခြေလှမ်းရွေ့၏။

အခန်း (၄၁)

“နင့်ကို ထပ်ရိုက်ရတယ်နော် မိုးမွန်၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် ရှိနေ
သေးလို့ ရှေ့ကဖယ် ...”

“ငါစေတနာကို နင် ...”

“ဖယ်စမ်း ..”

သူ့ခိုက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် မိုးမွန် ယိမ်းယိုင်ကျန်ရစ်၏။

“မလိုက်ပါနဲ့တော့ မိုးမွန်ရယ်၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့လက်ကို စေတနာနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဒေါသမကင်းစွာ ဆောင့်ဆွဲ၍

မြခြူး က ကြိုတင်ဆွဲသည်။ နေအာတာ ဒီဘက်ကိုလျှောက်လာတာ မြင်
လိုက်ရသဖြင့် ပြဿနာထပ်တက်မှာစိုးသောကြောင့် ...

“နင် ထားတုန်းကထားခဲ့ပြီးတော့ ... ဘာလဲ .. နင့်ထက် အများကြီး

မြင့်သွားလို့ မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“ဘာ .. နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

မိုးမွန် က နားကြားမှားသွားသလိုမျက်နှာနှင့် မစဲ နေငှက် လိုက်ဖို့
ကိုပဲ လက်လျှော့လိုက်ပြီး ...

“ငါ့ထက်မြင့်သွားတယ် .. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် ရူးနေသလား”

မြခြူး က နေအာတာကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်၍ ...

“ရူးနိုင်ပါတယ်၊ နင်က ကောက်ကျစ်ခဲ့တဲ့ ရွဲကုန်သည်ထက် ဆယ်-

ပြန်မက အဖြစ်ဆိုးတာကိုး”

“ဘာ ...”

“ဟွန်း ... နင် အထင်ကြီးခဲ့တဲ့ မာယာဆက် က ခုတော့ ကုမ္ပဏီ
ကြီးပေါ်ကနေ ခါးဝတ်ခါးစားနဲ့ ခုန်ဆင်းပေးလိုက်ရပြီ။ အဲဒါ မှတ်ထားဟ၊
ဝိသမလောဘဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မကောင်းဘူး။ လောဘကြီးတော့
အီးလောက်ရတယ်ဆိုတာ နင်ပဲ”

မိုးမွန် မျက်လုံးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားလိုက်၊ ပြူးကျယ်လာလိုက်၊
သူ့ဆီလာနေသည်ထင်ပြီး အနားကနေ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားသော လူ
တွင်ကျယ် ကျော့ပြင်ကို သမင်လည်ပြန် လိုက်ကြည့်မိစဉ် ...

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်၊ ပြဿနာ
တွေတက်နဲ့ ဖြစ်နေကြတာ၊ မာယာဆက် က ထောင်ကျခံရဖို့ သေချာ
နေတဲ့သူ ..”

“ဘယ် .. ဘယ်လို ...”

တကယ်မသိလို့ ပြန်မေးနေတာလား။ ဒါ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့သတင်း
မှမဟုတ်ဘဲ ..။ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေသည့် မိုးမွန် ၏မျက်နှာကို မြခြူး
က ပြန်ပြီး နားမလည်စွာကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် အလုပ်တော့မဆင်းဘဲနဲ့ မိန်းမယူဖို့ ကျိတ်
ကြဲနေမှန်း ငါက ခုမှသိတာ ..”

“ငါ ...”

“အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ငါ နင့်ကို ကြည့်မရပေမယ့် ကိုယ့် တစ်ရွာတည်းသားချင်းမို့ ဒေါသမဖြစ်ဘဲလဲမနေနိုင်ဘူး။ အစက ငွေကိုပဲ မြင်နေလို့ နင်မွန်သွားတာကို ထားလိုက်ဦး။ ခုကြည့်စမ်း ... ကိုယ့်ထက်လဲ အသက်ကြီးသေးတယ်။ ဒါကြီးကိုယူပြီး ဧရပ်ပေါ် ရောက်မလား။ ပြောင်း ထဲရောက်မလား။ မသေချာတဲ့မိန်းမကို လက်ထပ်တယ်”

မိုးမွန် စကားတစ်လုံးမှ “ပြောနိုင်တော့ပါ။”

“တကယ်ဆို မခဲ က ထားရစ်ခံခဲ့ရပေမယ့် နင် မရထိုက်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်သွားကြတာ။ အခု တကယ့်သူငွေက နေအာဏာ လေ။ ငါတို့မှာ သတင်းပဲကြားနေရလို့ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တလွဲ စီဆုံးစည်းကြတဲ့ နင်တို့နှစ်တွဲကို ဒီမှာ တစ်နေရာတည်း လာတွေ့လိုက်ရ တယ်။ တရားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ ...”

မြခြူး သည် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ လျှောက်လာနေသည့် မာ ယာဆက် ကို မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်ပြီး ခပ်မဲ့နှင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့် သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်မဆက်ဘဲထွက်သွား၏။ မိုးမွန် သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မတ်တတ်ရပ်နေသည်လား။ လွင့်ဖျော့နေသည်လားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာ ကြီးတစ်ခုလုံး တိမ်းစောင်းသွားတာလား။ သူ တစ်ယောက်တည်း ဧကန် ထိုးဖြစ်သွားတာလား ...။ အမှန်တရားကို ရှာဖို့လည်း မေ့သွားခဲ့၏။

သေချာတာက သူ့ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ဟင်းလင်းပွင့်သွားခဲ့ခြင်း သာ ...။

အခန်း (၄၂)

“ဟိုကနေ ပြောင်းနေမယ်ဆိုပြီး ကိုယ်ငှားထားတာလေ၊ တယ်လိုလဲ”
မခဲ က တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနှင့် အထဲက ဧည့်ခန်း၊ အိပ် ခန်း၊ သပ်ရပ်စွာဖွဲ့စည်းလျက် ပရိဘောဂတွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေ သည့် တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးနဲ့ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ဝေပတ်ကြည့်၏။
“ဒီလို တစ်အိမ်လုံးငှားနေနိုင်သားနဲ့ ရှင် ဟိုနေရာမှာ အကြာကြီး နေခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်း .. တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်ရတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကိုယ် တင့်တင့်တယ်တယ်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ယုံကြည်သွားတယ်မို့လား ...”

မခဲ က မဖြေ။

“ဟိတ် .. ဒီဘက်ကိုကြည့် ..”

“အို .. လဲတော့မှာပဲ”

မခဲ၏မလှုပ်တလှုပ်ကို အားမလိုအားမရနှင့် နေအာဏာက လက် ကိုလှမ်းဆွဲသည်။ ပန်းလေးတစ်ဖက်ယိုင်ပြီး ရှေ့ကို လှည့်လာတော့...

နောက်ပစ်ဖို့ ခက်ခဲနေတာပါ။ ကျွန်မလေ ... သူ့ကို ချစ်သူလိုသတ်မှတ်ပြီး သူ့ယေချင်းလို ဆက်ချစ်နေခဲ့တာပါ။ သူ့ဘက်ကပြောင်းလဲမှုအတိုင်း ကျွန်မ ပြောင်းလဲလို့မရတော့ အဆင်မပြေမှုတွေ အဲဒီကစခဲ့တာ။ ချစ်သူတွေဖြစ် တာနဲ့ပဲ ပူးပူးကပ်ကပ် ကြင်နာနေကြရမယ်ဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း အမှန်တရားလား။

“မှန်တာပေါ့။ ချစ်တဲ့သူကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ဖြစ်လေ။ ပွေ့ပိုက်ယူထ ချင်လေ ...”

“သူက အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင် အဲဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဘူး။”

“ဟာ .. မဆိုဘူး .. အဲ .. ဆိုင်တယ်။ ကိုယ်လဲ အတူတူပဲ”

လူတွင်ကျယ် ပျာပျာသလဲ ထ၊ ငြင်းတော့ မစဲ က မျက်မှောင်ထေး ကြွတ်သွား၏။

“မရအရ လိုချင်တာနဲ့ ကြည်ဖြူနှစ်သက်စွာ ရယူချင်တာ .. အဲ ကွာတယ်။ ကိုယ့်ကို စကားလုံးတွေနဲ့ ပတ်ချည်မပစ်နဲ့နော်။ မရဘူး။ ဒီ တစ်ခါ ဘာကြောင့်မှ ချမ်းသာမပေးဖို့စဉ်းစားပြီးသား ...”

“အဲဒီမှာ သေပါလား။”

မစဲ က မျက်စောင်းလေးထိုး၍ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူ လိုက်မလို့ ပြင်လိုက်မှ အိတ်ထဲကဖုန်းက ထအော်သံ ... ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မွေးသဖခင်ကြီးထံမှ ...။

“ဖေဖေ ...”

“ဪ .. ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီးတော့များ ပိတ်ပစ်မှာလားလို့ မင်း သတိရသေးတာပဲ”

“ဘာကိုမှမမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆယ့်ငါးရက်ပဲ အချိန်ပေး”

“ဟာ .. ဆယ့်ငါးရက်မဟုတ်ဘူး။ မင်း လိမ့်ချင်ရာလိမ့်လေ။ တစ် သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲထင်ရာမှာနေလာပြီးတော့ ကြားကောင်းအောင် ခွင့် တောင်းနေရလား။ ငါပြောချင်တာ အခု ‘နေအရိပ်’ ကို မင်း ဖွဲ့ထားပြီးမှ

မိန်းမခိုးသွားတာ ဘာလဲ”

“နေအရိပ်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ။ မိန်းမယူလိုက် ရတာကလဲ ဒီမိန်းမက ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးရတနာ ဖြစ် နေလို့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး”

“မိဘမဲ့၊ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့လေးမို့လို့လား”

ဖေဖေ မဝေ့တတ်ဘဲဝေ့လိုက်တာကိုကြားတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဘာမှမရှိပေမယ့် သူ ထင်ရာလုပ်ခွင့်တွေရှိနေလို့ စဉ်းစားချိန် မရ လိုက်တာ ဖေဖေရွေးမကို နည်းနည်းလောက်စကားပြောလိုက်ရင် ဖေဖေ လက်ခံသွားမှာပါ”

ရွေးမတွေ့၊ ဖေဖေတွေ့ကိုကြားတော့ နောက်ဖေးခန်းထဲ လှမ်းဝင် ပြီးကာမှ မစဲ က ‘ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နေအာဏာ က ရယ် လျက် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ...

“စိတ်ချပါ။ ဆယ်တစ်လပိုင်း မကုန်စေရဘူး။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ရှန် - နီလာမှာအိတ်လုပ်ထားပေးဖို့လဲ ဖေဖေ မအားရင် ဆန်းထွတ်ကို ကျွန်တော် ခိုင်းလိုက်မယ်”

“လုပ်ထားစရာလားကွ။ စင်္ကာပူမှာ ဟိုတယ် ဒီတစ်ခုပဲရှိတာမဟုတ် ဘူး။ မင်းက ခြေထောက်ဗွေပါနေတဲ့ကောင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ ဆို တယ်တုန်းက ဂရုစိုက်ခဲ့တာရှိလဲ”

“အခုက ကျွန်တော့်လက်ထပ်ပွဲ ဖေဖေရဲ့ အခု ဖေဖေ ဘန်ကောက် မှာလား။ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့မယ်လေ”

“မလာနဲ့တော့၊ ငါ ဒီညနေ ထွက်တော့မှာ”

“ကျွန်တေ .. က ဖေဖေသားမို့လို့ ခြေထောက်မှာဗွေပါနေတာဖြစ်မယ်”

“အဲမှာ .. ရွေးကောင်လေး။ မိန်းမရမှ ဖအေကို ခန်းခနဲတွေ ပြော တတ်နေတာ ...”

“ပျော်နေလို့ထင်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

နှင့် မစဲ လက်ကောက်ဝတ်လေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။
 “ကိုယ့်ကို တကယ်ထင်နေတာလား။ နောက်နေတာလား”
 “ဖယ်စမ်းပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်မလုပ်ဘူး”
 “ဘာအလုပ်လဲ၊ မင်းထက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”
 နေအာဏာ က မစဲ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်၏။
 ပြီးတော့ ...
 “ကိုယ့်ကိုတော့ သာယာမှုတွေ ပေးမယ်မို့လားဟင် ..”
 သူ မစဲ ဆံပင်တွေကို ကျောပြင်လှလှလေးမှာပဲ ယုယစွာ ထိကပ်
 ပွတ်သပ်နေလျက် ...
 “မင်းကို ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာ၊ စာယုတယ တန်ဖိုးထား
 ပြီး ကိုးကွယ်ချင်တာ ...”
 သူစကားတွေ မေ့မေ့မှားမှား ဖြစ်လာတော့ မစဲ ဝါးပြင်လေးတွေ
 နီလာသည်။
 မျက်နှာချင်းတိုက်၍ သူ့ဘက်လှည့်လာအောင် အတင်းအကျပ်
 ကြိုးစားနေသဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် ရှောင်တိမ်းနေမိ၏။
 “ကိုယ့်ကို နည်းနည်းတော့ လိုက်လျောပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ တအား
 ရှောင်နေတာလဲ”
 “ရှက်လို့ပေါ့၊ ရှင် .. အို ..”
 စကားမဆုံးသေးဘဲ မစဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့က မပွဲယူပစ်လိုက်၏။
 ပြီးတော့ မွေ့ရာထက်မှာ အသာလေးချပေးပြီး ဘေးမှာ သူဝင်လှဲကာ...
 “မရှက်အောင် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက် ...”
 “ဟာ .. မသိဘူး .. သွား၊ ရှင်ပဲ စကောင်ကြည့်ပြီး ထမင်းသွားစား
 မယ်ဆိုပြီးတော့ ...”
 “ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေက နှိပ်စက်နေတာ ..”
 မျက်နှာထက်မှာ သူ့မျက်နှာ အုပ်မိုးလာတော့ မစဲ တကယ်ပဲ မျက်

လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ နဖူးပြင်လေးမှစ၍ နုနုရွရွလေးကျလာ
 သော အနမ်းပွင့်ဖတ်လေးတွေက နွေးနွေးဖြာဖြာလေး ရှိလေသည်။ မစဲ
 ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုယ်ပြန်ကြားသလိုဖြစ်ကာ သူ ကြားသွားမှာ
 လည်း ရှက်နေမိသည်။
 အချစ်အတွက် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမှန်းမသိပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေက
 တော့ သောင်းသောင်းဖြဖြ ဖြစ်နေခဲ့၏။
 “မိုးမစဲ ...”
 “ဟင် ..”
 “တကယ်လို့ ကိုယ်က မင်းကို တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ထားတာရှိရင်
 မလွှတ်ချင်အောင် ဖြစ်သွားနိုင်လား”
 မစဲ မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လို့မရအောင် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေက
 ပွတ်ကပ်နမ်းနေရင်း မေးသည်။ မစဲ ဘာမှမပြေတော့မှ ...
 “ဖြေလေ ..၊ ကိုယ် အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် မင်းဘယ်လိုနေမလဲ”
 “ရှင်ပဲရှေ့ကိုမျှော်မကြည့်နဲ့ဆို တကယ် ရှင်မှာလျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေရင်
 ရှင် ပွင့်ပြောတဲ့နေ့ကျမှ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”
 “အဟုန်း ..”
 သူ သဘောကျသွားသည်။
 မိုးမစဲ ဆိုသည့်မိန်းကလေးဟာ သူ့နဲ့ ထပ်တူညီသော ခံယူချက်
 သဘာဝများနဲ့ပါလား။
 “ကောင်းတယ်၊ မင်း အဲဒီလို မာကျောကျောနေတာ ပြောတာလေး
 တွေကို ကိုယ်ကြိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အသည်းယားလို့ ...”
 “သွား ...”
 မစဲ မျက်နှာလှုံ့ပစ်လိုက်တော့ ပခုံးနုလည်တိုင်ကြားက ဆံနွယ်
 တွေမှာ သူ့မျက်နှာ နှစ်ကျသွား၏။ သူမ၏ရယ်သံလေးထွက်လာမှ သူ့က
 မျက်နှာပြန်မော့မလာဘဲ ရယ်ကာ ...

